

Thu Phong Triền

Contents

Thu Phong Triền	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23: Phiên Ngoại 1	53
24. Chương 24	55
25. Chương 26	57
26. Chương 29	59
27. Chương 30	61
28. Chương 31	67
29. Chương 32	71
30. Chương 33	74
31. Chương 34	76
32. Chương 36	81
33. Chương 37	83
34. Chương 38	85
35. Chương 39	89
36. Chương 40	92
37. Chương 41	94
38. Chương 42	97
39. Chương 43	100
40. Chương 44	102
41. Chương 45	104

42. Chương 46	107
43. Chương 47	111
44. Chương 48	115
45. Chương 49	118
46. Chương 50	122
47. Chương 51	124
48. Chương 52	127
49. Chương 53	131
50. Chương 54	135
51. Chương 55	138
52. Chương 56	143
53. Chương 57	146
54. Chương 58	149
55. Chương 59	153
56. Chương 60	157
57. Chương 61	160
58. Chương 62	164
59. Chương 63	167
60. Chương 64	171
61. Chương 65	174
62. Chương 66	178
63. Chương 67	182
64. Chương 68	185
65. Chương 69	189
66. Chương 70	192
67. Chương 71	196
68. Chương 72	199
69. Chương 73	202
70. Chương 74	206
71. Chương 75	209
72. Chương 76	212
73. Chương 77	215
74. Chương 78	219
75. Chương 79	222

Thu Phong Triền

Giới thiệu

Edit: Hà Hi, Sâu xanh, Cẩm Tú, Trang Nguyễn, 5nally...Thể loại: Cổ trang, xuyên không, sinh tử, niên hạ công, xe lăn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-phong-trien>

1. Chương 1

Một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đứng dưới tàn cây trong sân, ngửa đầu nhìn nhánh cây ngô đồng cao lớn, vẻ mặt có chút mờ mịt cùng mê ly, dường như đang ngẩn người.

Trong tay hắn cầm kiếm, vừa rồi múa một vòng, chính là thật sự không có cảm giác gì, liền ngừng lại. Sau đó cũng không biết vì sao, thành linh bỏ chạy đến dưới tàng cây bắt đầu ngẩn ngơ.

Lúc Tử Mặc vào, liền thấy bộ dạng này của thiếu niên, không khỏi thở dài, tiến lên nói: “Công tử, vương gia gọi ngài đi dùng bữa.”

“Dùng bữa?” Thiếu niên kia sửng sốt một chút, phục hồi tinh thần: “Nga, là ăn cơm.”

Hắn nghiêng đầu, trông thấy ngoài cổng vòm thấp thoáng một thân ảnh ngồi trên xe lăn.

Hắn gãi gãi đầu, đưa kiếm trong tay cho Tử Mặc, đi ra khỏi viện.

“Vương gia, sao ngài lại tự mình đến đây?”

“Người mất hứng?” Người trên xe lăn khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, dung mạo vô cùng tuần tú, chính là sắc mặt có chút tái nhợt không bình thường, thân hình cũng rất gầy.

Y bất an nắm chặt tay vịn xe lăn tạo từ gỗ, có chút không yên nói: “Nếu người mất hứng, lần sau ta sẽ không đến đây.” Càng nói, thanh âm càng nhỏ.

Thiếu niên không rõ, vì sao mỗi lần nói chuyện với mình y đều rất khẩn trương? Chẳng lẽ mình có cái gì đáng sợ sao?

Chính là không nên a... Luận tuổi luận thân phận, thậm chí luận bối phận, Bạch Thanh Đồng hẳn làm sao có thể đánh đồng với đường đường Tĩnh vương Đại Tề quốc? Y thật sự là đương triều nhiếp chính vương được xưng là Vương gia mặt sắt – Già La Diêu sao?

Bạch Thanh Đồng suy nghĩ nhiều ngày cũng không rõ, đơn giản không suy nghĩ nữa. Hắn thấy quần áo Tĩnh vương đơn bạc, hành động không tiện, còn cố ý đến thiên viên này gọi mình đi dùng bữa, thấy cảm động, liền mỉm cười nói: “Ta không có mất hứng a. Chính là nơi này xa chủ viện như vậy, chính người chạy tới đây làm gì, kêu Tử Mặc đến bảo ta là được rồi.” Nói xong thực tự nhiên chuyển tới phía sau y, muốn đẩy xe lăn của y.

Khuôn mặt tái nhợt của Tĩnh vương Già La Diêu bỗng nhiên ửng đỏ, vội hỏi: “Không cần người làm. Để Tử Mặc đẩy ta là được rồi.”

“Cứ để ta làm đi. Tử Mặc còn đang cầm kiếm.”

Tay đang muốn ngăn cản của Tĩnh vương cùng tay đang muốn đẩy xe lăn của Bạch Thanh Đồng vô ý đụng vào nhau, tức khắc giống như bị điện giật liền rút về, trên mặt lại càng đỏ.

Bạch Thanh Đồng đã chuyển đến phía sau y, vẫn chưa thấy, chính là cười hì hì đẩy xe lăn cho y, nói: “Yên tâm, sẽ không ném tới người.”

Tĩnh vương cúi đầu, ngay cả cổ cũng hơi hơi phồng hồng.

Tử Mặc cầm kiếm yên lặng đi theo phía sau, nhìn thấy hồ động của hai người, bất giác thở dài trong lòng.

Cũng không biết việc Bạch thiếu gia này mất trí nhớ, với Vương gia mà nói là phúc hay họa...

“Thanh Đồng, người, người ăn nhiều đồ ăn một chút.”

Già La Diêu cố lấy dũng khí, gấp cho Bạch Thanh Đồng một đĩa thức ăn chay.

“Ta không thích ăn chay. Ta thích ăn thịt.” Bạch Thanh Đồng vui đầu “phấn đấu”, cảm thấy đồ ăn của đầu bếp trong vương phủ thực hợp khẩu vị của hắn a, gần đây ăn thật sự ngon.

“Vây... Vây ăn thêm chút thịt.” Già La Diêu thấy hắn không đẩy đồ ăn do mình gấp ra, ngược lại cho vào miệng, cảm thấy vui sướng, lại vội vàng gấp cho hắn mấy khối thịt hầm. Bạch Thanh Đồng đều ăn sạch.

“Ngô ngô... Ăn ngon!”

Bạch Thanh Đồng ăn vô cùng cao hứng.

Nói thực ra, nửa tháng trước từ lúc hắn tỉnh lại, đầu đau muốn nứt ra, trong đầu luôn hiện lên tiếng nổ mạnh cùng hình vẽ vụn, đáy lòng có một loại sợ hãi cùng đau đớn.

Hắn không nhớ rõ cái gì. Tên của mình, gia thế, dĩ vãng... Hết thấy hết thấy, cũng không nhớ rõ. Trong đầu trống rỗng, chỉ có tiếng nổ cùng hình ảnh không ngừng lặp lại tra tấn hắn.

Lúc ấy, hình ảnh đầu tiên đập vào hai tròng mắt sương mù của hắn, chính là khuôn mặt tái nhợt mà kinh hãi của Tĩnh vương Già La Diêu. Y không ngừng gọi mình: “Đồng! Người đã tỉnh... Đồng! Đồng...”

Đồng?

Đồng...

Cái tên rất quen thuộc a...

Đó chính là tên của mình sao? Hình như đúng... Bằng không sao lại có cảm giác sẽ bị gọi cả đời?

Bạch Thanh Đồng mơ mơ màng màng nghĩ.

2. Chương 2

Hắn tiếp nhận tên này rất nhanh, tiếp nhận mình của hiện tại. Chính là khi hắn phát hiện mình không còn nhớ cái gì, cảm giác vô cùng khủng hoảng cùng bất an.

Già La Diêu vì hắn mời tới ngự y cao minh nhất của thái y viện, kết quả vẫn không được gì.

Hắn uể oải cực kỳ, nhưng kỳ quái chính là Già La Diêu khi nghe nói hắn đã quên hết quá khứ, tạm thời rất khó khôi phục, trên mặt lại hiện lên một tia vui sướng.

Lúc ấy Bạch Thanh Đồng cũng không chú ý tới. Hắn đang tự hỏi mình ở đâu? Mình là người thế nào?

Già La Diêu cũng không thuận tiện giải thích cho hắn cái gì, chính là thân thiết cho hắn nghỉ ngơi thật tốt, cái gì cũng không nên nghĩ, dưỡng tốt thân thể là quan trọng nhất.

“Người là ca ca của ta sao?” Lúc ấy Bạch Thanh Đồng trừng mắt hỏi y.

Hắn cảm thấy mình hẳn là có ca ca. Hắn nhất định có ca ca. Bởi vì hắn có loại cảm giác này.

Già La Diêu tựa hồ có chút xấu hổ, nói: “Ta không phải ca ca người.”

“Vậy người là gì của ta? Ta có cha mẹ không?”

Hắn không hỏi “Phụ mẫu ta ở nơi nào?”, mà là nói “Ta có cha mẹ không?” Tựa hồ trong tiềm thức hắn cảm thấy mình hình như không có cha mẹ.

Quả nhiên, Già La Diêu nhẹ giọng trả lời hắn: “Cha mẹ người đều đã qua đời. Người từ lúc mười tuổi liền ở trong vương phủ của ta.”

“Vương phủ?” Đó là nơi nào?

Bạch Thanh Đồng cảm thấy là lạ, nhưng không nói được lạ ở chỗ nào.

Lúc sau Già La Diêu vẫn trốn tránh phải mà nói hắn, xảo diệu dời đi đề tài của hắn, trấn an hắn yên tâm nghỉ ngơi.

Lúc Già La Diêu rời đi, Bạch Thanh Đồng nằm trên giường, mới nhìn rõ hai chân của y bị liệt, vẫn ngồi trên xe lăn.

Tử Mặc là người được phái tới hầu hạ hắn. Nghe nói đã hầu hạ hắn nhiều năm, chính là hắn không có chút ấn tượng.

Sau đó hắn từ miệng Tử Mặc mới đứt quãng hiểu được, phụ thân Bạch Anh nguyên là Đại tướng quân Đại Tề quốc, nhưng năm năm trước không biết vì sao phạm vào tội lớn, tịch thu tài sản cả nhà chém đầu.

Lúc ấy Tĩnh vương Già La Diêu ở biên thùy đốc quân, nghe được tin tức cả nhà hắn phạm tội liền ngàn dặm xa xôi chạy về, nhưng vẫn chậm chân, Bạch gia đã đến tội. Chỉ có Bạch Thanh Đồng vì tuổi còn nhỏ, được lưu lại một mệnh chuẩn bị sung quân biên cương. Thế là Già La Diêu cứu được hắn lúc ấy mới mười tuổi, tiếp vào trong phủ, vẫn sống đến hôm nay.

Lúc ấy Bạch Thanh Đồng nghe được cảm thấy mơ mơ hồ hồ, tổng cảm thấy không hiểu rõ lắm, có một số chỗ... Cổ quái không nói rõ được.

Rõ ràng mỗi câu Tử Mặc nói hắn đều nghe hiểu, chính là nói liền lại, hắn lại không lý giải được.

Tỷ như cái gì Vương gia, cái gì Đại tướng quân, cái gì tịch thu tài sản cả nhà chém đầu... Từ ngữ rất xa lạ a.

Bất quá Bạch Thanh Đồng chỉ nghĩ có thể là bởi vì mình đã quên hết, cũng không nghĩ đến nữa. Lúc sau chậm rãi tìm hiểu, cuối cùng có thể hiểu được sự tình.

Tóm lại, Già La Diêu chính là ân nhân cứu mạng của hắn.

Tuy rằng Bạch Thanh Đồng cảm thấy mình hẳn là có ca ca, nhưng trên thực tế hẳn là con một của Bạch gia, cho nên cứu hắn chính là cứu huyết mạch cuối cùng của Bạch gia.

Mấy năm Bạch Thanh Đồng ở vương phủ, Già La Diêu vẫn đối xử với hắn tốt lắm, mời đến tây tịch tốt nhất, võ sư tốt nhất cho hắn, thứ gì tốt hẳn đều có một phần. Có một số hạ nhân thậm chí còn ở sau lưng gọi hắn là “Tiểu Vương gia”, cảm thấy Vương gia cho dù đối xử với con mình cũng chỉ đến như thế.

Bất quá Tĩnh vương không có con, Bạch Thanh Đồng cũng không phải con y, cho nên hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Trên đời này thật sự không có ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác?

Bạch Thanh Đồng hỏi Tử Mặc vì sao mình bị thương, vì sao mất trí nhớ?

Tử Mặc nói: “Ngày ấy ngài ra ngoài kỵ mã giải sầu, không biết ngựa bị kinh cái gì, lại làm cho ngài té xuống, não bộ bị thương, hôn mê rất nhiều ngày mới tỉnh.”

“Thì ra là thế.” Khó trách hắn cảm thấy mình rất yếu, hóa ra là hôn mê lâu như thế.

Tử Mặc nhìn nhìn hắn, lại nói: “Ngài không biết, lúc ngài hôn mê ngự y đều nói ngài không sống được, Vương gia gấp đến độ mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, vẫn ở bên ngài chiếu cố ngài.”

“A.”

Bạch Thanh Đồng cảm thấy cảm động, nhớ tới lúc hắn tỉnh lại nhìn thấy thần sắc tái nhợt mà lại kinh hãi kia của Già La Diêu, thầm nghĩ khó trách khí sắc y kém như vậy, hóa ra đúng là vì mình.

Bạch Thanh Đồng cảm thấy Vương gia này quả nhiên rất thương mình, hắn lại là con mồ côi được y thu dưỡng, thế nào cũng muốn hồi báo Vương gia này. Dù sao ăn nhờ ở đậu, cần phải nghe lời biết điều một chút.

Bạch Thanh Đồng lần đó ngã ngựa, chính là não bộ bị thương nghiêm trọng, kỳ thật trên người cũng không lo ngại. Cho nên sau khi hắn thanh tỉnh không bao lâu, liền có thể vui vẻ xuống giường.

Có lẽ là năng lực thích ứng rất mạnh, hơn nữa mấy ngày nay Tử Mặc một mực giúp hắn, cho nên hắn rất nhanh có thể nắm giữ nhiều sinh hoạt bình thường, còn có một ít tình huống của mình. Bất quá nói đến kiếm pháp cùng thi thư lĩnh tinh hắn đã học qua từ trước, cũng không nghĩ ra một chút.

Mỗi ngày Già La Diêu đều đến xem hắn, đối với hắn vẫn có chút cẩn thận lấy lòng, làm cho hắn cảm thấy kỳ quái. Cũng may tính cách của hắn có vài phần tùy tiện, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cho nên cũng không để trong lòng.

“Hôm nay kiếm pháp luyện được thế nào?” Sau khi ăn xong Già La Diêu mỉm cười hỏi hắn.

“Cũng tạm tạm đi.” Bạch Thanh Đồng nhú nhú mày, uống trà hoa cúc súc miệng.

“Vẫn nghĩ không ra sao? Cũng không sao, kiếm phổ của Bạch gia, lúc nào có thời gian ngươi vẫn nên nhìn qua, sẽ chậm rãi nhớ lại. Thật sự không được, còn có thể luyện lại một lần nữa.” Già La Diêu an ủi nói.

“Ân.”

Bạch Thanh Đồng cảm thấy Tĩnh Vương gia này nói chuyện thật ôn nhu, thực có thể làm lòng người thanh thản. Bất quá từ lúc mất trí nhớ hắn luôn luôn có chút bất an, liền giống như thoải mái mà thử nói: “Nhưng hiện tại cái gì ta cũng quên, kiếm pháp không nhớ rõ, thi thư cũng không nhớ rõ, không khác gì một phế nhân. Vương gia, ngươi có ghét ta không?”

“Sao có thể như vậy?” Già La Diêu có chút giật mình, tiếp theo mỉm cười, châm chước một chút, ôn nhu nói: “Đồng, ngươi là ta... Tự mình giáo dưỡng lớn lên, ta vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ ngươi.”

Bạch Thanh Đồng nghe xong, cảm thấy có một loại cảm động kỳ diệu, coi như vô cùng quen thuộc cùng thân thiết, không khỏi lảng lảng nhìn chăm chăm Già La Diêu, đột nhiên phát hiện... Mặt mày của y vô cùng đẹp.

3. Chương 3

“Ngươi... Ngươi nhìn chăm chăm ta làm cái gì?” Già La Diêu phát hiện hắn vẫn nhìn mình chăm chăm không dời mắt, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Ta đột nhiên phát hiện...” Bạch Thanh Đồng kéo dài thanh âm.

“Phát hiện cái gì?” Già La Diêu khẩn trương hỏi, trong nháy mắt tim sắp nhảy đến cổ họng.

“Đột nhiên phát hiện... Bộ dáng của ngươi thật đẹp!”

“Khụ khụ ——” Tử Mặc vẫn một mực hầu hạ phía sau bỗng nhiên ho mạnh.

Mặt Già La Diêu đỏ lên.

Y đã lớn đến thế này, còn chưa từng có người nói với y kiểu này. Huống chi, huống chi vẫn là người này nói với y.

Hai tròng mắt tinh lược của Bạch Thanh Đồng cong lên, cười tủm tỉm nhìn y.

Già La Diêu có chút quẫn bách, nghĩ mình lớn tuổi hơn hắn nhiều như thế, phản ứng vừa rồi đều bị hắn nhìn thấy, liền cảm thấy xấu hổ, cố gắng giữ sắc mặt nghiêm chỉnh, trách mắng: “Nói vậy!”

Chỉ là tiếng nói của y trời sinh trầm thấp mềm nhẹ, ửng đỏ trên mặt còn chưa tan, câu trách cứ này nghe sao cũng không có lực uy hiếp.

Bạch Thanh Đồng cũng không sợ y, thậm chí cũng không vì khoảng cách tuổi tác cũng như thân phận gửi nuôi mà kính sợ cùng ngăn cách với hắn. Tương phản, hắn cảm thấy vị Tĩnh vương gia hai mươi sáu tuổi trước mặt này hình như cũng không lớn hơn hắn quá nhiều, làm cho hắn luôn luôn có cảm giác hai người cùng thế hệ.

Hắn cười nói: “Ta không nói vậy a. Bộ dạng của ngươi thật sự rất đẹp, không tin hỏi Tử Mặc xem.”

“Khụ khụ ——” Tử Mặc lại ho lớn tiếng hơn nữa.

Hắn cũng không nghĩ vị Bạch công tử này sau khi tỉnh lại lại lớn gan như thế, không chỉ không có thái độ tôn kính nên có đối với vương gia, ngược lại giống như người ngang hàng, thậm chí có thể thoải mái tự nhiên nói ra những lời nói này.

Già La Diêu không có cách khác, đành phải lắc đầu, nở nụ cười: “Ồ ồ. Ngươi xem Tử Mặc bị dọa rồi.”

Bạch Thanh Đồng trừng mắt nhìn Tử Mặc, nói: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy bộ dạng của vương gia không đẹp? Hay là ngươi thấy diện mạo thực sự của vương gia rất xấu, cho nên bị lời nói của ta dọa? Phản ứng loại này, quá thất lễ.”

Tử Mặc cuống quýt xoa tay: “Nô tài không dám! Bạch công tử, ngươi đừng hăm hại ta.”

Bạch Thanh Đồng nhìn thấy bộ dáng cuống quýt của hắn, liền cười ha ha.

Già La Diêu thấy hắn vui vẻ như thế, cũng mỉm cười, nhìn chăm chú vào hắn.

Bạch Thanh Đồng cười đủ rồi, liền nói với Già La Diêu: “Vương gia, mấy ngày nay ta vẫn ở trong phủ, cảm thấy rất không thoải mái, nghĩ muốn đi ra ngoài một chút.”

“Ngươi muốn xuất phủ?”

“Đúng. Không thể sao?”

“Đương nhiên có thể, chẳng qua...” Trong lòng Già La Diêu do dự, chần chờ nói: “Thân thể ngươi còn chưa khỏe. Nếu không, đợi hai ngày nữa đi.”

“Đã sớm khỏe rồi, ngươi xem, một chút việc cũng không có.” Bạch Thanh Đồng nhảy dựng lên, vỗ vỗ cánh tay, dạo một vòng trước mặt Già La Diêu, sau đó quần quít lấy y nói: “Để ta liên tục ngâm ngốc trong viện, ta ngốc không được. Muốn đi ra ngoài một chút. Ta không còn nhớ cái gì, cũng không rõ bên ngoài thế nào, nói không chừng ra ngoài còn có thể nhớ tới cái gì đó. Được không?”

Hắn nghiêng đầu nhìn y, hai tròng mắt lờ lờ sáng lên, khóe miệng cười, mang theo thần sắc khẩn cầu cùng làm nũng, làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Già La Diêu nhìn bộ dáng trong sáng tuần láng của hắn, giống như thái dương chiếu vào lòng, trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp. Nhưng lúc nghe thấy hắn nói “Còn có thể nhớ tới cái gì đó”, lòng lại run lên một chút, thần sắc ảm đạm.

Y yên lặng nhìn hắn, cuối cùng gật đầu nói: “Được. Gọi Tử Mặc đi cùng ngươi, nếu cần bạc cứ lấy ở phòng thu chi.”

“Oa! Thật tốt quá! Vương gia ngươi thật tốt!” Bạch Thanh Đồng thỏa mãn chạy đến bế y lên một chút, sau đó chạy ra ngoài cửa, không quên gọi Tử Mặc.

“Tử Mặc, đi nhanh! Mau dẫn ta đi phòng thu chi!”

Già La Diêu bị hắn ôm đến sững sốt, không khỏi như mừng như không nhìn thân ảnh biến mất ở cửa của hắn.

Tử Mặc chần chờ nói: “Vương gia, sau khi mất trí nhớ tính tình Bạch công tử giống như thay đổi rất nhiều.”

Già La Diêu phục hồi tinh thần, thản nhiên nói: “Dù sao hắn mới mười lăm tuổi, nguyên là thời điểm thanh xuân khiêu thoát.”

“Chính là lúc vương gia mười lăm tuổi đã một mình đảm đương một phía, thật sự trầm ổn.”

Già La Diêu cười khổ nói: “Đó cũng là bị buộc. Nỗi khổ trong lòng ai biết.” Tiếp theo giống như nhớ lại cái gì, thở dài, nói: “Như vậy cũng tốt. Hắn vốn nên là bộ dáng này. Nếu Bạch gia không bị nạn, hiện tại hắn cũng là một tướng quân vô ưu vô lự, thanh xuân còn trẻ, ngạo khí chính thịnh.”

Tử Mặc không nói gì.

Già La Diêu nói: “Ngươi còn không mau đi theo hắn? Sợ hắn không biết phòng thu chi ở đâu. Còn có, đi ra ngoài cẩn thận một chút, chiếu cố chu toàn. Nếu lại xảy ra chuyện như lần trước, cẩn thận bốn vương không tha cho ngươi!” Một câu cuối cùng y nói thật nghiêm khắc, hai tròng mắt như băng, như tên bắn lên đảo qua Tử Mặc.

Tử Mặc cảm thấy run lên, kính thanh nói: “Vâng.”

Bạch Thanh Đồng thay quần áo, mang theo Tử Mặc nhảy nhót một đường ra vương phủ, đi phố xá.

Hắn đối với bên ngoài, hoặc nói đúng hơn là đối với thế giới này thật sự không có ấn tượng gì, cho nên nhìn thấy cái gì đều cảm thấy mới mẻ. Nhìn thấy sạp liền chạy lên, hỏi người ta đây là cái gì, có thể ăn được không? Không thì hỏi đây là chơi cái gì, dùng làm cái gì?

Tử Mặc đỏ mặt, cúi đầu, dùng sức kéo tay áo Bạch Thanh Đồng, lôi hắn đi trước khi hắn hỏi ra vấn đề gì vô cùng mất mặt.

Bạch Thanh Đồng hưng trí dạt dào, cũng không để ý. Có cái gì không biết cũng hỏi Tử Mặc.

Bọn họ đi dạo cả một buổi chiều trên đường phố náo nhiệt như chu tước, Tử Mặc sợ hắn bệnh nặng mới khỏi, thể lực kém, nói: “Công tử, phía trước có một tử lâu, nếu không chúng ta đến đó nghỉ ngơi đi.”

“Tử lâu? Là nơi uống rượu đúng không?” Nhân tình Bạch Thanh Đồng sáng lên, vội vàng nói: “Được! Được! Chúng ta đến đó đi.”

Tử Mặc đưa hấn vào một tòa tử lâu tốt nhất ở trung tâm đường phố. Bạch Thanh Đồng ngẩng đầu nhìn, thấy mặt trên viết ba chữ to “Nhất phẩm đường”.

“Vì sao mặt trên không có chữ rượu?”

Tử Mặc mặt đầy hắc tuyến: “Không phải tất cả các tử lâu đều có chữ rượu.”

“A.”

Bạch Thanh Đồng đi vào cùng hấn, liền gặp hai vị tiểu thư đứng ở hai bên cửa đón khách, cùng nói: “Hoan nghênh quang lâm. Xin hỏi khách nhân có mấy người?”

Bạch Thanh Đồng không cần Tử Mặc mở miệng, nói: “Hai người. Muốn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.”

Một vị tiểu thư dẫn bọn họ đến hướng cửa sổ, Tử Mặc ngăn lại, nói: “Chúng ta muốn chỗ ngồi ở lầu hai.” Nói xong lấy ra một thỏi bạc.

Tiểu thư kia thấy quần áo của bọn họ sang trọng, lại có bạc, cũng biết là người có thân phận, liền mỉm cười, nói: “Thỉnh lên nhĩ gian ở lầu hai.”

Bỗng nhiên Bạch Thanh Đồng cảm thấy nơi này có chút quen thuộc khó hiểu, bật thốt lên: “Nhĩ gian lầu hai có phải tiêu phí thấp nhất không?”

Tiểu thư kia hé miệng cười, nói: “Tiêu phí thấp nhất là năm lượng bạc.”

Vị tiểu thư kia dẫn hai người vào một gian phòng trang nhã trước cửa sổ, đưa lên một quyển thái đơn (thực đơn), liền cúi người cáo lui.

Tử Mặc thấy phản ứng vừa rồi của Tử Mặc hoàn toàn không ‘ngu ngốc’ giống như ngoài đường, nhin không được hỏi: “Công tử, có phải ngài đã nhớ chút gì không?”

“Không a.” Bạch Thanh Đồng lật thái đơn, không chút để ý nói: “Ta chỉ cảm thấy quen thuộc với quy củ nơi này, đoán là trước kia thường đến.”

Tử Mặc a một tiếng, không thềm nói lại.

Bạch Thanh Đồng cũng xem không hiểu trên thái đơn viết cái gì. Thứ nhất là tên đồ ăn có vẻ mới mẻ độc đáo xa lạ, thứ hai là thật sự hấn không hiểu được mấy chữ này, mười chữ quanh co khúc khuỷu thì có năm chữ không biết, còn có hai chữ là đoán mò. (=.=)

Hấn cũng không ngại mất mặt, dứt khoát ném thái đơn cho Tử Mặc, nói: “Người gọi đi. Ta không biết.”

Tử Mặc thở dài, biết hấn đến cả thi thư cũng quên, chữ nhận thức không được đầy đủ, liền lấy thái đơn qua, lắc lắc chuông trên bàn, gọi tiểu nhị đem vào vài món ăn.

Tiểu nhị kia trình trọng nhớ tên đồ ăn, lại nhắc lại một lần xác nhận xong, mới lui xuống. Lúc sau lại có một tiểu nhị bưng chén đĩa vào, đưa lên nước trà cùng đậu phụng hạt dưa miễn phí.

“Phục vụ của nơi này thật không tồi.” Bạch Thanh Đồng cười nói.

Tử Mặc nói: “Tử lâu hoàng gia, lại là cửa hiệu lâu đời mấy chục năm, phục vụ tất nhiên chu đáo rồi.”

“Tử lâu hoàng gia? Ha hả, từ này nghe quen tai.”

Bạch Thanh Đồng ghé vào lan can cửa đang rộng mở đón ánh sáng, vô cùng vui vẻ nhìn xung quanh đường.

Tâm tình của hấn tốt lắm, khuôn mặt tuần mi sáng ngời giống như sáng lên. Gió thu thổi loạn mái tóc của hấn, ống tay áo tỳ trên lan can bay lên, cả người như phiêu phiêu dục tiên, tùy thời đều có thể bị gió thổi đi.

Tử Mặc bất động thanh sắc (bình tĩnh) ở bên cạnh nhìn hấn, trong lòng âm thầm thở dài, chớ trách vương gia trao trái tim cho hấn, thật sự thiếu niên này sáng ngời động lòng người, giống như lửa, có mị lực khó hiểu.

4. Chương 4

“Này! Thanh Đồng! Thanh Đồng!”

Bạch Thanh Đồng đang dựa vào lan can nhìn xung quanh, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi hắn ở dưới lầu, nhìn qua, thấy đó là một công tử thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi, tư thế oai hùng cao ngất, dung mạo đoan chính, đang giơ đầu vung mạnh tay với hắn.

Bạch Thanh Đồng cũng không nhận ra hắn, nhưng thấy hắn gọi đúng tên của mình, lại đối với mình rất nhiệt tình, liền coi như bậc đế vương đi du lịch, bắt chước loại thần khí kia, cũng thực khí khái phất phất tay với hắn.

Thiếu niên kia nhếch miệng vui mừng, liền chui vào Nhất Phẩm đường, bịch bịch chạy lên lầu, vọt vào một gian phòng trang nhã, cao giọng cười nói: “Ha ha, thật đúng là người! Một tháng qua người chạy đi đâu? Ta còn tưởng rằng người thật sự bị ngã ngựa đi đời nhà ma rồi.”

Bạch Thanh Đồng cũng cười ha ha, nói: “Thật không đi đời nhà ma, nhưng cũng không kém nhiều lắm, ngã mất nửa cái mạng rồi.”

“Nhìn không ra đấy! Nhìn không ra đấy! Nhìn người sinh long hoạt hổ như vậy, làm sao giống bộ dáng chỉ còn nửa cái mạng.” Thiếu niên mừng rỡ vỗ mạnh vào lưng Bạch Thanh Đồng.

Bạch Thanh Đồng bị hắn vỗ, phía sau lưng ần ần đau, cũng không khách khí, dùng sức vỗ lại, nói: “Ta thiên phú anh tài, thân cường thể tráng, đại nạn không chết, tỉnh dưỡng mấy ngày ngắn ngủi là khỏe. Nếu là người chưa chắc đã được!”

Thiếu niên kia cười ha ha, nói: “Mấy ngày trước ta đến Tĩnh vương phủ thăm người, còn bị đuổi về. Sớm biết người ‘thiên tài’ như thế, ta mới không có gan đi vào cửa Tĩnh vương phủ kia đâu.”

Bạch Thanh Đồng ngạc nhiên nói: “Tĩnh vương phủ không thể ăn người, người sợ cái gì?”

“Tĩnh vương phủ ăn không hết người, Tĩnh vương gia chính là sẽ ăn thịt người!”

Bạch Thanh Đồng càng kì quái, Tử Mặc lại ở bên cạnh dùng sức ho.

Thiếu niên kia coi như vừa mới thấy hắn, tức giận nói: “Tên nô tài này người ho cái gì! Ta cũng chưa nói sai.”

Tử Mặc cười khổ nói: “Tiểu vương gia, người nên gọi vương gia chúng ta một tiếng tam thúc, này... Tôn lão yêu ầu, vẫn là nên khách khí một chút.”

Thiếu niên kia tức giận vung tay, nói: “Đã biết. Ta nói cái khác.” Bỗng nhiên mất hổ vừa chuyển, trừng mắt nói: “Những lời hôm nay chúng ta đã nói, Tử Mặc người trở về cũng không nên lẩm miệng!”

Nói thế vẫn là sợ.

Tử Mặc trợn trắng mắt trong lòng, ngoài miệng lại cung kính nói: “Tử Mặc không dám.”

Thiếu niên kia lôi kéo Bạch Thanh Đồng ngồi xuống, cũng không khách khí, coi mình như chủ nhân, thu xếp nói: “Ăn! Ăn! A... Ta thấy các người đã gọi đủ đồ ăn rồi.”

Bạch Thanh Đồng rung chuông, gọi tiểu nhị tới, nói: “Lấy thêm một bộ bát đĩa nữa.” Khi nói chuyện, thiếu niên kia đã cầm lấy đĩa của hắn bắt đầu ăn.

Hắn thấy thiếu niên này tính cách hào sảng, thực hợp ý mình. Hơn nữa thấy hắn dường như rất quen mình, ngay cả Tử Mặc cũng biết, nói vậy trước đây cũng là bạn tốt, liền cười nói: “Ai, người tên là gì?”

“Phụ — khụ khụ...” Thiếu niên kia không lưu ý, phun ra một ngụm, bị sặc.

Bạch Thanh Đồng nhân cơ hội lại mạnh mẽ vỗ vào lưng hắn, một bộ dáng thân thiết săn sóc, thực tế là thu hồi lại lúc trước.

“Người, đầu óc người không phải bị bệnh chứ? Lại có thể hỏi ta tên là gì?” Thiếu niên kia trợn trừng nhìn hắn.

Tử Mặc ở bên nói: “Tiểu vương gia, Bạch công tử nhà ta bởi vì bệnh nặng vài ngày trước, nên đã quên rất nhiều sự tình. Ngài đừng trách móc.”

“Thiệt hay giả? Hay là đang đùa ta hả?” Thiếu niên kia dùng ánh mắt hoài nghi nhìn qua ngó lại chủ tớ hai người.

Bạch Thanh Đồng nhún nhún vai, nói: “Một người mạng bị rút một nửa, luôn luôn có một chút di chứng không phải sao?”

Tử Mặc nói: “Tiểu vương gia, ai chẳng biết ngài kiêng kị cái gì? Bạch công tử nhà ta thật sự đã quên.”

“Kiêng kị? Người có cái gì kiêng kị?” Bạch Thanh Đồng tò mò nói.

Gương mặt thiếu niên kia đỏ ửng.

Tử Mặc giải thích: “Công tử, An tiểu vương gia... Ha hả, kiêng kị nhất là tên của hắn. Nô tài cũng không dám nói, ngài vẫn nên bảo tiểu vương gia tự mình nói cho ngài đi.”

“Khụ khụ... Thật đúng là đã quên? Người cũng thật không có suy nghĩ, ngay cả tên của ta cũng có thể quên.” Thiếu niên kia trừng mắt nhìn Tử Mặc một cái, lại hướng về Bạch Thanh Đồng cười gượng,

“Rốt cuộc người tên là gì?”

Thiếu niên kia đảo mắt qua lại, ngắt lời nói: “Ai ai, đã quên thì quên đi, cũng không có việc gì, về sau sẽ nhớ được. Ặn! Ặn cơm trước đi! Thịt kho tàu sư tử ở nơi này vô cùng nổi danh. Ồi, đói chết ta.”

Tử Mặc nói: “Tiểu vương gia, hôm nay ngài một mình đi ra ngoài hả? Sao không mang theo một người nào?”

“Tử Thanh bị bệnh, một mình ta đi. Vốn muốn đi tìm Lâu nhị thiếu gia, ai ngờ nửa đường gặp người, vừa lúc chạy vào một chút.” Nửa câu sau thiếu niên kia nói với Bạch Thanh Đồng.

Bạch Thanh Đồng thấy hắn tả cổ hữu thiểm, chính là không nói tên mình, càng cảm thấy tò mò, chớp mắt liên tục.

Tử Mặc thừa dịp thiếu niên kia vui đầu dùng bữa, đối Bạch Thanh Đồng vẽ cái khẩu hình.

Bạch Thanh Đồng nghe hắn gọi thiếu niên kia là “An tiểu vương gia”, còn nói hắn nên gọi Già La Diêu là tam thúc, chỉ biết hắn chắc là hoàng tộc, cũng là họ Già La. Lúc này thấy hình dáng miệng của Tử Mặc khi phát âm cho hắn, ba chữ vô cùng đơn giản, không khỏi cười ha hả, bật thốt lên: “Già La Bảo?”

“Khụ khụ...” Thiếu niên lại ho sặc sụa, trợn mắt trừng hắn nói: “Không phải nói ở bên ngoài không được gọi tên ta sao? Người, người... Ồ? Không phải người nói không nhớ rõ sao? Quả nhiên là lừa ta!”

“Ha ha ha... Hóa ra người thực sự tên là Già La Bảo!” Bạch Thanh Đồng cười to.

Thiếu niên trước mắt này lưng hùm vai gấu, dáng người cao ngất, dung mạo tuấn lãng, làm sao hợp với chữ ‘Bảo’?”

Gương mặt Già La Bảo đỏ thắm, xấu hổ nói: “Có cái gì buồn cười! Họ Già La là họ hoàng tộc, năm đó phụ thân đã sớm xuống mồ kia nói cho ta biết tên hay đều bị những người khác chọn rồi, cho nên mới đặt cho ta tên này... Cho dù ta không thích, nhưng tên kia đã theo ta từ khi ta còn là một tiểu oa nhi (trẻ sơ sinh), chẳng lẽ còn có thể nhảy dựng lên để phản đối sao?”

Bạch Thanh Đồng cười đến đập bàn đập ghế, nói: “Ha ha... Không thể! Đương nhiên người không thể phản đối! Ha ha... Tên rất hay! Thật sự là tên rất hay!”

“Cười! Cười! Lại cười cần thận ta đánh người!” Già La Bảo gườm gườm nắm đấm như muốn thị uy hắn.

.

5. Chương 5

Bạch Thanh Đồng thật vất vả mới có thể ngừng cười, lau lau nước mắt bên khóe mắt, nói: “Tên là cha mẹ đặt, người việc gì phải kiêng kị. Ta cảm thấy tên này thật sự rất được.”

“Người đứng nói chuyện không đau thắt lưng sao. Người thử bị gọi cục cưng cục cưng từ nhỏ đến lớn xem.”

Bạch Thanh Đồng lại cười, cũng không nói.

Già La Bảo nhớ hẳn cũng giống mình, cũng là mất đi cha mẹ vào năm mười tuổi. Nhưng mình may mắn hơn là còn có rất nhiều thân nhân, Bạch gia lại là tịch thu tài sản giết cả nhà, một người cũng không còn, không khỏi lúng ta lúng túng sửa đề tài: “Quên đi, không cùng người so đo nữa. Đây là trà gì? Uống tuyệt không ngon. Tử Mặc, đi lấy một bầu rượu cho công tử nhà người đi!”

“Công tử nhà ta không uống rượu.”

Già La Bảo trừng mắt: “Tiểu vương gia ta muốn uống! Dài dòng cái gì!”

Bạch Thanh Đồng nghe được chữ “rượu”, cũng rục rịch, nói: “Tử Mặc, trong Nhất Phẩm đường này có rượu nào ngon? Người đi lấy lên, khó được ra ngoài, ta sẽ tiếp Đại Bảo.”

Hai chữ Đại Bảo hẳn gọi rất tự nhiên, càng làm Già La Bảo hoảng sợ: “Gia khóa tốt! Rốt cuộc người có mắt trí không? Sao ngay cả nhũ danh thường gọi của ta cũng nhớ rõ?”

Bạch Thanh Đồng sững sốt, không nghĩ tới trước kia hẳn cũng gọi hẳn là ‘Đại Bảo’, cười hì hì, không nói.

Tử Mặc không dám làm trái ý của hẳn, liền ra ngoài gọi rượu.

Già La Bảo đợi hẳn vừa đi, liền tiến đến cạnh Bạch Thanh Đồng, nói: “Người thật sự không nhớ rõ cái gì hả.”

“Ừ.”

“Không chỉ ngay cả bản thân mình, chuyện của người khác cũng không nhớ?”

Vô nghĩa!

Bạch Thanh Đồng nhìn hẳn như vậy, chỉ biết là hẳn đang rục rịch muốn nói một chuyện bí ẩn nào đó, bởi vậy bất động thanh sắc ngồi uống trà, liếc nhìn hẳn, coi hẳn muốn nói cái gì.

Đã thấy Già La Bảo đánh giá đi đánh giá lại hẳn một lúc lâu sau, thần sắc có chút chần chờ.

“Rốt cuộc người muốn nói cái gì?” Bạch Thanh Đồng chịu không nổi bộ dáng muốn nói lại thôi của hẳn.

Già La Bảo nghĩ lại nghĩ, cuối cùng nói: “Vậy người cũng không nhớ rõ chuyện tam Hoàng thúc của ta, y...thích nam nhân đi?”

“Cái gì?”

Lần này Bạch Thanh Đồng thật sự hoảng sợ.

Già La Bảo thấy phản ứng của hẳn như thế, nhúu nhúu mày, nói: “Kỳ thật đó cũng không có gì, đã là chuyện nhiều năm trước. Việc này mọi người trong cung đều biết, cho dù hôm nay ta không nói cho người, về sau cũng sẽ bị người khác nhắc đến.”

Bạch Thanh Đồng không nói gì. Nhớ tới người bị tàn tật, ôn hòa thanh nhuận kia, tưởng tượng không ra bộ dáng thích nam nhân của y.

Già La Bảo nói: “Ta nói chuyện này với người, cũng không phải là muốn nói xấu Hoàng thúc. Chẳng qua chuyện này không giấu được. Tam Hoàng thúc ta tay cầm quyền cao, thái độ làm người cẩn thận, vua và dân trên dưới đều thần phục, ngay cả Hoàng Thượng cũng kính y ba phần, nên tật xấu này cũng bị lên án. Nếu để người đi dạo trên đường, nghe xong mấy lời đồn đãi nhảm nhí này, không bằng ta tự mình nói trước cho người, để người chuẩn bị tâm lý.”

“Lời đồn nhảm nhí?”

“Từ nhỏ người được tam Hoàng thúc của ta thu dưỡng, khó tránh khỏi có một số người nói lung tung. Lại nói đến hôm nào đó người gặp mấy người Triệu Tam thiếu gia, kiểu gì bọn họ cũng nhắc tới.”

Bạch Thanh Đồng yên lặng trong chốc lát, nói: “Triệu Tam thiếu gia là ai?”

Già La Bảo nhíu mày: “Tiểu tử kia là con của binh bộ thượng thư, ý vào uy phong của cha mà đùa giỡn hoành hành trong kinh thành, từ trước cũng có chút xích mích với người, là loại chuyên nói lung tung. Người không cần phải để ý đến hắn.”

Đại khái Bạch Thanh Đồng cũng đoán được nhân chuyện của người ta là gì, tên triệu tam thiếu gia kia cũng lấy chuyện này làm đề tài, là lúc trước nói qua nói lại mà xung đột đi?

Già La Bảo nhắc tới Triệu Tam thiếu gia, nhưng thật ra bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Đúng rồi, ta nghe Lâu Tĩnh Đình nói, một ngày trước khi người ngã ngựa, cùng hắn cưỡi ngựa ở ngoại ô, vừa lúc gặp mấy tên gia hỏa Triệu Tam cùng Cảnh Thương kia. Ngày đó hắn ý có nhiều người, còn nói rất nhiều những điều vô liêm sỉ về người cùng tam Hoàng thúc, người tức giận đến động thủ, nếu không phải được Tĩnh Đình ngăn lại, nói không chừng lại tiếp tục đánh hắn. Bất qua ngày hôm sau lại truyền ra tin tức người ngã ngựa bị thương, ta cùng Tĩnh Đình đều hoài nghi có phải liên quan đến bọn họ không.”

“Còn có việc này?” Bạch Thanh Đồng thấy rất kỳ quái.

Già La Bảo nhìn nhìn hắn, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Thanh Đồng, Hoàng thúc ta vẫn đối xử với người không tồi. Năm đó Bạch gia gặp chuyện không may, y ngăn dậm xa xôi từ biên quan gấp gáp trở về, cứu sống được người, những năm gần đây cũng rất chiều cố người. Tam Hoàng thúc trước đây có tật xấu, người cũng không vui, nhưng sau đó y đều sửa, ta tin tưởng các người trong sạch, người khác nhân thoại thì kệ bọn họ đi, người không việc gì phải để trong lòng.”

“Trước kia ta thực để ý loại nhân thoại này sao?”

Ăn nhờ ở đậu, lại là một vương gia có sở thích nam phong, truyền ra cái gì, nghĩ cũng có thể ra.

Già La Bảo gật gật đầu, lại chau mày, nói: “Thanh người tự thanh, trọc người tự trọc. Trước kia ta cảm thấy về việc này, người rất thích chuyện bé xé ra to. Ta cùng Tĩnh Đình đã khuyên người rất nhiều lần, người cũng không nghe. Tam Hoàng thúc của ta là ai? Là nhiếp chính vương Đại Tề quốc, là đại nguyên soái của trăm vạn đại quân binh mã, đó là người có thể để cho người ta nói huyền thuyên? Tam Hoàng thúc không nói, đó là vì y không để trong mắt. Người đi theo y lâu như thế, sao lại không học hỏi y.”

Bạch Thanh Đồng cười ha hả, nói: “Người nói đúng. Về sau ta sẽ mặc kệ người bên ngoài nói cái gì.”

Già La Bảo nhíu mày, nhìn hắn cười nói: “Sao mới bị quăng ngã một lần, lại nghĩ thông suốt? Ta sẽ không nói, người cũng đừng nghĩ nhiều. Ta là không hy vọng người hiểu lầm tam Hoàng thúc, mới nói trước cho người những điều này.”

“Ta hiểu. Dù sao cũng đã quên hết. Ngày hôm qua không thể giữ, ngày hôm nay... A, uống rượu đi. Ha ha ha...” Bạch Thanh Đồng nghĩ muốn trôi chảy nói ra một câu hoa mỹ, ai ngờ mới ới ra nửa câu, nửa sau đã kẹt.

Già La Bảo cũng cười to, vỗ vỗ lưng hắn nói: “Được! Lúc này mới giống một đại trượng phu! Nam nhân thì nên rộng lòng, giống loại như gia hỏa Triệu Tam, còn không bằng cái gối thêu hoa.”

Vừa lúc Tử Mặc bưng rượu tiến vào, thấy hai người nói đùa, trên mặt xuất hiện một tia thần sắc trong chớp mắt.

Hắn rót rượu cho hai người, cũng không nói chen vào, yên lặng ngồi ở một bên hầu hạ.

Già La Bảo khoe rượu hắn chọn rất ngon, đúng là hồng mai nhượng ủ mười năm, lâu mà không nhạt, trong mà không chất, rất thích hợp với Bạch Thanh Đồng bệnh nặng mới khỏi, cùng hắn uống mấy chén.

Bạch Thanh Đồng lại nghĩ tới hỏi: “Đại Bảo, vừa rồi người nói đến Tĩnh Đình kia, là bạn tốt của ta?”

“Ừ. Lâu Tĩnh Đình, Lâu nhị thiếu gia. Từ trước người thân với hắn nhất. Cha hắn là đại học sĩ Hàn Lâm Viện, năm nay hắn cũng muốn tham gia khoa khảo. Đúng rồi, hôm nay ta nghe nói hắn trở về từ Lê Sơn thư viện, đang muốn đi tìm hắn, ai ngờ lại gặp người. Người đi không? Hắn cũng rất lo lắng cho người đấy.”

“Nếu là bằng hữu, đương nhiên muốn đi.” Bạch Thanh Đồng rất thích ồn ào, tự nhiên là muốn gặp nhiều bằng hữu.

Tử Mặc ở bên ngắt lời: “Công tử, thân mình ngài vừa khỏe, đừng để quá mệt. Nói sau ngài ra ngoài cũng đã lâu, nên trở về sớm một chút, đừng để vương gia lo lắng.”

Già La Bảo vừa nghe, nhớ tới Hoàng thúc “khủng bố” kia của mình, tuy là hôm nay mình biết rõ Bạch Thanh Đồng mất trí nhớ, vẫn đem chuyện này nói cho hắn là vì muốn tốt cho hắn, nhưng ai biết tam Hoàng thúc y có trách hắn lắm miệng hay không?

Thủ đoạn của tam Hoàng thúc hắn biết rõ ràng. Nghĩ đến đây, không khỏi rung mình một cái, vội vàng nói: “Nói cũng đúng. Nói cũng đúng.”

“Không có việc gì. Làm gì thì làm ngay, đi luôn hôm nay đi, thời gian vẫn còn sớm.” Bạch Thanh Đồng lơ đãng, cười hì hì hạ quyết định.

6. Chương 6

Từ Nhất Phẩm đường đi ra, ba người liền đến Lâu phủ.

Lâu phủ ở Đại Tề quốc đã nhiều thế hệ làm quan, từng có hai vị tể tướng, bốn vị đại học sĩ, ba vị lễ bộ thượng thư, có thể nói là danh môn chi hậu.

Lâu Tĩnh Đình nghe nói bọn họ đến đây, vội vàng ra đón, dáng vẻ rất vui sướng.

Bạch Thanh Đồng thấy Lâu Tĩnh Đình kia cũng chỉ mười sáu tuổi, lại trở mã đến tuần tú lịch sự, cử chỉ hiền lành ôn trọng, rất có phong cách quy phái. Nhưng nhìn qua chỉ thanh tú, vóc người cũng có cao lớn như hắn và Già La Bảo. Bạch Thanh Đồng nghĩ hắn là chưa phát triển hết đi? Phần lớn nam hài tử phát triển muộn.

Lâu Tĩnh Đình đưa bọn họ đến tiểu đình sau hậu viện nhân tọa, nghe nói Bạch Thanh Đồng đã quên chuyện lúc trước, không nhớ rõ cái gì, cũng vô cùng ngạc nhiên, cùng Già La Bảo người một lời ta một ngữ lấy hắn ra trêu đùa.

Bạch Thanh Đồng cũng không nghĩ đến, cảm giác ở cạnh bọn họ rất thoải mái khoái trá, tán gẫu rất ăn ý, bất tri bất giác kéo dài tới bữa tối.

Lâu Tĩnh Đình muốn giữ bọn họ dùng bữa tối, Tử Mặc lại ở bên sốt ruột, thúc giục Bạch Thanh Đồng trở về.

Bạch Thanh Đồng cũng không nghĩ ngày đầu tiên xuất môn lại chơi muộn như vậy, để cho Già La Diêu lo lắng sẽ không tốt lắm, liền nhân thể cáo từ. Lâu Tĩnh Đình cũng không cưỡng cầu, cùng Già La Bảo đưa hắn ra cửa.

Già La Bảo cười hì hì nói: “Người chính là không có lộc ăn. Đồ ăn của đầu bếp Lâu gia nổi tiếng ở kinh thành, Nhất Phẩm Đường còn kém.”

Bạch Thanh Đồng cũng cười nói: “Phải phải, người rất có lộc ăn, bỗng nhiên được hai bữa cơm chùa.”

“Một mình ta ở nhà cũng không ý nghĩa, liền thích đi náo nhiệt. Chẳng lẽ các người còn có thể đuổi ta sao?”

Già La Bảo nói đùa xong, Bạch Thanh Đồng lại cảm thấy căng thẳng.

Hắn cũng là vừa rồi cùng bọn hắn nói chuyện mới biết được, mẫu thân Già La Bảo từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, qua đời rất sớm, phụ thân vào năm hắn mười tuổi ốm chết, cho nên còn nhỏ đã kế thừa vương vị An thân vương. Hơn nữa lại là con trai độc nhất, cũng không có tay chân gì, tuy nói có rất nhiều hoàng tộc thân thích, nhưng cũng rất tịch mịch thê lương, chỉ có một lão quân gia tận tâm chiếu cố hắn.

Đáy lòng Bạch Thanh Đồng bỗng nhiên hiện ra cái gì, coi như có chút quen thuộc, lại hình như có chút phiền muộn, nhất thời không nói gì.

Trái lại Lâu Tĩnh Đình ở bên cạnh cười nói: “Biết người nhớ thương thức ăn nhà ta thật lâu, hôm nay nhất định cho người ăn đến thỏa chí. Người cũng đừng tham Thanh Đồng”.

Ba người đều cười ha ha, Bạch Thanh Đồng cùng bọn họ nhắc tay cáo từ.

Bạch Thanh Đồng theo Tử Mặc trở về Tĩnh vương phủ, sắc trời đã tối muộn. Hắn để cho Tử Mặc đem những thứ hân mua buổi chiều đưa về viện tử, còn mình đi vào đại sảnh thỉnh an Già La Diêu. Ai ngờ còn chưa vào đại môn, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện.

“Việc này còn thỉnh vương gia khai ân, vì hạ quan nói tốt vài câu.”

Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng thò đầu vào trong tìm hiểu, thấy Già La Diêu ngồi ngăn ngắn ở chủ vị phía trên, Cao quản gia đứng bên cạnh y. Một nam nhân trung niên ngồi ở vị trí quan khách, còn một thiếu niên đứng bên cạnh.

Mặt Già La Diêu không chút thay đổi, thản nhiên nói: “Vương đại nhân, việc này Hoàng Thượng đã lên tiếng, bốn vương cũng không biết làm sao. Nếu người của Giám sát ti thật sự tới cửa, Vương đại nhân nên đem chuyện tình báo cáo rõ ràng, Hoàng Thượng cũng sẽ không làm khó người.”

Nam nhân trung niên kia rơi lệ đầy mặt, nâng tay áo gạt lệ nói: “Hạ quan thật là oan uổng. Những người đó ghen tị hạ quan làm việc cần chính, chiến tích thanh minh, lúc này mới nghĩ cách hãm hại hạ quan. Hạ quan thật sự oan uổng.”

“Có oan uổng hay không, đến lúc đó Giám sát ti tra ra sẽ rõ ràng. Người ở nơi này cầu xin bốn vương cũng là vô ích. Cái gọi là không làm trái lương tâm, không sợ quỷ tới cửa. Vương đại nhân nếu thật sự trong sạch, cần gì phải sợ người của Giám sát ti.”

Ánh mắt khinh mạn của Già La Diêu không đổi hơi hơi nhú lại, biểu hiện y đã có chút không kiên nhẫn. Đáng tiếc động tác này của y rất nhẹ, không phải người biết rõ tính tình của y sẽ không phát hiện ra.

Vương đại nhân kia thấy vương gia vẻ mặt lãnh đạm, thừa dịp vừa khóc tổ hai câu, bỗng nhiên kéo thiếu niên bên cạnh qua, đối Già La Diêu nịnh nọt cười nói: “Vương gia, đây là ám song của hạ quan, tên gọi Phương Lam. Từ nhỏ được nuôi như nam song, lần này cùng hạ quan vào kinh báo cáo công việc, hôm nay đặc biệt đến thỉnh an vương gia. Lam nhi, mau tới ra mắt vương gia.”

Thiếu niên tên gọi Phương Lam kia vẫn cúi đầu, lúc này bị kéo lên trước, trộm ngẩng đầu liếc nhìn Già La Diêu một cái, vội vàng quỳ xuống hướng y hành lễ.

“Thảo dân Vương Phương Lam, bái kiến vương gia.”

Già La Diêu liếc cũng không liếc hắn một cái, chỉ thản nhiên nói: “Đứng lên đi.” Bỗng nhiên mặt vừa chuyển, tầm mắt quét về phía đại môn, cao giọng nói: “Đã trở lại, sao còn không tiến vào?”

Bạch Thanh Đồng biết y nói chính là mình, cười hì hì, thẳng lưng, vén áo bước nhanh tiến vào đại sảnh, đi đến bên cạnh y, nói: “Ta thấy người có khách, không dám quấy rầy.”

Già La Diêu nhìn hắn mỉm cười, nói: “Chơi đến muộn như thế. Không dám quấy rầy, liền tránh ở ngoài cửa nghe lén sao?”

“Ha ha, cái gì kêu nghe lén khó nghe như thế. Đại môn này mở rộng, người đến người đi, ta chẳng qua ở cửa nghĩ ngơi một chút, tiếng nói chuyện của các người bay tới trong lỗ tai ta, đó là chính đại quang minh thính”.

“Già mồm át lỗ phải.” Già La Diêu cười mắng.

Bạch Thanh Đồng bỗng nhiên tiến đến bên tai y, nhỏ giọng nói: “Ngoại nhân trước mặt, cho ta chút mặt mũi đi.”

Hơi thở của hắn ấm áp, vù vù phả vào người Già La Diêu, nhất thời làm cho y khí huyết bất an. Mà câu ‘ngoại nhân’ kia, lại làm cho ngực y nóng lên.

Già La Diêu thực vất vả điều trị nội tức, cố gắng đem phân rung động kia tìm xuống, lại vừa ngẩng đầu, chính là trông thấy Vương đại nhân kia về mặt bình tĩnh đại ngộ, dùng ánh mắt ái muội mà đáng khinh nhìn bọn họ.

7. Chương 7

Ánh mắt Già La Diêu phát lạnh, âm thanh lạnh lùng nói: “Vương đại nhân còn có việc sao?”

Vương đại nhân bị tầm mắt của y đảo qua, rung mình một cái, nhìn nhìn Bạch Thanh Đồng, lại lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, cười nói: “Vương gia, ám song này của hạ quan thành thật hàm hậu, tính tình nhu thuận, ở quê đã vô cùng ngưỡng mộ vương gia, lần này vào kinh...”

“Vương đại nhân!” Thần sắc Già La Diêu lạnh hơn, chậm rãi nói: “Sắc trời cũng không còn sớm. Đại nhân vào kinh báo cáo công việc, đi đường mệt nhọc, vẫn là trở về nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong nâng chén trà lên, làm ra tư thái tiễn khách.

Động tác của y tuy rằng tao nhã, nhưng thần sắc trong trẻo lại lạnh lùng, khí thế bao phủ, rõ ràng biểu lộ tâm tình tức giận.

Vương đại nhân cảm thấy run rẩy, liếc mắt về phía Bạch Thanh Đồng đang đứng thẳng một bên, bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ, biết sự tình đã hỏng, trên mặt bất giác toát ra biểu tình hận không thể đánh vào miệng.

“Vương, vương gia, hạ quan...”

Hắn còn ý đồ muốn văn hồi xu hướng suy tàn, Cao quản gia đã tiến lên từng bước, nói: “Vương đại nhân, thỉnh!”

Sắc mặt vương đại nhân tái nhợt, ngốc lăng một lát, rốt cục phát hiện tình thế không thể văn hồi, đành phải khô khan nói: “Là ty chức đã quấy rầy quá lâu, cũng nên cáo từ.” Hắn cảm thấy kinh hoàng, ngay cả tự xưng cũng bất giác lùi xuống một bậc.

Cao quản gia đưa bọn họ lui ra, Già La Diêu nghiêng đầu nhìn Bạch Thanh Đồng, thấy hắn ngẩn người nhìn bọn họ biến mất sau đại môn, không khỏi cảm thấy căng thẳng, nói: “Đồng, người nhìn cái gì?”

Bạch Thanh Đồng phục hồi tinh thần lại, nói: “A, không nhìn cái gì.”

Hắn đã nhìn ra, ý tứ vừa rồi của người nọ, giống như muốn đem đứa con cho Già La Diêu.

Hắn nghĩ như vậy, trên mặt liền mang vài phần thần sắc.

Già La Diêu là ai? Chỉ nhìn bộ dáng của hắn liền đoán được hắn suy nghĩ cái gì, thấp giọng nói: “Vương đại nhân kia vào kinh báo cáo công việc, có cầu ta, mới dẫn song nhân theo hướng ta thỉnh an, cũng không có ý tứ khác.”

Nếu không phải buổi chiều Bạch Thanh Đồng nghe từ Già La Diêu việc Già La Diêu thích nam nhân, chỉ sợ sẽ không biết cái gì. Nhưng vừa rồi biểu hiện của Vương đại nhân kia rõ ràng như thế, nếu hắn đoán không ra mới là lạ. Hiện tại Già La Diêu giải thích, cũng không khác mấy với ý tưởng chứng thực của hắn.

“Thế nhưng muốn đem đứa con tặng người, thật đúng là... Ai, vừa rồi ta nghe, nam hài kia hình như là nam song đi?” Bạch Thanh Đồng lắc đầu, hỏi.

“Ân.”

Bạch Thanh Đồng cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Từ lúc hắn thức tỉnh đến nay, bởi vì đầu óc quên hết, nên mỗi ngày đều có người cho hắn ‘học bổ túc’. Đọc sách viết chữ, luyện võ tập kiếm, đó là cơ bản nhất, nhưng không xong chính là ngay cả rất nhiều hiểu biết cơ bản hắn cũng không nhớ rõ, cho nên tới bây giờ, Tử Mặc còn không giải thích cho hắn vài thứ.

Nhớ rõ lúc đầu nghe được cái gì mà trong lịch sử Đại Tề quốc có một nam song Đại tướng quân tên gì gì đó, hoặc một nam song thừa tướng gì gì đó rất nổi danh, còn có cái gì mà trong tám bức mỹ đồ lưu truyền

dân gian, liền có bốn bức là bốn nữ song tuyệt đẹp, hấn còn kỳ quái vì sao ở sau chữ nam, nữ lại có thêm chữ song, sau khi nghe xong giải thích của Tử Mặc chỉ có thể ghen hòng nhìn trân trối.

Đây là cái thế giới gì hả?

Đây là phản ứng đầu tiên của Bạch Thanh Đồng.

Không biết vì sao, trong khái niệm cổ hữu của mình, hấn cảm thấy trên thế giới chỉ nên có hai loại nam nhân cùng nữ nhân, sao lúc nào còn dư ra song nhân có đặc thù lưỡng tính? Hơn nữa loại song nhân này, còn có nam có nữ, hoặc giả hoặc thú, có quyền lựa chọn, thật là... bất khả tư nghị.

Hấn mất một thời gian rất dài mới lý giải được việc có giới tính thứ ba ngoại trừ nam nữ, nhưng vì trong Tĩnh vương phủ không có song nhân, không được tận mắt nhìn, nên cũng dần dần lãng quên.

Hôm nay trên đường phố, hấn chỉ lo nhìn ngắm thứ mới mẻ xung quanh, cũng không đặc biệt lưu ý đến đám người, cho nên với khái niệm này cũng không khắc sâu. Cho đến khi thấy được thiếu niên xưng là nam song kia, hấn mới lần đầu ý thức được, song nhân là một loại người không thể thiếu trong thế giới này, hơn nữa số lượng nhiều, tỉ lệ cơ hồ chiếm một phần ba tổng dân cư.

Bạch Thanh Đồng nhin không được gãi gãi đầu, lại bắt đầu cảm thấy quái dị.

“Làm sao vậy?” Già La Diêu không biết hấn suy nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy thần thái của hấn hình như có chút buồn rầu.

“Ta chỉ thấy kỳ quái, vì sao trên đời lại có song nhân chứ? Có nam nhân cùng nữ nhân còn chưa đủ sao?”

Già La Diêu sững sốt, không nghĩ tới vì cái gì hấn lại hỏi vấn đề này, nhân tiện nói: “Thời kì còn hỗn loạn, ba vị đại thần Phục Nghi, Bàn Thiên, Nữ Oa dựa theo hình dáng của mình mà đắp nặn người, làm cho ba chủng nam song nữ cùng chung sống, không có vì cái gì. Nếu trên đời này chỉ có nam nhân cùng nữ nhân, chẳng phải là kỳ quái sao? Chủng tộc người sao có thể sinh sản hưng thịnh?”

Bản thân Bạch Thanh Đồng cũng nói không ra cảm giác quái dị trong lòng đến từ đâu, đành phải cười nhẹ, nói: “Nói cũng đúng.”

Già La Diêu mỉm cười, nói: “Song nhân đó là song nhân. Nam song theo chí hướng nam tử, nữ song theo chí hướng nữ tử. Tề quốc chúng ta cũng không bắt buộc nam song phải nhập sĩ nhập võ, liền giống như nam tử tầm thường. Do người từ trước không thích song nhân, cho nên trong phủ không có, chắc là như thế, nên người mới cảm thấy kỳ quái.”

Trong lòng Bạch Thanh Đồng hơi động.

Bởi vì ta không thích song nhân, nên trong phủ mới không có một người?

Hấn cười cười, nói sang chuyện khác: “Diện mạo người vừa rồi rất khá, nhìn qua tú thanh tú khí tư nhã nhận văn (hiểu chết liền, đại khái là nhã nhận thanh tú), cũng không giống nam song, nhìn như một nữ hài tử.”

“... Người thích đứa nhỏ kia?”

“Không có gì thích hay không thích, chỉ là cảm thấy diện mạo của hấn rất được thôi.”

Già La Diêu mỉm cười nhìn hấn, nói: “Về muộn như vậy, đói bụng đúng không? Nên đi dùng bữa.”

Buổi tối Bạch Thanh Đồng nằm trên giường, gối đầu lên hai tay, nhìn đỉnh giường ngẩn người.

Không nghĩ tới hôm nay ra ngoài một chuyến, thật đúng là có nhiều thu hoạch.

‘Một lần nữa’ nhận thức hai người Già La Bảo cùng Lâu Tĩnh Đình, quả thực làm cho hấn vui vẻ không ít, về sau cũng có bằng hữu, nhân sinh không quá nhàm chán.

Nhưng buổi chiều nghe nói chuyện Già La Diêu thích nam nhân, vẫn làm cho hấn cả kinh, ả ả có chút bất an.

Không phải hẳn phản cảm vấn đề Già La Diêu thích nam phong, chỉ là hồi tưởng lại mấy ngày nay y cẩn thận chiếu cố mình, có ngọc thể nào, cũng cảm giác được loại tình cảm này vượt quá quan hệ thu dưỡng bình thường.

Nghĩ như thế, thỉnh thoảng trong kinh lại có những lời nhàn ngôn toái ngữ, chỉ sợ cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Trước đây mình ở chung với Già La Diêu thế nào, Bạch Thanh Đồng không nhớ rõ. Nhưng từ lúc hẳn tỉnh dậy, hai người vẫn ở chung rất hòa hợp.

Có lúc hẳn cũng hoài nghi, vì sao Già La Diêu lại đối xử với một đứa trẻ mồ côi được thu dưỡng tốt như thế?

Từ đáy lòng hẳn không tin trên đời này có chuyện vô duyên vô cớ đối tốt với một người, cũng không có chuyện vô duyên vô cớ căm ghét một người. Hẳn chẳng qua chỉ là con của một tội nhân, hơn nữa tướng quân phụ thân không ấn tượng kia còn bị phán tội mưu phản, bị xử tử. Thu dưỡng đứa nhỏ như hẳn, đối với Già La Diêu mà nói, chỉ sợ cũng có nhiều áp lực, huống chi cũng không sủng đến mức này. Người trong vương phủ lên gọi hẳn là tiểu vương gia, hẳn có nghe qua.

Liên tưởng như vậy, chứng thực những lời đồn đãi lan truyền bên ngoài, tựa hồ có vài phần đúng.

Chẳng lẽ Già La Diêu thật sự thích hẳn? Chẳng lẽ quan hệ trước kia của bọn họ thật sự không minh bạch?

Bạch Thanh Đồng nghĩ đến y từng nói qua, bởi vì mình không thích song nhân, cho nên tất cả song thị từng có trong phủ đều bị đuổi đi. Đây là nể mặt nhiều thế nào? Sủng ái nhiều thế nào!

Lại liên tưởng đến từ lúc hẳn tỉnh, Già La Diêu đối với hẳn rất cẩn thận, thậm chí thái độ còn có vài phần lấy lòng, lại khả nghi.

Bạch Thanh Đồng càng nghĩ càng bất an, nhện không được lặn qua lặn lại, phũ quần áo sờ soạng trên dưới, xoay quanh trên giường.

8. Chương 8

Hắn sờ tới sờ lui, tự nhiên sờ không ra cái gì, không khỏi vỗ trán một cái, thầm mắng mình hồ đồ.

Mặc dù trước đây bọn họ có quan hệ gì, thì cũng đã rất lâu rồi, làm sao còn có dấu vết gì?

Nhưng hẳn vẫn nhện không được nghĩ muốn xác nhận, chấp nhất ngoái đầu nhìn chăm chăm phía sau của mình, thậm chí còn đưa ngón tay thử đi thăm dò, quỳ gối trên giường liên tục lấy tư thế kỳ quái này vòng vo vài vòng. (tiểu Long: í, anh ấy nghịch cái rì ấy nhể? Yên tâm, ko có dịp xài đâu =)))))

Nếu lúc này có người đi vào, thấy hẳn nhất định sẽ liên tưởng đến con chó nhỏ đang đùa nghịch đuổi theo cái đuôi của mình, quả thực giống nhau như đúc. = =

Tựa hồ... Không có gì đặc biệt.

Bạch Thanh Đồng xác nhận lần thứ hai xong, phiền não ngã xuống, phiền muộn cả đêm cũng không ngủ ngon.

Hắn quyết định, vô luận như thế nào, cũng phải bảo trì khoảng cách với Già La Diêu! Mặc kệ trước đây ở cùng y như thế nào, ít nhất từ giờ trở đi, hai người phải bảo trì quan hệ trên dưới! (tiểu Long ko nhện đc kêu típ: aaa, bảo trì kiểu quan hệ j thế này? =..=)

Tuy rằng Bạch Thanh Đồng không biết mình phản cảm nam phong hay không, nhưng từ đáy lòng hẳn biết, mình chán ghét bị đặt ở dưới.

Làm đồng tính luyến ái có thể! Nhưng tuyệt đối không thể làm 0!

Trong đầu Bạch Thanh Đồng hiện lên ý niệm kiên định này.

Hắn không chú ý tới vì sao mình lại nghĩ ra loại ý tưởng cùng từ ngữ kỳ quái này, hẳn đã hoàn toàn bị ý niệm mình có thể là người bị đè chiếm cứ đầu óc.

Ngày hôm sau, Bạch Thanh Đồng còn thật sự quán triệt quyết định của mình, mỗi sáng sau khi rời giường, càng thêm chăm chỉ luyện tập võ nghệ. Bộ Bạch gia kiếm pháp kia, vài ngày trước còn chậm chạp không tiến bộ, hiện tại lại giống như được mở ra, đột nhiên tăng mạnh tiến bộ, không đến nửa tháng, hẳn có thể luyện thành thực. Thậm chí còn có thể đối chiêu với Tử Mặc.

Buổi sáng mỗi ngày Già La Diêu có ngự y trong cung chuyên môn đến mát xa cùng châm cứu chân cho y, sau đó còn phải vào triều, cho nên cũng không cùng ăn sáng với hắn. Có khi y gấp gáp từ cung trở về liền cùng nhau dùng ngụ thiện, nếu về không kịp liền tự dùng. Nhưng buổi tối hai người luôn ăn cùng nhau.

Bạch Thanh Đồng bắt đầu chậm rãi kéo dài khoảng cách giữa hai người, loại chùng mực biến hóa này hẳn nắm chắc sẽ vô cùng vi diệu, cũng làm vô cùng tự nhiên. Nhưng ở trong mắt người có tâm, lại có thể cảm giác được.

Một mình Già La Diêu ngồi ở trước bàn cơm, nhìn đại môn rộng mở, nói: “Hôm nay hẳn lại có chuyện gì?”

Cao quản gia nói: “Bạch công tử nói An tiểu vương gia hẹn hắn, buổi tối không trở lại dùng bữa.”

“... Đây là lần thứ mấy trong tháng này?”

“Lần thứ sáu.”

Già La Diêu trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Sáu lần, còn không tính nhiều.”

Cao quản gia không nói gì.

Già La Diêu than nhẹ một tiếng: “Thôi.” Sau đó không nói gì thêm nữa, yên lặng cầm đũa, bắt đầu dùng cơm.

Cao quản gia một mực đứng bên cạnh. Nhìn thân ảnh tịch tịch thanh liêu của vương gia, trong lòng có chút khổ sở.

Chủ tử của hắn, Tĩnh vương gia của Đại Tề quốc, nguyên bản là người có hi vọng lên ngôi hoàng đế nhất. Chính là hiện tại, y chỉ có thể mang theo một đôi chân tàn, lẻ loi một mình dùng bữa trong vương phủ trống trải tịch tịch, ngay cả một người duy nhất có thể làm bạn cũng không ở bên cạnh.

Cao quản gia tên là Cao Liên, là do Già La Diêu cứu được trong đám người chết đói trên chiến trường mười mấy năm trước, cho nên hắn luôn trung thành và tận tâm với y, tận tâm hầu hạ.

Vài năm đầu, vương gia còn dưỡng vài tên nam sủng. Không phải song nhân, là nam nhân thật sự. Tuy nói hành động này đưa tới rất nhiều nhân ngôn toái ngữ, ngay cả hoàng thái hậu cũng tự mình hỏi đến, nhưng lúc đó ít nhất cũng là thời điểm vương gia vui vẻ khi có người làm bạn bên cạnh, buổi tối trở về phòng, còn có người có thể làm ấm chăn.

Chính là từ lúc Bạch tiểu công tử vào phủ, vương gia suy nghĩ cho hắn, thu liễm rất nhiều. Sau đó Bạch tiểu công tử dần dần lớn lên, Vương gia thấy hắn không thích những nam sủng này, trong ánh mắt luôn lộ ra khinh bỉ, liền đem những người đó phân phát, từ đó về sau thanh tâm quả dục. Nhưng tựa hồ Bạch tiểu công tử luôn canh cánh trong lòng, thái độ đối với vương gia cũng càng ngày càng bất kính, cho đến biến cố xảy ra mấy tháng trước, người tỉnh lại sau không hề nhớ rõ chuyện gì, vương gia vừa đau lòng, lại giống như nhẹ nhàng thở ra.

Cao Liên nghĩ hết thấy đều có thể bắt đầu lại một lần nữa, Bạch tiểu công tử cũng có thể nhận thức vương gia một lần nữa, ai ngờ mới không qua bao lâu, tình huống lại diễn biến thành như thế.

Cao Liên thở dài trong lòng.

Vương gia là bị tội gì tai gì? Tuy nói mới trước đây quả thực Bạch công tử đối xử vô cùng thân hậu với Vương gia, nhưng những năm gần đây đứa nhỏ kia càng ngày càng xa cách vương gia, lòng người thay đổi, lại làm sao có thể cưỡng cầu trở về? Vương gia nhường nhịn hắn như vậy, lại để làm gì?

Nhưng Cao Liên là người trầm mặc ổn trọng. Chuyện vương gia hắn cũng không hỏi đến, hắn đối với vương gia chỉ có trung thành vâng theo, đối với phân phó của y cũng không chậm trễ.

Già La Diêu ăn uống không tốt, chỉ đơn giản ăn mấy miếng liền bụng đã, phân phó nói: “Bạch công tử trở về, gọi hắn đến thư phòng gặp ta.”

“Vâng.”

Bạch Thanh Đồng trở về có chút muộn, đã qua giờ tuất hai khắc, gần như là lúc nên đi ngủ. Nghe Cao quản gia nói vương gia muốn gặp hắn, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn sửa sang lại quần áo, đi đến thư phòng.

Mấy ngày nay hắn cố ý không hỏi thăm, rốt cuộc đem chuyện Già La Diêu cúng thất tuần tám tám.

Nguyên lai tuy rằng Già La Diêu đứng hàng thứ ba, cũng là đứa con cả do hoàng hậu chính thống của Tề Văn đế Già La Khôn Nhã sinh ra, là người thừa kế chính thống thứ nhất của ngôi vị hoàng đế. Đáng tiếc tiên hoàng tảo thế, Già La Diêu chưa đến hai tuổi đã mất mẫu thân, không thể không do mẫu phi Hiền quý phi của đại hoàng tử nuôi dưỡng.

Năm Già La Diêu bảy tuổi, Tề Văn đế quyết định lập thái tử, trong triều lại phân tranh không ngừng. Có Thanh Lưu phái ủng hộ lập đứa con cả chính thống Già La Diêu, cũng có hai phái ủng hộ lập đại hoàng tử cùng tứ hoàng tử của Hiền quý phi cùng Trần quý phi.

Hoàng tử tranh đấu cùng kết bè kết đảng trong triều đình, từ trước là hai việc vô cùng đáng tiếc của hoàng gia.

Tề Văn đế Già La Khôn Nhã đối với việc tranh giành của mấy phái không hề thiên vị, khoanh tay đứng nhìn, thậm chí mượn cơ hội đánh mấy đại bản, làm cho các bên đều không chiếm được tiện nghi. Vốn loại tá lực đả lực để vương này của hắn không sai, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại làm hại đứa con hắn thương yêu nhất.

Lúc ấy Già La Diêu đột nhiên trúng độc, tánh mạng gần như không giữ được. Ở giới tuyến sinh tử từ chối một tháng, rốt cục còn sống, lại phế đi một đôi chân. Từ nay về sau, vị hoàng tử thân tàn tật này liền vô duyên với ngôi vị hoàng đế.

Việc này trước hết dính họa, đó là Hiền quý phi. Già La Diêu là do nàng nuôi nấng từ nhỏ, hưởng chi đứa con của nàng cũng bị cuốn vào cuộc chiến tranh ngôi thái tử, quả nhiên là hết đường chối cãi, lập tức bị Tề Văn đế phế đi phong hào quý phi, biếm vi quý nhân, xuống hàng tam cấp.

Sau đó Tề Văn đế giúp đỡ tứ hoàng tử thành thái tử, nhưng đối với việc của tam hoàng tử Già La Diêu đau lòng không thôi, bởi vậy phá lệ sủng ái y, tất cả quy cách đãi ngộ còn cao hơn thái tử.

Sau đó Già La Diêu lại chậm rãi hồi phục, tuy rằng đôi chân không thể hồi phục, nhưng rốt cuộc vẫn còn sống. Năm ấy y mười bốn tuổi chủ động xin đi biên quan tòng quân giết giặc, làm cho tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi. Tề Văn đế tự nhiên là không đồng ý, nhưng không lay chuyển được yêu cầu của đứa con mình yêu thương nhất, cuối cùng thả y đi.

Ai ngờ vị hoàng tử thân tàn tật này lại làm cho tất cả mọi người trong thiên hạ chấn động. Y không chỉ ở trong quân như cá gặp nước, liên tục giành thắng lợi, thậm chí còn thu phục một vị trí quan trọng ở biên quan.

Hai năm sau bệnh tình của Tề Văn đế nguy kịch, Đại Tề quốc phồn hoa nhất mòng có dấu hiệu tử vong, đồn đồn bắt bệnh, thiên nhân suy yếu. Mà Tề Văn đế đã nằm trên giường bệnh triền miên nhiều ngày lại đột nhiên ban mật chỉ làm kẻ khác không thể tưởng tượng, phế bỏ danh hiệu thái tử của thái tử Già La Thiên, biếm vi thứ nhân, giam cầm Đông cung.

Lúc này tam hoàng tử Già La Diêu đột nhiên dẫn đại quân trở về từ biên thùy Tây Bắc, nắm hai mươi vạn binh, đóng quân ở Phượng Minh cốc cách kinh thành ba mươi dặm.

Ba ngày sau khi Già La Diêu trú binh, Tề Văn đế bỗng nhiên từ hôn mê tỉnh lại, tỉnh chiếu truyền y vào cung, tuyên bố với trọng thần trong triều phong đại hoàng tử Già La Duyên vi thái tử, mười ngày sau đăng cơ.

Biến cố này thành linh xảy ra, mặc dù đã trải qua nhiều năm, nhưng lúc Bạch Thanh Đồng nghe được vẫn có thể cảm giác được lúc đó tình phong huyết vũ, giương cung bạt kiếm.

9. Chương 9

Già La Khôn Nhã là một vị nam song đế ưu đẳng của lịch sử Đại Tề quốc, anh minh thịnh thế, đủ để lưu truyền thiên cổ.

Cả đời hần sinh được bốn tử một song bảy nữ, hậu cung nữ tử phi tần hơn mười, nhưng cuộc đời này hần yêu nhất, cũng là đóa mẫu đơn kiều diễm đã sớm điều linh kia, mẹ đẻ của Già La Diêu – Vương hoàng hậu.

Già La Diêu từng là chờ mong lớn nhất của hần, ký thác niềm kỳ vọng rất lớn. Bởi vậy sau khi con trai trúng độc thân tàn, phần nộ của Già La Khôn Nhã có thể nghĩ đến. Hần không chỉ rút hết tất cả những người có quyền lực trong gia tộc Hiền quý phi, cũng diệt trừ bộ tộc mẫu hệ của tiền thái tử tứ hoàng tử gần như không còn. Đây cũng là lý do chính năm đó lúc hần bệnh tình nguy kịch phế bỏ thái tử, mà thái tử lại vô lực tự bảo vệ mình. Mà Già La Duyên đi lên ngôi vị hoàng đế, đối với Già La Diêu mà nói không có chút uy hiếp. Bởi vì gia tộc của Hiền quý phi, cũng sớm không thể dựa vào lực lượng ngoại thân.

Tương phản, mẫu hệ Vương gia của Già La Diêu, lại được vinh sủng vô cùng, đứng hàng cực thần. Mà Già La Diêu tự thân chấp chương quân quyền, càng đem bộ đội tinh nhuệ nhất của Đại Tề quốc không chế dưới trướng.

Vẫn có Vương gia, võ có quân quyền. Bởi vậy có thể thấy được một thế hệ nam song đế vương lưu danh thiên cổ này, vì đứa con Già La Diêu hần sủng ái nhất, để lại một địa vị vô cùng chắc chắn, cùng với thế lực không thể tiêu diệt.

Nhưng cách làm như vậy đối với vị đế vương tiếp theo mà nói, cũng để lại tai họa ngầm lớn lao.

Cách làm mâu thuẫn như vậy không giống việc do một thế hệ minh quân gây nên, thế nhân đều đoán không ra ý tưởng của Tề Văn đế. Lại không biết, bất luận Tề Văn đế anh minh thần võ như thế nào, hần cũng là một vị phụ thân. Đối với đứa con mình yêu thương nhất, khó tránh khỏi có chút thiên vị, chung quy muốn đem đồ tốt nhất đưa cho y. Nhưng nếu làm không được, ít nhất cũng muốn dùng phương pháp khác bồi thường y.

Có lẽ làm một vị đế vương, cách làm của hần có chút hoang đường, nhưng làm một vị phụ thân, bất công là có thể lý giải. Nhưng chuyện sau đó lại chứng minh, Già La Khôn Nhã không hổ là một thế hệ minh đế, cho dù ban cho đứa con thứ ba của mình một vị vương gia không bằng với vinh sủng, nhưng lại đưa cho Đại Tề quốc một phần bảo đảm vô cùng kiên định.

Bởi vì Già La Diêu, trong mười năm sau khi Tề Văn đế qua đời, lần nữa lấy thông minh cùng tài trí của y hóa giải nhiều nguy cơ của Tề quốc, chứng minh y quả thật là người bảo hộ Đại Tề quốc tốt nhất trong cảm nhận của Tề Văn đế.

Sau khi Tề Văn đế qua đời, Già La Duyên dưới sự hậu thuẫn của Già La Diêu, thuận lợi đăng cơ, quân lâm thiên hạ. Sau đó y biếm nguyên thái tử Già La Thiên đến Thương Châu xa xôi thủ lĩnh, cũng không gây khó dễ cho hần, nhưng hai năm sau Già La Thiên do tích tụ vu tâm, lại không quen khí hậu phía nam, ốm chết ở Thương Châu.

Có thể nói, Già La Duyên là bị Già La Diêu tự mình đặt lên hoàng vị, cũng phụ tá hần chính đồn triều đình, rửa sạch đảng phái, quả thực làm cho Đại Tề quốc chấn hưng vài năm. Nhưng Già La Diêu cũng không tự mình tham dự chính sự, cũng không kết bè kết cánh, trong lúc Già La Duyên vì đế luôn khiêm cẩn hữu lễ, không hề có bộ dáng công cao cái chũ, thậm chí đối với việc triều đình có chút lãnh đạm. Chỉ ở thời điểm Già La Duyên cần y, mới thể hiện lập trường của mình.

Đáng tiếc Già La Duyên mệnh thiên phúc bạc, chỉ làm Hoàng Thượng năm năm, còn chưa tới ba mươi tuổi đã trắng niên tảo thế, lưu lại hoàng hậu cùng thái tử duy nhất Già La Vũ. Vì thế Già La Diêu lĩnh di mệnh của Hoàng Thượng nhiếp chính, trở thành chỗ dựa duy nhất của cô nhi quả phụ này, bắt đầu kiếp sống nhiếp chính của y, chính thức đi lên phía trước triều đình.

Bạch Thanh Đồng sau khi hiểu nửa đời sau của Già La Diêu, lần đầu tiên cảm giác y không chỉ là một vương gia đơn giản như vậy. Hơn nữa bộ dáng của y lúc ở trước mặt mình, không thể làm cho người ta tưởng được y là một nhân vật hô phong hoán vũ ở Đại Tề quốc.

Bạch Thanh Đồng nhin không được lau mồ hôi lạnh.

Nhân vật lợi hại như vậy, không biết trước đây hắn ở chung với y như thế nào?

Từ thái độ của Tử Mặc đối với hắn cùng với một ít nhàn ngôn toái ngữ của hạ nhân trong vương phủ, Bạch Thanh Đồng loáng thoáng hiểu được, quan hệ của hắn cùng Già La Diêu lúc mới đến Tĩnh vương phủ vẫn vô cùng thân mật.

Nghĩ cũng có thể nghĩ đến, lúc ấy một đứa trẻ năm đó mới mười tuổi, vừa mới mất đi tất cả thân nhân, lại là con trai của một tội thần, đối với vị ân nhân từ trên trời rơi xuống này tự nhiên sẽ ỷ lại mà tín nhiệm. Nhưng vài năm gần đây, quan hệ của bọn họ không tốt như vậy. Nhất là một năm trước khi hắn mất trí nhớ, nghe nói hắn đều nói chuyện rất ít với Già La Diêu.

Bạch Thanh Đồng cảm thấy lúc đó mình thực sự có chút không hiểu chuyện, lại lạnh nhạt xa lánh Già La Diêu, xem như thiếu niên hết sức lông bông sao? Lát gan rất lớn a. (=_____=, vậy hành động của anh bây giờ là sao???)

Hiện tại hắn cũng không muốn ăm ỉ với Già La Diêu, nhưng nghĩ đến việc thái độ của Già La Diêu với hắn có thể tiềm tàng cảm tình, phải bảo trì quan hệ tốt mà vừa phải, coi như cũng không phải đặc biệt dễ dàng...

Bạch Thanh Đồng cảm thấy đau đầu, trên đường đi đến thư phòng còn cân nhắc mình nên dùng thái độ gì ứng phó với y đây? Hơn nữa trẻ thế này còn gọi hắn đến thư phòng... Này... Không có tâm tư khác chứ?

Ha ha!

Bạch Thanh Đồng cười gượng hai tiếng trong lòng, cười nhạo chính mình. Cho dù có tâm tư khác, cũng sẽ không gọi hắn đến thư phòng chứ? Trực tiếp đến phòng ngủ là tốt rồi.

Ừ, mình không nên nghĩ lệch lạc trên đường đi!

Bạch Thanh Đồng liền mang một bụng đầy ‘tâm sự’ như vậy đi đến trước thư phòng, gõ gõ cửa.

“Vương gia.”

“Vào đi.”

Thanh âm của Già La Diêu nghe qua giống như không có gì khác. Bạch Thanh Đồng chậm rãi đẩy cửa ra, rồi đi vào.

Đây là lần đầu tiên hắn đi vào thư phòng của Già La Diêu, bởi vì bình thường nơi này không cho phép người khác tùy ý ra vào, ngoài cửa đều có thị vệ canh chừng.

Thư phòng của Già La Diêu rất lớn, còn lớn hơn tưởng tượng của Bạch Thanh Đồng. Đi vào chính đường, hoàn toàn là một thư khố thật lớn, phần lớn giá sách xếp theo thứ tự trước mắt, dày đặc, bộ sách bày phía trên đủ để đọc mười năm. Nhưng có thể là do Già La Diêu bị tàn tật, mỗi giá sách đều thấp hơn giá sách bình thường, không cao bằng một người. Hơn nữa khoảng cách giữa chúng rất rộng, dường như để cho xe lăn chế bằng gỗ kia có thể linh hoạt qua lại.

“Bên này.” Thanh âm của Già La Diêu truyền đến từ bên trái.

Lúc này Bạch Thanh Đồng mới phát hiện bên trái chính đường còn có một gian thiên thất (phòng nội), đây mới chân chính là nơi Già La Diêu đọc sách làm việc.

Thiên thất cũng rất lớn, là quan trọng nhất trong thư phòng.

Trên bàn làm bằng tử đàn mộc cao quý rất nặng bày đầy văn phòng tứ bảo (bút giấy nghiên mực), đầy đủ tất cả mọi thứ, chỉ là phía sau bàn không có ghế dựa. Đối diện bàn học là một trường tháp để nghỉ ngơi, rộng rãi mà thoải mái, bên trên đặt một bàn con, phía trên bàn là một bộ cờ. Bên hông tường cạnh cửa là một giá sách, bên cạnh đặt một lư hương chân cao, bên trong đốt huân hương. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt Bạch Thanh Đồng nhất, cũng là thứ đầu tiên chạm vào mắt khi bước vào, là một bản đồ lớn gần bằng một mặt tường treo trên vách tường.

Xe lăn của Già La Diêu đặt ở một bên, người ngồi trên trường tháp, dựa vào gối mềm, một tay chống đầu, một tay cầm viên cờ, làm như đang nghiên cứu bàn cờ trên bàn.

Y thấy từ lúc Bạch Thanh Đồng đi vào không hề động tĩnh, giương mắt nhìn, thấy hắc đang ngẩn người nhìn bản đồ trên tường.

“Thích?”

“A?” Bạch Thanh Đồng phục hồi tinh thần, nói: “Ừ, thích.” Tầm mắt của hắc vẫn dò xét qua lại trên tấm bản đồ.

Già La Diêu nhìn hắc, âm thầm cười, nói: “Trước đây ngươi cũng rất thích. Mỗi lần vào thư phòng của ta, luôn xem như chưa đủ.”

“Bản đồ này vẽ thật sự tinh xảo.” Bạch Thanh Đồng cẩn thận quan sát, phán đoán.

“Đó là do hoàng tổ mẫu, hoàng hậu Lô thị của tổ tiên Uy đế vẽ ra. Từ lúc hắc thay đổi đơn vị đo đạc, lấy thước, km làm số đếm chuẩn, bức vẽ này đã tinh xảo đến mỗi một ngọn núi độ cao không kém quá mười thước. Khoảng cách giữa mỗi một tòa thành không vượt qua một km.”

Bạch Thanh Đồng líu lười: “Thật là lợi hại.”

Già La Diêu mỉm cười, chỉ chỉ nhuyển tháp, nói: “Lại đây, giúp ta hạ bàn cờ.”

10. Chương 10

Bạch Thanh Đồng nhắc áo, nghiêng người ngồi xuống đối diện y, nhìn nhìn bàn cờ, nói: “Ai u, ta chơi cờ không tốt.”

Già La Diêu cười khê: “Biết ngươi kì nghệ không tốt, chỉ chơi vui thôi, giúp ta giải buồn.”

Bạch Thanh Đồng nói: “Được! Ngươi đừng chê kì nghệ ta tồi là được.”

Già La Diêu mỉm cười, nói: “Cởi giày ra, ngồi lên đây đi. Như vậy không thoải mái.”

Bạch Thanh Đồng thấy y dựa trên tháp, thuận miệng nói: “Ngươi thì sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắc lập tức ý thức được mình nói lỡ. Già La Diêu đi đứng không tiện, bình thường chỉ có thể nằm, làm sao có thể khoan chân ngồi trên tháp được?

Hắc cảm thấy hoảng hốt, vội vàng nói sang chuyện khác: “Việc đó... Ngươi sao có thể tự mình chơi cờ với mình được? Có hứng thú sao?” Nói xong cởi giày, ngồi xếp bằng trên tháp.

Già La Diêu không có phản ứng gì với lời nói lỡ vừa rồi của hắc, cười nhạt nói: “Là không có gì hứng thú. Cuộc sống tựa như bàn cờ này, nếu không có người đánh cờ, tựa như phí thời gian sống.”

Bạch Thanh Đồng không nhận được liếc y một cái, thấy vẻ mặt y bình tĩnh, cũng không biết những lời kia có ý gì, nói: “Chơi cờ vốn chính là chuyện hai người. Hơn nữa không chỉ phải có hai người, còn phải có kỳ phùng địch thủ. Nếu hai người so ra kém nhiều, chênh lệch quá lớn, như thế chơi cũng không có ý nghĩa.”

Già La Diêu cúi đầu nhìn bàn cờ, chậm rãi nói: “Kì nghệ là từ từ tiến bộ, chơi càng lâu, tự nhiên sẽ gặp kỳ phùng địch thủ. Nhưng cờ như tiếng lòng, nếu người đánh cờ không có lòng dạ nào, như vậy không đánh cũng được.”

Bạch Thanh Đồng không nhận ra được hàm ý khác trong câu nói của y, thấy y thả quân cờ đang cầm trong tay vào hộp cờ, không biết vì sao, trong lòng căng thẳng, vội vàng cầm lên một quân cờ đen, nói: “Tuy rằng ta không kiên nhẫn như thế, nhưng còn có thể chơi được. Ngươi đã không chê kì nghệ của ta kém, ta liền tiêu khiển với ngươi.”

Già La Diêu giương mắt nhìn hắc một cái, khóe miệng gợi lên một ý cười như có như không, mang theo vài phần bất đắc dĩ, vài phần thờ dãi, cùng vài phần sùng ái thần nhiên.

Bạch Thanh Đồng nhìn bàn cờ một lúc lâu sau, mới dần đo hạ xuống từng bước.

Già La Diêu hạ cờ cực nhanh, mặc dù có ý nhường, nhưng vẫn công thủ nhiều mặt, quyết định thật nhanh, mỗi khi đi đều phong kín con đường của đối phương. Lúc đầu Bạch Thanh Đồng còn có thể ứng phó, sau đó thì càng đi càng chậm.

Già La Diêu cũng không thúc giục hấn, chỉ điềm nhiên nhìn quân cờ của mình trên bàn cờ, vẻ mặt tựa hồ cực kỳ chuyên chú. Bạch Thanh Đồng lại càng ngày càng phân tâm, tầm mắt luôn trộm liếc về phía y.

Hắn đã sớm phát hiện bất cứ lúc nào trang phục của Già La Diêu cũng cực kỳ sạch sẽ. Quần áo sửa sang không nhiễm một hạt bụi nhỏ, tóc chải rất cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả ngọc quan trên đỉnh đầu luôn đoan đoan chính chính.

Hắn trộm đánh giá, thấy hôm nay y mặc một kiện trường bào màu tro nhạt, màu sắc rất mộc mạc, chỗ vạt áo chỉ thêu mấy thanh trúc, giống như bức tranh được vẽ mực tuyệt đẹp, hiện ra cao quý thượng đẳng. Bên hông thắt một túi gấm màu đen, phía trên chỉ đơn giản thêu mấy sợi tơ vàng tường vân, toát ra đại khí quý không thể nói.

Dưới vạt áo Già La Diêu đắp một tầng thảm bạc, che đôi chân trắng vô lực khoát trên tháp. Nhưng từ thân hình dựa trên gối mềm của y, Bạch Thanh Đồng vẫn có thể dễ dàng nhìn ra dáng người y cao to, khung xương cân xứng, eo nhỏ mỏng hẹp, nếu có thể đứng thẳng đi lại, chắc chắn là một vóc dáng rất đẹp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Thanh Đồng có chút tiếc hận. Không biết khi y đứng lên có hình dáng gì?

Một tiếng đình nhẹ nhàng, Già La Diêu lại hạ xuống một quân cờ trắng.

Rốt cuộc Bạch Thanh Đồng cũng đem tầm mắt quay lại bàn cờ, rồi lại nhìn không được bị bàn tay đang cầm cờ kia hấp dẫn.

Nội thất mờ nhạt, dưới ánh nến chột lóe, ngón tay Già La Diêu có vẻ tái nhợt. Nhưng tay y vô cùng đẹp. Ngón tay thon dài, móng tay mượt mà, khớp tay hữu lực, ẩn ẩn lộ ra xuất thân cao quý cùng tính cách trầm ổn của chủ nhân.

Bạch Thanh Đồng biết y có võ công, hơn nữa võ công hẳn không tồi. Chính là hắn không tưởng tượng được chủ nhân của đôi tay này, là làm sao vùng lợi khí ở trên chiến trường chỉ điểm giang sơn, tư thế hào hùng.

“Đồng, tới phiên người.”

Già La Diêu thấy hắn chậm chạp không hạ cờ, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nhắc nhở.

Bạch Thanh Đồng lấy lại tinh thần, bỗng nhiên cảm thấy có chút mất hứng, vô tình nhìn bàn cờ, thủy chung không thể tập trung tinh thần.

Già La Diêu nhìn ra hắn không yên lòng, khẽ thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta có chút mệt mỏi, hôm nay không được. Vấn này liền tính hoà đi.”

Bạch Thanh Đồng tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười: “Làm sao là hoà, rõ ràng là ta thua.”

Già La Diêu ngồi dậy, dùng tay kéo xe lăn bên cạnh tháp.

Bạch Thanh Đồng vội vàng nhảy xuống đất, ngay cả giấy cũng không kịp mang, nói: “Để ta”.

“Không cần. Tự ta có thể.”

Già La Diêu nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cử động hai chân thả xuống đất, một tay chống lên tháp, một tay đỡ xe lăn, muốn tự mình ngồi. Nhưng Bạch Thanh Đồng lại cố chấp nói: “Để ta!”

Hắn đẩy hai tay Già La Diêu ra, xoay người ôm y, muốn ôm y đến xe lăn. Ai ngờ Già La Diêu lại bị động tác của hắn làm hoảng sợ, theo bản năng giơ tay lên đẩy.

Bạch Thanh Đồng vốn không quen việc này, động tác cũng có chút lỗ mãng, phía sau hắn là xe lăn, khom lưng xuống lại không xong, lúc này không có chuẩn bị tâm lý, nhất thời bị Già La Diêu đẩy ra phía sau. Cổ tình hắn lại ôm lấy eo của Già La Diêu, một cú ngã này, liền liên lụy đến Già La Diêu đang đánh về phía trước.

Chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng, hai người cùng nhau rơi xuống, đập lên nền đất rắn chắc.

Hết thấy đều ngay lập tức phát sinh, chỉ tại lúc đó hai người đều có suy nghĩ riêng, ai cũng không kịp phản ứng.

Phía sau Bạch Thanh Đồng là xe lăn, cả người đập mạnh lên thứ đó, lại bị Già La Diêu đặt ở dưới thân, khuỷu tay đánh thật mạnh lên ngực hắn, làm hắn nhất thời nhân mạo kim tinh (trước mắt toàn sao =))))))~), cả người đau nhức.

“Ôi...” Hắn rên rỉ trong miệng, hai tay lại theo bản năng ôm chặt Già La Diêu.

“Đồng! Đồng! Người thế nào?” Già La Diêu cũng không đoán được sẽ như vậy, kích động nghĩ muốn cử động thân mình, nhìn xem người dưới thân thế nào.

“Đừng nhúc nhích! Ôi... Người làm ơn đừng động...”

Bạch Thanh Đồng cảm thấy xương sườn của mình dường như đã gãy, ngực đau vô cùng.

Già La Diêu sợ tới mức không dám cử động, nằm ở trên người hắn, nghe hắn ồ ồ thở dốc. Qua một lúc lâu, mới thật cẩn thận gọi: “Đồng, người không sao chứ?”

Bạch Thanh Đồng chậm rãi cử động thân mình, nói: “Không có việc gì. Ai... Ta không sao.”

Hắn ôm Già La Diêu từ từ ngồi dậy, giơ tay lên xoa xoa ngực, ngượng ngùng cười với y, nói: “Ai, ta thật vô dụng. Người ngã đau không?”

Ngực Già La Diêu căng thẳng, trong nháy mắt trái tim tựa hồ quên đập.

Y đột nhiên nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thanh Đồng.

Lúc ấy thiếu niên trước mắt vẫn là một đứa trẻ mới bảy tuổi, đứng ở bên trong tàn thu hiu quạnh, cười với y.

“Ai, cái này tặng cho người, người đừng khổ sở được không?”

11. Chương 11

Già La Diêu nhắm mắt lại, giống như lại nhớ tới quá khứ xa xôi – yến hội của tám năm trước.

Ngày ấy là sinh nhật bốn mươi của Bạch Anh tướng quân. Hắn là trọng tướng của cấm vệ quân, thủ vệ kinh đô và các vùng lân cận, từ xưa đến nay quan hệ của Già La Diêu với hắn không tồi, lại xem ở phân thượng hắn trấn thủ kinh đô và vùng lân cận, là trường hợp đặc biệt tham gia thọ yến của hắn.

Bởi vì Già La Diêu tàn tật, không tiện đi lại, cho nên luôn luôn tránh các bữa tiệc chiêu đãi kiểu này. Mặc dù y tham dự yến hội, cũng không quen không khí nơi đó, cùng Bạch tướng quân đang thụ sủng nhược kinh uống mấy chén, liền lấy cớ ra ngoài thông khí.

Nô tài hầu hạ y đưa y ra hoa viên phía sau, thấy đêm gió lớn, sợ y cảm lạnh, vội vàng quay về mã xe lấy áo khoác. Già La Diêu tự mình đẩy xe lăn đến dưới tàng cây ngô đồng cao ngất.

Thời tiết khi đó cũng là cuối mùa thu. Tề Văn Đế khác với người khác, thích nhất cảnh cuối mùa thu, hơn nữa xưa nay yêu nhất cũng là cây ngô đồng.

Già La Diêu nhớ rõ mới trước đây, có một lần phụ hoàng từng dẫn y du ngoạn trong ngự hoa viên, chỉ vào mấy ngọn cây cao lớn nói: “Phượng hoàng ở cây ngô đồng, có thể thấy được cây này cực kỳ tôn quý. Về sau phụ hoàng liền dùng loại cây này làm ghế dựa cho người, cho người ngồi lên mỗi ngày, được không?”

Già La Diêu lúc đó còn chưa tàn tật, hoạt bát đáng yêu, thông minh lanh lợi. Y ả ả nghe ra phụ hoàng có ý truyền ngôi cho y, hì hì cười nói: “Phụ hoàng, nếu dùng cây ngô đồng làm ghế dựa, nhi thần chẳng phải thành phượng hoàng sao? Nhi thần là nam tử, là long tử, sao có thể điên đảo âm dương chứ?”

Tề Văn Đế bừng tỉnh đại ngộ, cười ha ha: “Trẫm thật sự là hồ đồ, vẫn là con ta thông minh a.”

Có lẽ đối thoại ngày ấy giữa phụ tử bị người hữu tâm nghe thấy, không đến một tháng, Già La Diêu bị độc hôn mê, từ nay về sau mất đi một đôi chân.

Già La Diêu nghĩ đến đây, bất chợt thở dài trong lòng.

Hết thấy đều là mệnh, tất cả không tránh khỏi.

Phụ hoàng sớm qua đời, có lẽ là một chuyện tốt. Nếu sau này hần phát hiện đứa con mình yêu thương nhất không gần nữ sắc, lại... thích nam nhân, không biết sẽ tức giận cùng đau lòng thế nào.

Già La Diêu có chút cô đơn. Trước đây y không biết mình thích nam nhân. Bảy tuổi y bị trúng độc mất đi hai chân, mỗi ngày từ mấy tên ngự y giúp y tiêu độc mát xa, thống khổ này không nói nổi. Kiên trì đến mười hai tuổi, rốt cuộc hai chân có chút khởi sắc, Tề Văn Đế cũng vui sướng không thôi. Vốn cứ kiên trì, có lẽ một ngày nào đó có thể lại đứng được một lần nữa, chính là năm mười bốn tuổi, y thiếu chút nữa lại mệnh tang (mất mạng) tại nơi thâm cung vô tình lạnh như băng.

Vì tự bảo vệ mình, y không thể không đồng ý đề nghị của cậu đi biên cảnh giám quân. Việc này với một hoàng tử thiếu niên bị tàn tật mà nói, có bao nhiêu khó khăn. Chính là y đi, hơn nữa làm được rất tốt, gian khổ trong đó không thể nói hết.

Trong cuộc sống quân lữ kham khổ buồn tẻ, lần đầu tiên y nhìn thấy nam nhân cùng nam nhân cũng có thể hoan hảo. Lúc đầu y khiếp sợ, dần dần tập mãi thành quen.

Chính là trở lại kinh thành sẽ không giống. Từ trước đến giờ, Đại Tề khinh bỉ quan hệ đồng tính, vô luận nam tử cùng nam tử, hay là song nhân cùng song nhân, đều là không thể có hậu thế.

Khi đó Già La Diêu đã mười tám tuổi, sớm biết nhân sự. Bởi vì nắm quyền cao, y cũng không sợ nhân ngôn toái ngữ của người khác, dường hai nam sủng trong nhà. Nhưng không biết vì sao... Cuối cùng vẫn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, tựa hồ có chút mất mát, rồi lại không biết mình chờ mong cái gì.

Y nhìn cây ngô đồng cao lớn kia, dần dần xuất thần, nghĩ nếu phụ hoàng còn khỏe mạnh, không biết sẽ thất vọng về mình như thế nào.

“Ca ca, vì sao ngươi lại khóc?”

Già La Diêu đang ngăn người, bỗng nhiên một tiếng nói thanh thúy của trẻ con gọi thần trí của y trở về. Y quay đầu lại, liền thấy một tiểu công tử anh khí bừng bừng.

Già La Diêu thu liễm tâm trạng, mỉm cười, nói: “Ngươi là công tử nhà ai? Sao lại ở trong viện này.”

“Đây là sân nhà ta, ta gọi là Bạch Thanh Đồng.”

Trĩ tử (bé nam) kia bộ dạng rất tuấn tú, hơn nữa có một đôi mắt trong, sáng ngời hữu thần. Hần nói chuyện cũng không cố kỵ, nghiêng đầu nhìn Già La Diêu nói: “Ca ca, vừa rồi rõ ràng ngươi khóc, vì sao trên mặt không có nước mắt?”

Già La Diêu sững sốt một chút, cười nói: “Ta không khóc, ngươi nhìn lầm rồi.”

Bạch Thanh Đồng tựa hồ có chút ảo não, nhú nhú mày, nói: “Kỳ quái, rõ ràng ta nhìn thấy bộ dáng của ngươi rất đau khổ.”

Khuôn mặt Già La Diêu khẽ nhúc nhích.

Phải biết rằng từ nhỏ y sinh hoạt tại thâm cung, nhận giáo dục đến vương, hỉ giận không hiện trên mặt là cách sinh tồn cơ bản nhất. Y tuy mới chỉ mười tám tuổi, cũng đã vô cùng trầm ổn thạo đời.

Làm một hoàng tử, một vị vương gia, một tướng quân, y sớm quen biểu tình thật sự ra sao. Y tự tin cho dù lúc không nhìn được mà biểu lộ chân tình, cũng tuyệt không hiển lộ quá nhiều, lại không biết tiểu công tử này nhìn thấu tâm sự của y như thế nào?

“Ngươi kêu Thanh Đồng? Thanh mục mình đồng... Ân, bạch tướng quân thật sự chọn cho ngươi một cái tên hay.” Già La Diêu đọc tên của hần hai lần, nhìn hần mỉm cười nói.

“Hắc hắc... Nghe nói ngày đầu tiên được sinh ra, ta đã có thể mở mắt, cho nên cha ta mới lấy tên này cho ta.”

Bạch Thanh Đồng sờ sờ trong ngực, lấy ra một cái khăn tay nhiều nếp nhăn, đưa tới trước mặt y, nói: “Ai, cái này tặng cho ngươi, ngươi đừng khổ sở được không?”

Già La Diêu nhìn khăn tay kia, thấy trên mặt khăn xám xịt bẩn thỉu, tựa hồ còn nhiễm nước mũi cùng bùn đất, nhất thời không biết có nên nhận hay không.

Bạch thanh đồng cũng không phân trần, nhét vào tay y, nói: “Cho ngươi. Ca ca, biểu tình vừa rồi của ngươi rất khó coi, về sau cười nhiều một chút. Bộ dáng ngươi đẹp như vậy, không cười thật đáng tiếc.”

Già La Diêu ngẩn ngơ. Cái này tính là... Đùa giỡn sao? Không nghĩ tới già la diêu y, từ lúc sinh ra đến bây giờ, người đầu tiên nói với y kiểu này lại là một tiểu nhi.

“Thiếu gia! Thiếu gia ngươi ở đâu? Lão gia kêu ngài đó!”

Xa xa truyền đến tiếng người hầu gọi, Bạch Thanh Đồng ồ một tiếng, chà chà chân: “Ta muốn đi tham gia thọ yến của cha ta, vậy mà quên mất. Ca ca, ta đi trước.” Nói xong cũng không kịp thi lễ, vội vàng chạy mất.

Già La Diêu cầm cái khăn tay bẩn thỉu kia, dở khóc dở cười.

Thật đúng là một hài tử.

Y cẩn thận gấp gọn cái khăn tay kia, cất vào trong ngực.

Đó là tình cảnh lần đầu tiên y gặp Bạch Thanh Đồng.

Ba năm sau Tề tân đế Già La Duyên bệnh chết, Già La Diêu đang ở biên quan đốc quân, kinh thành hỗn loạn, Bạch Anh tướng quân cũng bị cuốn vào ám đấu của triều đình, bị phán tội mưu phản, cả nhà bị chém đầu. Già La Diêu nghe tin xong liền kinh hãi, ngày đêm chạy về kinh thành, bình định phản loạn, cũng đúng lúc cứu độc tử này của Bạch Anh.

Già La Diêu thương tiếc hần cơ khổ vô y, lại nhớ kĩ ‘tình nghĩa’ năm đó hần tặng khăn tay, liền thu dưỡng hần vào vương phủ của mình.

Kỳ thật lúc đầu Già La Diêu cũng không có kỉ niệm gì với hần. Dù có thể nào đi nữa, y cũng sẽ không có tâm tư gì đối với một hài đồng mới mười tuổi. Lúc ấy y thậm chí cả đời mình không hứng thú với song nhân cùng nữ tử, tự nhiên cũng không có sau này, Bạch Thanh Đồng này vô cùng hợp ý với y, chẳng những thu vào phủ của mình bồi dưỡng, còn coi như nửa đứa con nửa tâm phúc.

Ai ngờ từ lúc bạch thanh đồng dần dần lớn lên, Già La Diêu cũng không biết khi nào ánh mắt của mình bắt tri bắt giác đều hướng về hần.

Tính cách Bạch Thanh Đồng hào sảng, tuy rằng đã trải qua họa tang môn, lại vẫn duy trì tấm lòng son của mình. Từ lúc hần đến đây, tể tướng vương phủ luôn luôn im lặng buồn tẻ, thậm chí có chút nặng nề bắt đầu náo nhiệt. Thanh âm thanh thúy của hần luôn quanh quẩn khắp nơi trong vương phủ, thân ảnh bướng bỉnh cũng không chỗ nào không thấy. Già La Diêu dần dần không còn cảm thấy tịch mịch.

.

12. Chương 12

Khi đó Bạch Thanh Đồng toàn tâm toàn ý tin cậy Già La Diêu, đàm tiếu không có kỵ, cử chỉ thân mật. Chính là sau đó hần lớn dần, đồn đại về Già La Diêu cũng truyền vào tai một phần.

Hoài nghi cùng coi rẻ của thế nhân bắt đầu làm cho đứa nhỏ tự tôn kiêu ngạo này không chịu nổi. Già La Diêu không đành lòng thấy hần thống khổ như vậy, liền đưa mấy tên nam sủng bên người đi. Lại biết hần không thích song nhân, cho nên trong vương phủ, vô luận là nam song hay là nữ song, đều không có một người.

Chính là tâm tư của thiếu niên vô cùng mẫn cảm yếu ớt, mặc cho Già La Diêu ngoan ngoãn phục tùng hần, nơi chốn sủng ái, nhưng khoảng cách của hai người vẫn càng ngày càng xa. Bạch Thanh Đồng bắt đầu lãng

tránh y, bắt đầu hiểu được bảo trì khoảng cách, lúc cùng y nói chuyện cũng không còn không cổ kị, thậm chí có khi còn chống đối.

Đối với biến hóa của hấn, Già La Diêu cảm thấy đau lòng, chính là từ lúc đó y mới ý thức được, không biết khi nào, cảm tình của y với đứa nhỏ này đã thành như thế.

Có lẽ bởi vì sang sảng của hấn chính là tiếc nuối của mình, có lẽ bởi vì tinh thần phần chấn của hấn chính là thứ mình vĩnh viễn yêu thích và ngưỡng mộ, tóm lại, Già La Diêu chậm rãi hiểu được, chỉ cần có hấn ở bên, mới có thể làm cho mình không hề tịch mịch.

Một năm trước khi Bạch Thanh Đồng mất trí nhớ, là một năm thống khổ nhất của Già La Diêu. Chính là y cũng không biết phải làm thế nào.

Y từ nhỏ tôn quý, còn nhỏ đã mất mẹ, bên người đều là nô tài hầu hạ y. Trừ bỏ phụ hoàng, Hiền quý phi cùng đại hoàng huynh, y không có người thân cận, cho nên y cũng không biết ở chung với người khác như thế nào. Hơn nữa đối với thiếu niên làm y động tâm lần đầu tiên này, có hổ thẹn, xấu hổ, thậm chí có tâm lý tự ti.

Y cùng Bạch Anh tương giao ngang hàng, Bạch Thanh Đồng lẽ ra là vãn bối của y. Chính là hiện giờ, y có tình cảm không nên có với một thiếu niên nhỏ hơn mình mười tuổi, không cần người khác dùng ngòi bút làm vũ khí, chính trong lòng y cũng không chấp nhận được, huống chi y còn có một đôi chân tàn.

Lễ giáo trầm trọng đè nặng y, ánh mắt thế tục với việc nam nam mến nhau đè nặng y, thân thể tàn tật đè nặng y...

Già La Diêu không biết bắt đầu từ khi nào, bắt đầu cẩn thận lấy lòng Bạch Thanh Đồng, đối với yêu cầu của hấn không hề không đáp ứng, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Chính là phương thức này ngược lại càng cổ vũ đáng về bề bề của Bạch Thanh Đồng, làm cho quan hệ của hai người càng sa vào một trạng thái giằng co kỳ quái.

Sau đó, sự tình đã xảy ra vào ngày đó.

Hôm đó Bạch Thanh Đồng cùng nhị công tử của Lâu phủ hẹn đi du lịch, giống như bình thường xuất môn, cũng không biết vì sao, không đến một canh giờ liền nổi giận dưng dưng chạy về, ở trong phòng nóng nẩy một hồi, còn nghĩ tự mình uống rượu giải sầu.

Lúc ấy Già La Diêu đang ở trong cung có việc chưa về, bọn hạ nhân trong phủ không dám cãi lại mệnh lệnh của Bạch Thanh Đồng, đem tới cho hấn một rượu nồng nhất nặng nhất. Chạng vạng Già La Diêu trở về nghe nói việc này, hoảng sợ, mắng cao quản gia một chút, vội vàng chạy vào trong phòng hấn.

Khi đó Bạch Thanh Đồng đã uống rượu, thấy y cảm xúc liền kích động, bỗng nhiên chỉ vào y mắng to, đem những lời dơ bẩn của đám người Triệu Tam Thiếu thuật lại một lần, cuối cùng lại ủy khuất phát khóc.

Già La Diêu vừa đau lòng lại vừa hổ thẹn, không nói gì để chống đỡ. Y gốc ghéch nghĩ muốn an ủi thiếu niên này, lại không biết phạm vào đúng kiêng kỵ của hấn.

“Người vì cái gì lại đối tốt với ta như vậy? Ta không cần người đối xử với ta tốt như vậy! Người nói! Người là không có dụng tâm kín đáo với ta!”

Hai mắt Bạch Thanh Đồng đỏ bừng, hơi rượu xộc lên, nhưng Già La Diêu chỉ im lặng trước chất vấn của hấn.

“Ta không làm cái gì, vì sao cũng bị người khác xem thường! Vì sao người không nói lời nào? Vì sao không nói lời nào?” Bạch Thanh Đồng rống giận.

Già La Diêu không thể an ủi hấn, trầm mặc của y tương đương như gián tiếp thừa nhận.

Bỗng nhiên Bạch Thanh Đồng nhào qua, ôm lấy hai chân của y cầu xin: “Van cầu người, nói gì đi! Người phủ nhận đi! Người phủ nhận à? Vì sao người không nói lời nào...”

Tiếng khóc của hấn, cầu xin của hấn, làm cho Già La Diêu sinh ra một cảm giác kỳ quái, tựa hồ có chút phần nộ, lại tựa hồ có chút mặc kệ, cho nên yên lặng nhìn hấn một lúc lâu, thấp giọng nói: “Những lời người vừa nói, đều là sự thật. Quả thật ta đối với người...”

Bạch Thanh Đồng hoảng sợ mở to hai mắt, hoàn toàn bị kích thích.

Hắn chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, hắn ngây ngô, hắn non nớt, hắn huyết khí phương cương, hắn tính cách xúc động, hắn không chế không được phần nộ của mình, thất vọng, chán ghét, phản nghịch... đủ loại cảm xúc. Cho nên dưới cơn kích thích cùng thịnh nộ, hắn đã làm một chuyện cực kỳ hoang đường. Mà chuyện này, là phát sinh dưới sự dung túng cùng ngầm đồng ý của Già La Diêu.

Lúc bị hắn đặt dưới thân, Già La Diêu không phải không thể phản kháng, nhưng về mặt thống khổ mê loạn của thiếu niên làm cho y mềm lòng, tâm lý tự trách cùng áy náy làm cho hai tay y vô lực. Quan trọng nhất là, tấm lòng ái mộ bị áp lực quá lâu kia, làm cho y ôm tâm lý may mắn, thế nên phóng túng cho hành động của thiếu niên lúc say rượu.

Đó là một đêm gay go mà hỗn loạn. Nhưng chuyện càng gay go còn ở phía sau.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Bạch Thanh Đồng tỉnh lại thấy rõ người bên cạnh mình, sắc mặt lập tức trở nên lúc trắng lúc tím.

Căn phòng hỗn độn tràn ngập mùi rượu, mặt đất bừa bãi, cùng với dấu vết trên thân người bên cạnh, tất cả đều thuyết minh hết thảy chuyện phát sinh đêm qua.

Trong mắt Bạch Thanh Đồng hiện lên một loại tuyệt vọng. Loại tuyệt vọng này làm cho Già La Diêu đau lòng hối hận vô cùng. Chính là y còn không kịp túm lấy tay hắn, Bạch Thanh Đồng đã chạy nhanh ra ngoài.

Già La Diêu ngã từ trên giường xuống. Y không chống dậy được, hơn nữa đêm qua cũng không phải là một chuyện tốt đẹp đối với y. Đó là lần đầu tiên y bị người đặt dưới thân, hơn nữa bởi vì đối phương thô lỗ mà bị thương.

Khi y chật vật mà lo lắng đi lên xe lăn, đẩy nhanh ra ngoài gọi người đuổi theo, Bạch Thanh Đồng đã cười ngửa chạy ra khỏi vương phủ.

Già La Diêu có dự cảm sự tình sẽ vô cùng gay go, chính là trăm triệu không nghĩ tới lại gay go đến tình trạng này.

Người đuổi theo mang về không phải là một Bạch Thanh Đồng rõ ràng, mà là một khối thân thể đầy huyết không có chút sinh khí.

Trước mặt Già La Diêu tối sầm. Trong chớp mắt, y cảm thấy ông trời nhất định rất hận y!

Đúng vậy, lão thiên gia không công bằng, lão thiên gia hận y!

Thuở nhỏ mất đi mẫu thân, mất đi hai chân, thậm chí mất đi ngôi vị hoàng đế, hiện tại, ngay cả thứ cuối cùng của y lão thiên gia cũng muốn cướp đi.

Già La Diêu nhìn thiếu niên như một khối vải rách mềm nhũn nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, hai mắt đỏ đậm, thần trí cơ hồ điên cuồng.

Lúc nọ y nói trắng ra đầu óc Thanh Đồng bị thương, có thể sẽ không tỉnh lại được, Già La Diêu nổi giận nắm vạt áo nọ y, giận dữ hét: “Nếu hắn chết, các người liền đi chôn cùng đi!”

Vài tên nọ y cùng Cao quản gia đều bị dọa choáng váng. Bọn họ chưa bao giờ thấy qua tính vương gia luôn luôn tao nhã, thâm tàng bất lộ lại sẽ có lúc không khống chế được cảm xúc.

Khí thế của Già La Diêu không phải dọa người, lời nói của y cũng không phải nói giỡn. Cho nên dưới sự cứu trợ liều mạng của mấy tên nọ y, rốt cuộc Bạch Thanh Đồng cũng bảo vệ được mạng nhỏ. Mà sau khi hắn tỉnh lại, lúc Già La Diêu phát hiện hắn không còn nhớ cái gì, đồng thời thở dài nhẹ nhõm, nhưng lại ôm một hy vọng.

Có lẽ phúc họa tương y, hết thầy... Có thể bắt đầu một lần nữa?

13. Chương 13

Hết thầy thật sự bắt đầu một lần nữa rồi.

Bạch Thanh Đồng giống một đứa trẻ mới sinh, dùng ánh mắt mờ mịt mà tận kỳ nhìn hết thấy xung quanh thế giới này.

Già La Diêu kỳ thật rất thích những ngày kia, rốt cuộc y có thể làm chút gì đó để vấn hồi quan hệ của y cùng Bạch Thanh Đồng.

Mà Bạch Thanh Đồng cũng không làm cho y thất vọng, hẳn lại khôi phục thái độ sang sảng sáng ngời, tự nhiên thông dong. Thậm chí còn tốt hơn trước kia, giống như sẽ lập tức trưởng thành, thiếu vài phần lỗ mãng, hơn vài phần trầm ổn. Hơn nữa về mặt làm nũng của hẳn vẫn giống như trước, sẽ nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn y, trong mắt lộ ra quang mang trong trẻo sáng sủa.

Già La Diêu thích nhất về mặt đó của hẳn. Toàn tâm toàn ý tin cậy như vậy, chân thành nhiệt tình chờ mong như vậy, làm cho trong lòng y vui sướng. Hơn nữa hẳn còn khen bộ dáng mình đẹp, giống như lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, nói tự nhiên chân thành như vậy, làm cho y không tự giác được đỏ mặt.

Chính là lần đầu tiên Bạch Thanh Đồng bước ra ngoài phủ sau khi tỉnh lại, sự tình giống như có chút biến hóa.

Kỳ thật đáy lòng Già La Diêu cũng biết không thể nhốt hẳn ở trong phủ cả đời. Hẳn vốn có tính tình hoạt bát hiếu động, sau khi thân mình tốt lên, tự nhiên không muốn đứng trong phủ.

Lúc Già La Diêu đồng ý cho hẳn ra phủ, liền đã chuẩn bị tâm lý. Buổi tối hôm đó khi nghe Tử Mặc hồi báo, nói hẳn gặp Già La Bảo cùng Lâu Tĩnh Đình, Già La Diêu chỉ biết những ngày khoái hoạt đã sắp hết.

Có một số việc vĩnh viễn không thể lựa được. Già La Diêu cũng không muốn giấu diếm. Y thích nam nhân, từ trước dường qua nam sủng, trong kinh có lời đồn đãi về quan hệ của y cùng Bạch Thanh Đồng. Việc này không thể bịt được miệng người khác.

Lúc Bạch Thanh Đồng tỉnh lại sau Già La Diêu đã thề trong lòng, nếu hẳn không thích quan hệ lúc đó của bọn họ, nếu hẳn chán ghét ái mộ của mình với hẳn, vậy y sẽ vĩnh viễn không hề cưỡng cầu. Cho nên Già La Diêu lựa chọn thuận theo tự nhiên, lựa chọn thuận theo phát triển của tình hình. Nhưng y không bao giờ... sẽ đứng ở trước mặt hẳn thừa nhận mình tâm động nữa, y không bao giờ... làm cho thiếu niên này cảm thấy áp lực cùng nam khan nữa.

Nhưng có đôi khi y cũng hoài nghi, Bạch Thanh Đồng trước mắt này, vẫn là Bạch Thanh Đồng trước kia sao? Tuy rằng cùng tươi cười, cùng tính cách, thậm chí cùng mờ ám, nhưng lại cảm thấy giống như lập tức vượt qua mười năm, làm cho thiếu niên kia trưởng thành trong một đêm.

Có đôi khi Già La Diêu không hề sủng ái hẳn như trước nữa, có khi thậm chí sẽ không tự giác mà coi hẳn như bạn cùng tuổi mà đối đãi. Điều này làm cho Già La Diêu có chút cảm giác thoải mái.

Đến mấy ngày nay, Bạch Thanh Đồng từ từ xa lánh y, Già La Diêu đương nhiên phát hiện, chính là y chưa nói gì. Y nghĩ như vậy cũng tốt, bọn họ cứ bảo trì khoảng cách như vậy đi. Tuy rằng hết thấy tựa hồ giống như trước khi hẳn mất trí nhớ, nhưng ít ra đêm hôm đó hẳn sẽ không bao giờ... nhớ tới nữa.

Cùng một sai lầm Già La Diêu tuyệt đối không phạm hai lần.

Tối nay y gọi Bạch Thanh Đồng tới là muốn nói chuyện với hẳn, ai ngờ ngã một cái, bị hẳn ôm vào trong ngực, thân hình đơn bạc lại kiện mỹ của người thiếu niên dính sát vào người y, lại làm cho y bắt đầu tâm động thần mê.

“Ai, người không sao chứ? Có phải bị ngã rất đau không?”

Bạch Thanh Đồng thấy y nửa ngày không có phản ứng, không khỏi bắt đầu lo lắng, bất chấp mình bị ngã đến thất điên bát đảo, sờ soạn trên dưới của y kiểm tra, nói: “Đau chỗ nào a? Có bị đụng tới chỗ nào không?”

Già La Diêu phục hồi tinh thần lại, đỏ mặt lên, vội vàng cầm lại tay đang sờ thắt lưng cùng đùi mình của hẳn, nói: “Ta không sao. Người ngã có đau không?”

“Đương nhiên đau. Nhưng người không có việc gì là tốt rồi.” Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng thở ra, kéo xe lăn qua, đứng dậy dìu y, áy náy nói: “Thực xin lỗi, ta thật sự là bản thủ bản cước (chân tay vụng về).”

Già La Diêu thấy hấn để ý mình như thế, cảm thấy cảm động, còn chưa kịp nói gì, thấy Bạch Thanh Đồng vừa muốn diu y, cuống quýt đẩy tay hấn ra, nói: “Ta tự mình làm.”

Tay y đánh lên mu bàn tay của Bạch Thanh Đồng, phát ra một tiếng thanh thúy.

Bạch Thanh Đồng giật mình sửng sốt, trơ mắt nhìn Già La Diêu tự mình cố sức ngồi lên xe lăn.

“Người... Người không thích ta chạm vào người?”

Già La Diêu sửng sốt: “Cái gì?”

Khuôn mặt bạch thanh đồng có chút bị thương. Hấn quay đi..., nói: “Nếu người không thích ta chạm vào người, về sau ta sẽ không làm như vậy.”

Già La Diêu lẳng lẳng nhìn hấn, hai tay theo bản năng đề lên vạt áo ở hạ thân.

Y chính là không nghĩ làm cho Bạch Thanh Đồng thấy hai chân biến hình xấu xí của mình. Mặc dù đang được ngự y điều trị cùng mất xa, chân y cũng bắt đầu lớn dần như chân người bình thường, nhưng vì cơ thể thiếu rèn luyện làm cho hai chân vô lực rủ xuống nhìn vô cùng gầy yếu mảnh mai, khó coi kém xa thân thể rất nhiều.

Già La Diêu vô cùng miễn cảm với đôi chân của y, cho nên ngay cả nha hoàn hầu hạ bên người cùng gã sai vặt cũng không cho bọn họ đụng chạm. Huống chi là Bạch Thanh Đồng y để ý nhất.

Già La Diêu há miệng thở dốc, cuối cùng lại không có giải thích gì. Y trầm mặc một lát, nói: “Sinh nhật mười sáu tuổi của người cũng sắp tới rồi, năm nay muốn như thế nào?”

“Ta không nhớ rõ. Vương gia tự mình sắp xếp đi.” Khẩu khí của Bạch Thanh Đồng có chút hờn dỗi.

Già La Diêu thấy vẻ mặt hơi quật cường cùng ủy khuất quen thuộc kia của hấn, giống như nhớ tới trạng thái giằng co của hai người trước khi hấn mất trí nhớ.

Già La Diêu yên lặng trong chốc lát, nói: “Vậy thì làm như năm ngoái đi. Người thích náo nhiệt, cũng có thể mời các bằng hữu của người đến chơi.”

“Không cần. Bọn họ không thích Tĩnh vương phủ.”

Bạch Thanh Đồng vừa thốt ra, liền lập tức hối hận. Hấn lo sợ quay đầu nhìn Già La Diêu, thấy khuôn mặt y như thường, chính là sắc mặt tựa hồ tái nhợt hơn vừa rồi vài phần.

Già La Diêu cố gắng khê động khóe miệng, cười cười nói: “Vậy tùy người. Người cũng là đại nhân, sau này có tính toán gì không?”

“Tính toán gì?” Bạch Thanh Đồng cảm thấy hối hận vì lời nói đả thương người khác của mình vừa rồi, nhưng nghe Già La Diêu nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng, có chút dự cảm bất hảo.

Già La Diêu chuyển động xe lăn đi đến trước tấm bản đồ kia, đưa lưng về phía hấn nói: “Trước khi người mất trí nhớ, vẫn nói muốn đi biên quan tòng quân. Ta cảm thấy khi đó người còn nhỏ tuổi, thủy chung không đồng ý. Nhưng mấy ngày qua ta đã nghĩ, người cũng lớn, cứ ở lại bên cạnh ta có lẽ sẽ chậm trễ người, ra ngoài rèn luyện một chút cũng tốt.”

Thân mình Bạch Thanh Đồng quơ quơ, nhìn bóng dáng y, run giọng nói: “Người có ý tứ gì?”

Già La Diêu im một lát, thấp giọng nói: “Ta cảm thấy người ở lại cũng không vui vẻ, chẳng bằng thỏa mãn nguyện vọng của người. Người vẫn nghĩ muốn trở thành đại tướng quân giống như phụ thân người, cái gọi là hổ phụ vô khuyển tử, tin tưởng người sẽ không làm cho ta thất vọng...”

“Người muốn đuổi ta đi.” Bạch Thanh Đồng bất khả tư nghị cắt ngang lời nói của y.

14. Chương 14

Già La Diêu khẽ run lên, tựa hồ có chút giật mình. Y nhẹ nhàng nghiêng đầu, Bạch Thanh Đồng chỉ có thể nhìn thấy đường cong duyên dáng của mũi, hai má cùng cằm của y.

“Đuổi người? Ta sao có thể đuổi người đi? Ta vĩnh viễn sẽ không làm như vậy. Người... Người không muốn?”

Bạch Thanh Đồng kiên định tựa hồ có chút tức giận nói: “Đương nhiên không muốn!”

Già La Diêu dừng một chút, thanh âm có chút khàn khàn: “Vì cái gì?”

Bạch Thanh Đồng phiền táo đi hai bước, nói: “Chuyện trước kia ta không nhớ rõ. Nếu ta muốn đi biên quan ta sẽ tự mình nói với người! Tóm lại, tóm lại, ta không muốn!”

“Chính là người ở lại trong kinh... Sẽ có chút nhàn ngôn toái ngữ. Chuyện trước kia của ta, người cũng... Đã biết đi?”

“Vậy thì thế nào?”

Già La Diêu bỗng nhiên chuyển xe lăn qua, nhìn thẳng hắc: “Cho dù có người đồn đãi người là nam sủng của ta, người cũng không để ý?”

Bạch Thanh Đồng nhăn mày phát phát tay, không kiên nhẫn nói: “Quản được người ăn cơm, còn quản được người ta nói sao? Người khác truyền cái gì đâu có liên quan gì đến ta?”

“Chính là trước kia người...”

“Đã nói trước kia thế nào ta không nhớ rõ. Dù sao hiện tại ta không thêm để ý. Ai thích nói thì cứ nói, bản thân ta không làm chuyện gì, vì sao sợ người khác nói?”

Trong mắt Già La Diêu sáng ngời, tiếp theo bất động thanh sắc nói: “Vậy vì sao mấy ngày nay người trốn tránh ta?”

“Ách...” Bạch Thanh Đồng lập tức bị nghẹn, theo bản năng phủ nhận nói: “Ta không trốn tránh người a?”

Khóe miệng Già La Diêu lộ ra một tia cười khổ, theo dõi hắc chậm rãi nói: “Thật vậy chăng?”

Bạch Thanh Đồng bị ánh mắt cơ trí thanh minh của y nhìn liền chột dạ, gãi gãi đầu, chần chờ nói: “Ta không phải trốn tránh người. Đây, đây... Ta là cảm thấy người đối xử với ta tốt quá, giống như, giống như sẽ bị nuông chiều đến hư. Ta cần độc lập. Đúng! Ta cần độc lập!” Rốt cuộc trong lúc khẩn cấp Bạch Thanh Đồng cũng lấy được một cái cớ tự nhận là hoàn mỹ.

Kỳ thật hắc cũng không hiểu vì sao phải phủ nhận như thế, cũng không hiểu được vì sao mình muốn cự tuyệt đề nghị đưa hắc đi biên quan của Già La Diêu. Kỳ thật mấy ngày nay lúc hắc cùng Già La Bảo, Lâu Tĩnh Đình ở chung, ngẫu nhiên cũng nói tới vấn đề tiền đồ của mình.

Già La Bảo là vương gia của Đại Tề quốc, tuy rằng bối phận nhỏ chút, nhưng thân vương chính là thân vương, cả đời không làm quan cũng cơm áo không lo, hưởng chi muốn ra làm quan cũng không phải việc gì quá khó. Tiểu hoàng đế thực thích đường huynh là hắc này, vẫn muốn cho hắc tiến cung làm cái gì đó. Nhưng bởi vì tuổi của Già La Bảo cũng không lớn hơn tiểu hoàng đế bao nhiêu, lại không có trường bối làm chủ, cho nên vẫn kéo.

Mà Lâu Tĩnh Đình xuất thân thế gia, địa vị của Lâu gia ở đại tề quốc không phải một ngày hai ngày, hưởng chi bằng chính học thức của hắc, tham gia khoa khảo xuất sĩ đầu năm sau cũng không phải việc khó.

Cho nên phương diện này tính ra, tiền đồ ‘xa vời’ nhất liền thuộc về Bạch Thanh Đồng.

Ý tứ của Già La Bảo cùng Lâu Tĩnh Đình, đều là để cho hắc đi theo con đường nhập ngũ có vẻ ổn nhất. Thứ nhất gia đình hắc có tiếng là học giỏi sâu xa, tử thừa phụ nghiệp cũng không ngạc nhiên. Thứ hai tính vương gia chẳng quản quân quyền, tướng sĩ biên cảnh đều là đệ tử của hắc, để cho Bạch Thanh Đồng đi đường này cũng không khó.

Bạch Thanh Đồng cũng không phản cảm với việc nhập ngũ. Nam hài tử thôi, ai không nghĩ muốn tư thế hào hùng, kiến công lập nghiệp, làm ra chút chuyện ngạo thế vu nhân? Huống chi hắc không thông viết văn, rong ruổi sa trường là chuyện làm cho hắc ngấm lại đều nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng chính hắc nguyện ý là một chuyện, hôm nay bị Già La Diêu nói như vậy lại là chuyện khác.

Tóm lại trong lòng Bạch Thanh Đồng vô cùng vô cùng không thoải mái, cực kỳ cực kỳ không vui, hết sức hết sức khó chịu.

“Độc lập?” Già La Diêu thì thảo luận lại một lần, suy tư hẳn có ý tứ gì?

Bạch Thanh Đồng đã tỉnh táo lại. Hẳn nghĩ nghĩ, nói với Già La Diêu: “Quả thật ta cũng nghe được một ít lời ra tiếng vào trong kinh thành, nhưng vẫn chưa để ở trong lòng. Người thích... Ách, người nào, là tự do của người, người khác không có quyền can thiệp. Ta chỉ là gần đây có chút... Không quá quen. Ta cảm thấy người đối xử với ta tốt quá, dễ dàng làm cho ta sinh ra cảm giác ỷ lại, cho nên mới muốn bảo trì khoảng cách với người. Nói sau, ta cũng không phải tiểu hài tử, không thể ở bên cạnh người đến già, cũng không dễ nói thôi.”

Già La Diêu cúi đầu, nói: “Là như thế này sao?”

Bạch Thanh Đồng gật gật đầu: “Là như thế này.” Ân... Hẳn là phải... như vậy.

Già La Diêu mỉm cười, nói: “Vậy được rồi. Người muốn làm như thế nào liền làm như thế. Nếu có một ngày người nghĩ muốn đi nhập ngũ hay không, lại nói cho ta biết đi.”

“Ân.” Bạch Thanh Đồng gật mạnh đầu một cái.

Buổi tối trở lại phòng ngủ, Bạch Thanh Đồng bức bối ngủ không yên.

Hắn cũng không biết hôm nay mình làm sao, thế nhưng phủ nhận lời nói của Già La Diêu. Hẳn vốn chỉ bởi vì sợ y thích nam phong, đem chủ ý đánh lên người mình mới bảo trì khoảng cách với y thôi. Vì cái gì không dám thừa nhận chứ?

Có lẽ là một khắc kia lúc hắn bước vào thư phòng, thấy thân ảnh cô đơn tự mình cùng mình chơi cờ kia của Già La Diêu, làm cho hắn có chút thương tiếc; có lẽ là do thân hình gầy gò tàn tật của y té lên mặt đất làm cho hắn có chút thương hại. Tóm lại, trong một khắc Già La Diêu chất vấn hắn kia, hắn bỗng nhiên không nghĩ thừa nhận mình vì lý do như vậy mà trốn tránh y.

Ai... Y cũng là một người đáng thương.

Bạch Thanh Đồng bỗng nhiên sinh ra cảm khái như vậy. Kỳ thật hẳn vô cùng rõ ràng Già La Diêu có tình cảm khác thường với mình, điểm này hẳn có thể ẩn ẩn cảm giác được. Điều làm cho hắn hoang mang chính là, mình cũng không chán ghét cảm tình của y đối với mình như tưởng tượng.

Bạch Thanh Đồng thực phiền táo kéo kéo đầu, lại xoay người, mặt hướng về vách tường, cảm thấy mờ mịt cùng hỗn loạn.

Còn có chuyện để cho hắn tòng quân, vì cái gì mà hắn kiên định cự tuyệt trong một khắc kia? Chẳng lẽ vì còn là chim non làm cho hắn không muốn rời xa Già La Diêu nhanh như vậy? Vẫn là bởi vì... Có nguyên nhân nào khác?

Bạch Thanh Đồng bỗng nhiên không muốn tiếp tục nghĩ nữa.

“Ngủ ngủ! Mau mau ngủ!”

Bạch Thanh Đồng nhắm mắt lại, cố gắng ‘hạ chú’ mình. Chết tiệt chính là, hắn trần trọc một đêm, vẫn mắt ngủ.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng hắn liền dậy, mang hai cái mắt đen như gấu trúc đi ra phòng ngủ. Có thể tử mặc không nghĩ tới hôm nay hắn sẽ dậy sớm như vậy, cho nên không có giống như thường ngày bưng nước rửa mặt cùng dụng cụ chải đầu đứng ở bên ngoài chờ hắn.

Bạch Thanh Đồng tự mình rửa mặt, chải sơ mái tóc, thăm mắng vì sao mình phải để tóc dài như vậy? Thật sự là phiền toái.

Hắn xoay người ra sân, nhất thời cũng không muốn luyện kiếm, đi vòng vo vài vòng ở vương phủ, bắt tri bắt giác đi vào sân của Già La Diêu.

Bạch Thanh Đồng nhìn tấm biển trống rỗng trên cửa, vẫn không rõ vì sao Già La Diêu không đặt tên cho sân của mình? Hắn nghe thấy trong viện có thanh âm, nghĩ chẳng lẽ Già La Diêu đã dậy? Liền rảo bước tiến vào nội viện.

“Bạch công tử?”

Hắn vừa mới đến gần tấm cửa (phòng ngủ) của Già La Diêu, gã sai vặt kiêm thị vệ bên người Tử Hà của Già La Diêu cũng vừa lúc bừng nước ấm từ hành lang đi vào, thấy hắn lấp bắp kinh hãi.

“Ngài sớm như vậy đã đến tìm vương gia sao?”

“A... Ân. Y đã dậy chưa?”

Tử Hà nói: “Vương gia đã dậy rồi. Ngự y đang xem bệnh cho vương gia. Ngài... Nếu không một lát sau lại đến?”

“Xem bệnh? Hắn bị bệnh sao?” Bạch Thanh Đồng cả kinh nói.

“Không phải a. Là mỗi ngày theo lệ thường chữa trị chân cho vương gia mà thôi.” Tử Hà biết hắn mất trí nhớ, liền giải thích với hắn.

“Nga.” Lúc này Bạch Thanh Đồng mới yên lòng, nói: “Ta đây chờ y được rồi.”

Tử Hà nhíu nhíu mày, nhìn trời còn chưa sáng, sáng sớm tàn thu lại rất lạnh, để cho tiểu công tử này đứng chờ ở bên ngoài cũng không thích hợp, vạn nhất bị lạnh vương gia cũng sẽ không vui. Liền nghĩ nghĩ nói: “Thời tiết lạnh, công tử vào phòng chờ đi. Nhưng lúc vương gia trị liệu chân không thích người bên ngoài quấy rầy, ngài ngàn vạn lần đừng lên tiếng, ngừng một khoảng ở bên ngoài, được không?”

“Được.”

Bạch Thanh Đồng trả lời, theo hắn đi vào cư thất của Già La Diêu.

15. Chương 15

Gian phòng phía ngoài thật âm áp, đốt ngưng thần hương của Tây Vực. Chỉ là tuy đàn hương thanh nhã thư thái, nhưng Bạch Thanh Đồng ngồi trên tọa tháp ở gian ngoài, vẫn có thể ngửi thấy vị thuốc đông y dày đặc từ phòng ngủ bên phải truyền ra. Bỗng nhiên trong phòng ngủ truyền đến một tiếng kêu rên, dọa hắn nhảy dựng. Ngưng thần lắng nghe, phân rõ đó là thanh âm của Già La Diêu, tựa hồ còn giọng nói tỉnh tề của ngự y.

Bạch Thanh Đồng có chút bất an, cảm thấy thanh âm vừa rồi của Già La Diêu cũng không có vẻ thoải mái. Vừa lúc Tử Hà đi ra từ phòng ngủ, hắn nhìn không được tiến lên hỏi: “Trị liệu của Vương gia còn bao lâu nữa? Là, là điều trị như thế nào?”

Tử Hà nói: “Còn cần khoảng một nén nhang nữa. Về phần trị liệu như thế nào... Cái này xin thứ cho Tử Hà không thể lắm miệng!”

Bạch Thanh Đồng thân thiết nói: “Vừa rồi ta nghe thấy thanh âm của vương gia, giống như rất không thoải mái.”

Tử Hà do dự một chút, thần sắc nhìn không được, nhỏ giọng nói: “Vẫn là như vậy, có đôi khi vương gia nhìn không được, sẽ hừ vài tiếng. Nhưng đã thành thói quen, kỳ thật, kỳ thật cũng không có gì.”

Bạch Thanh Đồng nhíu nhíu mày.

Tử Hà bỗng nhiên nhớ tới, nói: “Vương gia nói, để cho ngài chờ ở nơi này không thích hợp, đều là vị thuốc đông y, sợ sẽ ám vào ngài. Vương gia thỉnh ngài ra tiền thính chờ.”

Bạch Thanh Đồng nói: “Không cần, ta chờ ở ngay đây.”

Đây là chuyện cho tới bây giờ cũng không xảy ra, cho dù trước khi bạch công tử mất trí nhớ cũng không làm như thế.

Tử Hà thấy hần quan tâm vương gia như vậy, đương nhiên là vui mừng. Nhưng lời nói vừa rồi của vương gia hần cũng không dám vi phạm, lần thứ hai khuyên nhủ: “Ngài vẫn là đi ra tiền thính trước đi. Vương gia khám và chữa bệnh xong, còn phải thay quan phục chuẩn bị vào triều, thời gian không ngắn.”

Bạch Thanh Đồng đặt mông ngồi lên tòa tháp, nói: “Ta chờ ở ngay đây.”

Tử Hà thấy tính tình của tiểu công tử này lại bắt đầu, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Ta đi bưng được cho vương gia, ngài uống chút trà trước đi.”

Bạch Thanh Đồng lại ngồi một hồi lâu, từ hà vội vàng bưng bát được từ bên ngoài tiến đến, đi vào nội thất. Sau một lúc lâu, bên trong truyền đến thanh âm, một ngự y trung niên có chòm râu mang theo một trợ thủ thái y còn trẻ đi ra.

“Bạch công tử.” Ngự y kia hướng hần thi lễ.

Bạch Thanh Đồng nhận ra hần, đúng là một danh y trong cung Vương ngự y đã xem bệnh cho hần lúc hần vừa tỉnh, liền đáp lễ nói: “Vương ngự y, ngài vất vả.”

Vương ngự y vuốt râu cười cười, nói: “Bạch công tử đa lễ. Hôm nay việc khám và chữa bệnh theo lệ thường cho vương gia đã xong, lão phu cáo lui đi trước.”

“Vương ngự y thỉnh.”

Vương ngự y mang theo trợ thủ thi lễ cáo lui, Bạch Thanh Đồng nhìn phòng ngủ đóng chặt, bỗng nhiên cố lấy dũng khí, đi qua gõ gõ cửa.

Bên trong im lặng trong chốc lát, truyền đến thanh âm của Già La Diêu: “Vào đi.”

Bạch Thanh Đồng đẩy cửa đi vào, lập tức một cổ vị thuốc đông y nồng đặc xông vào mũi.

Già La Diêu dựa lên nhuỷn tháp bên cửa sổ, tóc dài áo choàng, vẫn chưa được chải. Trên người mặc một lớp áo đơn, tàn thu thâm lạnh nhưng lại có thể nhìn thấy khắp áo đơn kia đều là mồ hôi, ướt đầm không ngờ.

Bên cạnh y bày một mục dũng thật lớn, bên trong tối như mực, tất cả đều là dược tích, đã muốn lạnh. Cao quản gia đã ở, đang cùng Tử Hà dọn dẹp phòng ở.

“Vương gia, ngài phủ chăn vào.”

“Đã biết. Các người đem mấy đồ này thu dọn xuống trước đi.”

“Vâng.”

Cao quản gia cùng Tử Hà hợp lực, nâng mục dũng kia ra ngoài.

Già La Diêu kéo tấm chăn trên người, mỉm cười với Bạch Thanh Đồng, nói: “Sao sớm như vậy người đã đến đây? Trời còn chưa sáng đâu.”

Y vừa mới khám và chữa bệnh, tinh thần tựa hồ không thoải mái, uể oải tựa trên tháp, lông mi dài buông xuống, sắc mặt tái nhợt, trên trán còn có mồ hôi.

Cho tới bây giờ Bạch Thanh Đồng luôn thấy y chính tề, ăn mặc cao quý, thần thái đoan trang, còn chưa bao giờ gặp qua dạng này của y, lại có một loại mỹ cảm bệnh trạng suy yếu.

Bỗng nhiên trong nháy mắt Bạch Thanh Đồng cảm thấy trong lòng chấn động, nhưng lại sinh ra ý nghĩ muốn chiếu cố y, làm bạn với y. Nhưng ngay lập tức hần bị chính ý niệm trong đầu của hần làm hoảng sợ, vội vàng sửa sang lại tâm thần, tự giải thích đó chẳng qua chỉ là ảo giác nhất thời, có lẽ, có lẽ chính là đồng tình mà thôi...

Hần trấn định một chút, nói: “Hôm nay ta dậy sớm, nghĩ muốn cùng ăn sáng với người.”

Già La Diêu nhìn sắc trời, nói: “Giờ Thìn ta còn phải vào triều, chưa bao giờ đi chính sảnh ăn sáng.”

“A.” Bạch Thanh Đồng chưa cùng y dùng bữa thiện, lần đầu tiên biết chuyện này.

Già La Diêu cười với hần, nói: “Khó được một ngày người đến đây, vậy cùng ăn với ta trong này đi.”

Bạch Thanh Đồng nghe xong, lập tức nhếch miệng cười, nói: “Được.”

Già La Diêu nhìn thấy tươi cười của hắn, cũng cười lại với hắn, theo bản năng kéo chăn dưới thân.

Tử Hà đang cầm triều phục tiến vào, Bạch Thanh Đồng lại chờ ở gian ngoài trong chốc lát, ngồi xe lăn đi ra.

Sắc mặt của y vẫn có chút tái nhợt, nhưng vẻ mệt đã biến mất, sắc mặt như thường, hai mắt nhu hòa hữu thần, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ. Y nói: “Lại đây, ngồi xuống đi.”

Bàn ở gian ngoài đã dọn xong, mấy nha hoàn dâng đồ ăn sáng cùng nước chè xanh.

Bạch Thanh Đồng ngồi xuống cạnh Già La Diêu, cùng y dùng bữa.

Thực không nói, tấm không nói. Lúc đầu hai người đều không nói chuyện. Già La Diêu ăn uống nhẹ, chỉ uống một chén cháo phù dung, ăn một chút thức ăn, liền không hề ăn nữa.

Bạch Thanh Đồng đang vui đầu ăn bánh bao, thấy y ăn ít như vậy, không khỏi nhíu mày, nói: “Người ăn quá ít.”

“Thói quen.” Già La Diêu âm thầm cười, nhìn nhìn hắn, nói: “Buổi tối người ngủ không ngon? Đường như tinh thần có chút không tốt.”

Bạch Thanh Đồng hàm hồ lên tiếng, nhin không được hỏi: “Buổi sáng mỗi ngày người rời giường vào giờ nào? Trị liệu đại khái dùng bao lâu?”

Già La Diêu sững sốt, nói: “Bình thường canh ba giờ dần dậy, trị liệu chân dùng khoảng trên dưới một canh giờ.”

Bạch Thanh Đồng tức giận, nói: “Thật sớm. Như vậy ngủ không tốt.”

Già La Diêu chần chờ, đây là đang quan tâm y sao?

Y thản nhiên cười cười, vẫn là câu kia: “Thói quen.”

Bạch Thanh Đồng trầm mặc một lát, nói: “Những lời người nói ngày hôm qua, ta nghĩ cả đêm.”

Già La Diêu căng thẳng trong lòng. Kỳ thật đêm qua lúc nghe Bạch Thanh Đồng cự tuyệt nhập ngũ, y thở ra nhẹ nhõm. Hiện tại bị hắn chủ động nhắc tới, không phải là lại đổi ý chứ?

Quả nhiên, Bạch Thanh Đồng nói: “Ta ở lại trong phủ, quả thật không phải chuyện tốt. Lấy văn xuất sĩ ta không được, võ nghệ còn nắm được vài phần. Những lời người nói hôm qua ta đã suy nghĩ kỹ một chút...”

Già La Diêu bỗng nhiên cắt lời hắn: “Đồng, thời gian không còn sớm, ta nên đi vào triều. Có chuyện gì chờ ta trở lại rồi nói sau.”

“A. Nga. Được rồi.” Bạch Thanh Đồng sững sốt một chút, ngơ ngác nhìn y gọi Tử Hà, phủ thêm áo khoác, đẩy xe lăn ra ngoài.

16. Chương 16

Trong ngự thư phòng của tiểu hoàng đế trải mao thảm thật dày. Mới chỉ là đầu đông, liền đã đốt chậu than.

Già La Diêu ngồi ở trên ghế, yên lặng uống trà.

Già La Vũ đi lại hai vòng trước mặt y, rốt cuộc nhin không được nói: “Hoàng thúc, những lời vừa rồi của trẫm ngài nghe được không?”

“Nghe được.”

“Vậy ngài nói như thế nào a?”

Già La Diêu thở dài, buông chén trà, giương mắt nhìn hắn: “Bệ hạ, ngài đã mười bốn tuổi, sau lúc đại hôn nên tự mình chấp chính, có gì không tốt?”

Già La Vũ chà chà chân, ảo não nói: “Chính là trẫm không muốn đại hôn! Trẫm mới mười bốn tuổi, vì sao phải quyết định chung thân đại sự sớm như vậy? Mẫu hậu nói như vậy, quần thần nói như vậy, hiện tại ngay cả ngài cũng nói như vậy!”

“Thái hậu cùng quần thần cũng là vì tốt cho người. Dựa theo tổ chế, chỉ sau khi đại hôn ngài mới có thể tự mình chấp chính.”

“Vậy, vậy, vậy tạm thời trẫm liền không tự mình chấp chính. Dù sao có hoàng thúc ngài, triều đình trên dưới cũng an ổn.”

Già La Điều giận tái mặt: “Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái. Chẳng qua thần lòng có dư mà lực không đủ, khó có thể gánh vác trọng trách này. Mong rằng Hoàng Thượng sớm tự mình chấp chính, thần mới có thể đổi mặt với tổ tông cùng tiên hoàng.”

Tiểu hoàng đế thấy ngữ khí của y nặng, sợ tới mức có chút thừa dạ, thật cẩn thận tiến lên lấy lòng: “Hoàng thúc, trẫm không phải có ý tứ đó. Ngài đừng nóng giận.”

Già La Điều dừng một chút, nói: “Thần không tức giận.”

Già La Vũ kéo kéo tay áo của y: “Hoàng thúc, không phải trẫm không nghĩ tự mình chấp chính, trẫm thật sự không muốn đại hôn sớm như vậy. Nói sau, trẫm còn có rất nhiều chỗ cần thỉnh giáo ngài, ngài đừng bỏ lại trẫm sớm như vậy.”

Già La Điều mỉm cười, nói: “Thần sao có thể bỏ lại ngài đâu?”

“Như thế nào sẽ không? Hoàng thúc, ngài đừng tưởng rằng trẫm không biết, ngài sớm nghĩ chờ trẫm tự mình chấp chính xong liền rời khỏi kinh thành, đi đến đất phong ở Diêu Tây đúng không?”

Già La Điều sửng sốt: “Sao người lại biết?”

Đôi mắt Già La Vũ đỏ lên: “Có một lần trẫm đi thỉnh an mẫu hậu, nghe được ngài nói với mẫu hậu như vậy.”

Già La Điều trầm mặc một lát, thở dài, nói: “Thần là thân vương, sớm muộn gì cũng phải về thuộc địa của mình. Hoàng Thượng bây giờ còn nhỏ. Về sau cho dù thân không tự mình đi, Hoàng Thượng người cũng sẽ đuổi thần đi.”

“Sẽ không! Trẫm vĩnh viễn sẽ không đuổi hoàng thúc đi!” Già La Vũ vội la lên.

Già La Điều cười cười, không nói gì.

Già La Vũ sợ y không vui, vội vàng nói sang chuyện khác: “Gần đây biên quan xao động, quân đội Bắc Di cùng thủ thành Kính Châu có nhiều xung đột, chỉ sợ bọn họ không có ý tốt.”

Già La Điều nói: “Nghe nói năm nay Bắc Di thiên tai liên tục, phía bắc đại tuyết rơi sớm một tháng, rất nhiều bộ tộc đều di chuyển. Chắc là lương thực không đủ, muốn nhắm vào đại tề chúng ta.”

Tiểu hoàng đế lo lắng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Có cần phái nhiều binh lính đến đóng không?”

“Tạm thời không cần. Lưu tướng quân dũng mãnh thiện chiến, đóng ở biên quan nhiều năm, rất có kinh nghiệm đối phó với bắc di, có thể chống đỡ qua mùa đông này. Cửa ải gần cuối năm, Hoàng Thượng để cho hộ bộ gom góp ngân lương, cuối năm cấp cho binh lính ở biên quan nhiều quần áo lương thảo một chút, binh sĩ cảm ơn trong lòng, tất nhiên có thể đánh lui xâm chiếm của người Di.”

Già La Vũ nghe xong, vô cùng an tâm: “Vậy làm như vậy.” Bỗng nhiên trông mắt vừa chuyển, nói: “Trẫm nghe nói vài ngày trước di tử bạch anh mà quý phủ ngài nuôi dưỡng, vừa qua sinh nhật mười sáu tuổi?”

Già La Điều nghe hần bỗng nhiên nhắc tới Bạch Thanh Đồng, bất động thanh sắc nói: “Phải làm khó Hoàng Thượng còn nhớ rõ hần.”

“Sao có thể không nhớ rõ? Hần chỉ lớn hơn ta hai tuổi, lúc nhỏ còn ở trong cung làm thư đồng cho trẫm, sau lại bởi vì mẫu phụ bệnh nặng, bị phụ thân đón về, liền không quay lại nữa.”

Già La Diêu biết “không quay lại nữa” này, là bởi vì sau khi tiên hoàng bệnh chết, Bạch tướng quân bị liên lụy đến việc mưu loạn, sau đó bản thân và gia đình đều chết.

“Sao bệ hạ bỗng nhiên nhớ tới hần?”

Già La Vũ cười hắc hắc, nói: “Trẫm biết hoàng thúc vẫn coi hần như thân sinh đứa con mà đối đãi, nhưng hần cũng mười sáu, ngài cũng không thể dưỡng hần cả đời a. Trước đó vài ngày Bảo ca tiến cung, trong lúc vô ý nói với trẫm về hần, mong trẫm cho hần một đường ra.” Hần đem bốn chữ “thân sinh đứa con” nói rất nặng, con mắt quay tròn nhìn chăm chăm Già La Diêu.

“Nga?” Già La Diêu chớp chớp mắt, cúi đầu cầm chén trà lên, chậm rãi nói: “VẬY thật làm cho bệ hạ lo lắng.”

“Sao có thể a. Trẫm cùng Bảo ca nói, có hoàng thúc, chuyện Bạch Thanh Đồng làm sao đến phiên trẫm quan tâm a. Hoàng thúc tự sẽ chuẩn bị tốt cho hần, đúng không?”

Già La Diêu ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, mỉm cười với hần, nói một câu không hề liên quan: “Hoàng Thượng thật sự đã lớn.”

Già La Vũ có chút hoảng hốt, cười gượng hai tiếng: “Sao hoàng thúc đột nhiên nói như vậy?” Hần bị Già La Diêu nhìn đến không nói được nữa.

Già La Diêu mỉm cười, nói: “Hoàng Thượng, thời gian thần tiên cũng đã không còn sớm, nên cáo lui.”

Già La Vũ vội hỏi: “Mới ngồi một lúc. Hoàng thúc ném qua ngọc thiện rồi hãy đi.”

“Không được. Thần cảm thấy người có chút mệt mỏi, đi về trước.”

Già La Diêu rời đi ngự thư phòng, ra nội viện, xe ngựa liền ở ngoài điện. Bởi vì y đi đứng không tiện, cho nên từ từ đi về để bắt đầu liền chuẩn cho y ngồi xe ngựa đi trong cung, đã là lệ thường mười mấy năm.

Tử Hà gặp thái giám đẩy Già La Diêu đi ra, vội vàng buông ván trượt đặc chế cho xe lăn, dìu y lên xe ngựa.

Già La Diêu tựa vào nhuyển tháp trên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng lại suy nghĩ đủ loại chuyện.

Vì sao Hoàng Thượng bỗng nhiên nhắc tới Bạch Thanh Đồng? Thật sự là bởi vì Già La Bảo nói với hần cái gì? Không, không phải việc này, ý tứ của Hoàng Thượng là...

Già La Diêu cúi đầu thở dài một tiếng.

Hoàng Thượng tuổi càng lớn, tâm tư càng nhiều. Có nhiều lúc, thật không biết hoàng đế thiếu niên này suy nghĩ cái gì.

Già La Diêu nắm thật chặt tấm chắn dưới thân.

Từ ngày Bạch Thanh Đồng nói đã suy nghĩ tốt việc nhập ngũ, Già La Diêu vẫn cố ý vô tình tránh né đề tài này với hần. Vừa lúc cũng qua sinh nhật của Bạch Thanh Đồng, Già La Bảo, Lâu Tĩnh Đình thường hay mời hần ra ngoài khánh yến du ngoạn, cũng không thường ở trong phủ.

Chẳng qua sáng sớm mấy ngày nay Bạch Thanh Đồng thường xuyên lại đây bởi y dùng đồ ăn sáng. Già La Diêu nghĩ về mặt cùng dáng vẻ mệt mỏi của mình sau khi trị liệu chân đều bị hần nhìn thấy, trong lòng có chút không tự nhiên. Sau lại thấy Bạch Thanh Đồng cũng không có dị sắc gì, liền từ từ quên.

Hiện tại biên quan nhiều động, chỉ sợ đầu xuân liền có cuộc chiến. Tuy rằng ở trong chiến trường lập quân công, tương lai đề bạt cũng mau một chút, nhưng từ tư tâm của Già La Diêu mà nói, lúc này cũng không phải thời điểm tốt cho Bạch Thanh Đồng tòng quân.

Ai, không muốn! Luyện tiếc a...

Già La Diêu nhẹ nhàng mở mắt ra, giữa hai tròng mắt buông xuống lưu chuyển một mặt thanh quang.

Đến tột cùng Hoàng Thượng vì cái gì, bỗng nhiên nhắc tới chuyện này?

p/s: Hi chan (tức cư ghê mông) đi thực tập sẽ về vào tháng 4 trong thời gian này Q sẽ tạm trông nhà dùm cổ (nếu có cái rì trộm đc sẽ khuân đi) nên mình sẽ post hết những gì mình có và cố làm xong kích ai trước khi cô ấy về

17. Chương 17

Trong ngự thư phòng, tiểu hoàng đế Già La Vũ cũng cảm thấy suy sụp. Hắn tâm sự nặng nề mà đi từ bên này phòng đến bên kia phòng, lại đi từ bên kia phòng về bên này phòng. Chuyển động hết non nửa canh giờ, thái giám báo lại, nói An tiểu vương gia cầu kiến.

“Để cho hắn vào.”

Già La Bảo đi vào thư phòng, thấy khuôn mặt Hoàng Thượng âm trầm, ngồi ngay ngắn trước án thư theo dõi hắn.

“Ai. Làm sao vậy? Sao lại có cái mặt như vậy?” Già La Bảo cùng tuổi, quan hệ vô cùng tốt, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ.

“Tam Hoàng thúc vừa mới rời đi.”

“Nga.” Già La Bảo ngồi ở đối diện, nhìn sắc mặt của hắn, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, nói: “Người nói với y cái gì?”

“Còn có thể nói cái gì. Trẫm hỏi có phải hoàng thúc muốn đưa Bạch Thanh Đồng đi nhập ngũ, ai ngờ lại bị hoàng thúc chuyển hướng.”

“”Người nói với Tam Hoàng thúc việc này làm gì?” Già La Bảo giật mình. Già La Vũ tức giận nói: “Vì sao không thể nói? Không phải vài ngày trước người mới nói với trẫm về chuyện Bạch Thanh Đồng sao? Hắn cũng không nhỏ, nghĩ ở cạnh hoàng thúc tới khi nào? Khinh trẫm không biết lời đồn trong kinh thành sao? Hừ, trước đây trẫm còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Hiện tại tuổi lớn, đương nhiên nên suy nghĩ cho hoàng thúc.”

Già La Bảo nhú mày, nói: “Lúc thanh đồng mới vừa mất trí nhớ, người bảo ta tìm cơ hội nói cho hắn chuyện Hoàng thúc thích nam phong, muốn hắn chủ động rời Tam Hoàng thúc, nay còn chưa đủ sao? Mấy ngày nay thanh đồng đã bắt hòa khá lớn với tam hoàng thúc.”

Già La Vũ nói: “Còn chưa đủ! Còn chưa đủ! Hắn bám hoàng thúc nhiều năm như vậy, sớm nên ly khai. Trẫm là thân cháu của hoàng thúc, nhưng hoàng thúc đối xử với trẫm còn không tốt bằng hắn!”

Già La Bảo thấy bộ dáng thở phì phì của Hoàng Thượng, giống như một tiểu hài tử bị người khác đoạt mất món đồ chơi yêu quý. Hắn biết lúc Già La Vũ tám tuổi liền mất phụ thân, từ nhỏ do Già La Diêu dạy lớn lên, cảm tình đối với y vừa sùng bái lại kính yêu, tâm độc chiếm cũng rất mạnh, lại không nghĩ đến mức này.

Già La Bảo nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, tam hoàng thúc đối xử với người vô cùng tốt. Hơn nữa Bạch Thanh Đồng là bạn tốt của ta, mong người đừng khó xử hắn.”

Già La Vũ cả giận nói: “Ngay cả người cũng hướng về hắn?”

Già La Bảo nói: “Ta đương nhiên hướng về người. Chính là hắn cũng là bằng hữu của ta. Nói sau hắn cũng không làm sai chuyện gì, người là đang giận chó đánh mèo.”

Già La Vũ giận dữ, hung hăng đá vào chân bàn, nói: “Người nói trẫm giận chó đánh mèo?”

Già La Bảo biết tính tình của hắn, cũng không sợ hắn, nói: “Ta chính là nói như vậy, chẳng lẽ nói sai rồi? Người xem thanh đồng không vừa mắt, không phải là bởi vì hắn ở tại tỉnh vương phủ, mỗi ngày ở cùng một chỗ với tam hoàng thúc sao? Người không dung được hắn thế này, về sau tam hoàng thúc cưới vợ sinh con, người cũng muốn tức giận sao?”

Già La Vũ bị hấn nói không ra lời. Hấn cũng biết Già La Bảo nói đúng, nhưng chỉ không nuốt được khẩu khí này, nghẹn một lúc lâu, hung tợn nói: “Dù sao sớm muộn gì trẫm cũng phải đuổi Bạch Thanh Đồng đi! Người ngấm biện pháp giúp trẫm, bằng không trẫm cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Già La Bảo cả kinh trong lòng, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của tiểu hoàng đế. Hấn nghĩ nghĩ, cảm thấy trước tiên vẫn nên theo ý hấn là tốt, nói: “Người yên tâm. Thanh đồng cũng không phải tiểu hài tử, mấy ngày hôm trước sinh nhật hấn cũng đã nói qua, tương lai muốn kế thừa sự nghiệp của phụ thân.”

Già La Bảo hừ một tiếng, âm trầm nói: “Chỉ hy vọng như thế.”

Bỗng nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu Già La Bảo, nhìn chằm chằm tiểu hoàng đế lạnh lùng nói: “Chuyện thanh đồng ngã ngựa có liên quan đến người không?”

“Cái gì?” Già La Vũ sững sốt, ngơ ngác nói: Chuyện hấn ngã ngựa liên quan gì đến trẫm?”

Già La Bảo thấy vẻ mặt của hấn, nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mình nghĩ nhiều, nói: “Tốt nhất là không liên quan đến người.”

Già La Vũ phản ứng lại, khuôn mặt tức giận đến tái mét: “Già La Bảo!” Hấn hét lớn: “Người lại hoài nghi trẫm!? Trẫm sẽ làm ra chuyện vô sỉ như vậy sao?”

Già La Bảo vội nói: “Xin lỗi. Là ta sai rồi, là ta suy nghĩ nhiều. Người đừng để trong lòng.”

Già La Vũ vẫn tức giận không giảm, Già La Bảo mất một thời gian không nhỏ mới có thể trấn an được đường đệ hoàng đế này.

Già La Vũ trong lòng ức chế.

Hấn thực chán ghét Bạch Thanh Đồng, còn không nghĩ muốn mạng hấn. Kỳ thật trong lòng Già La Vũ vẫn rất tinh khiết thiện lương. Làm con nối dòng duy nhất của tể tần đế, quá trình lớn lên của hấn có thể nói thuận buồm xuôi gió, không trải qua cái gì gọi là cung đình nội đấu, cái gì là anh em trong nhà cãi cọ nhau, cái gì là âm mưu ám toán linh tinh. Hấn ba tuổi liền làm thái tử, Người chung quanh đều sủng hấn chiều hấn sợ hấn, cho nên cho tới bây giờ hấn chính là thiên chi kiêu tử, không chỗ nào không sợ, nhưng cái tên Bạch Thanh Đồng kia lại cố tình không ăn một bộ kia của hấn.

Bạch Thanh Đồng chỉ tiến cung làm thư đồng cho hấn được hơn nửa năm. Khi đó hấn tám tuổi, Bạch Thanh Đồng mười tuổi.

Vốn thư viện ở trong hoàng gia, Già La Vũ làm thái tử, vẫn là trung tâm cho mọi người vây quanh, mỗi người đều nịnh bợ hấn lấy lòng hấn, chính là từ lúc Bạch Thanh Đồng đến đây liền thay đổi.

Bạch Thanh Đồng có bộ dạng tuấn tú, cùng vẻ mặt thông minh, hơn nữa lúc cười lên lại sáng lạn như ánh mặt trời, răng nanh trắng bóng cùng má lúm đồng tiền thật sâu, tính cách cũng vô cùng sang sảng đáng yêu, cho nên tất cả mọi người rất thích hấn, ở bên người hấn lại hiếm thấy kiểu ám đấu đấu đá giữa con cháu quý tộc, ngoài ý muốn mỗi người đều rất hợp với hấn, ít nhất mặt ngoài như thế.

Hơn nữa hấn không chỉ rất có nhân duyên, còn cực kỳ có lực kêu gọi, cái này chạm nhẹ đến kiêu kị của Già La Vũ. Tỷ như nói hạ khóa, Già La Vũ muốn gọi mọi người chơi trốn tìm, nếu là trước kia, mặc kệ mọi người thích hay không, đều phải làm bộ dáng chơi cùng hấn. Chính là sau khi Bạch Thanh Đồng đến đây, hấn nói một câu chơi trốn tìm không có ý nghĩa, đó là ngoạn ý của tiểu hài tử, chúng ta đi chơi trò chơi bộ khoái cùng đạo tặc đi. Vì thế lập tức nhất hô bá ứng, tất cả mọi người rục rịch. Đáng giận nhất chính là, ngay cả Già La Vũ cũng vô cùng hưng phấn mà muốn tham dự. Vì thế mọi người dưới sự chỉ huy của Bạch Thanh Đồng chia làm hai đội, một đội làm bộ khoái, một đội làm đạo tặc kiêu ngạo.

Già La Vũ là một thái tử chính tông của hoàng thất cao quý, tất nhiên phải làm bộ khoái, Bạch Thanh Đồng còn đặc biệt an bài cho hấn vị trí hàng đầu – thiên hạ đệ nhất bộ. Đương nhiên là đệ nhất thiên hạ a, thiên hạ đệ nhất bộ khoái thái tử. = = những con cháu thế tộc này lúc đầu không ai nguyện ý làm đạo tặc, Bạch Thanh Đồng khởi xướng, tất nhiên hấn phải là diễn viên chính, vì thế Già La Bảo giao hảo với hấn cũng đứng ở phía ‘đạo tặc’, hai người hợp thành ‘hắc bạch song đạo’.

Vốn lẽ ra là bộ khoái bắt kẻ trộm, thiên kinh địa nghĩa, dù sao tà đạo cũng không thể thắng được chính đạo. Nhưng cố tình Bạch Thanh Đồng lại có bản lĩnh đem cái ‘hiệp đạo’ chơi vô cùng vui vẻ, thế cho nên sau đó

18. Chương 18

Sau đó, trong nhà Bạch Thanh Đồng xảy ra chuyện, ly khai thư viện, không thể làm thư đồng cho hắn. Tiểu thái tử này cao hứng a. Rốt cục giải phóng, rốt cục lại có thể muốn chơi cái gì thì chơi cái đó.

Chính là sau đó hắn lại phát hiện, kêu gọi vài lần, mọi người đều chơi không còn vui vẻ như trước. Thiếu nam hài ăn nói dí dỏm, cười to sảng sảng kia, không khí giống như làm thế nào cũng không sinh động nổi. Tuy rằng mấy thư đồng bên cạnh không có ý lấy lòng, cố gắng tạo không khí náo nhiệt, nhưng ngay cả chính hắn cũng cảm thấy dần dần vô vị, cảm thấy mấy trò chơi này chẳng qua cũng chỉ như thế.

Lại một thời gian sau, tiên hoàng băng hà, Bạch gia xảy ra chuyện, Bạch Thanh Đồng bị Già La Diêu thu dưỡng đi. Lúc đầu Già La Vũ không quá chú ý đến chuyện này, nhưng qua vài năm, hắn dần dần phát hiện, tâm tư của hoàng thúc Già La Diêu đặt trên người Bạch Thanh Đồng còn nhiều hơn đặt trên người hắn.

Cái này làm cho Già La Vũ chịu không nổi. Tân 'cừ' thêm 'hận' cũ, thăng cấp trong lòng hắn. Phải biết rằng, từ nhỏ hoàng thúc là người hiểu hắn rõ nhất. tề tân đế già la duyên là một người nghiêm túc không vui, bất cầu ngôn tiểu, đối với đứa con của mình cũng lãnh đạm cũ kỹ. Già La Vũ làm thái tử, từ nhỏ cũng nhận giáo dục của đế vương, cùng phụ hoàng của mình tự nhiên không thể thân mật. Trái lại Già La Diêu vô cùng yêu thương hắn, khi còn bé thường xuyên ôm hắn đùa.

Khi đó chuyện làm Già La Vũ vui nhất chính là được hoàng thúc ôm vào trong ngực, sau đó cùng y ngồi xe lăn, để cho bọn thái giám đẩy tới đây lui trong hoàng cung trống trải sâu thẳm này. Hoàng thúc còn thường xuyên để cho bọn thái giám thân thể khỏe mạnh đẩy xe lăn thật nhanh, sau đó giơ hắn lên cao trên đầu, giống như đang bay, thích thú làm hắn cười cặc cặc thét chói tai không ngừng.

Hơn nữa hoàng thúc còn vô cùng có kiên nhẫn, tay cầm tay dạy hắn viết chữ, lại kể cho hắn chuyện xưa, bên trong trò chơi dạy hắn đạo lý làm người. Cho nên trong lòng tiểu hoàng đế lúc còn nhỏ, hoàng thúc Già La Diêu là một tồn tại còn trọng yếu hơn phụ thân, là thân nhân mà hắn thích nhất.

Chính là có một ngày, hắn bỗng nhiên phát hiện người mà hắn thân thiết nhất cư nhiên lại ôm một người khác vào trong lòng, nhưng lại là một ngoại nhân không có quan hệ tới thân phận, huyết thống hoàng gia bọn họ. Tiếp tục tiến tới hắn lại phát hiện, ngoại nhân kia cư nhiên lại là Bạch Thanh Đồng mà trước đây hắn chán ghét nhất. Vì thế khẩu khí trong lòng này a, thật sự là sắp nghẹn chết hắn.

Hơn nữa tuổi càng ngày càng lớn, hoàng thúc cũng bắt đầu chậm rãi kéo dài khoảng cách với hắn, lấy quân thân tương xứng, không hề thân mật vô độ với hắn giống như trước đây. Già La Vũ mất mát a. Hắn đem hết thấy những điều này đổ lên đầu Bạch Thanh Đồng, cho nên một lòng cân nhắc nên làm thế nào sớm đuổi hắn rời khỏi hoàng thúc, để cho chính mình một lần nữa được quay về sủng ái của hoàng thúc.

Đương nhiên, tâm tư này của hắn Già La Diêu đoán không được. Già La Bảo ẩn ẩn có cảm giác, nhưng lại tóm không đúng. Về phần Bạch Thanh Đồng, căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Già La Diêu trở về vương phủ, cũng không nhắc tới chuyện này với Bạch Thanh Đồng. Y thấy mấy ngày nay Bạch Thanh Đồng tận dụng thời gian chăm chỉ tập võ, lại một lần nữa ra sức học các loại binh thư, trong lòng hiểu được tâm tư của hắn. Chỉ là thời cơ còn chưa chín muồi, tất cả mọi người đều không nhắc lại thôi.

Vào đông, thời tiết liền nhanh chóng chuyển lạnh. Già La Diêu nhìn qua đơn bạc, nhưng kỳ thật từ nhỏ tập võ, nội lực thâm hậu, cũng không sợ bị lạnh. Chỉ là mọi người thấy y chân trần, y lại có ý vô tình đưa một mặt suy yếu của mình biểu hiện ra ngoài, vì thế phần lớn mọi người liền cảm giác vị tính vương gia này thân thể yếu, không chịu nổi một kích.

Bạch Thanh Đồng cũng bị loại ảo giác này làm ảnh hưởng, cho nên sau khi bắt đầu mùa đông liền rất quan tâm đến việc ẩm thực kiện khang của y. Ai ngờ Già La Diêu không việc gì, hắn lại là người đầu tiên bị không khí lạnh đánh bại: "Khụ khụ... Ta không uống thuốc! Lấy đi lấy đi!"

Bạch Thanh Đồng khàn giọng chán ghét nói. Hắn chán ghét vị thuốc đông y đắng chát khó uống kia, hương vị kia quả thật làm tê liệt toàn bộ vị giác của hắn, đắng đến nỗi muốn nuốt luôn đầu lưỡi.

Tử Mặc thực khó xử, hần đã bưng chén thuốc đứng nửa canh giờ ở trong này. Được cũng đã đổi một chén, xem ra lại lạnh rồi.

Kỳ thật chỉ là phong hàn nhẹ, Bạch Thanh Đồng thân cường thể tráng, uống hai ngày được sẽ không sao. Nhưng hần cố tình không chịu uống thuốc, dăm kéo dài nhiều ngày như vậy.

Đại khái cũng là từ lúc bị thương uống thuốc đến sợ, hiện tại Bạch Thanh Đồng nghĩ thấy mùi thuốc đông y liền phản xạ có điều kiện chui vào ổ chăn giả bộ ngủ, ‘lôi’ đánh không tỉnh, Tử Mặc gọi thế nào cũng vô dụng. Ngày hôm nay lúc Tử Mặc vào, Bạch Thanh Đồng đang nằm chán đọc sách, nói là đọc, không bằng nói là đang nhìn chữ, kết quả càng nhìn càng thấy chóng mặt mơ hồ, liền kéo chăn trùm kín đầu.

“Không được! Công tử nhất định phải uống thuốc.” Tử Mặc bám riết không tha đứng ở đó.

Hai người đang giằng co, Già La Diêu đẩy xe lăn vào. “Đồng, sao lại không uống thuốc?” Y ở phòng ngoài chợt nghe đối thoại của hai người, đối với hành vi không nghe lời của Bạch Thanh Đồng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bạch Thanh Đồng đang lui vào trong ổ chăn, thấy y tiến vào, lộ đầu ra, mắt lờ mờ nhìn y. (super đáng yêu >"<) “ta=” không=” uống=” thuốc,=” bệnh=” đã=” khá=” tốt=” rồi.”=” già=” la=”” điều=”” trầm=”” giọng=”” nói=”” “không=”” được=”” uống=”” đi.”=”” “ta=”” đã=”” hạ=”” sốt.”=”” đã=”” không=”” có=”” việc=”” gì=”” rồi.”=”” “nhưng=”” vương=”” ngự=”” y=”” nói=”” người=”” còn=”” chưa=”” khỏe.”=”” “ta=”” tốt=”” lắm.”=”” chỉ=”” còn=”” chút=”” ho=”” khan=”” thôi.”=”” “vậy=”” vì=”” sao=”” còn=”” nằm=”” ở=”” trên=”” giường?”=”” “ta=”” ——=”” khụ=”” khụ...”=”” sắc=”” mặt=”” già=”” la=”” điều=”” lạnh=”” lưng,=”” trầm=”” giọng=”” nói=”” “tử=”” mặc,=”” đêm=”” thuốc=”” cho=”” ta.”=”” tử=”” mặc=”” cung=”” kính=”” đưa=”” bát=”” thuốc=”” trong=”” tay=”” cho=”” y.”=”” “người=”” đi=”” xuống.”=”” “vâng=”” tử=”” mặc=”” hừ=”” hừ=”” thực=”” thực=”” ‘đồng=”” tình’=”” liếc=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” một=”” cái,=”” nhanh=”” chóng=”” đẩy=”” cửa=”” chạy=”” ra=”” ngoài.”=”” tâm=”” tình=”” của=”” vương=”” gia=”” hình=”” như=”” không=”” tốt=”” a.”=”” bạch=”” công=”” tử,”=”” người=”” tự=”” cầu=”” nhiều=”” phúc=”” đi.”=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” cũng=”” đọc=”” ra=”” trong=”” ánh=”” mắt=”” cuối=”” cùng=”” của=”” tử=”” mặc=”” có=”” gì=”” không=”” ổn,=”” nhìn=”” nhìn=”” lại=”” già=”” la=”” điều,=”” tựa=”” hồ...”=”” không=”” hài=”” lòng=”” a.”=”” sẽ=”” không=”” phải=”” là=”” tức=”” giận=”” chứ?”=”” hần=”” có=”” chút=”” chợt=”” dạ,=”” ánh=”” mắt=”” lóe=”” ra=”” không=”” thôi,=”” không=”” dăm=”” nhìn=”” già=”” la=”” điều.”=”” già=”” la=”” điều=”” cúi=”” đầu=”” nhìn=”” nhìn=”” bát=”” thuốc=”” trong=”” tay,=”” nhoáng=”” lên=”” một=”” cái,=”” bỗng=”” nhiên=”” đặt=”” ở=”” bên=”” môi=”” nhấp=”” một=”” ngụm.”=”” “người...”=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” không=”” rõ=”” vì=”” sao=”” y=”” lại=”” uống=”” thuốc=”” của=”” mình.”=”” “không=”” chịu=”” uống=”” thuốc,=”” là=”” sợ=”” đáng?”=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” hơi=”” đỏ=”” mặt,=”” lúng=”” ta=”” lúng=”” túng=”” nói=”” “ta=”” không=”” phải=”” sợ=”” đáng.”=”” là,=”” là,=”” là=”” thật=”” sự=”” không=”” thích=”” uống,=”” ta=”” uống=”” không=”” quen.”=”” già=”” la=”” điều=”” nhấp=”” mím=”” môi,=”” giống=”” như=”” đang=”” nhắm=”” nhấp=”” tư=”” vị=”” của=”” thuốc,=”” có=”” chút=”” đắng=”” chiêu=”” đậm=”” đậm=”” nói=”” “thuốc=”” đắng=”” đã=”” tất.”=”” mọi=”” người=”” có=”” thân=”” thể=”” kiện=”” Khang=”” sẽ=”” không=”” thích=”” uống.”=”” ta=”” uống=”” hai=”” mươi=”” năm,=”” đến=”” bây=”” giờ=”” cũng=”” không=”” uống=”” quen.”=”” trong=”” lòng=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” căng=”” thẳng,=”” bỗng=”” nhiên=”” không=”” thể=”” nói=”” gì=”” mà=”” chóng=”” đỡ.”=”” đúng=”” vậy,=”” từ=”” lúc=”” bảy=”” tuổi=”” già=”” la=”” điều=”” đã=”” bắt=”” đầu=”” uống=”” thuốc,=”” vẫn=”” uống=”” đến=”” bây=”” giờ,=”” đó=”” là=”” tư=”” vị=”” gì?”=”” đã=”” biết=”” có=”” chút=”” đau=”” vặt=”” bệnh=”” vặt,=”” sao=”” có=”” thể=”” so=”” với=”” y=”” được?”=”” sao=”” lại=”” còn=”” tùy=”” hứng=”” như=”” tiểu=”” hài=”” tử?”=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” vì=”” sự=”” tùy=”” hứng=”” của=”” mình=”” mà=”” cảm=”” thấy=”” hổ=”” thẹn.”=”” hần=”” có=”” một=”” ưu=”” điểm,=”” chính=”” là=”” phát=”” hiện=”” mình=”” không=”” đúng,=”” lập=”” tức=”” liền=”” có=”” thể=”” kiểm=”” điểm=”” tỉnh=”” lại,=”” cũng=”” thật=”” sự=”” sửa=”” sai.”=”” biết=”” sai=”” có=”” thể=”” sửa,=”” đó=”” là=”” đạo=”” lý=”” làm=”” người!”=”” (câu=”” này=”” ta=”” chém=”” tóe=”” lửa,=”” ai=”” biết=”” bảo=”” ta)”=”” bạch=”” thanh=”” đồng=”” ần=”” ần=”” nhớ=”” rõ=”” có=”” ai=”” đó=”” đã=”” nói=”” với=”” hần=”” như=”” vậy.”=”” tựa=”” hồ=”” lúc=”” hần=”” còn=”” nhỏ,=”” có=”” người=”” thường=”” xuyên=”” ôm=”” hần=”” cùng=”” đọc=”” sách=”” với=””

hắn,=" cũng=" nhất=" nhất=" chỉ=" cho=" hắn=" chữ=" trên=" sách,=" kể=" chuyện=" xư=" cho=" hắn.= người=" nọ=" tuổi=" tựa=" hồ=" không=" lớn,=" tựa=" như,=" tựa=" như=" mấy=" tháng=" trước=" lúc=" vừa=" mới=" tỉnh=" dậy,=" hắn=" cảm=" thấy=" mình=" có=" ca=" ca.= người=" kia=" tựa=" hồ=" chính=" là=" ca=" ca=" ở=" sâu=" trong=" trí=" nhớ=" của=" hắn.= chính=" là=" trên=" thực=" tế,=" trái=" qua=" mấy=" tháng=" hiểu=" biết=" này,=" hắn=" biết=" mình=" cũng=" không=" có=" ca=" ca,=" thậm=" chí=" lúc=" ở=" bạch=" phủ=" ngay=" cả=" một=" người=" bạn=" cùng=" tuổi=" để=" chơi=" cũng=" không=" có=" vì=" sao=" hắn=" sẽ=" cảm=" giác=" này=" chứ?=" hắn=" luôn=" cảm=" thấy=" mình=" đã=" quên=" một=" chuyện=" rất=" quan=" trọng.= vô=" cùng=" vô=" cùng=" quan=" trọng,=" tựa=" hồ=" đã=" bị=" hắn=" quên=" đi=" rất=" lâu=" sau=" đó.= điều=" này=" làm=" cho=" hắn=" có=" một=" loại=" cảm=" giác=" ấy=" nấy,=" hắn=" vốn=" không=" nên=" quên=" chuyện="">>

19. Chương 19

“Ta uống!” Bạch Thanh Đồng lấy lại tinh thần, đẩy đi những hình ảnh như có như không, quyết định uống thuốc.

Già La Diêu âm thầm cười, đem dược đưa qua.

Bạch Thanh Đồng không nghĩ để cho y coi khinh, ánh mắt cũng không nháy một chút, uống sạch bằng một ngụm.

Ồi, thực đáng muốn chết! Chẳng lẽ không có viên thuốc linh tinh gì đó sao?

Bạch Thanh Đồng uống thống khổ không chịu nổi, nhưng rốt cuộc cũng nuốt xuống toàn bộ.

Già La Diêu thấy, trong lòng dâng lên một mặt ôn nhu.

Bạch Thanh Đồng luôn có thể cho y loại cảm giác này, làm cho y muốn mọi cách quý trọng, đối đãi thật tốt. Vì vậy thiếu niên luôn tinh thần phấn chấn bằng bột như vậy, thẳng thắn thành thực như vậy, là những thứ y không có được.

Ai. Thanh đồng như vậy, bảo mình sao có thể không thích?

Già La Diêu bỗng nhiên phát hiện mình đang suy nghĩ cái gì, vội vàng dời tầm mắt sang chỗ khác, không nghĩ để cho Bạch Thanh Đồng nhìn ra tâm tư của mình, cười yếu ớt nói: “Uống thuốc, có thể trị tốt bệnh, cái này còn quan trọng hơn bất cứ cái gì. Về sau không nên tùy hứng, biết không?”

“Ân.” Bạch Thanh Đồng thực nhu thuận trả lời.

“Tốt lắm. Nằm xuống ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ khỏe hơn.” Già La Diêu với người, giúp hắn đắp chăn.

Bạch Thanh Đồng cảm thấy khoảnh khắc trong nháy mắt này thật ấm áp. Bọn họ tựa như thân nhân, cảm giác được người khác quan tâm thật tốt.

Hắn không nghĩ mất đi loại ấm áp này, trong khoảnh khắc Già La Diêu thu tay không tự chủ được giữ chặt y, nói: “Người ở trong này với ta đi.”

Già La Diêu sửng sốt, lập tức cười nói: “Được.”

Bạch Thanh Đồng cảm thấy động tác vừa rồi của mình như đang làm nũng, có chút ngượng ngùng, quay đầu liền thấy quyển sách mình vừa xem, tùy tay cầm lên, đưa cho Già La Diêu nói: “Người dạy ta học được không? Có nhiều chữ không biết.” Già La Diêu cầm sách, mở ra, hỏi: “Người muốn học chương nào?”

“Đều được. Quyển sách bộ binh này rất có ý tứ, chẳng qua có một số chỗ ta không hiểu được.”

Già La Diêu nói: “Ta có thể giảng giải cho người. Nhưng binh pháp quỷ dị hay thay đổi, cũng không thể hoàn toàn câu nệ vào sách vở. Ta đã nhiều lần ra chiến trường, nếu người có hứng thú ta cũng có thể nói cho người một chút tình hình chiến đấu này.”

“Tốt.” Nhân tình Bạch Thanh Đồng sáng lên, sáng ngời hữu thần theo dõi y, tinh thần tỉnh táo.

Già La Diêu vô cùng kiên nhẫn, hơn nữa thanh sắc thanh nhuận, ngữ điệu trầm bổng, binh tướng thư cùng tình hình chiến đấu được nói sinh động như thật, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Bạch Thanh Đồng vốn uống thuốc mệt mỏi, nhưng lại nghe vô cùng mê mẩn, đối Già La Diêu càng thêm bội phục. Cho đến khi Già La Diêu thấy không còn sớm, ngừng lại cho hắn nghỉ ngơi.

Bạch Thanh Đồng chưa thỏa nguyện vọng nói: “Người nói so với phu tử còn hay hơn nhiều. Ta nghe bọn hắn nói liền muốn ngủ, về sau người dạy ta nhiều một chút đi.” Già La Diêu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Ta thỉnh cho người đều là danh sĩ đương triều, người cư nhiên lại ngại bọn họ nhàm chán. Thôi được, người cũng đã lớn, về sau không cần bọn họ dạy, người tự học đi. Không hiểu chỗ nào thì hỏi ta, ta sẽ giải đáp cho người.”

“Quyết định như vậy nhé!” Bạch Thanh Đồng vô cùng cao hứng, tiến vào ổ chăn quyết định ngủ.

Già La Diêu đẩy xe lăn chuẩn bị ra ngoài, Bạch Thanh Đồng đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại giữ y lại, hỏi: “Nghe nói cuối năm nay có tế quân phải không?” Già La Diêu nói: “Đúng. Năm trước chính là tế điển. Nhưng đầu xuân sang năm chỉ sợ có đại chiến, cho nên cuối năm nay chuẩn bị tế quân, đợi hết năm liền xuất phát, đi biên quan Kinh Châu.”

Bạch Thanh Đồng hưng phấn nói: “Ta có thể đi không?”

Già La Diêu sững sốt, không khỏi nhíu mi cẩn thận cân nhắc.

Để cho hắn đi cũng không phải không thể. Y biết Bạch Thanh Đồng đối với việc nhập ngũ vô cùng khát khao, sớm muộn gì cũng phải đi con đường này. Chẳng qua tế quân khi tham dự đều là hoàng thân quốc thích cùng quan viên đương triều đã trên ngũ phẩm, lấy thân phận Bạch Thanh Đồng đại khái có hơi trắc trở.

“Sao thế? Không thể sao?” Bạch Thanh Đồng thấy bộ dáng do dự của y, không khỏi có chút không yên.

Già La Diêu nhìn hắn cười cười, nói: “Có thể. Chẳng qua tế đàn không phải người nào đều có thể tùy tiện vào, đến lúc đó người phải hóa trang thành thị vệ của ta mới có thể vào.”

“Cái đó không sao. Thị vệ cũng thực uy vũ.” Bạch Thanh Đồng cười hì hì.

Già La Diêu thấy bộ dáng nghịch ngợm vui đùa của hắn, không khỏi cũng cười cười, đưa tay bắn ột hắn một chút, nói: “Đến lúc đó không được hồ nháo, hết thấy phải nghe theo Cao Hổ.”

“Vâng!” Bạch Thanh Đồng thực nghiêm túc đưa tay giơ lên ngang trán, bốn ngón khép lại, ngón cái úp vào lòng bàn tay, hướng y cung kính làm lễ.

Ai ngờ Già La Diêu lại sững sốt, bật cười nói: “Làm cái gì vậy?” “Àn?” Bạch Thanh Đồng cũng sững sốt.

Già La Diêu vươn tay kéo tay hắn xuống, một lần nữa dứt vào chăn, nói: “Ngủ một giấc thật ngon đi. Cái gì cũng phải chờ người khỏi bệnh mới nói, bằng không ta sẽ không cho đi.”

Bạch Thanh Đồng nhìn y đẩy xe lăn ra cửa phòng, có chút sững sờ.

Hắn rút tay phải ra, đặt ở trước mắt nhìn. Lại dùng tay lặp đi lặp lại tư thế kia vài lần, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

Đây là kiểu chào theo nghi thức quân đội!

Đại não của hắn nói với hắn như vậy. Chính là hắn lại không nhớ nổi đã nhìn qua thủ thế này ở đâu, cũng nghĩ không ra là ai đã từng uy vũ đứng trước mặt hắn làm ra thủ thế này.

Tác dụng của thuốc cùng mệt mỏi dần dần xâm chiếm người Bạch Thanh Đồng, ý thức càng ngày càng mờ mịt.

Hắn mơ hồ chìm vào trong giấc ngủ. Ở trong mộng, có người mặc quân phục không quân màu trắng vô cùng đẹp trai, hiên ngang đứng trước mặt hắn, dáng người thẳng, lưu loát thực hiện động tác chào theo nghi thức quân đội với hắn.

Hắn ở trong mộng hưng phấn đánh vào sau gáy của người kia, miệng kêu to cái gì đó. Người kia vươn hai tay, cười to ôm lấy hắn, lộ ra hàm răng trắng ngay ngắn. Hắn người nhìn người kia, trong lòng tràn ngập tình cảm sùng bái cùng ngưỡng mộ. Người nọ cúi đầu nhìn hắn, trong con ngươi ôn nhu tràn đầy màu lam, xanh thẳm giống như bầu trời...

Sau khi uống thuốc đúng giờ, phong hàn của Bạch Thanh Đồng khởi rất nhanh. Vương phủ cũng bắt đầu vội vàng bận rộn chuẩn bị sắm tết, điền trang các nơi lại bắt đầu lục tục đi hiếu kính.

Đại tổng quản Cao Liên bận rộn cả ngày, còn phải thỉnh thoảng dẫn người đi nông thôn thu thuế. Già La Diêu là chủ nhân, tới cuối năm cũng có rất nhiều việc phải xem qua, cho nên bận hơn ngày thường rất nhiều.

Không chỉ có Tỉnh vương phủ như thế, già la bảo cùng Lâu phủ cũng đều bận rộn. Lâu tỉnh đình bởi vì sang năm phải tham gia khoa khảo, cho nên hiện tại phải tận dụng thời gian ôn bài. Già la bảo tuổi còn trẻ đã đương gia tác chủ, so với bọn hắn còn vất vả hơn rất nhiều, cả ngày bị lão quản gia nhà mình túm lấy chạy ngược chạy xuôi, học cách làm thế nào xử lý sự vụ trong phủ. Một vài vị bằng hữu khác của Bạch Thanh Đồng cũng không khác gì, so sánh ra chỉ có hắn là thanh nhàn nhất.

Hắn thấy Già La Diêu bận rộn như vậy, cũng không không biết xấu hổ đi quấy rầy y. Ngày ấy Già La Diêu nói khi nào tế quân sẽ dẫn hắn đi, hắn liền vui vẻ, gặp Cao Hồ liền quần quít lấy hắn đòi một bộ trang phục thị vệ.

cao hồ là nghĩa tử của cao liên, cũng là thị vệ trưởng bên người của Già La Diêu. Hắn từ Vương gia đã sớm biết việc này, sớm chuẩn bị tốt quần áo thích hợp cho Bạch Thanh Đồng, còn nói cho hắn rất nhiều quy củ. Bạch Thanh Đồng nghiêm túc nhớ từng cái một, hưng trí bừng bừng chờ đợi cuối năm đến.

Mấy ngày nay hắn cố gắng học tập, hiệu quả không tồi, đã có thể thuần thục đọc hết một bộ sách, còn có thể viết chữ trên hai bút. Tuy rằng chữ viết có chút méo mó, nhưng bộ dáng tốt hơn trước vài phần.

Trong hoàng cung mấy ngày nay cũng vì tân niên sắp đến mà chuẩn bị. Chẳng qua có một tin tức không tốt lắm truyền đến, thái hoàng thái hậu từ lúc vào thu sau thân thể vẫn ốm bệnh nhẹ, tới lúc này cũng không có chuyển biến tốt đẹp, các ngự y chẩn đoán đại khái bệnh không còn bao nhiêu thời gian.

Có lẽ đây là tân niên cuối cùng của thái hoàng thái hậu.

Già La Diêu nghe xong tin tức từ trong cung thái hậu truyền đến, nói với thị giám: “Trở về bẩm báo thái hậu, mấy hôm nữa bốn vương sẽ đi Thanh Trữ cung thăm mẫu hậu lão nhân gia này.”

“Vâng.” Thị giám kia lĩnh mệnh lui ra.

Già La Diêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời không biết khi nào đã rơi xuống trận tuyết đầu tiên của năm nay.

20. Chương 20

Trong Thanh Trữ cung hỏa bồn cháy to, treo mặc trướng, trong điện tràn ngập vị thuốc đông y rất nặng, cùng một loại không khí nặng nề, mục nát, sắp đến tử vong.

Già La Diêu đẩy xe lăn yên lặng đi đến trước giường, một lỏa phụ gầy gò héo rũ nằm trên đó.

Tuyệt đại phong tư từng có đã sớm trôi đi theo năm tháng như dòng nước, lưu lại chính là thể xác và tinh thần mỗi một mà tàn lão đã trải qua đủ loại gợn sóng vẫn dừng trong hậu cung này.

“Mẫu hậu...” Già La Diêu nhẹ nhàng gọi, nhìn phụ nhân còn không đến năm mươi tuổi đã nhanh chóng già cả sắp chết này, nói không rõ trong lòng có tư vị gì.

Thái hoàng thái hậu, Hiền quý phi của trước kia, hơi hơi mở hai mắt, ánh mắt dừng ở trên người Già La Diêu, qua một lúc lâu sau, thấp giọng nói: “Diêu nhi, người đã đến rồi.”

Nàng ý bảo cung nữ đỡ nàng ngồi dậy, sau đó phát tay cho các nàng đều lui ra.

“Mẫu hậu, con hướng ngài thỉnh an. Gần đây thân thể ngài có khỏe không?” Ánh mắt Già La Diêu mềm nhẹ, trong đôi mắt lộ ra một tia quan tâm thản nhiên.

Thái hoàng thái hậu nở một nụ cười nhẹ, nói: “Ai gia còn tưởng rằng người đã quên mẫu hậu ta này rồi chứ.”

“Con không sớm tiến cung thỉnh an, là con không phải, thỉnh mẫu hậu trách phạt.”

“Điều nhi thân là nhiếp chính vương, sự vụ bận rộn. Ai gia cùng thái hậu đều là phụ nữ, không giúp được hoàng thượng, hết thấy còn cần Điều nhi quan tâm. Ai gia lão bà tử này có tư cách gì trách phạt người chứ.” Thái hoàng thái hậu thở dài, yên lặng nhìn y một lúc lâu, tầm mắt chậm rãi rơi xuống hai chân của y.

“Gần đây chân của người... Có thể có khởi sắc gì không?”

Già La Diêu ảm đạm cười: “Nhiều năm như vậy, làm sao còn có cái gì khởi sắc. Không nặng hơn đã là vạn hạnh.”

Trong đôi mắt thái hoàng thái hậu bỗng nhiên hiện lên một tia xấu hổ, ngón tay khô gầy âm thầm nắm chặt đệm dưới thân.

“Điều nhi...” Nàng phun ra hai chữ này, lại dường như bỗng nhiên bị nghẹn lại, ôm ngực thở dốc vài tiếng, phát ra từng đợt ho khan.

“Đến —” Già La Diêu đang muốn cao giọng gọi người, lại bị thái hoàng thái hậu ngăn lại.

“Không cần gọi người, kêu các nàng đến đây cũng vô dụng. Khụ khụ... Hôm nay hai mẹ con chúng ta hảo hảo nói chuyện đi.”

Già La Diêu lặng lẽ nhìn nàng.

Thái hoàng thái hậu hoán xuống, nói: “Điều nhi, tuổi của người cũng không còn nhỏ, cũng nên thành thân sinh tử đi. Trước đó vài ngày ai gia đã cho người mang bức họa đến cho người, có thể thì hãy xem được không?”

“Mẫu hậu, thân thể con không trọn vẹn, không nghĩ liên lụy nữ tử thuần khiết này. Việc lập phi, ngài không cần nhắc lại.”

“Cái gì kêu không cần nhắc lại? Người thân là nhiếp chính vương, hoàng thúc đương triều, như thế nào có thể không có Vương phi?” Thái hoàng thái hậu hiển nhiên có chút kích động, ngồi thẳng người, hấp tấp nói: “Tuổi của người cũng không nhỏ, lúc còn trẻ tuổi hồ đồ, ai gia nghĩ đến người sẽ sửa. Hiện giờ người không hề nghĩ đến chuyện hoang đường này, còn chậm chạp không chịu lập phi, đến tốt cùng muốn kéo dài tới khi nào? Người muốn ai gia tới hoàng tuyền cũng không còn mặt mũi đi gặp tiên hoàng sao?” Thái hoàng thái hậu nói tới đây, bỗng nhiên ho mạnh.

“Mẫu hậu, ngài không cần kích động!” Già La Diêu ngồi ở trên xe lăn, cũng không tiện qua giúp nàng, đành phải liên tục trấn an. Muốn gọi người, lại bị thái hoàng thái hậu ngăn lại.

Thái hoàng thái hậu thật vất vả hoán xuống, sắc mặt rõ ràng lại già nua vài phần, tinh khí không bằng vừa rồi.

Già La Diêu lấy một ly nước chè xanh, đưa qua cho nàng,

Thái hoàng thái hậu không nhận trà, lại kéo tay y qua, chảy lệ.

“Điều nhi, là mẫu hậu có lỗi với người. Những năm gần đây, người giận mẫu hậu không?”

“Mẫu hậu, ngài nói gì vậy. Ôn của ngài đối với con, con đến chết cũng không quên, sao lại giận ngài cái gì?” Già La Diêu mỉm cười, nụ cười có chút chua xót cùng cổ quái.

Thái hoàng thái hậu khóc nói: “Không phải. Không phải... Ngày của ai gia không còn nhiều lắm, những năm gần đây ủy khuất người, chỉ mong sinh thời có thể nhìn thấy người cưới vợ sinh con, bù lại những chuyện có lỗi ai gia đã từng làm. Điều nhi, kỳ thật...”

“Mẫu hậu, ngài mệt mỏi. Việc này về sau nói đi. Con chưa từng trách ngài, ngài chớ suy nghĩ nhiều.” Già La Diêu đột nhiên cắt ngang lời nàng, không để ý đến ngăn cản của nàng gọi cung nữ tiến vào, phân phó nói: “Đi thỉnh ngự y đến. Hảo hảo chiếu cố thái hoàng thái hậu.”

“Diêu nhi...” Thái hoàng thái hậu vẫn đang kéo tay y, đôi mắt từng xinh đẹp ôn nhu chứa đầy đau đớn.

Già La Diêu chậm rãi rút tay về, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu, người hãy nghỉ ngơi cho khỏe. Con ngày khác lại đến xem ngài.”

Thái hoàng thái hậu tuyệt vọng ngã lên giường, nước mắt chậm rãi chảy dọc theo hai má, yên lặng nhìn đứa trẻ từ nhỏ lớn lên bên cạnh ra đi không quay lại.

Ngoài đại điện tuyết rơi xuống như lông ngỗng, trước bậc thang tích tụ một tầng thảm tuyết thật dày.

Già La Diêu nắm chặt áo choàng giữ ấm, để cung nhân đỡ y vào xe ngựa đứng ngoài điện.

Một đóa bông tuyết bay qua trước mắt, y giống như thấy được chính mình của hai mươi năm trước, cùng đại hoàng huynh chạy trốn vui đùa âm ỉ trong đại tuyết ở phía sau hoa viên.

Y không cẩn thận trượt một cái, móng bị đập mạnh lên mặt đất. Đại hoàng huynh đã chạy tới dìu y, hỏi y có đau không. Quần áo mùa đông rất nặng, y căn bản không biết đau, thừa dịp lúc đại hoàng huynh đến kéo y liền dùng lực một chút, kéo hoàng huynh té lên mặt đất, sau đó bản thân cười to nhảy dựng lên, chạy lên phía trước, kêu: “Ta thứ nhất! Hôm nay ta thứ nhất!”

Đó là trò chơi trước đây y cùng đại hoàng huynh hay chơi, trận đấu sau khi tan học ai là người chạy về Thanh Trữ cung sớm nhất. Người chạy về trước có thể là người đầu tiên được uống canh hoa quế sữa tự tay Hiền phi nương nương làm.

Ngày đó y thắng. Đại hoàng huynh cả người đầy tuyết chạy ở phía sau y.

Sau đó cũng là ngày đó, lúc y vừa uống xong canh hoa quế sữa tự tay Hiền phi nương nương đưa lên, y cũng mất đi hai chân...

Nhiều năm trôi qua như vậy, y đã sớm không phải tam hoàng tử không biết thế sự năm đó. Có một số việc có lẽ vĩnh viễn cũng không cần nói ra.

Y tin tưởng Hiền quý phi vẫn yêu thương y. Bằng không năm đó thứ y mất đi sẽ không phải là hai chân, mà là cả sinh mệnh.

Khóe miệng Già La Diêu giật giật, xả ra một nụ cười cổ quái giống như lạnh lại không phải lạnh, giống như chế giễu lại không phải chế giễu.

Y hiểu Hiền quý phi. Dù sao đại hoàng huynh mới là đứa con thân sinh của nàng. Lúc ấy Thanh Lưu phái ủng lập y, cùng hai phái ủng lập đại hoàng tử cùng tứ hoàng tử của Hiền quý phi, Trần quý phi tranh chấp không ngớt, đúng là thời điểm nội đấu kịch liệt nhất. Hiền quý phi tuy rằng vì y trúng độc nên bị biếm, nhưng lại đem bản thân cùng đứa con thoát khỏi tranh đấu đoạt vị, hơn nữa kỳ diệu nhất chính là, mọi người ngược lại cũng không thật sự hoài nghi là nàng hạ độc. Đó là điều Tề Văn Đế rất tin không nghi ngờ.

Người sống trong hậu cung tằm *** này hơn mười năm, gặp qua đủ loại âm mưu không thể tưởng tượng, chân chân giả giả, hư hư thật thật, như thế nào có thể tìm hiểu được một chân tướng?

Già La Diêu mất đi hai chân, chung thân vô duyên với ngôi vị hoàng đế như vậy là đủ rồi. Chỗ anh minh của Hiền quý phi, ở ngay chỗ nàng có thể chịu đựng. Sự thật cũng chứng minh, nhẫn nại của nàng rất có giá trị. Tứ hoàng tử được lập vì thái tử, sau lại bị phế, cuối cùng vẫn là đại hoàng huynh Già La Duyên chiếm được ngôi vị hoàng đế.

Già La Diêu không phải không hoài nghi qua Hiền quý phi. Chỉ là trong lòng y, nữ nhân này là người “mẫu thân” của y. Bất luận như thế nào, khi y còn nhỏ đã ôm qua y, đã thương qua y. Điểm ôn nhu này, đủ để cho y chung thân mặc niệm.

Cho nên y đặt hoài nghi ở trong lòng, đem tất cả cừu hận đều phát tiết ở trên người Trần quý phi. Y trợ đại hoàng huynh đi lên ngôi vị hoàng đế, giúp hắn bình định biến loạn, giúp hắn củng cố căn cơ. Y làm hết

thấy những điều mà hoàng đế phải làm, đơn giản vì đó là lựa chọn duy nhất của uy. Là tình cảm còn sót lại trong lòng y.

Chính là, đại hoàng huynh a... Người vì cái gì phải ở lúc trước khi lâm chung sám hối tất cả với y? Giải thoát của người, chính là một loại trời buộc khác cho ta sao?

Già La Diêu cúi đầu nở nụ cười ra tiếng, gương mặt nhìn bầu trời xám xịt mông lung, nhìn bông tuyết nhẹ rơi xuống, cảm giác trên người có chút lạnh.

“Vương gia, hiện tại hồi phủ sao?” tử hà đỡ y lên xe ngựa, giúp y ngồi xuống nhuyễn tháp, cung thanh hỏi.
“Trở về.”

Già La Diêu nắm chặt mao thảm trên đùi.

Nghĩ đến nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời của Bạch Thanh Đồng, y chưa bao giờ có khát vọng trở về bức thiết như vậy.

21. Chương 21

Cửa ải cuối năm rất nhanh tiến đến, vương phủ cùng triều đình trên dưới ngập tràn không khí vui mừng, dân chúng các gia các hộ cũng vội vàng dọn dẹp quét tước, nghênh đón tân niên sắp đến.

Mấy ngày nay Bạch Thanh Đồng cũng đi theo mọi người vội vội vã vã, bản thân cũng không biết đang vội cái gì, dù sao nói chuyện cũng có ý tứ.

Kỳ thật là Cao quản gia thấy hần tuổi cũng lớn, từ tai nạn hồi đầu thu, tính tình cũng trầm ổn hơn so với trước, nghĩ đến quan hệ của hần cùng Vương gia, sớm muộn gì cũng là tâm phúc, liền thử đem một ít chuyện không lớn không nhỏ trong phủ giao cho hần làm.

Cao quản gia cảm thấy quyết định vẫn là đúng, bởi vì Bạch Thanh Đồng quả thật làm cho hần nhìn với cặp mắt khác xưa. Đứng nhìn hần tuổi nhỏ, ít từng trải, nhưng làm việc đều đầu vào đấy, ý nghĩ dứt khoát, thật đúng là giúp hần không ít việc.

“Vương gia, người có đói bụng không? Ta mang cho người bát canh trứng chim.” Bạch Thanh Đồng bưng bát vào thư phòng.

Già La Diêu cũng không kiêng dè hần, sớm hạ lệnh hần ra vào thư phòng không cần thông truyền. Nghe thấy thanh âm của hần, liền buông bút lông, thấy Bạch Thanh Đồng mặc một thân cẩm bào màu trắng, mặt như quan ngọc, thần thái hào hứng, kích động tiến vào.

“Ném thử đi!” Bạch Thanh Đồng đặt canh trứng chim ở trước mặt y, ánh mắt trong trẻo gắt gao theo dõi y.

Già La Diêu nhếch khóe miệng cười nói: “Sao lại làm phiền người tự mình đưa tới?”

Bạch Thanh Đồng kéo ghế dựa bên cạnh, ngồi ngược lại, hai tay gác lên lưng ghế, cười hì hì nói: “Người ném thử trước đi.”

Già La Diêu nhìn thoáng qua bát canh trứng chim kia, có chút cổ quái, không khỏi kỳ quái nhìn hần một cái, nhưng vẫn không nói gì, cúi đầu bắt đầu ăn.

Bạch Thanh Đồng thật vất vả đợi y ăn xong, khấn cấp hỏi han: “Hương vị thế nào?”

Già La Diêu chậm rãi lấy khăn tay trong ngực, cẩn thận xoa xoa miệng, lại lau tay.

Bạch Thanh Đồng bị động tác chậm chạp của y làm cho sắp không còn kiên nhẫn, nhưng vẫn cố kiên nhẫn chờ.

Rốt cuộc Già La Diêu sửa sang xong, mới chậm rãi nói: “Không tồi.”

“Ha ha ha, đây là ta tự mình làm, người không nghĩ tới đi.” Bạch Thanh Đồng đắc ý khoe thành tích.

Mấy ngày nay hẳn theo Cao quản gia tra trướng, lại học an bài sự vụ trong phủ, nghe nói đại trù ở phòng bếp có tay nghề nấu rất ngon, liền tự mình đi qua xem, ai ngờ bỗng nhiên không hiểu sao lại cảm thấy có hứng thú với nấu ăn. Hai ngày nay bớt thời giờ, nhien không được chạy tới phòng bếp đi theo đại trù học.

Già La Diêu đoán canh trứng chim này có tám chín phần mười cổ quái, lại không nghĩ tới là chính hắn làm, không khỏi có chút giật mình: “Là người làm?”

“Hương vị không tồi đi. Ta cũng rất có thiên phú nha.” Bạch Thanh Đồng lắc lắc đầu, cười tủm tỉm nói: “Xem ra về sau ta nếu không được làm binh, cũng có thể học nấu ăn.”

Già La Diêu bật cười, nói: “Tham gia quân ngũ cùng nấu ăn đều là loại xấu, người vẫn là không cần nghĩ thứ này là tốt nhất.”

“Vì cái gì? Người không phải cũng muốn ta nhập ngũ sao? Nói sau nấu ăn có gì không tốt.” Bạch Thanh Đồng kỳ quái hỏi.

Già La Diêu nói: “Nhập ngũ cùng làm binh lính là hoàn toàn khác nhau. Trong quân khổ nhất là binh lính, đấu tranh anh dũng cũng là bọn họ. Nhưng thân phận người cùng bọn chúng không giống nhau. Người phải làm không chỉ là một gã binh lính, còn phải làm một võ tướng. Về phần nấu ăn...” Y cười cười, nói: “Đó là việc của bọn hạ nhân, người sao có thể nghĩ đến việc đó.”

Bạch Thanh Đồng trầm mặc không nói.

Già La Diêu thấy hắn hình như không thích, nghĩ đến hắn cố ý làm canh trứng chim đến, mình lại nói những lời này tựa hồ có chút không ổn, vội nói tiếp: “Đây là lần đầu tiên người làm sao?”

Bạch Thanh Đồng râu rĩ gật gật đầu.

Mắt Già La Diêu sáng lên: “Người mang đến cho ta ăn thử đầu tiên?”

Bạch Thanh Đồng lại gật gật đầu.

Già La Diêu vô cùng vui sướng, kìm lòng không đậu cầm tay hắn, nói: “Cám ơn! Thật sự ăn ngon lắm. Về sau...” Về sau lại làm cho ta ăn có được không?

Ai ngờ y còn chưa nói xong, Bạch Thanh Đồng liền rút bàn tay đang bị y cầm, thấp giọng nói: “Về sau ta sẽ không làm nữa, người yên tâm.” Nói xong đứng dậy lấy cái bát không, cúi đầu nói: “Ta ra ngoài trước. Không quấy rầy Vương gia nữa.”

Già La Diêu thấy hắn ủ rũ đi ra thư phòng, nhìn cũng không nhìn mình, không biết hắn làm sao vậy. Nghĩ nghĩ, quyết định đến bữa tối sẽ dỗ hắn. Nói vậy hắn là mới học nấu ăn, được khích lệ, mới nhất thời cảm thấy hứng thú. Qua mấy ngày sẽ quên ngay thôi.

Ở trong lòng Già La Diêu, nấu ăn có lẽ là hứng thú, nhưng làm đầu bếp dù sao cũng là công việc hạ đẳng không ngẩng mặt được, đối với thân phận của y cùng Bạch Thanh Đồng là không dính dáng, bởi vậy cũng không để ở trong lòng.

Bạch Thanh Đồng cúi đầu đi ra thư phòng, nhìn bát không trong tay, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng mờ mịt.

— Duệ, một ngày nào đó ta phải tự do tự tại bay lượn, dứt bỏ hết thảy mọi thứ, làm cho tất cả mọi người không tìm thấy ta! Ha ha!

— vậy người về sau tính làm cái gì?

— đi học vẽ, nếu không thì học nấu ăn. Ha ha, người cảm thấy học cái nào tốt hơn?

— ... Đồng, nếu ta nhớ không nhầm thì người hình như bị bệnh mù màu...

— hỗn đản! Người sao có thể ăn nói như thế hả!

— ... Thực xin lỗi, ta giải thích! Vì để xin lỗi, món ăn đầu tiên người nấu ta nhất định sẽ là người đầu tiên thưởng thức!

— ha hả, cái này còn thiếu không nhiều lắm! A, duệ, chúng ta đã định rồi! Đến lúc đó người cũng đừng đổi ý!

— tuyệt không đổi ý! Nhưng mà... Người đừng cười âm hiểm như vậy đi...

Trong đầu tựa hồ quanh quẩn một đoạn đối thoại như vậy. Chỉ là hắn nói với ai? Nghĩ thế nào cũng không ra ?

Cái tên kia coi như ngay ở bên miệng, nhưng lại cố gắng đến thế nào cũng không phun ra được.

Không phải Già La Diêu! Không phải Già La Diêu!

Bạch Thanh Đồng thống khổ ôm lấy đầu, chậm rãi cuộn mình, ngồi xổm dưới mái hiên.

Hắn nghĩ đến người kia ở ngay bên cạnh, một mực ở bên cạnh mình. Hắn nghĩ đến người kia là Già La Diêu. Là Tĩnh Vương gia thu lưu hắn từ nhỏ. Chính là không phải! Không phải ——

Người kia không phải y...

Như vậy là ai? Là ai? Vì cái gì ta lại quên hắn?

Bạch Thanh Đồng bị loại trí nhớ như thật mà giả này làm cho có chút mất hồn mất vía. Hơn nữa hắn quả nhiên không đi vào bếp nữa.

Theo thời gian càng gần, ngày cuối năm rất cuộc tới rồi.

Bởi vì sau tế quân này quân đội sẽ đi đến biên quan, cho nên quy mô vô cùng khổng lồ, cùng sở hữu năm vạn người. Nơi hiến tế là Phương Minh cốc ở vùng ngoại ô kinh thành. Nơi đó không chỉ là khu vực săn bắn của hoàng gia, cũng là chỗ diễn binh huấn luyện đóng quân của kinh thành và vùng lân cận.

Thời gian hiến tế định là giờ lành ngày hai mươi sáu tháng mười hai, cho nên Già La Diêu mang theo đám người Bạch Thanh Đồng đến nơi dừng chân ở Phương Minh cốc sớm hơn một ngày. Hành cung vốn là nơi ở của hoàng đế, nhưng Già La Diêu làm nhiếp chính vương, cũng ngủ lại ở đây, ở trong Ngưng Tuyền cung.

Bạch Thanh Đồng mặc quần áo thị vệ, trên đường vẫn đi theo sau Cao Hổ cùng hộ vệ an toàn của Già La Diêu.

Trên đường Già La Diêu trộm mở màn xe vài lần, nhìn dáng người nghiêm trang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa của Bạch Thanh Đồng, trong lòng âm thầm mỉm cười.

Tử Hà thấy Vương gia như vậy, nhin không được cười nói: “Vương gia, nếu ngài lo lắng, không ngại gọi Bạch công tử vào trong xe ngựa để bảo vệ ngài.”

Già La Diêu buông màn xe, gõ ót hắn một cái, cười nói: “Ồ nháo!”

Tử Hà rụt vai, nhin cười nói: “Vương gia, ngài đừng coi Bạch công tử thành đứa trẻ. Đã nhiều ngày hắn rất chăm chỉ nghiêm túc, ngay cả Cao tổng quản cũng khoe hắn có khả năng. Về quy củ của thị vệ hắn đã sớm cùng Cao Hổ luyện đến thuần thục, ngài chớ lo lắng.”

Già La Diêu lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Người không hiểu.” Nói xong lại nhin không được vén màn nhìn lại, tìm kiếm thân ảnh của Bạch Thanh Đồng.

.

22. Chương 22

Kỳ thật Già La Diêu không phải không lo lắng cho hắn, chỉ là thích nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, thích nhìn khuôn mặt còn trẻ tuổi của hắn tản mát ra cái loại bùng bùng sinh cơ (đầy sức sống) này. Nhất là hắn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa rất có tư thái.

Tuy rằng từng trọng thương khi cưỡi ngựa, nhưng Bạch Thanh Đồng không có bị ảnh hưởng, lưng dựng thẳng tắp, hai tay vững vàng nắm dây cương, hai chân thon dài kiên nhẫn nương theo bụng ngựa, theo mã cuộn sóng bàn xóc nảy mà vận động thân thể, vô cùng tao nhã thong dong.

Già La Diêu hơi hơi mị hai tròng mắt si mê, cơ hồ quên Tử Hà tồn tại.

Tới hành cung Phượng Minh cốc, Bạch Thanh Đồng lưu loát nhảy xuống ngựa, Già La Diêu đẩy xe lăn cao thấp dùng ván trượt xuống xe ngựa, vững vàng đặt trên cang xe.

Tử Hà phụ giúp Già La Diêu xuống xe ngựa. Bạch Thanh Đồng cùng Cao Hổ đi theo ở phía sau y, vào Ngưng Tuyền cung.

Đây vẫn là lần đầu tiên Bạch Thanh Đồng bước vào hoàng cung, nói không hiểu kỳ là giả. Hắn nhìn xung quanh trái phải, cảm thấy được hoàng gia cung vũ (uy nghiêm), tuy rằng so với vương phủ kiến trúc xà cao hơn, thiết kế càng rộng mở hơn, nhưng cảm giác lại thật rất bất đồng, kiến trúc toát lên vẻ cao sang, hoàng gia uy nghiêm, ngưng trọng toàn bộ xảy ra nơi đó.

Trong điện đặt hương liệu tự nhiên giúp tinh thần sảng khoái (_ _!!!đang lạm quảng cáo), trang sức sạch sẽ thanh lịch, thông gió. Già La Diêu vào điện còn chưa ngồi ổn định, liền có cung thị báo lại hoàng đế đến đây.

Tiểu hoàng đế di hành so với bọn hắn mới đến sớm một cái canh giờ. Lẽ ra hắn là Già La Diêu đi tham kiến hắn, chính là tiểu hoàng đế chờ không kịp, nghe nói hoàng thúc đã tới rồi, liền nhanh chân chạy đến.

Già La Vũ khí vũ hiên ngang bước vào Ngưng Tuyền cung, liếc mắt một cái thấy hoàng thúc ngồi ở chỗ kia, bị kích động đi tới.

“Hoàng thúc!”

“Vi thần tham kiến bệ hạ.” Già La Diêu đi đứng không tiện, chỉ là ngồi ở xe lăn thủ lễ.

“Hoàng thúc mau miễn lễ.” Tiểu hoàng đế vừa ly khai hoàng cung liền thần thanh khí sảng, nghỉ vài ngày ở trong này trước khi tế điện, bên tai không có nhóm lão nhân dong dài (lắm điều), thật khoái hoạt nói không sao nên lời.(con nít vẫn là con nít =. =!!)

“Hoàng thúc, trăm biết ngài thích nhất Ngưng Tuyền cung, nên hết thấy đều bảo trì bộ dáng cũ, lưu lại cho ngài dùng.”

“Đa tạ bệ hạ.” Già La Diêu mỉm cười nói. Y thật sự đã có ba bốn năm chưa có tới nơi này. Thứ nhất y không sẵn thú, thứ hai vì sự nghi ngờ, ganh tị của đám quan lại, vì thánh tổ Tề Uy để lưu lại kinh đô và vùng lân cận đóng quân, quân sự diễn tập y cũng không tham dự.

Từ cuối năm trước, Già La Vũ có hơn nửa tháng không có nhìn thấy Già La Diêu. Lúc này thấy y thì vô cùng vui mừng, đến ngồi xuống bên cạnh y, nói: “Lần tế quân này là lần đầu tiên từ khi trăm đăng cơ tới nay, trong lòng trăm thật là có chút khẩn trương. Bất quá có hoàng thúc trăm liền an tâm.”

“Bệ hạ không cần khẩn trương. Lễ bộ đã muốn đem hết thấy an bài tốt lắm, bệ hạ chỉ cần dựa theo quy chế là có thể.”

“Hoàng thúc yên tâm, quy củ này trăm đã sớm nhớ hết.”

“Bệ hạ thiên tư trí tuệ (thông minh), đã gặp qua là không quên được, tự nhiên là không thành vấn đề.”

“Hắc hắc, hoàng thúc quá khen quá khen.”

Bạch Thanh Đồng đứng phía sau bọn họ, nghe tiểu hoàng đế cùng Già La Diêu đối thoại, cảm thấy được tiểu hoàng đế thật đúng là dong dài, như thế nào cũng nhìn không ra cái gì hoàng đế thiên uy, thật giống hài tử còn chưa cai sữa đúng là tiểu thí hài. Nghĩ đến vừa rồi hắn tiến vào, chính mình quỳ xuống cho hắn cái đại lễ, trong lòng rất bất bình hành lễ.

Tiểu hoàng đế cùng Già La Diêu nói liên miên cẩn thận, nói nửa ngày trừ nói, cũng không có gì trọng điểm. Bạch Thanh Đồng một thân cách ăn mặc của thị vệ, cùng đám người Cao Hổ đứng ở một bên, cũng không thấy hắn đi ra.

Tiểu hoàng đế ở trong này háo đến hơn nửa canh giờ, thậm chí muốn ở lại dùng bữa tối. Bạch Thanh Đồng đến bây giờ chân vẫn đứng thẳng, cũng may Già La Diêu từ chối hoàng đế, bảo hắn trở về háo háo nghỉ ngơi, sớm ngày mai tế điện, lúc này hoàng đế mới buông tha.

Bữa tối cực kỳ đơn giản. Trước buổi tế điển không thể ăn thịt, còn muốn dâng hương tắm rửa linh tinh, Bạch Thanh Đồng cũng không hiểu, đi theo Già La Diêu ăn chay, cảm thấy được có chút vô vị.

Già La Diêu an ủi nói: “Mấy ngày nay ở trong cốc không thể ăn thịt, người liên kiên nhẫn một chút đi, trở về tái bổ.”

“Người cũng thắc coi khinh ta . Ăn chay hữu ích khỏe mạnh thân thể, còn có thể bổ sung vi-ta-min, thực phẩm khỏe mạnh a.”

“Người nói cái gì?”

“Cái gì?”

“Người nói ăn chay có thể bổ sung cái gì?”

“Bổ sung vi-ta-min.”

Già La Diêu ngạc nhiên nói: “Vi-ta-min là cái gì?”

“Àn...” Bạch Thanh Đồng đột nhiên á khẩu không trả lời được.

Vi-ta-min là cái gì? A a, là cái gì?

Bạch Thanh Đồng vô đầu bứt tai suy nghĩ sau một lúc lâu, như thế nào chính mình nói ra cái từ ngữ lạ đến như vậy, không chỉ có chút không hiểu.

Già La Diêu thấy hần như vậy, cũng không để ý đến, gõ bát, cười nói: “Cho dù nhớ không nổi cũng nhanh dùng bữa, buổi tối không còn sớm nghỉ ngơi một chút.”

“Nga.”

Bạch Thanh Đồng lên tiếng trả lời cúi đầu ăn cơm, trong lòng vẫn còn cân nhắc chính mình vừa rồi nói gì.

Vi-ta-min này đến tột cùng là ý gì? Vì cái gì lại nhớ không nổi?

Ai ai, quên đi, tóm lại là thứ tốt, nhất định phải hảo hảo bổ sung mới được.

Buổi tối Bạch Thanh Đồng ngủ ở thiên điện, không có cùng Cao Hổ và thị vệ ngụ tại phòng hạ nhân.

Cười một ngày ngựa, hần cũng thật là mỏi mệt, da thịt chỗ đùi trong cũng bị ma sát đến sinh đau, bởi vậy lên giường liền ngủ. Ai ngờ còn chưa ngủ đủ, vừa qua khỏi giờ mẹo đã bị Tử Mặc túm lên khỏi giường.

“Sớm như vậy...” Bạch Thanh Đồng xoa ánh mắt có chút không tỉnh. Bên ngoài trời còn chưa tỏ, nhìn thấy liền muốn ngủ.

“Không còn sớm , Vương gia so với ngài dậy sớm hơn một canh giờ, đã muốn tắm rửa thay quần áo xong rồi. Đại điển giờ lành cử hành, không còn bao nhiêu thời gian, công tử người mau đứng lên.”

Bạch Thanh Đồng từ trên giường nhảy xuống, dùng nước ấm rửa mặt, Tử Mặc hầu hạ trang phục thị vệ và đạo cụ, thu thập xong vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Già La Diêu sớm an bài cho hần hết thấy đi theo Cao Hổ. Cao Hổ không dám chậm trễ đợi hần, làm cho hần ở bên cạnh Vương gia hầu hạ.

Già La Diêu thân thể không tiện, ngồi hàng đầu thức thời cần xe lăn, bên người phải có hai người đi theo, cho nên Bạch Thanh Đồng và Tử Hà có thể theo ở phía sau Già La Diêu tham dự toàn bộ quá trình tế quân.

Tế quân làm Bạch Thanh Đồng có ấn tượng nhàm chán, dài dòng, tra tấn người. =|||

Lễ nghi phiền phức, rườm rà làm cho Bạch Thanh Đồng không chịu được muốn mau nổi điên. Hơn nữa nhìn thấy Già La Diêu đẩy bánh xe tới chỗ Hoàng Thượng cùng các đại thần tại đây bái thiên bái địa trong tiết trời giá rét đông lạnh, liền cảm thấy được chút đau lòng không hiểu tại sao.

Nếu Già La Diêu là người bình thường hần thật sẽ không như thế, dù sao tất cả mọi người là như thế. Già La Diêu thân hình đơn bạc, người tàn tật, hành động không tiện, bánh xe cao thấp hạ thật là vất vả, hơi chút có điểm đồng tình tâm (thông cảm) mọi người sẽ không đành lòng.

Bất quá Bạch Thanh Đồng cũng không có biện pháp, chỉ có thể đủ tư cách làm một thị vệ có tinh thần hầu hạ ở bên. Nhưng làm cho Già La Diêu trở nên kỳ quái chính là hai chân hôm nay có chút lạ. Trong sự nặng nề của trang phục, trên đùi y tựa hồ bị cột lại hoặc mặc cái gì đó rắn, lớn rất nặng. Mỗi lần y được diu xuống xe lăn đều có thể cảm giác được, hai chân cũng không giống như ngày xưa, mềm nhũn vô lực.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 1

Cuộc sống từng có

“Duệ, người đang làm gì?” Tiểu Đồng tắm rửa xong, một đầu tóc ướt sũng trong phòng tắm đi ra, nhìn hấn dựa ở trên giường size lớn dành cho hai người, hỏi Tiểu Duệ.

“Xem tiểu thuyết người tặng cho ta.”

“Hả! Người khó được nghỉ đến thăm ta, chính là vì xem tiểu thuyết? Lại đây giúp ta sấy tóc.”

“Mặc kệ, tự mình sấy.”

“Ca, giúp ta sấy tóc đi.”

“Ai...” Tiểu Duệ ném tiểu thuyết trong tay, đi đến giường lớn đối diện, tiếp nhận máy sấy trong tay Tiểu Đồng giúp hấn sấy tóc, bắt đầu thổi.

“Hắc hắc...” Tiểu Đồng ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt, đắc ý nhếch miệng cười.

Tiểu Duệ bẹo hấn một cái, “Lớn rồi còn làm nũng với ta thế này.”

“Ôi, chịu khó là được thôi. Trung úy tiên sinh, các người khi nào thì bắt đầu diễn tập trên không trung a? Ta có thể đi xem không?”

“Người nhà có thể. Bất quá phải đặc biệt xin. Thành tích học kỳ của người thế nào? Không phải thấp chứ?”

“Đều đạt tiêu chuẩn. Thành tích còn có thể như mã qua loa hổ (cái này là ngựa chạy nhanh hơn hổ đúng không ta?). Ta không thích học kinh tế, đều là lão gia tử bức, phiền muốn chết.”

Tiểu Duệ nhẹ nhàng xoa đầu của hấn, thấp giọng nói: “Phó gia không ai làm khó dễ người chứ?”

“Có ngoại công che chở, cũng được.” Tiểu Đồng thản nhiên nói một câu nhẹ nhàng băng quơ.

Khó xử đương nhiên rất nhiều. Dù sao hấn là một ngoại tôn thất lạc nhiều năm mới bị lão gia tử tìm trở về, lại là con ngoài giá thú, bởi vì mẫu thân hấn cuối cùng cũng không có kết hôn với phụ thân.

Mẫu thân hấn rời nhà khi lão gia tử cùng mấy đứa con đấu tranh đến hồi gay cấn, hiện tại mẫu thân đã chết, hấn là con một của mẫu thân bị tìm trở về, người nào không xem thường hấn? Trước kia còn có Duệ ở, nhưng Tiểu Duệ về sau lại tham gia không quân, rất ít quay về Phó gia, hấn liền khó tránh khỏi bị khi dễ. Cũng may khi hấn mười tám tuổi lão gia tử mua cho hấn bất động sản tại đoạn đường hoàng kim ở nội thành Luân Đôn, chuẩn bị trước khi ở mới tốt chút.

Tiểu Duệ biết lúc trước bản thân mình vì giấc mộng nhất thời xúc động, mới vào không quân, bỏ lại Đồng một mình ở Phó gia là không nên. Chính là hấn không có khả năng đi theo Đồng cả đời, huống chi hấn dù sao cũng không phải người Phó gia. Tiểu Đồng là thân ngoại tôn của lão gia tử Phó gia, hấn trên danh nghĩa là ca ca, bọn họ thậm chí ngay cả quan hệ huyết thống đều không có.

Tiểu Duệ biết do mẹ đi ngân hàng tình trùng để tạo ra mình, không phải thân sinh cốt nhục của phụ thân, ánh mắt màu xanh của mình căn bản không có khả năng xuất hiện ở người da vàng, điều này có thể nhìn ra.

Hấn là con lai. Điểm này thực rõ ràng.

Không biết lúc trước phụ thân cùng mẫu thân đi ngân hàng tình trùng là chọn như thế nào, phỏng chừng chọn sai, mới sinh ra đã biết rõ ràng là ‘loại ngoại lai’. Khi còn nhỏ thân thái của phụ thân đối chính mình càng ngày càng khó lấy nhẫn nại làm cho ký ức của hấn hầy còn mới mẻ. Hấn chính là đứa con của một mình Vương Minh Hoa mẹ hấn, cùng phụ thân giống như không có nhiều quan hệ.

Đồng mới là do phụ thân chân chính sinh ra. Là thân sinh cốt nhục do phụ thân cùng Phó Mai sở sinh. Sau đó Phó Mai bởi vì ngoài ý muốn qua đời, cha mẹ cảm tình hòa hảo, đón Đồng về nhà, một nhà bốn khẩu lúc này mới thái thái thường thường hạnh phúc vài năm. Chính là thời gian hạnh phúc ngắn ngủi, một tai nạn xe cộ lại đoạt đi hết thảy.

Tiểu Duệ nhớ tới hẳn cùng Đồng ở cô nhi viện một năm, quả thực nghĩ lại mà kinh. May mắn Đồng có ngoại công, phụ thân Phó Mai Phó thị tập đoàn lão gia tử đúng lúc tìm được bọn họ, đưa bọn họ qua Anh quốc, lúc này mới thoát ly khổ ải kia.

Kỳ thật Tiểu Duệ không có tư cách cùng Đồng đi vào đại môn Phó gia. Nhưng Phó lão gia tử có thể là thiện tâm phát tác, cũng có thể do thấy Đồng còn nhỏ tuổi, sợ hẳn không thích ứng, tóm lại Tiểu Duệ cùng Phó gia không thể làm người nhà, vẫn là nhờ Tiểu Đồng đi nhờ xe một đường vào Phó gia.

Nhưng Phó gia là đại gia tộc, Đồng là ruột thịt ngoại tôn ở nơi này còn không tốt, huống chi Tiểu Duệ là một ngoại nhân. Năm đó Phó Mai Phó gia đại tiểu thư đối người trong gia đình vô cùng thất vọng mà rời nhà trốn đi, Tiểu Duệ một người thiếu niên tuổi còn trẻ khí thịnh càng thêm khó có thể chịu được. Tham gia không quân tuy rằng là giấc mộng từ nhỏ của hắn, nhưng nhân cơ hội thoát ly Phó gia cũng không thể nói không phải một trong những mục đích của hắn.

Tiểu Duệ giúp Đồng sấy tóc, buông máy sấy, bỗng nhiên nói: “Sang năm ta tính toán xuất ngũ, vào tập đoàn Phó thị làm việc.”

“Cái gì?” Tiểu Đồng mới vừa mở cửa tủ lạnh, chuẩn bị lấy bia, đã bị lời nói của Tiểu Duệ dọa.

“Người muốn xuất ngũ? Vì cái gì? Người không phải vừa mới thăng trung úy sao? Vì cái gì muốn vào tập đoàn Phó thị? Có phải có liên quan đến ta không?”

Tiểu Đồng liên tiếp hỏi đến bốc hỏa, Tiểu Duệ thấy hắn thần sắc nóng nảy, cười nói: “Ta muốn xuất ngũ là bởi vì gần nhất chính phủ Anh quốc ý đồ chính trị không rõ. Ta tuy rằng là quốc tịch Anh, nhưng trong người vẫn mang dòng máu Trung Quốc. Một người Hoa quốc tịch Anh ở không quân rất khó phát triển, điều này người cũng biết. Xuất ngũ là chuyện sớm muộn. Về phần đi tập đoàn Phó thị, là bởi vì nơi đó thuận tiện, lão gia tử nguyện ý cho ta thương lượng cửa sau. Đã có chỗ dựa, ta làm gì đi xa cho nhiều sự.”

“Là như thế sao? Lão gia tử khi nào thì cùng người đề cập qua chuyện vào Phó thị? Thật sự không phải vì ta?” Tiểu Đồng hồ nghi. Bởi vì hắn rõ ràng Duệ rất giỏi về tránh nặng tìm nhẹ, thường thường nói mấy câu qua loa liền đem đề tài trọng tâm dời đi.

“Đương nhiên. Lão gia tử cũng là ở lễ Giáng Sinh năm trước trong lúc vô ý đề cập qua với ta, hẳn cũng là tốt với ta, an bài cho ta đường lui. Ta cũng không phải cố ý vì người, nói đến coi như ta dính quang của người, đừng nghĩ đông nghĩ tây.” Tiểu Duệ tiếp nhận bia hắn trong tay, đặt xuống bàn cơm, lại dọn xong mấy món đồ ăn nhanh mua bên ngoài lúc này, liền vẫy tay với hắn.

“Nhanh lên ăn cái gì đi. Đợi người nửa ngày, đói chết ta.”

Tiểu Đồng ngồi xuống bên người hắn, ba hai câu nói lại bị hắn hồng hộc tìm không ra bắc, chỉ chốc lát liền quên chuyện hắn muốn xuất ngũ, đề tài chuyển dời đến hắn sắp tham gia không quân diễn tập.

Lần này Tiểu Duệ lái máy bay chiến đấu FI310 mới nhất Anh quốc, là máy bay chiến đấu ẩn hình bản cải tiến mới nhất, mỗi một cái đều có giá trị hơn mười hai triệu đôla.

Tiểu Đồng hưng phấn hét lên, mặt do rượu trưởng đỏ bừng, kích động nói: “Thật tốt! Nếu không phải lão gia tử nhất định bắt ta học quản lý kinh tế, ta thật muốn cùng người đi tòng quân.”

“Coi như hết, ta biết người không có hứng thú này.”

“Không không, nghe thật sự rất tuyệt, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Duệ, người thực làm cho ta kiêu ngạo!”

Ánh mắt Tiểu Đồng tỏa sáng. Hắn là cỡ nào kính yêu, không, là cỡ nào yêu chính ca ca mình a.

Tiểu Duệ cười cười. Kỳ thật hắn xuất ngũ vào Phó thị, chính là vì Đồng. Đồng đơn thuần như vậy, không thể trực tiếp ứng phó với lực đục bên trong tập đoàn Phó thị. Hơn nữa hắn đối kinh tế thật sự không có

hứng thú, cưỡng ép bắt hắn đi ngồi văn phòng, chỉ sợ hắn bị anh em bà con hại chết thế nào cũng không biết.

Qua hai năm nữa Đồng liên tốt nghiệp đại học, đến lúc đó tránh không được việc phải vào Phó thị. Tiểu Duệ từng một lần trốn tránh trách nhiệm làm ca ca, để hắn tại Phó gia mà tham quân, lúc này đây vô luận như thế nào cũng không thể lại bỏ mặc hắn. Hắn phải tiến vào Phó thị trước đem hết thầy chuẩn bị thật tốt, cho Đồng một chỗ dựa chắc chắn. Mà lần này không quân diễn tập, là lần cuối hắn phi hành. Hắn nên vì bức tranh kiếp sống quân lữ của chính mình mà đánh dấu chấm tròn hoàn mỹ.

Hai người cơm nước xong, Tiểu Đồng vẫn đang vô cùng hưng phấn, lôi kéo Duệ nói: “Đi! Chúng ta đi ra ngoài vui vẻ, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu.”

“Tiểu tử người.”

Huynh đệ hai người rời khỏi nhà, trên giường quyền tiểu thuyết Tiểu Duệ còn chưa xem xong bị gió thổi bay một tờ, dừng ở trang đầu. Đó là quà sinh nhật Tiểu Duệ đưa cho Đồng năm nay, tiểu thuyết tên là “Ta đã từng tới”. Trên trang đầu chỉ dùng để giới thiệu có một hàng chữ tiếng Trung viết bằng bút máy:

Tặng cho đệ đệ ta yêu nhất! Mong người vĩnh viễn tự do, vui vẻ như cơn gió!

Ray Xiao (Tiểu Duệ)

24. Chương 24

Hắn rất nhanh sẽ biết nguyên nhân là cái gì.

Phần mở màn tế quân quả thật buồn tẻ nhàm chán, hiến tế bình thường nặng nề tẻ nhạt. Nhưng đoạn sau quả thật hoàn toàn toàn toàn là lễ rửa tội của bộ quân sự, khí thế ngất trời, làm cho Bạch Thanh Đồng rung động nội tâm.

Cử hành xong nghi thức bá thiên, tế quân chính thức bắt đầu. Bốn vạn bộ binh cùng một vạn kỵ binh, chỉnh tề tẻ nhạt tiến vào trong sơn cốc. Thần thái ngẩng cao, dáng người đoan chính, khí thế uy phong lẫm lẫm kia làm cho người ta rõ ràng cảm nhận được lực lượng quân đội.

Quốc gia sở dĩ cường quyền, sở dĩ không thể lay động hệ thống thống trị máy móc, đó là bởi vì bọn họ nắm lực lượng quân sự tuyệt đối.

Mà bản chất quân nhân tuyệt đối phục tùng, khí phách bảo vệ quốc gia, cùng tinh thần không sợ hết thảy, đúng là vũ khí hữu lực cực mạnh chống đỡ một quốc gia khổng lồ tiếp tục tồn tại.

Đây là một cái vũ khí mạnh mọi thời đại. Ở thời đại này, quân nhân chính là lực lượng cực mạnh.

Bạch Thanh Đồng phụ giúp Già La Diêu đi lên tế đàn, nhìn thấy phía dưới đông nghìn nghịt đầu người, nhìn thấy ánh mắt trang nghiêm, sùng bái, không sợ, kiên định, hắn lại cảm thấy được hai chân như có chút nhũn ra.

Không phải bị dọa, mà là hưng phấn, hoặc là kích động.

Một loại tình tự mệnh mông không hiểu cuộn cuộn ở trong lòng Bạch Thanh Đồng.

Hắn cưỡng chế loại kích động này, cùng Tử Hà chuẩn bị đưa Già La Diêu lên tế đàn.

Vừa rồi đại cung thị bên người hoàng thượng đã hô to Hoàng Thượng tế từ, kế tiếp là Hoàng Thượng đối chúng quân nói một chút, đơn giản là lời nói cổ vũ tán dương linh tinh. Chính là Hoàng Thượng tuổi còn nhỏ, chưa tự mình chấp chính, hắn cũng tự mình hiểu lấy, sợ mình áp không được các tướng lãnh dũng sĩ đấu tranh anh dũng này, liền chủ động đem quyền lợi tặng cho Già La Diêu.

Già La Diêu là người trong hoàng thất, ở trong quân đội có được uy vọng, lại là nhiếp chính Vương thúc, cuối cùng đến phiên y đọc diễn văn đối các tướng sĩ cũng là ủng hộ thật lớn, cho nên trong triều cũng không có người đặc biệt phản đối, tựa như đây là do lễ bộ an bài.

Đối với Già La Diêu mà nói, tế quân không phải là lần đầu tiên tham gia. Hơn nữa các tướng sĩ năm sau sẽ gặp lập tức xuất phát đi biên quan, bởi vậy cũng cực kỳ thận trọng.

Bạch Thanh Đồng phụ giúp Già La Diêu lên tế đàn, đang đi về phía hương án bên kia, bỗng nhiên thấy y khoát tay, ý bảo mình dừng lại.

Phía trước tế đàn bay lên quân kỳ thật lớn vừa lúc che khuất bọn họ, phía dưới các tướng sĩ cùng hoàng đế, đại thần đang chờ bị tầm mắt cản trở, cũng thấy không rõ góc tế đàn này.

Tử Hà tiến lên từng bước, xoay người quỳ đến trước người Già La Diêu, đem hộp gỗ hình chữ nhật từ tế điển bắt đầu vẫn ôm ở trong ngực không biết dùng làm cái gì mở ra trên mặt đất.

Bạch Thanh Đồng giật mình thấy bên trong lại bày đặt một bộ khí cụ hình thangka chế bằng sắt thép, giống như ống tuýp, so với góc thô dày, song điều ninh (xoắn) cùng một chỗ, có thể tự do co duỗi.

Tử Hà cung kính vén lên hạ bào Già La Diêu, nguyên lai hai cái đùi y lại bó một bộ chân thiết chế (kim loại) chắc chắn, khó trách nặng hơn so với bình thường. Tử Hà lấy khí cụ trong hộp gỗ ra, không biết làm thế nào, nhưng lại kín kẽ vắt qua bộ chân kia của Già La Diêu. Sau đó vừa lôi vừa kéo, đúng là bộ dáng một bộ quái tượng gì đó.

Chính là quái tượng không phải đứng ở trên mặt đất, mà là liền cùng một chỗ với bộ chân trên hai chân của Già La Diêu. Phúc quái tượng này được làm cực kỳ tinh xảo chắc chắn, hiển nhiên là chế tác riêng cho y.

“Được rồi, các người đi xuống đi.” Già La Diêu chờ Tử Hà làm tốt hết thấy, thân nhiên nói.

Bạch Thanh Đồng ngậy ngốc đứng ở sau xe lăn, Tử Hà vội kéo hần, túm lấy hần còn chưa lấy lại tinh thần lui ra tế đàn, thối lui vào giữa các tướng sĩ.

Bạch Thanh Đồng ẩn ẩn biết đó dùng làm cái gì, trái tim bỗng nhiên đập thành thạch diên cuồng.

Hần cùng các tướng sĩ này cùng nhau ngưng thần tĩnh khí, nhìn thấy Già La Diêu tự mình chuyển động xe lăn đi đến trước hương án, sau đó một màn kia, làm cho hần cả đời khó quên.

Trong sơn cốc ống trải tiêu hàn gió lạnh sóc sóc thổi qua bên tai, quân kỳ cực đại của Tề quốc bị thổi bay phấp phới, y bào của các tướng sĩ cũng tung bay, chỉ có thân hình nghị lực kiên nghị là bất động.

Tế đàn ở phía nam Phượng Minh cốc, cao trên dưới hai trượng, nhưng trên đài cao diện tích cũng không lớn, ở giữa đặt hương án, hai sườn dựng quân kỳ Đại Tề.

Già La Diêu vẫn chưa hoàn toàn đi được tới trước hương án, mà là ngừng lại ở nơi cách ba bước. Động tác của y rất chậm, mỗi một động tác, các tướng sĩ phía dưới đều có thể thấy rõ ràng.

Y khom thắt lưng, đầu tiên là chân trái, sau đó là đùi phải.

Y chậm rãi đặt hai chân mình xuống mặt đất, sau đó chống đỡ hai sườn xe lăn, thân thể nghiêng về phía trước, trong giây lát hai tay dùng sức, đứng lên.

Trong nháy mắt, Bạch Thanh Đồng cảm thấy được trái tim của mình giống như bị cái gì thật mạnh đánh trúng, hô hấp ngừng lại, đồng tử mở lớn.

Hần không một chút nháy mắt gắt gao nhìn chăm chăm thân hình gầy yếu lại cao ngất trên tế đàn kia, nhìn thấy y xoay người, giống như gió lạnh thổi mà run run không ngừng, nhưng dáng người vẫn vững vàng đứng ở nơi đó, kiên cố.

Già La Diêu lợi dụng một cái chớp mắt đứng thẳng, nhanh chóng kéo ngay quái tượng ở trên đùi kẹp dưới nách, giữ thẳng bằng thân hình. Sau đó y ngẩng đầu, chậm rãi nhìn xuống một vòng các tướng sĩ ở dưới tế đàn.

Tất cả mọi người ngừng thở.

Quảng trường trống trải rộng lớn, mấy vạn binh lính, mấy trăm đại thần, không ai ra tiếng. Cả Phượng Minh cốc, yên tĩnh chỉ còn lại có tiếng gió.

Già La Diêu vẽ mặt kiên định, ánh mắt không có một tia biến hóa. Y thật chậm thật chậm mang theo quả trứng, dưới tác dụng song song của quả trứng cùng bộ chân, chậm rãi nâng lên, hạ xuống thật mạnh, bước từng bước.

Sau đó, là lùi phải, lại là từng bước.

Từ chỗ xe lăn đến trước hương án, chỉ có khoảng cách ba bước chân. Nhưng đối với Già La Diêu mà nói, ba bước này lại cực kỳ gian nan.

Khi hần rút cục đi đến trước hương án, mồ hôi đã chảy dọc từ tóc y xuống cổ rồi rơi xuống. Chính là y vẫn đang thần nhiên đứng vững, ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mấy vạn đội quân dưới quảng trường.

Hần buông ra quả trứng cố định ở trên lùi phải, giơ lên chén rượu trước án, nhìn các tướng sĩ trước mặt, chậm rãi giương giọng nói: “Các tướng sĩ của đại tể quốc ta, mỗi người các người, đều là trân bảo của đại tể quốc ta, là lương đồng của đại tể quốc ta. Bởi vì có các người, quốc gia mới có thể phòng thủ kiên cố. Bởi vì có các người, dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp. Các người vì quốc gia, vì dân chúng trả giá mỗi một giọt máu cùng mồ hôi, đại tể quốc đều sẽ ghi nhớ trong lòng. Ta thay mặt bệ hạ, cảm tạ các người! Cảm tạ trung thành cùng dũng cảm của các người! Cảm tạ hy sinh cùng kính dâng của các người! Xin lấy này chén rượu, biểu hiện tất cả tâm ý của ta, kính hiến cho mọi người!”

Tay áo dài vung lên, rượu như cầu vồng, bay giữa không trung, vẽ ra một đường hình cung dài xinh đẹp, rơi ở dưới tế đàn.

Trong nháy mắt, phong chỉ vân hiết (gió làm tan đám mây), quảng trường rộng lớn, ngay cả âm thanh của ngựa đều bỗng nhiên đình chỉ.

Rất nhiều người tại một khắc này, đều quên hô hấp. Bọn họ lẳng lặng dừng ở người nam nhân trên đài cao này.

Nam nhân này xuất thân hoàng tộc, lớn lên trong vinh hoa phú quý, chỉ là thân có tàn tật, ngay cả người thường cũng không giống, ngần ngừ ba bước đi phải mất thời gian nửa nén hương.

Nhưng cũng chính là nam nhân này, cũng là người cường đại nhất đại tể quốc! Là nhiếp chính vương cao cao tại thượng, là quân thần trong cảm nhận của tất cả quân nhân.

Y bày mưu nghĩ kế, dụng binh như thần, nhiều lần giải cứu đại tể quốc thoát khỏi nguy nan. Chỉ cần có nam nhân này, đại tể quốc có thể sừng sững không ngã! Bách chiến bách thắng!

Thời gian giống như qua thật lâu, lại giống như chỉ là một cái chớp mắt.

Bỗng nhiên có người hô to: “Nhiếp chính vương thiên tuế! Thánh uy Đại tướng quân thiên tuế!”

Tiếp theo là nhất hô bá ứng, vô số người trên quảng trường đồng thanh la lên: “Nhiếp chính vương thiên tuế! Thánh uy Đại tướng quân thiên tuế!”

Tiếng kêu gọi liên miên pháp phòng rất nhanh vang cùng một chỗ, giống như thanh âm của một người, kéo dài không dứt, ở trong sơn cốc trống trải không ngừng quanh quẩn.

Bạch Thanh Đồng đứng dưới tế đàn, nhìn chăm chú vào người nam nhân cao cao tại thượng kia, nam nhân nguy nga như thần, chỉ cảm thấy ngực nóng như lửa, hô hấp cũng giống như mang theo cực nóng không thể mai một, cả người đều như thiêu đốt.

Hai mắt hần sáng như sao, từng ngậm từng ngậm hô hấp, gắt gao ấn vào trong ngực mình.

Hần hiện tại lòng tràn đầy hưng mãn, cả thân hình cùng linh hồn, đều ở quanh quẩn một cái tên: Già La Diêu!

25. Chương 26

Tế quân rất thành công. Lấy uy vọng của Già La Diêu, lễ tiết phiên phức dong dài này tựa như vãi bó chân của lão thái bà, chỉ là cái quá trường. Chân chính kích khởi khí thế các tướng sĩ, là Già La Diêu người này. Điểm này cho dù là tiểu hoàng đế, cũng không thể không đứng tránh sang một bên.

Bất quá tiểu hoàng đế đối với uy tín cùng danh vọng ở trong quân của hoàng thúc mình cũng không ghen tị, ngược lại nội tâm phát ra sự sùng bái. Loại sùng bái này cũng giống như tình cảm mãnh liệt Bạch Thanh Đồng cảm nhận trong một khắc ở tế điện kia, bất quá tính chất lại khác nhau rất lớn.

Già La Diêu sau khi tế quân kết thúc đã bị tiểu hoàng đế dẫn đi hành cung. Đám người Cao Hổ chỉ có thể ở ngoài cung chờ, hấn sợ Bạch Thanh Đồng bị những thị vệ đứng ở trong ngoài vườn nhận ra, cho nên thỉnh vị đại thiếu gia này về Ngưng Tuyền cung trước.

Bạch Thanh Đồng thực nghe lời trở về. Không phải hấn không nghĩ chờ Già La Diêu đi ra, làm trọn bốn phận ‘thị vệ’ của mình, chính là hấn hiện tại thật sự tâm thần kích động không thể khắc chế, thực cần được bình tĩnh một chút.

Bình tĩnh bình tĩnh! Bạch Thanh Đồng, người tỉnh táo lại cho ta !

Bạch Thanh Đồng tự mình đọc ‘tĩnh tâm chú’. Ở trong phòng chuyển động nửa ngày, lại vẫn hưng phấn mà trái tim kinh hoàng, gương mặt đỏ lên. Vọt tới trước gương, mẹ ơi, bản thân một đôi mắt sáng gần như sắp toát ra lửa, bên trong thiêu đốt một loại tên là tình yêu gì đó.

Bạch Thanh Đồng một bên trong lòng phỉ nhổ tâm tư như cô gái có mối tình đầu của mình, một bên trên mặt lại mang theo nụ cười ngọt ngào, nhìn qua có chút quý dẻ.

Tử Mặc bưng bữa tối tiến vào, thấy hấn tự mình soi gương, vẻ mặt trên mặt liên tục thay đổi, trong chốc lát nhú mảy trong chốc lát ngây ngô cười, không khỏi kinh hãi: “Công tử, người làm sao vậy?”

Thất tâm điên ư? (thần kinh nặng rồi ((o.@_@.o)))

Bạch Thanh Đồng bị hấn gọi hai lần mới hồi phục tinh thần lại, nói: “Không có việc gì không có việc gì. Vương gia đã trở lại chưa?”

“Vương gia bị Hoàng Thượng giữ lại Phượng Hà cung. Ngài ăn trước đi.”

“Nga.” Bạch Thanh Đồng có chút thất vọng, gọi Tử Mặc cùng nhau ngồi xuống dùng bữa.

Hấn thái độ làm người hiền hoà, cũng không câu nệ cái gì chủ tớ, ở trong viện cho tới bây giờ đều là cùng Tử Mặc ăn cơm, khiến Tử Mặc cũng quen thuộc. Chính là hôm nay hấn có chút không yên lòng, ăn một chút bữa tối liền như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại.

Tử Mặc thấy hấn cầm chiếc đĩa chọc loạn vào trong bát, hỏi: “Công tử, đồ ăn không hợp ăn uống sao?”

“Không phải.” Bạch Thanh Đồng ăn hai miếng, nhịn không được nói: “Vương gia hôm nay có phải rất tuần tú hay không?”

“A? Tuần tú là ý tứ gì?”

“Chính là thực khốc (nga~?)... Thực rất giỏi, thực oai hùng!” Bạch Thanh Đồng hoa chân múa tay vui sướng giải thích. “Đó là đương nhiên.” Tử Mặc kiêu ngạo mà ưỡn ngực, nói: “Vương gia của chúng ta là ai? Đó là đại nguyên soái của trăm vạn binh mã đại tể, tự nhiên rất giỏi.”

Lời này Bạch Thanh Đồng nghe thực thoải mái. Phàm là người rơi vào vòng tình, đều thích nghe người khác khen người trong lòng mình, cảm giác đó thực tự hào.

Hấn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Vương gia hôm nay là như thế nào đứng lên? Chân của y có chuyển biến tốt đẹp? Có phải một ngày nào đó có thể hoàn toàn đứng lên hay không?”

Tử Mặc nghe vậy, thần sắc buồn bã, nói: “Vương gia hôm nay có thể đứng lên, toàn bộ dựa vào quả trứng. Đó là tiên hoàng Văn Đế khi còn sống cố ý mời Tô đại sư khéo léo nhất đại tể quốc làm cho Vương gia. Chân Vương gia điều trị hai mươi năm, cũng chỉ có thể đi vài bước như vậy, muốn hoàn toàn tốt lên chỉ sợ không dễ dàng.”

“Chẳng lẽ dùng quả trứng kia cũng không thể đi lại sao ?”

“Không có đơn giản như vậy. Quả trứng kia tất cả đều là tinh cương sở chế (làm bằng thép), nặng nề chắc chắn, hơn nữa cơ quan tinh xảo, chỉ có thể hiệp trợ Vương gia đi vài bước, nếu sử dụng lâu dài, chỉ sợ đối chân Vương gia không có lợi, ngược lại có hại.”

Bạch Thanh Đồng trong lòng đau xót, nhịn không được hỏi: “Vương gia năm đó rốt cuộc trúng độc gì? Vì sao bá đạo như thế, nhiều năm như vậy cũng chưa chữa khỏi?”

Tử Mặc thở dài một tiếng, nói: “Năm đó Vương gia trúng độc khi tuổi còn nhỏ, độc tố đều đặt ở chi dưới. Các ngũ y kiệt lực trị liệu, chậm rãi giải dần, vốn là có điều chuyển biến tốt đẹp, ai ngờ...”

“Ai ngờ như thế nào?” Bạch Thanh Đồng vội la lên.

Tử Mặc chần chờ một chút, chậm rãi nói: “Điều này ta trước kia cùng công tử nói qua, Vương gia mười hai tuổi năm ấy, độc rất cực gần giải hết không sai biệt lắm, dần dần có thể khôi phục đi lại. Ai ngờ trong năm đó không biết sao, Vương gia lại, lại, lại trúng một lần đồng dạng độc.”

“Đồng dạng độc?” Bạch Thanh Đồng kinh hãi.

“Khi đó Vương gia còn ở tại trong cung, việc này tiên hoàng vẫn để tra xét hồi lâu cũng không tra ra là ai làm. Vương gia biết tiếp tục ở lại trong cung chỉ sợ tánh mạng cũng khó giữ được, mới yêu cầu quốc cữu hỗ trợ hướng Hoàng thượng đưa ra yêu cầu đi biên quan giám quân.” Tử Mặc lại thở dài, tiếc hận mà đau lòng nói: “Vương gia khi đó mới là đứa trẻ mười hai tuổi, tuổi nhỏ lại thân có tàn tật, ở biên quan không biết ăn bao nhiêu khổ... Tuy rằng sau đó Vương gia ở trong quân lấy được vô thượng vinh dự, nhưng chân lại bị chậm trễ. Biên quan kham khổ, thiếu y được, Vương gia phải thống trị quân đội, phải đề phòng trong kinh, còn phải học văn học võ, căn bản không có thời gian hảo hảo chữa chân. Hơn nữa bởi vì lại trúng độc, độc tố thâm nhập tận xương, cũng không chữa được tận gốc. Ai...”

Tử Mặc thở dài thở ngắn.

Bạch Thanh Đồng chỉ cảm thấy đau lòng tới phát run, im lặng không nói gì.

Trước kia tuy rằng biết quá khứ của người kia, cũng không liên quan mình nên qua loa hiểu biết. Hôm nay nghe Tử Mặc kể lại, mới phát hiện người nọ khổ sở so với hắc tướng tượng lớn hơn rất nhiều.

Bạch Thanh Đồng xoa xoa ***g ngực phát đau của mình, âm thầm quyết tâm, người nọ kiếp này cực khổ chính mình nhất định phải hảo hảo bồi thường cho y.

26. Chương 29

Tử Hà đỡ Già La Diêu đi vào hậu viện, nơi này không giống tiền viện giăng đèn kết hoa, trên nhánh cây còn sót lại vài bông tuyết chỉ treo một đèn ***g nhỏ màu đỏ, theo gió lay động, xa xa nhìn qua giống như những vì sao, có loại cảm giác không nói nên lời... là một sự ấm áp mới lạ.

Già La Diêu có chút thất thần, sau một lúc lâu mới có phản ứng lại, phát hiện ở giữa sân có một người tuyết tròn tròn mập mạp.

Mắt người tuyết kia là loại trái cây ở phía nam dùng để tiến cống vua chúa, cái mũi là củ cải đỏ, miệng... Thế nhưng còn có miệng? Già La Diêu nhìn kĩ, mới phát hiện là giấy đỏ được cắt thành một đường hồng tuyền, cười loan loan dán trên mặt, nhìn qua đáng điệu ngây thơ khả cúc.

Già La Diêu bật cười. Đã bao nhiêu năm y không còn gặp người tuyết nữa? Hình như lúc trước khi hai chân bị tàn phế, y cũng cùng đại hoàng huynh ở ngự hoa viên chơi trò này. Bất quá người tuyết này đáp cũng không tồi, bên phải củ sen giống như một cái tay ngắn, mặt trên tựa hồ đặt cái gì đó? “Đây là cái gì?”

Già La Diêu đặt câu hỏi, lại không có người trả lời, nhìn lại, mới phát hiện Tử Hà không biết khi nào đã đi mất.

Y trong lòng tò mò, tự mình đẩy xe lăn tiến lên, thấy rõ trên tay người tuyết đang cầm một cái hộp vuông nhỏ.

Y với tay cầm lấy, vừa mở ra đã thấy, bên trong hai chiếc nhẫn vàng ròng được đặt song song cạnh nhau. Kiểu dáng của chiếc nhẫn không giống những chiếc nhẫn lưu hành cùng thời, chỉ là hai cái vòng tròn đơn giản mộc mạc, không phải nhẫn vuông hoặc ban chỉ, cảm giác nhẫn bóng, nhưng lại có tư vị phong nhã.

Già La Diêu nghiêng nghiêng đầu, có chút không hiểu rõ.

Chẳng lẽ đây là lễ vật của Bạch Thanh Đồng dành cho y?

Hai chiếc nhẫn đơn giản như thế, phân lượng cũng không nặng, ở trên phố cũng chỉ giá vài lượng bạc, không biết bên trong có hàm ý gì đặc biệt?

“Thích không?” Bạch Thanh Đồng không biết từ chỗ nào nhảy ra, đứng dưới tuyết, mỉm cười nhìn y.

“Sao lại là hai chiếc?”

“Bởi vì có một cái là của ta.”

Già La Diêu đậm mi vừa nhú, cổ tình tức giận lắc đầu, nói: “Sao ngươi lại keo kiệt như thế? Hai chiếc nhẫn như này đã là keo kiệt, nhưng lại còn muốn giữ lại một chiếc cho mình, ai... Đồng a, ta có khi nào khắt khe, khe khắt với ngươi đâu?”

Bạch Thanh Đồng nhìn ra y đang trêu đùa, cũng không toan tính, cười nói: “Hai chiếc nhẫn này đích thực có hàm ý. Ngươi nhìn bên trong xem.”

Hắn nhắc một chiếc nhẫn lên, giơ đến trước mắt Già La Diêu để y nhìn kỹ. Chỉ thấy ở mặt bên nhẫn, có khắc một chữ “Diêu” theo lối chữ thảo. Hắn lại cầm chiếc nhẫn còn lại lên, quay qua bên sườn, mặt trên có khắc ba chữ “Bạch Thanh Đồng”. Già La Diêu trong lòng khẽ động, mơ hồ hiểu được ý tứ của hắn, không khỏi tim đập dồn dập. Rõ ràng cảm thấy không có khả năng, trong lòng vẫn không khỏi chờ mong. Bạch Thanh Đồng nhìn y mỉm cười, bỗng nhiên lui về phía sau mấy bước, thanh thanh giọng hát, tay áo dài vừa phất, xướng lên.

Giọng hát của hắn cũng không giống chuẩn mực bình thường, còn có điểm mới lạ. Nhưng Già La Diêu chỉ nghe hai câu, liền nghe ra hắn xướng là một đoạn trong Tề quốc thanh kịch “song nhân nan”.

Đoạn xướng nói về một song nhân ở đại Ngụy, vốn là nữ song nổi tiếng Giang Nam, kim y phục rực rỡ hoa lệ, cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông. Hắn từ nhỏ cùng thanh mai trúc mã là Thái Thú có hôn ước, tài danh vọng Giang Nam. Ngờ đâu năm hắn mười bốn tuổi đi dâng hương, trượt chân xuống núi què mất một chân. Thái Thú gia vì thế ghét bỏ hắn, thoái hôn với hắn. Là người tâm cao khí ngạo lại có lòng tự trọng, hắn giận dữ quyết trở thành một nam nhân, lấy tên là Nan Hiền, cũng uống chén thuốc diệt đi khả năng sinh nở của nữ nhân.

Kim Nam Hiền mười sáu tuổi vào kinh ứng thí, đỗ đạt Trạng Nguyên. Sau biên cương đại Ngụy bị bọn man di phương Bắc quấy nhiễu, chiến sự không ngừng, hắn ở trong cung vàng điện ngọc tự xin đi ứng chiến, quảng bỏ giấy bút đi tòng quân, ra biên quan.

Chân Kim Nan Hiền tuy bị thọt, nhưng ở biên quan cố thủ mười năm, làm cho địch nhân chưa một lần bước chân được vào quốc thổ, lập lên chiến công hiển hách. Nhưng không phải vì điều này mà chuyện đời của hắn được lưu truyền. Hắn được nhớ đến vì đã làm cho đại hoàng tử của Ngụy quốc yêu say đắm, vì hắn mà từ bỏ ngôi vị hoàng đế, chạy đến biên cương.

Kim Nan Hiền đối với đại hoàng tử cũng không có tình cảm gì, nhưng sớm chiều ở chung, bị thâm tình của y làm cho cảm động, dần dần nảy sinh tình ý. Nhưng bởi vì lúc trước hắn đã diệt đi khả năng sinh nở của nữ nhân, không thể làm một song nhân bình thường nữa, cho nên vẫn cự tuyệt tình ý của đại hoàng tử. Cho đến khi đại Ngụy vì quân vương không tỏ rõ ý, vài tên hoàng tử liền tranh vị không ngớt, cuối cùng bị Già La thị tiêu diệt, hắn mới cùng đại hoàng tử thăm thú hồng trần, hiểu rõ được ảo diệu của cuộc đời, cùng nắm tay nhau thoái ẩn giang hồ.

Chuyện xưa của Kim Nan Hiền chính là thời điểm Ngụy — Tề hai nước tranh đấu, sau được một nhà thông thái của Tề quốc cải biên thành thanh kịch “song nhân nan”, lưu truyền đến đời nay, rất được hoan nghênh.

Già La Diêu nghe ra đoạn Bạch Thanh Đồng đang xướng trong “song nhân nan”, chính là khi Ngụy quốc đại hoàng tử đuổi tới biên cương, hướng Kim Nan Hiền biểu lộ tình ý.

Ta yêu ngươi, phẩm tính cao thượng lòng mang thiên hạ, đương đắc lập thế làm anh kiệt...

Ta mộ ngươi, một thân khinh y thắng vương hầu, tài hoa vô song ngạo quần hùng...

Ta kính người, song nhân thân có thể so với nam nhi chân tứ phương, hoàng kim bạch vách tường như cặn bã...

Ta liên người, thân thể nhấp nhô vận mệnh bạc, phụ lòng nam tử thương tâm hoài...

...

Già La Diêu có chút hoảng hốt, có chút mờ mịt. Y mang theo ánh mắt kinh ngạc cùng lúng túng nhìn thiếu niên.

Thanh âm thiếu niên thanh thúy uyển chuyển, làn điệu mới lạ ngây ngô, nhưng hai tròng mắt trong trẻo như sao, sáng ngời hữu thần lại chăm chú nhìn Già La Diêu, thoáng như thế giới này cũng không tồn tại. Giữa cái rét lạnh lặng yên trong hậu viện, dưới đèn đỏ tuyết trắng cao cao trên cây, chỉ có bọn họ hai người xa xa đối diện, xướng lên khúc nhạc xưa cảm động, lắng nghe tiếng lòng của hân đối với y.

Già La Diêu nắm chặt hộp gỗ trong tay, si ngốc nhìn Bạch Thanh Đồng. Đèn ***g đỏ nho nhỏ lay động trong gió, giống như ngàn sao hiện lên ở phía sau thiếu niên, chiếu rọi dung nhan tuấn mỹ oánh khiết (thanh khiết, trong suốt), tựa như tiên tử từ trên trời hạ xuống nhân gian giữa đêm tối.

Y không thể tin được lỗ tai mình, không thể tin được ánh mắt mình.

Đây là ý tứ gì? Đây là... Có ý tứ gì...

27. Chương 30

Bạch Thanh Đồng rốt cuộc cũng xướng xong thanh kịch đã được luyện tập trong vài ngày. Bởi vì thời gian quá gấp, điệu hát lại phức tạp, hân lại chỉ xem qua hai lần diễn ở Lâu gia, tiếp xúc không lâu, cho nên tuy rằng tập diễn trong thời gian ngắn ngủi, đã làm cho hân tổn không ít công sức.

Từ sau khi quyết định sẽ thổ lộ với Già La Diêu, Bạch Thanh Đồng vẫn băn khoăn không biết nên làm như thế nào mới có thể mang đến niềm vui cho y. Hân mơ hồ biết trước khi mất trí nhớ đã từng từ chối y, sau khi hân tỉnh lại nghe nói y thích nam nhân, lại để phòng y làm hai người bất hòa một thời gian, tất cả đều đã để lại ấn tượng không tốt cho y. Nếu muốn làm Già La Diêu vui, cũng làm cho y tin tưởng mình thật sự yêu y, cần hành động bất ngờ, nhất định sẽ thắng lợi ngoài mong đợi.

Cho nên khi ở Phượng Minh cốc y bắt đầu cân nhắc, rốt cuộc nên dùng phương pháp gì để làm y rung động. Lúc quay về kinh nghe thấy Cao quản gia nói bởi vì thái hậu bị bệnh nặng, không thể mở tiệc mừng nên việc biểu diễn thanh kịch bị hủy bỏ, hân nhanh trí nghĩ, nhớ tới đã từng nghe qua “song nhân nan” ở Lâu gia, trong đó có một đoạn thực thích hợp để thổ lộ tâm tình. Vì thế lén đi tìm người dạy, vội vàng học cách xướng lại.

“Ta xướng có hay không?” Bạch Thanh Đồng vẫn chăm chú nhìn Già La Diêu, cho nên tinh tường thấy rõ lúc đầu đầy mắt y lộ ra khiếp sợ, mờ mịt, sau đó lại như bừng tỉnh, không thể tin. Hiện tại Già La Diêu vẫn lẳng lẳng nhìn hân bạch thanh đồng đầy lòng một mảnh ôn nhu.

“Người...” Già La Diêu hồi phục tinh thần, cười gượng một tiếng, thu liễm cảm xúc khiếp sợ cùng rung động, trấn định mỉm cười nói: “Xướng không tồi. Đây mới là lễ vật thực sự của người?”

“Không phải.”

Bạch Thanh Đồng ngồi xổm xuống trước mặt y, lấy trong tay y ra chiếc nhẫn có khắc tên mình, thận trọng đeo vào ngón áp út bên tay trái của y. Sau đó lại lấy ra chiếc nhẫn có khắc chữ “Diêu”, đồng dạng đeo vào tay trái mình. Hân ngẩng đầu nhìn Già La Diêu, cười xán lạn, nói: “Đây mới là lễ vật của ta.” Nói xong đột nhiên nhón người lên, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đơn bạc của Già La Diêu.

Già La Diêu thoáng chốc kinh sợ, tròng lớn hai mắt. Y ngây người một lúc lâu, mới lẳng lẳng sờ sờ lên môi mình, mờ mịt nói: “Người làm vậy là có ý gì?”

Bạch Thanh Đồng cười giảo hoạt, thừa dịp y ngẩn người, lại nhún người lên. Lúc này đây hân không còn chỉ hôn nhẹ ở trên môi, mà là gắt gao cuốn mút, đôi môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng vói lưỡi vào trong miệng đối phương.

Già La Diêu giật mình mở to mắt, theo bản năng hừ một tiếng. Một tiếng này, đã làm cho Bạch Thanh Đồng có cơ hội, đột nhiên chế trụ đầu của y, đem lưỡi của mình tiến thẳng vào.

Nửa đêm pháo hoa bắt đầu châm ngòi. Thần kinh căng ra đến mức bùng nổ, một tiếng pháo chào mừng từ xa xa truyền tới, hậu viện yên tĩnh trong thoáng chốc đã bị không khí náo nhiệt của các khu xung quanh ảnh hưởng.

Thật tốt! Lờ to rồi!

Bạch Thanh Đồng si mê híp mắt, nhìn thấy cử động của Già La Diêu gần ngay trước mắt, trong ánh mắt lưu chuyển ôn nhu cùng yêu thương say đắm, nhưng miệng không có nhàn rồi, đầu lưỡi thoải mái dò xét bên trong, chạm tới mỗi nơi mẫn cảm trong khoang miệng đối phương.

Già La Diêu không ngờ lá gan hắn lớn như vậy, thế nhưng... thế nhưng lại khinh bạc (cợt nhả) mình.

Tầm mắt cùng hô hấp nóng rực kia, khí lực toàn thân dường như đều bốc hơi, đôi môi bị hắn công thành đoạt đất, cả người liền hư thoát vô lực.

Già La Diêu bị hôn một lúc lâu mới phản ứng lại, từ say mê tỉnh lại rồi giãy dụa, dùng sức đẩy Bạch Thanh Đồng ra. “Người, người...” Y hơi thở không đều, ánh mắt bối rối mà phức tạp nhìn người đối diện, không biết nên nói cái gì cho phải. “Ta chính là ý tứ này.” Bạch Thanh Đồng giống như chưa thỏa mãn liếm liếm môi, nghiêng đầu mỉm cười nhìn y, còn nói: “Ta thích người.”

Hai tay Già La Diêu đặt trên thành xe lăn hơi hơi run, cực lực trấn định nói: “Người đang nói bậy bạ gì đó?”

“Ta không có nói bậy. Nhìn xem, người chẳng phải đã tiếp nhận nhẫn của ta rồi sao?” Bạch Thanh Đồng nắm tay y, vuốt ve mặt trên chiếc nhẫn, nhẹ nhàng nói: “Cùng nắm tay, cùng sống đến bạch đầu giai lão. Chúng ta chính là một đôi.” Nói xong đem nhẫn của mình và y đặt cạnh nhau.

“Đừng, đừng nói giỡn.” Đôi môi Già La Diêu khẽ run rẩy, giọng nói cũng run. Khuôn mặt vừa nhiễm đỏ do bị hôn lúc này lại đang dần dần tái nhợt.

Y muốn rút tay mình về, lại bị Bạch Thanh Đồng dùng sức nắm lấy, không khỏi có chút chột vạt mà buồn bực, nói: “Đồng, người không phải tiểu hài tử, không cần chơi đùa kiểu này! Người đang trêu chọc ta sao?”

“Ta là thực lòng!” Bạch Thanh Đồng cũng không buông tay, chặt chẽ đè lại chiếc xe lăn đang định chuyển động, che ở trước mặt y, nói: “Trêu chọc người ta sẽ đánh chiếc nhẫn như vậy sao? Trêu chọc người ta sẽ đi học thanh kịch kia sao? Trêu chọc người ta sẽ hôn người?” Hắn gắt gao nhìn chăm chăm Già La Diêu, kiên định mà hữu lực (có lực) nói: “Ta thích người! Ta là thật tâm! Ta muốn cùng người ở một chỗ!”

Già La Diêu ngây người. Trong nháy mắt, y không rõ trong lòng mình là cảm giác gì. Kinh hãi, mờ mịt, kích động, hoài nghi... Đủ loại tình cảm gút mắc cùng một chỗ, làm cho chân tay y nhất thời luống cuống.

“Vì cái gì?” Qua một lúc lâu sau y mới có thể phát ra âm thanh, chậm rãi tìm về lý trí. “Vì cái gì là ta? Ta là nam nhân, hơn nữa trước kia người... Còn trốn tránh ta...”

Bạch Thanh Đồng quỳ gối trước xe lăn của y, giúp y thắt lại mái tóc dài, nghĩ nghĩ nói: “Ta cũng không biết. Yêu một người không cần lý do. Ta chỉ biết chính mình rất yêu người.” Tiếp đó hắn lại nghiêng nghiêng đầu, có chút nghịch ngợm cười nói: “Có lẽ vì ở lễ cúng tế trong quân đội người rất uy phong, lập tức lấy được lòng ta, làm cho ta nguyện ý chết vì người.”

Bạch Thanh Đồng nói lời khiến người khác đỏ mặt nhưng bản thân lại tuyệt không thấy thẹn, ngược lại Già La Diêu bị sự lớn mật của hắn làm cho đỏ mặt tía tai, không khỏi quát khẽ lên: “Nói bậy bạ gì đó!”

Bạch Thanh Đồng nhìn thấy bộ dáng xấu hổ cùng khốn quẫn của y, chỉ cảm thấy yêu thương càng trào dâng, thích không chịu được, kích động một cái, đem cả người lẫn xe lăn ôm vào ***g ngực, kêu lên: “Ta đã muốn nói, ta thích người! Ta thích người! Diêu, Diêu, còn người? Người có thích ta không?”

Một tiếng “Diêu” gọi dễ dàng đến thế, căn bản không có hỏi người ta nguyện ý hay không. Dựa vào tuổi hắn cùng thân phận, đáng lý không có tư cách gọi tên nhiếp chính vương lớn hơn hắn một vòng, nhưng hắn căn bản không nghĩ ngợi gì liền thốt ra, có thể thấy được đáy lòng hắn đã có nhiều sự thay đổi.

Già La Diêu bị nhiệt tình của hần làm cho chân tay luống cuống. Hơn nữa nghe hần gọi tên chính mình, dường như so với việc bị hần thổ lộ tim còn đập nhanh hơn.

Nhiếp chính vương luôn luôn giấu cảm xúc, lại không tự chủ được đem sự khẩn trương cùng thất thổ hoàn toàn biểu lộ ra bên ngoài.

CHWONG 31.

“Đồng... Đừng náo loạn.” Già La Diêu không lưu loát mở miệng, chậm rãi đẩy hần ra. Lúc thiếu niên ầm áp nóng rực rời đi, trên người tỏa ra tia hàn ý.

Chẳng lẽ một màn lãng mạn vừa rồi — cũng không thể làm y rung động hay sao?

Trong lòng Bạch Thanh Đồng có chút uể oải. Bất quá hần sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Già La Diêu thích hần! Nhất định sẽ làm cho y thừa nhận!

Đừng hỏi tại sao, hần chính là có cảm giác tự tin như thế. Phải biết rằng thích một người, vô luận có che dấu như thế nào, trừ phi đương sự là kẻ trì độn ngu ngốc, bằng không nhất định sẽ phát hiện được dấu vết. Huống chi Bạch Thanh Đồng lại là một người nhạy cảm.

Hần biết Già La Diêu có điều cố kỵ, thấy y chần chờ mở miệng, sợ bị y cự tuyệt, vội vàng cắt ngang lời y, chỉ vào người tuyết béo lùn chắc nịch kia: “Ta biết người còn chưa thể tin ta, nhưng hãy cho ta thời gian để chứng minh. Lời ta nói hôm nay, nó sẽ làm nhân chứng! Ta là thực lòng thực dạ, người ngàn vạn lần không được tổn thương tâm hồn yếu ớt của một thiếu niên.” Nói xong còn bày ra vẻ mặt yếu ớt đáng thương hề hề.

Già La Diêu quả thật vừa rồi định mở miệng cự tuyệt, nhưng không đoán được Bạch Thanh Đồng lại nói ra những lời mới mẻ mà vô lại như thế, còn cái gì “tâm hồn yếu ớt của một thiếu niên”, thực là cổ quái, nhưng y lại bị những lời nói này kích động đến không nói nên lời.

Y cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ở tay trái, lại nhìn người tuyết bên cạnh Bạch Thanh Đồng, cái gì gọi là nhân chứng, chờ sáng mai mặt trời chiếu rọi, người tuyết tan ra. Như vậy... Có phải hay không lời hần nói tối nay, cũng sẽ theo tuyết mà tan đi?

Lời nói của một đứa nhỏ, có thể tin thật sao.

Già La Diêu nhìn người tuyết kia, trong đầu hiện lên ý niệm này.

Ai ngờ Bạch Thanh Đồng giống như nhìn ra y nghĩ cái gì, cười hì hì nói: “Người tuyết này là chiều nay ta cùng Tử Mặc mất rất nhiều công sức mới đắp được. Người có phải cảm thấy đem nó ra làm nhân chứng rất không có thành ý hay không? Có lẽ ngày mai mặt trời mọc nó sẽ tan ra. Bất quá Diêu, người có hay không nghĩ tới.” Hần nhìn ánh mắt Già La Diêu, chậm rãi nói: “Tuy rằng ngày mai nó sẽ hóa thành nước, nhưng sang năm lại có thể đắp lại nó. Về sau mùa đông hàng năm ta đều đắp người tuyết cho người, làm cho nó năm này qua năm khác làm nhân chứng lời ta nói với người.”

Già La Diêu trong lòng chấn động, rốt cục khuôn mặt khê động: “Người nói thật chứ?”

Bạch Thanh Đồng gật gật đầu, nâng hai tay của y nắm trong tay mình, một chữ lại một chữ nói: “Ta nói thật.”

Già La Diêu bỗng nhiên cảm thấy đây là một giấc mộng. Theo Tử Hà đến hậu viện lại bị người trong lòng mình bắt cóc, hết thấy lại đều chân thật như thế. Người tuyết, chiếc nhẫn, còn có hai cái hôn vừa rồi... Đây có thật sự tồn tại không?

Bạch Thanh Đồng nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của y liền cười cười, nhảy dựng lên nói: “Lạnh chết ta. Ở trên mặt đất quý nửa ngày, người cũng không đau lòng. Chúng ta quay về phòng đi, cơm tất niên còn chưa ăn xong.”

“Ngô. Được.”

Tinh thần Già La Diêu có chút phục hồi, mơ hồ bị hấn đẩy về nhà chính, ăn cơm tất niên, nhìn ánh lửa. Sau lại bị hấn đẩy đến Vô Danh cư nơi mình ở. Chờ y kịp phản ứng, đã ngồi ở trên thông tháp, chuẩn bị đón giao thừa.

Giao thừa Minh quốc, dân chúng bình thường đều có thể ngồi trong đại thông tháp, ăn cơm tất niên xong, cả nhà cùng lên đó chơi cờ đánh bài, kiên trì đến rạng sáng, lão nhân (người già) cùng hài đồng (trẻ nhỏ) không gắng sức được sẽ phải về trước. Mà quý tộc cùng phú hộ gia (nhà giàu), bởi vì thân phận tôn quý, dân cư nhiều, lắm quy củ, sẽ không đón giao thừa giống vậy.

Đây là lần đầu tiên Bạch Thanh Đồng đón năm mới kể từ sau khi mất trí nhớ, hấn đã sớm nghe nói đến cách dân gian đón giao thừa, tưởng tượng có thể cùng Già La Diêu ở trên tháp cả đêm, trong lòng cực kỳ mong đợi, sớm đẩy cái người ở Vô Danh cư kia đến thông tháp.

Già La Diêu có chút giật mình, đây là lần đầu tiên y dùng phương thức bình dân như vậy để đón năm mới. Hơn nữa thấy Bạch Thanh Đồng cười meo meo ở đối diện, nhớ tới lời nói vừa rồi của hấn, liền có chút khấn trương.

Tử Hà cùng Tử Mặc dọn xong điểm tâm, các loại trà rượu cờ hòa bài, liền cười hì hì lui xuống.

Bạch Thanh Đồng nói: “Chúng ta chơi cờ trước đi.”

“... Được.”

Già La Diêu tựa trên gối mềm, giống lần trước ở thư phòng cùng Bạch Thanh Đồng chơi cờ, cùng hấn chơi kị bàn.

Có lẽ là do mấy ngày nay trong triều cùng ở phủ quá bận rộn, Già La Diêu dựa về phía sau, quên cả bất an cùng khấn trương trong lòng, bất tri bất giác đã buồn ngủ, cuối cùng nghiêng đầu một bên, tựa lên gối ngủ.

Lúc này đã qua nửa đêm, phía ngoài đám người Tử Hà cũng không gắng được đã đi ngủ, trong đại viện một mảnh im lặng.

Già La Diêu mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy có vật gì ẩm ẩm, giống như lông chim khẽ lướt qua môi mình, hai gò má, mang theo hơi thở ấm nóng ở nơi khác đến, thật cẩn thận.

Y mê hoặc mở mắt ra, trông thấy dung nhan tuấn mỹ của Bạch Thanh Đồng đang gần trong gang tấc, song đồng (đôi con ngươi) trong trẻo ôn nhu đang chăm chú nhìn mình, hàm chứa ý cười nhàn nhạt.

Già La Diêu không tự chủ được nở nụ cười với hấn. Bạch Thanh Đồng chỉ cảm thấy trong lòng rung động, thiếu chút nữa đã quên hô hấp.

Nụ cười kia cùng lúc bình thường hoàn toàn bất đồng, rất mềm mại ẩm áp, giống như phủ lên một tầng ánh sáng mỏng lung. Hơn nữa đôi con ngươi bình thường bình tĩnh thanh duệ, lúc này lại nhộn nhạo như phủ hơi nước, giống như một loại mồi mọc vô danh, làm tiểu móng vuốt trong lòng Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng gãi gãi.

Bạch Thanh Đồng đúng là tuổi trẻ khí thịnh, dễ dàng xúc động, hướng chỉ đối mặt với người mình yêu, làm sao còn cầm giữ được? Ban đầu chỉ muốn thơm môi mấy cái, lúc này lại giống như muốn ngừng mà không được, lại dán chặt thêm.

Cũng may hấn còn lý trí, nghĩ muốn nhân cơ hội tái chiếm thêm nhiều tiện nghi. Ai ngờ Già La Diêu lại tưởng hấn ôm ôm như lúc bình thường, nhẹ nhàng giật giật, đầu nghiêng sang một bên, chọn một cái tư thế thoải mái nằm ngửa lên, lộ ra cằm cổ trắng nõn thon dài.

Bạch Thanh Đồng cầu nhàu một tiếng, nuốt nuốt nước miếng. Hấn chỉ cảm thấy cả người chợt khô nóng, đã không còn nghĩ chỉ chiếm một chút tiện nghi nữa.

Hấn dùng sức ngăn chặn dục vọng mê mông, kích động cầm chén rượu vừa rót để trên bàn. Ai dè phát hiện, đã cầm nhầm chén. Chén rượu hấn vừa uống chính là chén rượu của Già La Diêu, dường như trên miệng chén vẫn còn lưu lại hương vị của người kia.

Bạch Thanh Đồng bị cái phán đoán vừa rồi đánh trúng, quay đầu lại nhìn thấy Già La Diêu không hề phòng bị đang ngủ trên tháp, rốt cục nhìn không được lại nhào tới.

Nói trắng ra Bạch Thanh Đồng còn giữ lại một tia lý trí ở giây cuối cùng, mới có thể phanh gấp giữa chừng, cái người đàn độn nào đó bị hấn hôn nồng nhiệt nửa nhắm nửa mở mắt, người bị ôm vào trong ***g ngực chính là nhiếp chính vương Già La Diêu, y chân chính bị mình đẩy vào ngọn lửa dục hỏa nhiệt tình.

Cảm giác được Già La Diêu đưa tay ôm lấy mình, đáp lại chính mình, rốt cục toàn bộ lý trí của Bạch Thanh Đồng cũng bay bằng sạch, kịch liệt khiêu khích đôi môi y, dò xét đi vào. Hai tay không bị ngăn trở, rất nhanh đã rút xuống vạt áo.

Rất tốc độ...

“Ân...”

Già La Diêu không biết nên còn mơ hồ ngủ, hấn mượn rượu làm càn, khi Bạch Thanh Đồng kéo vạt áo y, từ trên môi hôn trượt xuống cổ cùng xương quai xanh của y, làm y rên rỉ một tiếng, hai tay túm lên vai hấn.

Bạch Thanh Đồng trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy cơ thể mình và y đều nóng đến dọa người, lập tức hóa thân thành sắc lang, rất nhanh cởi bỏ quần áo hai người xuống, hôn lên thân thể ướt át không sót chỗ nào.

Giờ phút này hết thấy hấn đều dựa vào bản năng, đương thấy nữ thủ anh đào của Già La Diêu, nhin không được liền ngậm lấy.

“Ân...”

Già La Diêu lại rên rỉ một tiếng.

Này đúng là kích thích lớn đối với Bạch Thanh Đồng. Hấn cảm giác được Già La Diêu ở dưới thân mình bắt đầu có phản ứng, đưa tay sờ soạng bên dưới, cảm lấy phân thân nóng rực đang dần đứng lên.

Già La Diêu rốt cục hơi hơi mở mắt, đấy mắt phủ sương, mờ mờ ảo ảo. Y nhẹ nhàng giật giật, thuận theo động tác của Bạch Thanh Đồng, chậm rãi nhắm mắt lại, buông lỏng người, cầm chặt lấy chân đệm mềm mại ở dưới thân.

Bạch Thanh Đồng thuần thực nhanh chóng vuốt ve phân thân của Già La Diêu, cảm nhận nơi đó dần dần ẩm ướt nhỏ dịch.

“Diêu, Diêu, người thoải mái không? Cảm thấy thế nào?”

Bạch Thanh Đồng vô ý cúi đầu xuống rử rử bên tai y, khấn thiết tách lấy hai chân của y ra, phủ phục trên người y, trong lòng khê khấn cầu thần linh, hôn dần xuống dưới.

Thủ pháp của thiếu niên khoan khoái đến kỳ lạ, trong lòng bàn tay còn xoa vuốt phân thân đang ngạnh.

“Ân hừ...”

Già La Diêu đột nhiên hơi rướn cổ lên, khê hừ một tiếng, tựa hồ trong một cái chớp mắt, lại chậm rãi ngã lên tháp.

Bạch Thanh Đồng tách hai chân y ra, đưa tay dò xét trong mật huyết ướt át bí ẩn kia.

Hấn đã kiềm chế thật lâu, vẫn cố nén để làm cho Già La Diêu thoải mái trước, lúc này đã hóa thân thành mãnh thú, cấp bách đưa tay đi vào dò xét u huyết.

Vì không thể nhìn thấy nên Già La Diêu ninh ninh mi, lại không rên một tiếng, ngón tay thon dài giống như cự tuyệt lại giống như hấp dẫn mời mọc vuốt ve trên tấm lưng trần của Bạch Thanh Đồng.

Bạch Thanh Đồng thở gấp, đem dịch lỏng ở ngón tay lại đi vào thăm dò, rốt cuộc cũng sáp nhập được ba lỏng tay.

Đáy lòng Già La Diêu bỗng có một cảm giác kỳ quái.

Y nhớ rằng cái đêm hỗn loạn kia, là lần đầu tiên của Bạch Thanh Đồng. Thiếu niên lỗ mãng không có kinh nghiệm, cảm giác xé rách đau đớn, làm cho y máu chảy thấm giường.

Nhưng lần này, thiếu niên mặc dù vụng về, nhưng lại thông thạo, thậm chí còn biết làm cho y hưởng thụ.

Đáy lòng Già La Diêu mơ hồ bốc lên một cỗ ghen tuông mơ hồ cùng ghen tỵ. Y bắt lấy vai Bạch Thanh Đồng, cúi đầu nói giọng khàn khàn: “Tiến vào!”

Bạch Thanh Đồng có tai như điếc, vẫn kiên nhẫn thăm dò.

Già La Diêu khước từ sự nhẫn nại, ngạnh thanh nói: “Tiến vào! Nhanh lên!”

Ra lệnh ở trên giường lẽ ra sẽ khiến người kia không thoải mái, nhưng ngược lại, những lời này lại phát sinh một lực hấp dẫn lớn nhất.

Thiếu niên phát ra một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên nâng thân lên, đem phân thân thông thả mà kiên định đi vào.

Nhiệt độ ẩm áp nhanh chóng vây đến. Chặt chẽ đến mức hai người không tự chủ phát ra một tiếng rên rỉ.

Lần này Già La Diêu không bị xé rách đau đớn như lần trước, nhưng cảm giác bị nhồi đầy bên trong vẫn là có chút cổ quái. Y hơi hơi trợn mắt, nhìn về mặt si mê hưng phấn của thiếu niên trên người, trong lòng bỗng thấy thỏa mãn đến không nói nên lời.

Thiếu niên đắm chìm vào khát vọng thân mật ở bên trong đã lâu, có chút quên hết tất cả. Già La Diêu cảm thấy chính mình như đang sa vào cảnh mộng mông lung, trước mắt mọi người trở nên không chân thực. Nhưng cảm thụ trên người lại rõ ràng như thế, làm cho y bất giác phát ra tiếng thở dốc yếu ớt.

Có lẽ là do còn trẻ nên gấp, cũng có thể do quá mức phấn khởi, thiếu niên kiên trì kìm giữ nhưng vẫn không tự chủ được mà tiết sớm.

Bạch Thanh Đồng cúi đầu hô lên một tiếng, bổ nhào lên người y, gắt gao ôm y.

Già La Diêu trầm tĩnh lại. Y chống cự lại cảm giác sợ hãi do lần làm tình đầu tiên, lúc này đây dù không có thống khổ, nhưng cũng chưa kịp có khoái cảm.

Hai người yên lặng ôm nhau một lát, y nhẹ nhàng nâng tay, xoa đầu Bạch Thanh Đồng.

Thiếu niên sáp vào người y, phân thân vẫn ở trong cơ thể y, đầu ở trước ngực y cọ cọ, bỗng nhiên lại chậm rãi bắt đầu hưng phấn.

Già La Diêu cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Thiếu niên lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy trong con người y sự hoảng hốt còn chưa rút xuống, cúi đầu cười, nhẹ giọng mời: “Lại đến một lần.”

Già La Diêu đỏ mặt, còn không kịp cảm thấy quần bách, thiếu niên đã bắt đầu “ý chí chiến đấu sục sôi”.

Lại một lần nữa hoan hảo, Bạch Thanh Đồng lần này đã cầm giữ bản thân rất tốt. Hắn đem hai chân Già La Diêu nâng lên bả vai, khi vừa mới buông ra, hai chân mềm nhũn vô lực liền trượt xuống dưới.

Con người Già La Diêu ẩn hiện nét buồn bã. Thiếu niên không để ý, cường hãn đem hai chân y đặt ở khuỷu tay mình.

Trong phòng vô cùng ẩm áp, mông lung dưới ánh nến sắp tắt, Già La Diêu có thể thấy rõ ràng khuôn mặt tuần mỹ đang hưng phấn của thiếu niên, thấy thân thể kiện mỹ ngây ngô của thiếu niên, thấy hai chân tái nhợt dị dạng của chính mình...

Đáy lòng phát ra một tiếng thở dài sâu kín.

Y quay mặt đi chỗ khác, lại nghe thấy bên tai tiếng chỉ trích: “Diêu, ngươi không chuyên tâm...”

Theo bất mãn u oán của thiếu niên, eo đột nhiên bị mạnh mẽ nâng lên, một trận trườn sáp kiên định mà cực nóng nhảy mắt đánh tan thần trí của chính mình.

“A...”

Không rõ là cảm giác gì. Già La Diêu chỉ cảm thấy mình giống như đột nhiên bị người thi triển yêu thuật, thân thể phấn khởi khiến ý chí không thể khống chế.

Y nắm chặt bả vai thiếu niên, nhắm mắt lại, dần dần bị loại xa lạ, mãnh liệt chưa từng cảm thụ qua xâm chiếm.

Tia nắng ban mai mỏng manh chậm rãi chiếu vào. Nội viện im lặng mơ hồ nghe được tiếng chuông ở lầu canh trong hoàng thành.

Đêm trừ tịch —— đêm 30, cứ như vậy mà trôi qua. Một năm mới lại đến.

Già La Diêu mệt mỏi chậm rãi mở hai mắt, nhìn người đã làm cho mình bất không biết bao nhiêu lần, thiếu niên cuộn người gắt gao ôm lấy y.

Thiếu niên đang ngủ rất say, nửa thân cơ hồ đều đè lên y, đầu chôn ở trên người y, khoảng cách gần gũi đến dọa người.

Già La Diêu cảm giác hơi thở của hắn đều phun trên người mình, ngứa ngứa, ấm áp.

Thiếu niên hai tay thon dài hữu lực, cảm giác quần ở trên người, coi chính mình như tất cả đối với hắn. Thậm chí cả hai chân đã nhiều năm không có cảm giác, cũng cảm nhận được nhiệt độ của thiếu niên.

Rất ấm áp...

Già La Diêu phe phẩy trên mặt thiếu niên, đem khuôn mặt hắn nhìn càng thêm rõ ràng.

Ngón tay nhẹ nhàng giật giật, nghĩ muốn vuốt ve khuôn mặt an bình thỏa mãn của thiếu niên, lại thấy một đạo ngân quang hiện lên, là ánh sáng từ chiếc nhẫn ở ngón áp út của mình.

Già La Diêu một phen thất thần, đem kí ức phát sinh đêm qua hồi tưởng hết thấy, ngẩn ngơ tựa như một giấc mộng.

Bỗng nhiên trên môi ấm áp, thì ra thiếu niên đã tỉnh từ lúc nào, mở to hai tròng mắt trong trẻo, mang điểm ngượng ngùng, lại có điểm vui sướng, mặt mày loay loay chăm chú nhìn mình.

28. Chương 31

“Đồng... Đồng nào loạn.” Già La Diêu không lưu loát mở miệng, chậm rãi đẩy hắn ra. Lúc thiếu niên ấm áp nóng rực rời đi, trên người tỏa ra tia hàn ý.

Chẳng lẽ một màn lãng mạn vừa rồi —— cũng không thể làm y rung động hay sao?

Trong lòng Bạch Thanh Đồng có chút uể oải. Bất quá hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Già La Diêu thích hắn! Nhất định sẽ làm cho y thừa nhận!

Đừng hỏi tại sao, hắn chính là có cảm giác tự tin như thế. Phải biết rằng thích một người, vô luận có che dấu như thế nào, trừ phi đương sự là kẻ tri độn ngu ngốc, bằng không nhất định sẽ phát hiện được dấu vết. Huống chi Bạch Thanh Đồng lại là một người nhạy cảm.

Hắn biết Già La Diêu có điều cố kỵ, thấy y chần chờ mở miệng, sợ bị y cự tuyệt, vội vàng cắt ngang lời y, chỉ vào người tuyết béo lùn chắc nịch kia: “Ta biết ngươi còn chưa thể tin ta, nhưng hãy cho ta thời gian để chứng minh. Lời ta nói hôm nay, nó sẽ làm nhân chứng! Ta là thực lòng thực dạ, ngươi ngàn vạn lần không được tổn thương tâm hồn yếu ớt của một thiếu niên.” Nói xong còn bày ra vẻ mặt yếu ớt đáng thương hề hề.

Già La Diêu quả thật vừa rồi định mở miệng cự tuyệt, nhưng không đoán được Bạch Thanh Đồng lại nói ra những lời mới mẻ mà vô lại như thế, còn cái gì “tâm hồn yếu ớt của một thiếu niên”, thực là cổ quái, nhưng y lại bị những lời nói này kích động đến không nói nên lời.

Y cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ở tay trái, lại nhìn người tuyết bên cạnh Bạch Thanh Đồng, cái gì gọi là nhân chứng, chờ sáng mai mặt trời chiếu rọi, người tuyết tan ra. Như vậy... Có phải hay không lời hắn nói tối nay, cũng sẽ theo tuyết mà tan đi?

Lời nói của một đứa nhỏ, có thể tin thật sao.

Già La Diêu nhìn người tuyết kia, trong đầu hiện lên ý niệm này.

Ai ngờ Bạch Thanh Đồng giống như nhìn ra ý nghĩ cái gì, cười hì hì nói: “Người tuyết này là chiều nay ta cùng Tử Mặc mất rất nhiều công sức mới đắp được. Người có phải cảm thấy đem nó ra làm nhân chứng rất không có thành ý hay không? Có lẽ ngày mai mặt trời mọc nó sẽ tan ra. Bất quá Diêu, người có hay không nghĩ tới.” Hắn nhìn ánh mắt Già La Diêu, chậm rãi nói: “Tuy rằng ngày mai nó sẽ hóa thành nước, nhưng sang năm lại có thể đắp lại nó. Về sau mùa đông hàng năm ta đều đắp người tuyết cho người, làm cho nó năm này qua năm khác làm nhân chứng lời ta nói với người.”

Già La Diêu trong lòng chấn động, rốt cục khuôn mặt khẽ động: “Người nói thật chứ?”

Bạch Thanh Đồng gật gật đầu, nâng hai tay của y nắm trong tay mình, một chữ lại một chữ nói: “Ta nói thật.”

Già La Diêu bỗng nhiên cảm thấy đây là một giấc mộng. Theo Tử Hà đến hậu viện lại bị người trong lòng mình bắt cóc, hết thấy lại đều chân thật như thế. Người tuyết, chiếc nhẫn, còn có hai cái hôn vừa rồi... Đây có thật sự tồn tại không?

Bạch Thanh Đồng nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của y liền cười cười, nhảy dựng lên nói: “Lạnh chết ta. Ở trên mặt đất quý nửa ngày, người cũng không đau lòng. Chúng ta quay về phòng đi, cơm tất niên còn chưa ăn xong.”

“Ngô. Được.”

Tinh thần Già La Diêu có chút phục hồi, mơ hồ bị hắn đẩy về nhà chính, ăn cơm tất niên, nhìn ánh lửa. Sau lại bị hắn đẩy đến Vô Danh cư nơi mình ở. Chờ y kịp phản ứng, đã ngồi ở trên thông tháp, chuẩn bị đón giao thừa.

Giao thừa Minh quốc, dân chúng bình thường đều có thể ngồi trong đại thông tháp, ăn cơm tất niên xong, cả nhà cùng lên đó chơi cờ đánh bài, kiên trì đến rạng sáng, lão nhân (người già) cùng hài đồng (trẻ nhỏ) không gắng sức được sẽ phải về trước. Mà quý tộc cùng phú hộ gia (nhà giàu), bởi vì thân phận tôn quý, dân cư nhiều, lắm quy củ, sẽ không đón giao thừa giống vậy.

Đây là lần đầu tiên Bạch Thanh Đồng đón năm mới kể từ sau khi mất trí nhớ, hắn đã sớm nghe nói đến cách dân gian đón giao thừa, tưởng tượng có thể cùng Già La Diêu ở trên tháp cả đêm, trong lòng cực kỳ mong đợi, sớm đẩy cái người ở Vô Danh cư kia đến thông tháp.

Già La Diêu có chút giật mình, đây là lần đầu tiên y dùng phương thức bình dân như vậy để đón năm mới. Hơn nữa thấy Bạch Thanh Đồng cười meo meo ở đối diện, nhớ tới lời nói vừa rồi của hắn, liền có chút khẩn trương.

Tử Hà cùng Tử Mặc dọn xong điểm tâm, các loại trà rượu cờ hòa bài, liền cười hì hì lui xuống.

Bạch Thanh Đồng nói: “Chúng ta chơi cờ trước đi.”

“... Được.”

Già La Diêu tựa trên gối mềm, giống lần trước ở thư phòng cùng Bạch Thanh Đồng chơi cờ, cùng hắn chơi kị bàn.

Có lẽ là do mấy ngày nay trong triều cùng ở phủ quá bận rộn, Già La Diêu dựa về phía sau, quên cả bất an cùng khẩn trương trong lòng, bất tri bất giác đã buồn ngủ, cuối cùng nghiêng đầu một bên, tựa lên gối ngủ.

Lúc này đã qua nửa đêm, phía ngoài đám người Tử Hà cũng không gắng được đã đi ngủ, trong đại viện một mảnh im lặng.

Già La Diêu mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy có vật gì ầm ầm, giống như lông chim khẽ lướt qua môi mình, hai gò má, mang theo hơi thở ấm nóng ở nơi khác đến, thật cẩn thận.

Y mê hoặc mở mắt ra, trông thấy dung nhan tuấn mỹ của Bạch Thanh Đồng đang gần trong gang tấc, song đồng (đôi con người) trong trẻo ôn nhu đang chăm chú nhìn mình, hàm chứa ý cười nhàn nhạt.

Già La Diêu không tự chủ được nở nụ cười với hắn. Bạch Thanh Đồng chỉ cảm thấy trong lòng rung động, thiếu chút nữa đã quên hô hấp.

Nụ cười kia cùng lúc bình thường hoàn toàn bất đồng, rất mềm mại ấm áp, giống như phủ lên một tầng ánh sáng mờ lung. Hơn nữa đôi con ngươi bình thường bình tĩnh thanh duệ, lúc này lại nhộn nhạo như phủ hơi nước, giống như một loại mồi mọc vô danh, làm tiểu móng vuốt trong lòng Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng gãi gãi.

Bạch Thanh Đồng đúng là tuổi trẻ khí thịnh, dễ dàng xúc động, huống chi đối mặt với người mình yêu, làm sao còn cầm giữ được? Ban đầu chỉ muốn thơm môi mấy cái, lúc này lại giống như muốn ngừng mà không được, lại dán chặt thêm.

Cũng may hắn còn lý trí, nghĩ muốn nhân cơ hội tái chiếm thêm nhiều tiện nghi. Ai ngờ Già La Diêu lại tưởng hắn ôm ôm như lúc bình thường, nhẹ nhàng giật giật, đầu nghiêng sang một bên, chọn một cái tư thế thoải mái nằm ngửa lên, lộ ra cần cổ trắng nõn thon dài.

Bạch Thanh Đồng cầu nhàu một tiếng, nuốt nuốt nước miếng. Hắn chỉ cảm thấy cả người chột khô nóng, đã không còn nghĩ chỉ chiếm một chút tiện nghi nữa.

Hắn dùng sức ngăn chặn dục vọng mê mông, kích động cầm chén rượu vừa rót để trên bàn. Ai dè phát hiện, đã cầm nhầm chén. Chén rượu hắn vừa uống chính là chén rượu của Già La Diêu, dường như trên miệng chén vẫn còn lưu lại hương vị của người kia.

Bạch Thanh Đồng bị cái phán đoán vừa rồi đánh trúng, quay đầu lại nhìn thấy Già La Diêu không hề phòng bị đang ngủ trên tháp, rốt cục nhịn không được lại nhào tới.

Nói trắng ra Bạch Thanh Đồng còn giữ lại một tia lý trí ở giây cuối cùng, mới có thể phanh gấp giữa chừng, cái người đàn ông nào đó bị hắn hôn nồng nhiệt nửa nhắm nửa mở mắt, người bị ôm vào trong ***g ngực chính là nhiếp chính vương Già La Diêu, y chân chính bị mình đẩy vào ngọn lửa dục hỏa nhiệt tình.

Cảm giác được Già La Diêu đưa tay ôm lấy mình, đáp lại chính mình, rốt cục toàn bộ lý trí của Bạch Thanh Đồng cũng bay bằng sạch, kịch liệt khiêu khích đôi môi y, dò xét đi vào. Hai tay không bị ngăn trở, rất nhanh đã rút xuống vạt áo.

Rất tốc độ...

“Ân...”

Già La Diêu không biết nên còn mơ hồ ngủ, hắn mượn rượu làm càn, khi Bạch Thanh Đồng kéo vạt áo y, từ trên môi hôn trượt xuống cổ cùng xương quai xanh của y, làm y rên rỉ một tiếng, hai tay túm lên vai hắn.

Bạch Thanh Đồng trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy cơ thể mình và y đều nóng đến dọa người, lập tức hóa thân thành sắc lang, rất nhanh cởi bỏ quần áo hai người xuống, hôn lên thân thể ướt át không sót chỗ nào.

Giờ phút này hết thảy hắn đều dựa vào bản năng, đương thấy nhũ thủ anh đào của Già La Diêu, nhịn không được liền ngậm lấy.

“Ân...”

Già La Diêu lại rên rỉ một tiếng.

Này đúng là kích thích lớn đối với Bạch Thanh Đồng. Hắn cảm giác được Già La Diêu ở dưới thân mình bắt đầu có phản ứng, đưa tay sờ soạng bên dưới, cảm lấy phân thân nóng rực đang dần đứng lên.

Già La Diêu rốt cục hơi hơi mở mắt, đầy mắt phủ sương, mờ mờ ảo ảo. Y nhẹ nhàng giật giật, thuận theo động tác của Bạch Thanh Đồng, chậm rãi nhắm mắt lại, buông lỏng người, cầm chặt lấy chấn đệm mềm mại ở dưới thân.

Bạch Thanh Đồng thuận thực nhanh chóng vuốt ve phân thân của Già La Diêu, cảm nhận nơi đó dần dần ẩm ướt nhỏ dịch.

“Diêu, Diêu, ngươi thoải mái không? Cảm thấy thế nào?”

Bạch Thanh Đồng vô ý cúi đầu xuống rử rử bên tai y, khấn thiết tách lấy hai chân của y ra, phủ phục trên người y, trong lòng khê khắn cầu thần linh, hôn dần xuống dưới.

Thủ pháp của thiếu niên khoan khoái đến kỳ lạ, trong lòng bàn tay còn xoa vuốt phân thân đang ngạnh.

“Ân hừ...”

Già La Diêu đột nhiên hơi rướn cổ lên, khê hừ một tiếng, tựa hồ trong một cái chớp mắt, lại chậm rãi ngã lên thấp.

Bạch Thanh Đồng tách hai chân y ra, đưa tay dò xét trong mật huyết ướt át bí ẩn kia.

Hắn đã kiểm chế thật lâu, vẫn cố nén để làm cho Già La Diêu thoải mái trước, lúc này đã hóa thân thành mãnh thú, cấp bách đưa tay đi vào dò xét u huyết.

Vì không thể nhìn thấy nên Già La Diêu ninh ninh mi, lại không rên một tiếng, ngón tay thon dài giống như cự tuyệt lại giống như hấp dẫn mời mọc vuốt ve trên tấm lưng trần của Bạch Thanh Đồng.

Bạch Thanh Đồng thở gấp, đem dịch lỏng ở ngón tay lại đi vào thăm dò, rốt cuộc cũng sáp nhập được ba lỏng tay.

Đáy lòng Già La Diêu bỗng có một cảm giác kỳ quái.

Y nhớ rằng cái đêm hỗn loạn kia, là lần đầu tiên của Bạch Thanh Đồng. Thiếu niên lỗ mãng không có kinh nghiệm, cảm giác xé rách đau đớn, làm cho y máu chảy thấm giường.

Nhưng lần này, thiếu niên mặc dù vụng về, nhưng lại thông thạo, thậm chí còn biết làm cho y hưởng thụ.

Đáy lòng Già La Diêu mơ hồ bốc lên một cỗ ghen tuông mơ hồ cùng ghen tỵ. Y bắt lấy vai Bạch Thanh Đồng, cúi đầu nói giọng khàn khàn: “Tiến vào!”

Bạch Thanh Đồng có tai như điếc, vẫn kiên nhẫn thăm dò.

Già La Diêu khước từ sự nhẫn nại, ngạnh thanh nói: “Tiến vào! Nhanh lên!”

Ra lệnh ở trên giường lẽ ra sẽ khiến người kia không thoải mái, nhưng ngược lại, những lời này lại phát sinh một lực hấp dẫn lớn nhất.

Thiếu niên phát ra một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên nâng thân lên, đem phân thân thông thả mà kiên định đi vào.

Nhiệt độ ẩm áp nhanh chóng vây đến. Chặt chẽ đến mức hai người không tự chủ phát ra một tiếng rên rỉ.

Lần này Già La Diêu không bị xé rách đau đớn như lần trước, nhưng cảm giác bị nhồi đầy bên trong vẫn là có chút cổ quái. Y hơi hơi trợn mắt, nhìn về mặt si mê hưng phấn của thiếu niên trên người, trong lòng bỗng thấy thỏa mãn đến không nói nên lời.

Thiếu niên đắm chìm vào khát vọng thân mật ở bên trong đã lâu, có chút quên hết tất cả. Già La Diêu cảm thấy chính mình như đang sa vào cảnh mộng mộng lung, trước mắt mọi người trở nên không chân thực. Nhưng cảm thụ trên người lại rõ ràng như thế, làm cho y bất giác phát ra tiếng thở dốc yếu ớt.

Có lẽ là do còn trẻ nên gấp, cũng có thể do quá mức phấn khởi, thiếu niên kiên trì kìm giữ nhưng vẫn không tự chủ được mà tiết sớm.

Bạch Thanh Đồng cúi đầu hô lên một tiếng, bổ nhào lên người y, gắt gao ôm y.

Già La Diêu trầm tĩnh lại. Y chống cự lại cảm giác sợ hãi do lần làm tình đầu tiên, lúc này đây dù không có thống khổ, nhưng cũng chưa kịp có khoái cảm.

Hai người yên lặng ôm nhau một lát, y nhẹ nhàng nâng tay, xoa đầu Bạch Thanh Đồng.

Thiếu niên sáp vào người y, phân thân vẫn ở trong cơ thể y, đầu ở trước ngực y cọ cọ, bỗng nhiên lại chậm rãi bắt đầu hưng phấn.

Già La Diêu cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Thiếu niên lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy trong con người y sự hoảng hốt còn chưa rút xuống, cúi đầu cười, nhẹ giọng mời: “Lại đến một lần.”

Già La Diêu đỏ mặt, còn không kịp cảm thấy quần bách, thiếu niên đã bắt đầu “ý chí chiến đấu sục sôi”.

Lại một lần nữa hoan hảo, Bạch Thanh Đồng lần này đã cầm giữ bản thân rất tốt. Hắn đem hai chân Già La Diêu nâng lên bả vai, khi vừa mới buông ra, hai chân mềm nhũn vô lực liền trượt xuống dưới.

Con người Già La Diêu ẩn hiện nét buồn bã. Thiếu niên không để ý, cường hãn đem hai chân y đặt ở khuỷu tay mình.

Trong phòng vô cùng ấm áp, mông lung dưới ánh nến sắp tắt, Già La Diêu có thể thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn mỹ đang hưng phấn của thiếu niên, thấy thân thể kiện mỹ ngây ngô của thiếu niên, thấy hai chân tái nhợt dị dạng của chính mình...

Đáy lòng phát ra một tiếng thở dài sâu kín.

Y quay mặt đi chỗ khác, lại nghe thấy bên tai tiếng chỉ trích: “Diêu, người không chuyên tâm...”

Theo bất mãn u oán của thiếu niên, eo đột nhiên bị mạnh mẽ nâng lên, một trận trườ sấp kiên định mà cực nóng nhảy mắt đánh tan thần trí của chính mình.

“A...”

Không rõ là cảm giác gì. Già La Diêu chỉ cảm thấy mình giống như đột nhiên bị người thi triển yêu thuật, thân thể phần khởi khiến ý chí không thể khống chế.

Y nắm chặt bả vai thiếu niên, nhắm mắt lại, dần dần bị loại xa lạ, mãnh liệt chưa từng cảm thụ qua xâm chiếm.

Tia nắng ban mai mỏng manh chậm rãi chiếu vào. Nội viện im lặng mơ hồ nghe được tiếng chuông ở lầu canh trong hoàng thành.

Đêm trừ tịch —— đêm 30, cứ như vậy mà trôi qua. Một năm mới lại đến.

Già La Diêu mệt mỏi chậm rãi mở hai mắt, nhìn người đã làm cho mình bắn không biết bao nhiêu lần, thiếu niên cuộn người gắt gao ôm lấy y.

Thiếu niên đang ngủ rất say, nửa thân cơ hồ đều đè lên y, đầu chôn ở trên người y, khoảng cách gần gũi đến dọa người.

Già La Diêu cảm giác hơi thở của hắn đều phun trên người mình, ngứa ngứa, ấm áp.

Thiếu niên hai tay thon dài hữu lực, cảm giác quần ở trên người, coi chính mình như tất cả đối với hắn. Thậm chí cả hai chân đã nhiều năm không có cảm giác, cũng cảm nhận được nhiệt độ của thiếu niên.

Rất ấm áp...

Già La Diêu phe phẩy trên mặt thiếu niên, đem khuôn mặt hắn nhìn càng thêm rõ ràng.

Ngón tay nhẹ nhàng giật giật, nghĩ muốn vuốt ve khuôn mặt an bình thỏa mãn của thiếu niên, lại thấy một đạo ngân quang hiện lên, là ánh sáng từ chiếc nhẫn ở ngón áp út của mình.

Già La Diêu một phen thất thần, đem kí ức phát sinh đêm qua hồi tưởng hết thấy, ngẩn ngơ tựa như một giấc mộng.

Bỗng nhiên trên môi ấm áp, thì ra thiếu niên đã tỉnh từ lúc nào, mở to hai tròng mắt trong trẻo, mang điểm ngượng ngùng, lại có điểm vui sướng, mặt mày loàn loàn chăm chú nhìn mình.

29. Chương 32

“Chào buổi sáng!”

“... Chào.”

Già La Diêu thấy có chút khó xử, có điều đấy chỉ là trong lòng, còn ngoài mặt vẫn không biểu hiện ra điều gì, thậm chí so với bình thường còn có phần thản nhiên, đến ánh mắt cũng toát lên vẻ lạnh lùng.

Y muốn nhìn xem thái độ của thiếu niên kia, liệu có phải tay bỏ đi như lần trước không.

Tính tình thiếu niên kia luôn bất định, ý loạn tình mê cũng được, nhất thời hồ đồ cũng không sao, luôn có thể tha thứ được.

Chỉ là y không biết liệu mình có thể lại một lần nữa nhận lấy sự cự tuyệt của thiếu niên ấy hay không. Nhất là sau khi đã hưởng thụ sự tuyệt diệu đêm qua.

Nếu thật sự như vậy, Già La Diêu khó có thể đảm bảo rằng mình sẽ không gây ra chuyện gì.

Tính cách y vốn không phải như vậy.

Sinh ra trong hoàng cung đại nội, lớn lên giữa sóng gió của triều đình, tay cầm quyền cao, chấp chưởng giang sơn xã tắc, y có sự lãnh khốc cùng thủ đoạn của riêng mình. Y sợ mình sẽ để lộ cho thiếu niên kia thấy được mặt này của mình mà làm ra chuyện gì đó. Thế nên y chờ đợi, âm thầm chờ đợi thái độ của thiếu niên.

Thiếu niên chăm chú nhìn y một lát, lúc đầu dường như có chút thẹn thùng, ánh mắt ngượng ngịu, bất quá chẳng mấy chốc đã trở nên vui vẻ, lại gần hôn lên môi y.

Già La Diêu thoáng hồng lên, mắt nhìn xuống.

“Chào buổi sáng ——” Bạch Thanh Đồng lặp lại lần nữa, cổ tình kéo dài giọng, rất ngọt ngào, mang theo sự thỏa mãn cùng niềm vui nũng nịu.

Lời chào vô cùng thân mật kia khiến Già La Diêu nheo mi tròn mắt, nhất thời không biết phải trả lời ra sao, chỉ khẽ ậm ừ đáp lại.

“Àn.”

Thiếu niên ló đầu ra khỏi lớp chăn dày ấm áp, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Tuyết ngừng rồi.” Lại quay lại, cười rạng rỡ: “Năm mới vui vẻ!”

Già La Diêu bị khuôn mặt tươi cười kia làm hoa mắt, vô thức nheo mắt lại.

Bạch Thanh Đồng chui ra khỏi ổ chăn, nhìn đồng hồ bữa bãi khắp phòng, không khỏi chột dạ, vì sự lỗ mãng cùng sơ suất đêm qua mà tự trách.

Hắn nhảy xuống giường, phủ vội y phục lên người, nói: “Người đừng làm gì hết, để ta đi gọi người đến.”

Già La Diêu cũng không hề ngăn cản. Người trong phủ của y đều đã được dạy dỗ cẩn thận, biết hiểu chuyện, xem đến giờ này Cao quân gia cùng Tử Hà vẫn chưa đi vào, có thể thấy là rất biết điều.

Y nhìn theo thiếu niên nhanh nhẹn chạy ra ngoài, bản thân chậm rãi ngồi dậy, kéo lấy y sam bên giường, tùy tay khoác vào.

Thân mình chỉ mới động nhẹ như vậy, liền đã có thể tinh tường cảm giác được di chứng của sự phóng túng đêm qua để lại.

Già La Diêu khẽ cau mày, lật chăn lên, đồng loạt xộn bên dưới lộ ra trước mắt.

Y thoáng ngáy người.

Tất cả những việc đêm qua y đều chưa một lần trải nghiệm. Trên người còn lưu lại dư vị của khoái cảm thiếu niên kia mang lại. Thậm chí đến cả đôi chân tê liệt vô tri cũng hứng trọn cảm giác mê muội rệu rã.

Trước kia cùng với các nam sủng khác cũng chưa từng phóng túng như vậy bao giờ.

Già La Diêu nhớ lại quang thời gian phóng đảng trước kia, thế nhưng cảm giác lại không bằng một phần vạn so với đêm qua. Rồi nhớ đến khuôn mặt vui vẻ rạng rỡ cùng đôi mắt trong trẻo lấp lánh của thiếu niên kia, liền thấy tất cả đều xứng đáng, khóe miệng không khỏi vẽ lên một nụ cười.

“Vương gia, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi.”

Già La Diêu hồi tỉnh lại, nghe được thanh âm cung kính của Tử Hà bên kia cánh cửa.

Y đang do dự không biết có nên gọi Tử Hà vào đỡ Y lên xe lăn, đưa Y đi tắm hay không, chợt thấy Bạch Thanh Đồng đẩy cửa mà vào, quay lại nói với Tử Hà: “Cảm ơn người nha. Người đi xuống đi, ở đây để ta lo cho.”

Tử Hà ngẩng lên nhìn vương gia.

Già La Diêu khẽ gật đầu. Tử Hà liền thuận theo, cúi đầu mím môi giấu đi ý cười mà lui ra ngoài.

Chuyện của chủ tử hần không thể hỏi nhiều, nhưng chỉ cần là người mình mãi đều nhận ra được, vương gia là tự nguyện. Đây có thể coi là đạt được tâm nguyện không nhỉ?

Bạch Thanh Đồng hào hứng giúp Già La Diêu mặc y phục chỉnh tề, vòng tay xuống bế bổng y lên khỏi giường.

“Xe lăn...”

“Có ta ở đây, cần xe lăn làm gì.”

Tim Già La Diêu đập mạnh một cái, thiếu niên kia bế y vào nội thất, đi vài bước đến dục thất sau phòng.

Trong bồn tắm đã đổ đầy nước ấm. Bạch Thanh Đồng cẩn thận đặt y đến bên bể, xong liền giúp y cởi đồ.

Già La Diêu vội vàng giữ tay hần lại, nói: “Để ta tự làm.”

Bạch Thanh Đồng liếc nhìn một cái, liền cười hì hì nói: “Được thôi.” Nói xong đứng một bên, cũng không đi ra, chỉ đứng đó nhìn y.

Già La Diêu bị hần nhìn chăm chăm, chuyện gì cũng làm không được, cố gắng trấn định nói: “Người còn ở đây làm gì.”

Bạch Thanh Đồng thản nhiên đáp: “Chờ người cởi đồ chứ sao a?”

Già La Diêu sừng sốt, cảm thấy bắt đầu từ đêm qua mình có chút không bắt kịp lối tư duy của hần, lắp bắp nói: “Người, người chờ ta cởi đồ làm gì?”

Bạch Thanh Đồng trợn mắt, khó hiểu đáp: “Dĩ nhiên là để tắm cùng người rồi.”

Già La Diêu cũng trợn mắt nhìn hần.

Bạch Thanh Đồng vốn tưởng sắp được thưởng thức cảnh mỹ nhân thoát y, ai ngờ Già La Diêu lại ngây ngô như vậy, bất quá bộ dáng nhần nhần nhó nhó cũng quá khả ái đi.

Bạch Thanh Đồng biết hần là y thấy gương người, hoặc chắc chưa thích ứng lắm? Liền cười nói: “Để ta cởi trước.” Nói xong hai ba động tác lột sạch đồ trên người, *** đi vào bể tắm, vẩy vẩy tay gọi y: “Mau vào đi.”

Già La Diêu thoáng dờ ra, nhìn hần tự tại bơi qua bơi lại trong bồn tắm rộng thênh thang, liền cảm thấy sự gương gạo của mình thật buồn cười, liền chậm rãi cởi bỏ y phục.

Hạ thân y vốn không mặc gì, trường y trượt xuống liền lộ ra đôi chân tàn tật. Y khựng lại một lát, rồi từ từ thả mình xuống bể tắm.

Vì y không đứng được nên bể khá nông, xung quanh còn có bậc thang, tiện cho y điều chỉnh độ cao.

Bất quá kì thật đáng người Già La Diêu rất cao, cho dù hạ thân tàn tật bể tắm cũng không quá nông. Bạch Thanh Đồng lướt qua lướt lại trong đó, như thể được bơi đến thỏa thích.

Hơi nước nóng làm mặt hần đỏ hồng, nhưng ánh mắt lại trong suốt khó mà tả được.

Già La Diêu nhìn hần một lát, lặng lẽ bơi đi, vẩy mái công bằng.

Bạch Thanh Đồng cười ha hả, cầm lấy miếng xơ mướp trên thành bể lau người cho y. Bỗng sực nhớ ra đêm qua sau khi làm xong còn chưa giúp y rửa sạch nơi đó, sợ thứ đó ở lại trong người sẽ không tốt cho cơ thể y, ngăn ngừa giấy lát rồi lần xuống hạ thân y.

Già La Diêu đang để hấn kì lưng, ai ngờ chưa kì được mấy đã cảm thấy tay hấn bắt đầu giở trò, không khỏi cả kinh, lập tức giữ chặt lấy cổ tay tên kia, quay lại nói: “Người làm gì đấy?”

Bạch Thanh Đồng cũng có chút xấu hổ, khẽ ho một tiếng, nói nhỏ: “Thứ đó... còn chưa xử lý, không tốt đâu.”

Già La Diêu trước kia từng có nam sủng, chuyện này cũng có thể coi là biết. Nhưng lúc này thân phận đảo lộn, bảo y ở trước mặt người kia mà... y không làm được.

“Không cần... Người ra ngoài trước đi. Để ta tự làm.”

Bạch Thanh Đồng chớp chớp mắt, sự ngượng ngùng vừa rồi đã qua đi, lúc này trong lòng lại dâng lên ý thức trách nhiệm của một nam nhân, vô cùng nghiêm túc nói: “Tự người làm không sạch được đâu. Cứ để ta đến giúp đi.”

“Không được!” Già La Diêu nắm chặt cổ tay hấn, không cho lại gần.

Bạch Thanh Đồng dĩ nhiên không phải đối thủ của y, hết năn nỉ lại đến nài ép, nhưng thái độ Già La Diêu cực kỳ kiên quyết, cuối cùng đành bất đắc dĩ bỏ ý định thực hiện uyên ương dục.

30. Chương 33

Tiết tân xuân triều đình liền cho nghỉ suốt năm ngày. Tiểu hoàng đế tuổi cũng không còn nhỏ nữa, chuyện tế tổ đều giao cho y, Già La Diêu vì thân thể bất tiện, chỉ vào từ đường trong vương phủ thấp hương cho tổ tiên, mừng một đầu năm cứ thế qua đi.

Mấy ngày này Già La Diêu chỉ một mực ở trong phủ cùng Bạch Thanh Đồng, không đi đâu cả. Các vị đại thần đến chúc Tết sắp dẫm nát bậc thềm Tỉnh vương phủ mà nhiếp chính vương vẫn bình chân như vại.

Bạch Thanh Đồng kể từ sau đêm hôm đó, cũng chẳng quay về viện của mình nữa, mỗi ngày mỗi đêm đều bám rịt lấy Già La Diêu, đuổi thế nào cũng đuổi không được.

Ở trong Vương phủ này, Vương gia là chủ tử, Bạch Thanh Đồng từ sớm cũng đã được coi là một nửa chủ tử. Cao quản gia, Tử Hà cùng những người tâm phúc từ lâu đã biết tâm sự của Vương gia, thế là đều rất rất biết điều tạo cơ hội cho hai người, không có lệnh Vương gia tuyệt đối không đặt chân vào nội viện quấy rầy bọn họ.

“Nhìn cái gì đấy? Còn không mau mài mực đi.”

Già La Diêu thấy Bạch Thanh Đồng vẫn len lén nhìn trộm mình, khước miệng còn mấp mờ nhếch lên... ***
tiếu? Nhìn là biết trong đầu hấn chẳng có gì tốt đẹp, nhin không được đá hấn một câu.

Bạch Thanh Đồng đang lơ đãng mài mực. Đã nói hôm nay cùng Già La Diêu đến thư phòng đọc sách viết chữ rồi, nhưng hấn nào có phải loại người có thể an tĩnh ngồi một chỗ được? Mắt nhìn Già La Diêu nghiêng người tựa lên trường thấp đọc sách, khí thái an tường, mi mực thanh viễn; liền thấy ngứa ngáy trong lòng, cứ muốn đập vỡ sự trầm tĩnh của y, để y chỉ nhìn một mình mình. Nhất là sau khi nhìn thấy điểm đỏ ẩn hiện bên dưới vành tai, lại không khỏi động lòng khôn kể, chỉ muốn lại gần liếm lên một cái.

Bạch Thanh Đồng nghe y khích một câu, ngược lại còn cười hắc hắc, lập tức bỏ bút mực xuống, làm bộ muốn trèo lên trên thấp.

Ai ngờ Già La Diêu cuộn sách lại, chặn lại động tác của hấn, vô cùng trầm tĩnh nói: “Ngồi lại đi.”

Bạch Thanh Đồng ủy khuất bĩu môi.

Già La Diêu mỉm cười, nói: “Mau luyện viết chữ cho tử tế đi. Đừng để vào quân doanh mà đến một phong thư nhà cũng viết không được.”

“Chữ của ta đâu kém đến nỗi đó đâu.” Bạch Thanh Đồng khẽ phản đối. Chỉ là nghe đến hai chữ ‘thư nhà’, lòng lại không kiềm được mà cảm thấy ngọt ngào.

Việc tòng quân đã bàn với Già La Diêu từ năm trước, bản thân hần khi đó cũng rất vui vẻ, nhưng lúc này hần vừa mới cùng Già La Diêu lưỡng tình tương duyệt đã phải chia cách hai nơi, sự lưu luyến không nỡ trong lòng rõ ràng chẳng cần phải nói. Nhưng hần cũng không muốn đổi ý.

Bạch Thanh Đồng vốn là một thiếu niên rất tự tôn tự ngạo. Trước kia là vì tiền đồ, vì tự do cùng vinh quang của bản thân, sở dĩ vì muốn mau chóng thoát khỏi sự chăm sóc của Già La Diêu, rời khỏi Vương phủ để độc lập. Nhưng hiện tại, cũng bởi vì hần đã đến với Già La Diêu, lại càng muốn có thể chút thành tựu để xứng với y, mới có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên cạnh y.

Già La Diêu thấy hần ngoan ngoãn quay lại bàn học tập chữ, khéo môi nở nụ cười, lại cúi xuống tiếp tục đọc sách. Nhưng thật ra chữ nghĩa trong sách có vào đầu được hay không lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

Suốt mấy ngày nay, Bạch Thanh Đồng toàn tâm toàn ý bầu bạn với mình, cuối cùng Già La Diêu cũng tin rằng sự tình đầu ý hợp này là sự thật.

Chỉ là cảm xúc này đến quá đột ngột, vẫn khiến y cảm thấy có chút không thật.

Có lẽ tách ra một thời gian lại tốt...

Chỉ là sự nồng nhiệt niên thiếu, cũng như băng tuyết dễ dàng tan biến giữa mùa hè, có lẽ chớp mắt sẽ tan thành mây khói.

Già La Diêu cũng muốn thu hồi quân lệnh của y, để hần ở lại bên mình. Nhưng cũng biết điều này không phải kế lâu dài.

Bạch Thanh Đồng tuy hiện tại có cảm tình với y, nhưng tính cách của hần chắc chắn không phải kiểu người thích trường cư nhân hạ.

Già La Diêu liếc nhìn sang, thấy thiếu niên kia đã thu hồi xuân tâm mới rồi, thật sự nghiêm túc chấp bút luyện chữ, lòng hiểu hần kì thật là một kẻ có ý chí kiên định, chỉ cần có thời gian, tất thành việc lớn.

Nhân tài như thế, không nên bị mình nhốt trong Vương phủ nhỏ bé này.

Ung non dù nhỏ, vẫn có cánh bay. Một ngày nào đó sẽ bay liệng trời cao, một tiếng kinh nhân.

Già La Diêu nghĩ ngợi, không khỏi khe khẽ thở dài.

Bạch Thanh Đồng ngược mắt, khuôn mặt tràn ngập ý cười, nói: “Cứ nói ta, ngươi cũng nhìn cái gì chứ?”

Già La Diêu ho nhẹ một tiếng, hướng mắt về tiếp tục đọc sách.

Bạch Thanh Đồng hiện tại cực kỳ quý trọng mỗi thì mỗi khắc được ở bên y, thấp giọng nói: “Vừa rồi vì sao ngươi lại thở dài?”

“À?” Già La Diêu cười nhẹ, đáp: “Ngươi nghe nhầm thôi.” Y nói rất mực đường hoàng, thật khiến người ta không thể tưởng được y lại có thể nói dối không chớp mắt như thế.

Bạch Thanh Đồng buông bút, vươn vai một cái, nói: “Được rồi. Nghe nhầm thì nghe nhầm. Phần hôm nay ta viết xong rồi, ngươi xem thử xem.”

Già La Diêu nhận tờ giấy hần đưa, xem một lát, khen: “Không tồi. Có tiến bộ hơn mấy hôm trước rồi.”

Bạch Thanh Đồng ngồi xuống sau y, vòng tay ôm quanh hông, đầu đặt lên vai y, cười nói: “Có người giám sát, ta sao dám lơ là? Ta thông minh thế này, muốn học cái gì chả được.”

Già La Diêu bật cười: “Hóa ra ngươi lại mặt dày như thế. Sao trước kia lại không phát hiện nhỉ?”

Bạch Thanh Đồng ôm y nhẹ nhàng lay lay, chột nhẹ giọng nói: “Ta sẽ trở về. Ngươi đừng có nhớ ta quá, sợ sức khỏe ngươi không tốt thôi.”

Già La Diêu thoáng cứng người.

Bạch Thanh Đồng nói: “Hôm nay là mừng năm, ngày mai ngươi phải vào triều. Đại quân xuất phát mừng mười, cũng chẳng còn được mấy ngày.”

Già La Diêu không đáp.

Bạch Thanh Đồng vui đầu vào hõm vai y, chóp mũi cọ cọ lên vành tai y, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ nhớ người lắm. Ta sẽ viết thư cho người hàng ngày, người đừng có lo.”

Già La Diêu dựa vào lòng hấn, vỗ vỗ lên bàn tay đang ôm lấy mình, thấp giọng nói: “Lưu Trường Phong là do ta đề bạt, rất có khả năng quân quân đánh giặc, người nhớ đi theo hấn, qua một hai năm...” Hấn bỗng không nói thêm được nữa, dừng lại một lát, nói: “Ta sẽ để Tử Mặc đi cùng người. Đến quân doanh rồi đừng có lơ đãng, tất cả đều phải nghe theo quân lệnh. Chờ chiến sự biên quan ổn định rồi, ta sẽ điều người quay về.”

Bạch Thanh Đồng lặng yên không nói. Hấn biết những tướng sĩ thiếu niên, con cháu quan lại nhập ngũ ít nhất đều ở lại trong quân đội đến vài ba năm. Già La Diêu vốn cũng tính như thế, nhưng chung quy vẫn luyện tiết mình, tính đến chờ tình hình biên quan bình ổn liền cho mình quay lại.

Lấy tính cách Bạch Thanh Đồng trước kia, tất nhiên không muốn được đối xử đặc biệt như thế, nhưng hiện tại hấn lại không nói nên lời.

Người trong lòng mảnh mai đơn bạc, trong mắt vương vài gợn sóng mong manh, nơi thái dương cũng lưu lại dấu vết nhiều năm mỗi vết.

Hấn sao có thể nhẫn tâm để người này ở lại kinh thành chia cắt mấy năm trời?

Nếu không có mình, vương phủ này sẽ trở nên vắng vẻ. Bên cạnh y đến một người để nói chuyện cũng không có, sẽ tịch mịch đến nhường nào?

Bỏ đi bỏ đi. Không phải chỉ là dựa vào quan hệ, đi đường tắt một chút thôi sao? Chỉ cần bản thân thật sự có bản lĩnh, cần gì phải để những thứ vớ vẩn đó quẩn chân.

Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau. Già La Diêu cẩn thận gấp lại tờ giấy luyện chữ của y, đặt lên chiếc bàn nhỏ.

Bạch Thanh Đồng nghiêng đầu xuống hôn lên vành tai y. Mục tiêu là ngay trên hồng ngân đêm qua hấn lưu lại.

Già La Diêu bị hấn biến thành thở gấp, toàn thân nóng lên, cơ thể tê dại, liền đẩy hấn ra: “Đừng nghịch...” Nói còn chưa dứt câu, đã bị thiếu niên một hơi nuốt lấy.

Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng áp xuống, chỉ cảm thấy đôi môi mỏng này sao lại có thể tuyệt vời đến vậy?

Nụ hôn càng thêm nồng nhiệt, hai tay cũng không an phận.

Vài ngày nay hai người tình ý sơ định, tai tóc chạm nhau, những việc mất hồn tự nhiên phải có. Bất quá Bạch Thanh Đồng vẫn cực kỳ kiềm chế, không giống hành động một thiếu niên ở tuổi này.

Nhưng lúc này chỉ mới quá trưa, ánh mặt trời ấm áp tràn vào, Bạch Thanh Đồng thế mà lại trở nên hoang đường.

Bạch nhật hoang ***...

Trong đầu Già La Diêu bỗng bật lên từ này, nhưng cơ thể thiếu niên ấy ấm áp là thế, đôi bàn tay ôn nhu là thế, khiến y làm sao... cự tuyệt cho được.

31. Chương 34

“Ân... A ——”

Già La Diêu bật lên tiếng rên rỉ khe khẽ, ngửa cổ lên, bám chặt lấy bờ vai thiếu niên kia.

Hai người y phục còn chưa cởi hết. Bạch Thanh Đồng cực kỳ thuần thực cùng ôn nhu mà tiến vào cơ thể y, ngón tay linh hoạt mơn trớn phía trước của y.

Tiếng ma sát của y phục, tiếng động ái muội của thân thể va chạm lẫn nhau, còn có tiếng thở dốc cùng rên rỉ trong cảm xúc cao trào mãnh liệt của hai người, đều mang lại cho gian thư phòng qua trưa một vẻ kiêu diễm cùng *** mị vô pháp hình dung.

Tay Già La Diêu huých vào bộ cờ đặt trên bàn, ván cờ đánh đổ dang cùng hộp đựng quân cờ rơi xuống, từng đóm đen tung tóe khắp tháp.

Y sờ soạng như muốn bắt lấy gì đó, lại chỉ nắm được vài quân cờ.

Chiếc vòng vàng trên ngón áp út tỏa sáng trước mắt.

Bạch Thanh Đồng cầm lấy tay y mà đặt lên đó một nụ hôn, mồ hôi phủ lên trên cơ thể. Ngón tay buông lỏng, quân cờ rơi xuống giữa hai cơ thể đang quấn vào nhau.

Bạch Thanh Đồng đột nhiên siết chặt lấy y, ngã người lên tháp, buông một tiếng thở dài thỏa mãn.

Già La Diêu toàn thân rã rời không còn sức lực, nằm trong lòng thiếu niên kia lần xuống tìm kiếm.

Bạch Thanh Đồng bắt lấy tay y, đôi mắt luôn trong trẻo đen thẳm thẳm như không thấy đáy.

“Cờ...” Già La Diêu thì thào.

“Kệ đi.” Bạch Thanh Đồng cùng y đối mặt ôm sát lấy nhau, hơi thở nóng hổi phả lên hai gò má y.

Hai người nằm trên tháp giữa những quân cờ tản mát, có cảm giác lãng mạn một cách kỳ dị.

Bạch Thanh Đồng thư thái thỏa mãn, cúi đầu hỏi: “Có thoải mái không?”

Thanh âm khàn khàn của thiếu niên còn mang theo khí tức tình sắc lưu lại. Già La Diêu vuốt lên lọn tóc hỗn loạn của hắn, hàm hồ đáp lại.

Bạch Thanh Đồng không hài lòng nhéo nhẹ một cái lên phần hông thanh mảnh của y.

Già La Diêu nheo mắt, mỉm cười nói: “Thoải mái. Cực kỳ thoải mái.”

Đến lúc này Bạch Thanh Đồng mới nở nụ cười, biếng nhác ôm y nằm đó.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang. Ngày hôm sau Già La Diêu vào triều, các đại thần kinh ngạc phát hiện nhiếp chính Vương luôn lãnh tĩnh tự trị tâm tình có vẻ phi thường tốt. Tuy rằng thái độ vẫn là thần nhiên, nhưng như thể xuân phong thổi qua, toàn thân đều mang chút độ ấm.

Tiểu hoàng đế cũng phát hiện hoàng thúc dường như có chút... xuân phong mãn diện (mặt tươi như hoa, mặt đầy gió xuân =)))? Đến đầu mảy khóe mắt cũng không quá nghiêm nghị như trước.

Lệnh nhập ngũ của Bạch Thanh Đồng đã tới, cũng đi đến bộ binh báo danh đầu tiên. Cùng nhập ngũ với hắn là vài tên con ông cháu cha. Bất quá khiến cho hắn ngạc nhiên là Triệu tam thiếu gia Triệu Tử Anh hay gây sự với hắn cư nhiên cũng đến.

Nhưng dù sao cũng không có gì là lạ, cha Triệu Tử Anh là Thượng thư bộ binh, hiện tại biên quan miền Bắc đang rối loạn, dị tộc quấy nhiễu, đối triều đình mà nói tuy không phải chuyện tốt, nhưng đối với đám con cháu quan lại muốn tìm cơ hội vươn lên cũng là một thời cơ tốt. Nhập ngũ mang về một cái chiến công, cũng dễ dàng thăng tiến.

Triệu Tử Anh gặp Bạch Thanh Đồng thì hừ mũi một cái.

Bạch Thanh Đồng tự nhiên không còn nhớ rằng việc ngày hôm đó bị hắn châm chọc cùng kích thích xong, bản thân mới vì mất mặt mà chạy về say khướt chạy về vương phủ, kết quả lại đi cưỡng bức Già La Diêu, ngày hôm sau vì bị đá kích chạy trốn mà ngã ngựa mất trí nhớ. Nhưng bất luận là trước hay sau khi hắn mất trí nhớ thì hai người vẫn đều không hợp nhau, điểm này thì không còn gì để nghi ngờ nữa.

Bạch Thanh Đồng lạnh nhạt nhìn hắn một cái, không có hứng thú để ý đến sự khiêu khích của hắn, lấy số hiệu từ bộ binh, nhất nhất chào hỏi tất thấy bạn đồng ngũ.

Tính tình hắn vốn rất tốt, lại giỏi giao thiệp với người khác, cho đến mừng mười xuất chinh thì đã làm thân được với không ít đồng sự.

Đêm trước ngày đại quân xuất phát, Già La Diêu không tiện xuất kinh đưa tiễn, chỉ đành tiễn hắn đến đại môn vương phủ, nhìn hắn hồi lâu chỉ nói ra hai chữ.

“... Bảo trọng!”

Bạch Thanh Đồng cười đến ung dung, nhìn bọn Tử Mặc đứng đằng xa, liền hơi cúi xuống gần y, khẽ nói: “Chờ ta!”

Trong đôi mắt trong trẻo có lưu luyến, có yêu thương, nhưng lại có càng nhiều kiên định.

Già La Diêu lặng yên nhìn hắn, khoe miệng vẽ lên nét cười, khe khẽ gật đầu.

Bạch Thanh Đồng mỉm cười, không nói gì thêm. Xoay người tiêu sái nhảy lên lưng ngựa, vung roi nói với Tử Mặc: “Đi!”

Nhìn bóng lưng hai người dứt khoát ra đi, mãi cho đến khi không còn thấy được nữa.

Cao quản gia thấy nhiếp chính Vương vẫn thần người trước đại môn mà nhìn ra đằng xa, lại gần nói: “Vương gia, trong quân ngài đều đã thu xếp chu toàn rồi, không có chuyện gì đâu. Trời lạnh, vẫn nên quay về phòng thì hơn.”

Già La Diêu kéo lên tấm chăn đắp trên đùi, cảm thấy đúng thật có chút lạnh.

Từ kinh thành đến biên quan phía bắc đường xá xa xôi. Hành quân không ngừng nghỉ, suốt một tháng trời rong ruổi trên lưng ngựa, hai bên đùi Bạch Thanh Đồng cọ xát ra một tầng chai.

Vất vả mãi cũng tới Kinh Châu. Bởi mùa đông giá rét mới vừa đi qua, binh mã Bắc Di bắt đầu rục rịch, biên quan đã xảy ra vài trận chiến nhỏ.

Thời điểm bọn họ đến nơi, vừa lúc gặp Lưu tướng quân đang dẫn theo một đội nhân mã từ bên ngoài truy tiểu trở về thành. Máu đỏ tươi bị gió lạnh thổi cho đông lại trên chiến giáp, mang lại cảm giác tê liệt cùng huyết tinh. Những binh sĩ đều mang sắc mặt ngưng trọng, không có sự mừng rỡ cùng thoải mái vì đã đánh đuổi được quân Bắc Di mà chỉ có sát khí sót lại cùng sự mệt mỏi rã rời.

Bạch Thanh Đồng cùng tân binh đều bị yêu cầu xuống ngựa, cùng bộ binh thi lễ với tướng quân.

Lưu Trường Phong chỉ nhìn liếc qua đám tân binh tươm tướp mới vào thành đang xếp thành hai hàng rồi cứ thế mang theo đám bộ hạ mới vừa đánh đuổi bọn người Bắc Di phi ngựa về doanh trại. Sau lưng ngựa còn buộc hai cái đầu của tướng lãnh bên địch.

Bạch Thanh Đồng mở tròn mắt, phát hiện không chỉ riêng tướng quân mà gần như mỗi tướng sĩ đều có mấy cái đầu địch, buộc túm hết tóc lại ngoắc phía sau, nảy lên nảy xuống theo nhịp ngựa phi, thậm chí còn có thể thấy rõ vài khuôn mặt chết không nhắm mắt.

Mặt hắn trở nên trắng bệch.

Từ lâu đã nghe đồn Lưu tướng quân đóng ở biên quan nhiều năm, sát khí rất nặng.

Vì muốn chấn nhiếp (dọa người á) cùng thị uy, mỗi lần thắng trận đều bắt các sĩ binh cắt lấy vài cái đầu đám quân xâm lược treo ngoài tường thành.

Vừa rồi khi vào thành bọn họ có thấy trên cổng thành cao ngất có treo lủng lẳng vài cái đầu đã khô quắt, cảm giác không đến mức quá chân thật. Nhưng ở khoảng cách gần như thế được tận mắt nhìn thấy một đám đầu còn “tươi” nguyên, ít nhiều vẫn bị kích động.

Bất quá hắn nghiêng đầu nhìn lại, đúng lúc thấy khuôn mặt trắng bệch xanh lét khoa trương hơn hắn gấp mấy lần của Triệu Tử Anh, còn vã mồ hôi lạnh đầm đìa, liền thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều.

CHWONG 35.

Vào quân doanh, những người như Bạch Thanh Đồng cùng Triệu Tử Anh tuy rằng đều là tân binh, nhưng là con cháu quan lại, đại thể đã được phân vào các đội cả rồi. Bạch Thanh Đồng cùng Tử Mặc cùng được phân vào một doanh trại.

Sẩm tối, Bạch Thanh Đồng được Lưu Trường Phong triệu kiến trong lều lớn. Tướng quân đằng đằng sát khí buổi chiều sau khi bỏ đi khô giáp (mũ sắt, áo giáp), nhìn qua lại có vài phần phong thái của nho tướng. Hơn nữa vị tướng quân này có vẻ không lớn tuổi lắm, tối đa chỉ khoảng ba mươi mấy, diện mạo vô cùng oai hùng.

“Bái kiến tướng quân.” Bạch Thanh Đồng cung kính hành lễ.

Lưu Trường Phong nhìn hẩn một chút, nói: “Ngươi là Bạch Thanh Đồng? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu tuổi.”

“Àn.”

Lưu Trường Phong trầm tư nhìn hẩn. Y nhận lệnh của Nhiếp chính vương, phải để ý chiếu cố thiếu niên từ phủ nhiếp chính vương này, để hẩn ở bên người để rèn luyện một thời gian.

Tuy rằng, Lưu Trường Phong quanh năm đóng ở biên quan, nhưng vẫn rất nhanh nhạy với tin tức trong kinh. Từ lâu y đã biết thiếu niên này với Nhiếp chính vương có chút quan hệ thân mật, thậm chí còn có lời đồn hẩn là nam sủng của Nhiếp chính Vương.

Bất quá nhìn thiếu niên trước mặt, Lưu Trường Phong lập tức cảm thấy lời đồn trên là sai. Bởi lẽ thiếu niên hai mắt trong trẻo, thần thái kiên định, nhìn thẳng y không chút hoang mang, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, có lẽ là một nhân tài đáng để bồi đắp.

Tâm trạng y lúc này có chút lưỡng lự. Bởi vì lệnh Nhiếp chính vương giao cho rất mơ hồ, chỉ nhấn mạnh phải bảo vệ thiếu niên bình an, những cái khác đều mặc y an bài. Như thế trái lại càng khiến y có chút khó có thể hạ thủ.

Nếu muốn bảo hộ thiếu niên bình an, thì cứ đưa thẳng về hậu cần phụ trách lương thảo, khí giới là an toàn nhất – vừa không phải ra chiến trường, hồ lộng 2, 3 năm sau gọi về thăng chức. Đây là loại chuyện Lưu Trường Phong khinh nhất. Đám con ông cháu cha từ kinh thành tới, kẻ nào yếu đuối, tham sống sợ chết là y tổng thẳng tới nơi đó luôn.

Thế nhưng thiếu niên trước mắt này, trong ánh mắt hẩn có nhiệt tình và nhiệt huyết, có hi vọng và đã tâm đối với thời gian mà chỉ tuổi thiếu niên mới có.

Đâu phải hạng người tầm thường chịu ở dưới người khác.

Với khả năng nhìn người của Lưu Trường Phong, chỉ liếc mắt đã đủ nhìn ra khát vọng tận đáy lòng Bạch Thanh Đồng, cho nên y mới lưỡng lự.

Bạch Thanh Đồng thấy tướng quân nói với hẩn hai câu xong liền lặng yên, ngực có chút bất an, nhưng vẫn kiên nhẫn đợi. Cuối cùng tướng quân mở miệng nói.

“Tại sao ngươi lại tới nơi này?”

Bạch Thanh Đồng hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn Lưu tướng quân, phát hiện đáy mắt y sự thẩm tra và đánh giá, liền hiểu ngay. Hẩn suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu chức chỉ biết bảo vệ quốc gia, phòng ngự ranh giới Đại Tề ta, thực hiện lòng trung thành và trách nhiệm mà mỗi chiến sĩ phải có. Ngoài ra, Thanh Đồng bất tài, cũng mong được rèn luyện bản thân, thực sự trở thành người có ích cho quốc gia, vì bách tính biên quan, vì bệ hạ, vì đại nghiệp của Đại Tề ta. “

Lưu Trường Phong xem xét tỉ mỉ hẩn trong chốc lát, chậm rãi nói: “Ngươi có chắc mình hiểu rõ không? Biên quan kham khổ, hơn nữa lũ Bắc di nhân (lũ man di mọi rợ phương Bắc) giảo hoạt hung ác, lúc nào cũng có thể mất mạng. Ngươi không sợ sao?”

Bạch Thanh Đồng mỉm cười, vẫn giữ thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: “Nghe nói đại nhân tòng quân khi chưa đủ mười sáu, làm một giáo úy tiên phong suốt tám năm, mãi cho đến khi Nhiếp chính vương tuệ nhãn thức nhân (có mắt nhìn người), mới thăng bước lên chức tướng. Nếu tướng quân có thể tôi luyện tám năm, một bước trên trời, lẽ nào Thanh Đồng lại không như thế được sao?” Ta tự cảm thấy mình không thua kém gì người a.

Lưu Trường Phong ngẩn người, nhìn thấy sự cuồng vọng và tự tin trong đáy mắt người thiếu niên, đột nhiên cất tiếng cười to.

Y xuất thân nghèo khó, nhân cách chính trực nên khó lấy lòng quan trên, lại không có ô dù hậu thuẫn. Từ binh sĩ bình thường được lên chức giáo úy tiên phong, tròn tám năm không có thăng chức. Nếu không phải gặp được Nhiếp chính vương, nói không chừng bây giờ vẫn còn ở trong lều trại quân tiên phong đi.

Tuy rằng hiện thực đã chứng minh nhiếp chính vương quả thực tuệ nhân thức nhân, không chọn sai người. Nhưng y tám năm không thắng không tiến lại dùng một cái lên làm tướng quân đã trở thành trò cười trong mắt rất nhiều người. Bởi vậy từ sau khi y thăng lên chức tướng quân, thanh uy hiển hách, không người nào dám đối mặt với y mà nhắc tới chuyện này, rất sợ động đến điều kiêng kỵ của y.

Bao năm qua, Bạch Thanh Đồng chính là người đầu tiên dám đối mặt mà nói thẳng với y việc này.

“Tốt! Tiểu tử ngươi cũng có khí phách lắm.” Ánh mắt Lưu Trường Phong lộ vẻ tán thưởng, liền quyết định: “Đã như vậy, ngươi liền ở lại bên cạnh Lưu mỗ ta làm một Phiêu Kị giáo úy đi. Để Lưu mỗ ta nhìn xem, ngươi có phải kỳ tài số một hay không.”

Bạch Thanh Đồng mừng rỡ. Suốt chặng đường, hắn vẫn nghe Tử Mặc “giới thiệu” về Lưu Trường Phong, sớm đã ngưỡng mộ y. Đến chiều lại tận mắt kiến Lưu Trường Phong trở về từ chiến trường – uy phong凛冽, càng thêm sùng bái.

Vội vã vén trường bào, quì một gối, cao giọng đáp: “Vâng!”

“Vương gia, đã đến Sùng Sơn quan rồi.”

“Ân.”

Già La Diêu một tay đỡ đầu, một tay vuốt ngực, nhắm mắt tựa ở nhuyễn tháp.

Qua Sùng Sơn quan, đi về phía bắc thêm một ngày là tới Kinh Châu, từ đó tiếp tục đi về hướng tây sẽ tới hành lang trường Tây, cửa ngõ Đại Tề – Đức An quan. Đây chính là đích đến lần này của Già La Diêu.

Tử Hà thấy trước mắt sẽ tới Kinh Châu mà Vương gia vẫn không có tinh thần, bèn nói:

“Ngài mệt lắm ă? Bằng không chúng ta nghỉ ở Sùng Sơn quan một ngày ?”

Già La Diêu hơi trợn mắt, nói: “Không cần. Tiếp tục chạy đi.”

Qua tân niên, lũ bắc di nhân sẽ lập tức bắt đầu trận càn quét mùa xuân. Lần này bọn chúng bị tuyết lớn phủ kín núi, nội tư thiếu thốn, khí thế sẽ càng hung hăng.

Bức tấu chương trước đó vài ngày tấu, bắc di nhân cùng lang tộc phía bắc sa mạc cấu kết, liên tiếp tấn công ba tòa thành trong dãy hành lang Trường Tây.

Tiểu hoàng đế tức giận đến dậm chân, gia tăng phòng thủ phía bắc. Già La Diêu dùng mãnh thiện chiến, vận binh như thần, cuối cùng quyết định tự mình mang binh giám quân, đánh tan thế lực bắc di và lang tộc.

Mấy ngày nay, tấu chương về biên quan đổ về như lở tuyết, khiến cho khuôn mặt trắng trẻo của tiểu hoàng đế hết đen lại trắng

Y lên tinh thần ngồi dậy, nói: “Đem những tấu chương hôm nay lại đây.”

Tử Hà thưa vâng rồi đưa lên một xấp sổ con về quân vụ, còn có thêm một ít tấu chương từ trong kinh.

Già La Diêu chậm rãi nhìn. Tử Hà lẳng lặng ở bên nấu cháo cho Vương gia.

Mấy ngày nay Vương gia ăn uống không được tốt, khí sắc cũng kém đi rất nhiều. Đáng tiếc Vương ngự y chưa tới, Vương gia cũng không cho những ngự y khác khám bệnh. Tử Hà cũng không thể làm gì khác là cố gắng chăm sóc Vương gia hết sức có thể.

Già La Diêu tới Sùng Sơn quan vẫn chưa dừng lại mà chạy một mạch đến lúc hoàng hôn tới Kinh Châu.

Y buông tấu chương, đẩy cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, không khỏi mỉm cười, nói: “Xem ra gần đây, Lưu tướng quân đạt thành quả không tệ.”

Tử Hà cũng lại gần nhìn thoáng qua, nói: “Lưu tướng quân là người nghiêm khắc. Dân chúng Kinh Châu nhiều như thế này, không biết bao người phải gặp ác mộng .”

“Ngươi quá coi thường bách tính nơi biên quan rồi. Nếu như Kinh Châu bị tấn công, tất cả nam nữ già trẻ trong thành sẽ trở thành binh sĩ xuất sắc trên chiến trường.”

Tử Hà cười nói: “Bách tính giai binh (mọi người đều là lính). Chính sách Vương gia lập ra mười năm trước ở biên quan, càng lúc càng thấy hiệu quả”

Già La Diêu không cười, chỉ nhìn tường thành cao, dày trước mặt, nhớ đến người thiếu niên đã chia cách hơn tháng nay.

32. Chương 36

Bạch Thanh Đồng thật không ngờ nhanh như thế lại có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia lần thứ hai. Cho nên, khi hắn trở về đại trường (lều lớn), ngẩng đầu nhìn thấy người ngồi trong xe lăn khẽ mỉm cười yên lòng thì không khỏi kinh hỉ mà bật ra một tiếng kêu lớn.

“Người có vẻ rất cao hứng nhỉ.” Già La Diêu mỉm cười, thân thiết mà mang chút nhớ mong.

Bạch Thanh Đồng bước nhanh lại, trên thực tế gần như là nhảy bổ tới, thế nhưng ngay lúc tới trước xe đẩy, đã kịp ngăn lại hành vi lỗ mãng thiếu thành thực của bản thân, kích động nói:

“Sao người đã tới rồi? Tới lúc nào? Tử Mặc cũng không có nói cho ta biết. Người chờ một chút, ta đi lấy trà cho người, mấy người chỗ ta mang đến nhiều lắm.”

“Đừng đi. Tử Hà đã đi chuẩn bị rồi.” Già La Diêu thâm ý nhìn hắn, thấy hắn xoay quanh trong trường (lều), không đi mà ở lại cạnh mình. Thế nhưng tình cảm bộc phát thoáng qua khi hắn trông thấy mình, đủ để bù đắp mọi khuyết điểm.

“Người ngồi xuống, ta không có nhiều thời gian lắm, chúng ta nói chuyện một chút.”

Màu da khỏe mạnh do phơi nắng của Bạch Thanh Đồng hơi ửng hồng, ý tứ nói: “Ta mới từ thao trường về, người có chút bản... Người chờ một chút, ta đi tắm rồi sẽ trở lại.”

Nói xong không cho thời gian để Già La Diêu đáp lại, vội vàng chạy ra khỏi lều lớn, chạy đến phòng tắm chung ở phía sau. Cũng không chờ gã sai vặt trong quân doanh đun nước nóng, vội vã dùng chỗ nước nửa nóng nửa lạnh mà tắm.

Qua một tháng, hắn đã trưởng thành rất nhiều.

Lần đầu tiên hắn theo Lưu tướng quân ra chiến trường đánh đuổi bắc di nhân xông vào thôn trang biên giới, nắm chặt trong tay chiến đao, ngực lại đầy cảm giác thấp thỏm, bất an. Thế nhưng khi xông lên đối địch, hoàn toàn không có chút thời gian do dự.

Trên chiến trường, không phải người chết thì chính là ta mất mạng. Giết người cũng không còn là vấn đề đạo đức mà là vấn đề sinh tồn. Nhất là khi thấy thảm trạng của thôn trang, thì thể thê thảm của bách tính khiến cho hắn sôi máu.

Trong nháy mắt, não của hắn trống rỗng, chỉ còn lại bản năng sinh tồn.

Chỉ còn biết nắm chặt lấy vũ khí trong tay, nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của địch liền bổ xuống.

Sau khi giết người đầu tiên, lấy máu tươi của địch mà tế lòng từ bi trong lòng, còn lại chỉ là chiến đấu!

Đó chỉ là cuộc vây quét quy mô nhỏ, lũ bắc di nhân hung ác, độc địa nhưng không có nhiều lắm. Tổng cộng Bạch Thanh Đồng giết 3 người cả thấy. Với một tân binh mà nói, thành tích đó cũng không tồi. Thế nhưng hắn vẫn chưa thể ngồi trên lưng ngựa mà cất thủ cấp của quân địch.

Việc này Lưu cũng không nói gì. Y cũng không đến mức yêu cầu binh lính của y phải làm được như vậy.

Bạch Thanh Đồng vốn có cho rằng sau khi giết người nhất định sẽ ngủ không yên. Nào ngờ mọi việc lại hoàn toàn không phải như vậy. Theo như Tử Mặc kể lại đêm đó hắn ở trong trại ngủ như chết, tiếng gáy đủ để đánh thức cả lộn.

Thế là Bạch Thanh Đồng cười gian, nói: “Tử Mặc, ta cũng không biết nguyên lai người thuộc họ lộn nha.”

Tử Mặc giận dữ. Tuy rằng chuyện này là do hắn nói không đúng trước, nhưng nhìn Bạch Thanh Đồng xấu xa cười gian, hắn liền ghi nợ. Cho nên, hôm nay Tử Mặc trả thù, không nói chuyện Vương gia tới cho Bạch

Thanh Đồng biết trước, khiến cho Bạch Thanh Đồng hoàn toàn bị động. Để không bị mất mặt vì bộ dáng lầy lội của mình trước mặt Già La Diêu luôn ưa ngăn nắp sạch sẽ, Bạch Thanh Đồng vội vàng chạy đi tắm nước lạnh.

Quá mức để ý đến hình tượng bản thân trước mặt đối phương, đúng là đang yêu mà.

Sau khi Bạch Thanh Đồng thay xiêm y sạch sẽ đi vào đại trường, thấy Già La Diêu vẫn ưu nhã như trước, không mang theo một vết lộn xộn do thiên lý bốn ba thì đáy lòng đột nhiên thốt lên những lời này.

“Ngồi xuống. Ăn cơm trước đã.” Già La Diêu mỉm cười nhìn hần, đảo khách thành chủ mà nói.

Y đã gặp Lưu Trường Phong, giao bàn mọi việc xong xuôi, chính mình quay về doanh trường chờ Bạch Thanh Đồng. Ai ngờ hần vừa thấy Già La Diêu, chỉ kịp nói hai ba câu liền chạy vội đi tắm. Y nào có chê hần bẩn đâu!

Lúc này cơm nước mà Lưu Trường Phong đặc biệt chuẩn bị cho Nhiếp chính vương được dọn ra, cũng may tốc độ Bạch Thanh Đồng cực nhanh, nếu không hần không chỉ phải tắm nước lạnh, còn phải ăn cơm nguội nữa.

Bạch Thanh Đồng cười hắc hắc, ngồi xuống bên người y. Trong tay nắm chiếc đĩa, nhưng mắt hần lại nhìn chăm chăm vào y.

Vừa rời trên đường trở về, hần gặp Tử Hà, đã biết Già La Diêu là vì sao mà đến. Tuy rằng biết Già La Diêu chủ ý đến Đức An quan, tới Kính Châu cũng không phải để gặp mình, nhưng chỉ cần có thể gặp y trong chốc lát cũng là chuyện cực kỳ hạnh phúc rồi.

“Mau ăn. Nhìn ta cũng đủ no rồi à?” Già La Diêu cười như không cười mà nói. Bạch Thanh Đồng chú ý lỗ tai y kỳ thực có chút đỏ.

Bạch Thanh Đồng một bên xới cơm, một bên cười đến ngu ngốc nhìn y, còn không quên đưa cho y đĩa rau, nói: “Người cũng ăn đi. A, đây chính là bữa ăn ngon nhất từ khi ta vào quân doanh đây, đều nhờ phúc của người cả?”

“Biết thế còn không nhanh ăn nhiều một chút.” Hai người chia xa nhiều tháng, Già La Diêu lần thứ hai bị ánh mắt nồng nàn do ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ của hần thiêu đốt, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Dùng bữa xong, Già La Diêu nói: “Đã quen ở quân doanh chưa?”

“Ồn cả.”

“Lưu tướng quân đối đãi người thế nào?”

“Tốt.”

“Ồ đây có khổ không?”

“Có chút.”

“Có bị thương không?”

“Hiện nay không có.” Bạch Thanh Đồng suy nghĩ một chút, lại nói: “Ta sẽ không để bản thân thụ thương, người yên tâm.” Đây là câu nói dài nhất từ lúc nói chuyện mà hần vẫn cười đến ngu ngốc nhìn chăm chăm Già La Diêu nói ra.

Có nhớ ta không?

Những lời này Già La Diêu dù thế nào đều khó có thể xuất khẩu. Thế nhưng Bạch Thanh Đồng lại không hề ngại chuyện này.

Hần thấy Già La Diêu không nói thêm gì nữa, liền ngồi xồm trước xe lắn của y. Hần cầm tay y, cọ lấy cọ để như chú chó nhỏ, sau đó ngược đôi mắt trong trẻo tràn đầy chờ mong, nói: “Diêu, có nhớ ta không?”

Già La Diêu có chút ngượng ngùng, nhưng không rút tay ra, chỉ dụi dụi cười, tất cả đều không cần nói bằng lời.

Bạch Thanh Đồng vô cùng thân mật phủ phục lên đùi y, ôm thắt lưng y, nói: “Người phải ở lại biên quan bao lâu?”

“Chưa biết được. Bắc di nhân cùng lang tộc cấu kết, chỉ cần đánh tan đồng minh của bọn chúng là có thể quay về, cũng không phải chuyện gì quá khó giải quyết. Thái hoàng thái hậu bệnh nặng, sợ không qua được mùa xuân, cho nên ta muốn nhanh chóng trở về.”

Già La Diêu tinh tế vuốt ve mái tóc còn chưa khô của hắn, hưởng thụ ấm áp từ nhiệt độ cơ thể thiếu niên.

Niên thiếu cọ cọ y, có chút xấu hổ xấu hổ ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Đêm nay... người có thể lưu lại không?”

Già La Diêu hơi cứng đờ, lúng túng lại mang theo chút áy náy nói: “Đây là quân doanh... Hơn nữa ngày mai ta còn muốn khởi hành đi Đức An quan.”

“Nga...” Niên thiếu thất vọng tựa đầu vào lòng y, bất mãn nói thầm một câu gì đó mà nhĩ lực tốt như Già La Diêu cũng không nghe thấy.

Bất quá niên thiếu rất nhanh ngẩng mặt, vẻ mặt nhu tình mật ý nói: “Diêu, vậy hôn một cái đi.”

“Hả?”

Già La Diêu còn chưa kịp phản ứng, thiếu niên đã nhào tới, dịu dàng mà nhiệt tình che miệng y lại.

33. Chương 37

Hơi thở ấm áp lưu động bên người. Cử biệt trùng phùng (xa nhau lâu ngày gặp lại) khiến hai người đều có điểm kích động.

Bạch Thanh Đồng hôn đôi môi cánh hoa mỏng thơm của Già La Diêu, đầu lưỡi thỉnh thoảng lướt nhẹ, ngón tay chậm rãi trượt vào vạt áo y, tựa hồ có dự định tiến thêm một bước.

“Dừng... Đủ rồi.”

Già La Diêu nắm lấy cái tay không an phận, đẩy ra, tránh ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của đôi môi Bạch Thanh Đồng.

Trời biết, hôn tiếp nữa nhất định sẽ phát hỏa mất!

Bạch Thanh Đồng lưu luyến dán lại trên người y, cúi đầu khẩn cầu: “Thực sự không được sao? Diêu?”

Già La Diêu lui xe đẩy ra sau, cảm thấy cuối cùng không khí xung quanh không còn loãng như lúc nãy nữa.

Kỳ thực y cũng không phải không thể thỏa mãn dục vọng của Bạch Thanh Đồng. Dù sao xa nhau lâu như thế, y có thể hiểu được khát vọng của thanh niên. Thế nhưng chẳng hiểu tại sao, y chính là không có tâm tình làm. Hơn nữa mấy ngày nay, ngửi thấy mùi thuốc đông y liền buồn nôn, ngay cả thuốc làm thư giãn kinh mạch ở chân mà y vẫn dùng hàng ngày cũng đều dừng uống.

“Đây là quân doanh... Người là tân binh, phải chú ý lời đàm tiếu.”

Hơi thở của Già La Diêu còn có chút bất ổn, sửa sang lại vạt áo của mình, lần thứ hai cự tuyệt hắn.

Bạch Thanh Đồng thất vọng ghé vào bên cạnh xe đẩy, cúi đầu nhìn một chút hạ thân đã đứng thẳng của chính mình, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhịn.

Già La Diêu nhìn hắn co lại, dùng đôi mắt tội nghiệp như chú chó nhỏ nhìn mình, không khỏi nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói: “Đồng, ta giúp người.”

Tay y khéo léo cởi đai lưng của thiếu niên, tiến vào trong quần, cầm cái vật đang nhiệt tình phát nóng.

Bạch Thanh Đồng thở hổn hển, không tự chủ được tựa lên người y, phát ra tiếng thở dài ân ái.

“Diêu... Người thật là lợi hại...”

Thủ pháp Già La Diêu rõ ràng rất lão luyện, lại biết rõ điểm mẫn cảm của hắn. Chỉ cần lấy tay khiêu khích như vậy, liền khiến cho Bạch Thanh Đồng sảng khoái đến mức không chịu được. Nếu không phải y vừa liên tục cự tuyệt hai lần, Bạch Thanh Đồng lúc này nhất định không chút do dự mà áp đảo y, cần gì để ý thời gian với địa điểm gì nữa.

“Ha ha. Thực dễ thương.” Già La Diêu cười nhẹ, thu hồi bàn tay dính đầy dịch thể.

Bạch Thanh Đồng đỏ mặt lên, xoay đầu lấy khăn vải ở cạnh quân tháp (nhuyễn tháp trong quân doanh) lau cho y. Xoa xoa, bỗng nhiên oán giận trừng mắt nhìn Già La Diêu.

Hắn vừa trì hoãn địa nghĩ đến, sợ dĩ Già La Diêu kinh nghiệm phong phú như vậy, đương nhiên là do từng đường nam sủng mà thành.

Vừa nghĩ như thế, hắn có chút mất hứng, lại có chút không cam lòng, nóng lòng thể hiện, nói: “Diêu, ta cũng giúp người lộng.”

Ai biết Già La Diêu lắc đầu, nói: “Ta không có hứng thú, tự mình cũng không làm.”

Bạch Thanh Đồng giờ mới phát hiện, vô luận là vừa rồi y làm hay chính chính mình khiêu khích, Già La Diêu đều không phản ứng gì. Tâm tình lập tức chuyển sang lo lắng, mở to hai mắt nói: “Gần đây thân thể người có khỏe không?”

Già La Diêu thấy hắn nghĩ gì đều hiện lên mặt, mỉm cười nói: “Ta không sao. Đại khái gần đây quá vất vả, có chút mệt mỏi rồi mà thôi.”

Bạch Thanh Đồng lúc này mới nghĩ đến y vừa từ kinh thành cảnh sát, một đường bôn ba, chắc hẳn mệt chết đi. Không khỏi ngậm buồn bực chính mình vừa không hiểu chuyện, tùy hứng muốn quẩn quất lấy y ân ái, cũng không ngậm lại ngày mai y còn muốn tiếp tục đi nữa.

Hắn nhảy lên, nói: “Chạy đường xa như thế, người nhất định mệt muốn chết rồi, hẳn là sớm nghỉ ngơi một chút. Người đêm nay ngủ ở chỗ nào? Ngày mai lúc nào lên đường? Ta đi tiễn người.”

Già La Diêu nói: “Lưu tướng quân đã an bài doanh trưởng cho ta rồi. Chút nữa Tử Hà sẽ đưa ta qua đó, người không cần đi. Ngồi xuống chúng ta nói chuyện thêm chút.”

“Người không mệt sao?”

“Không mệt.” Già La Diêu mỉm cười. Thấy người ta sao có thể mệt?

Lần này Bạch Thanh Đồng thành thành thật thật ngồi xuống bên người y, không động tay động chân gì nữa. Hắn còn buồn bực vì sự thiếu quan tâm và chu đáo của chính mình lúc này.

Hai người còn nói thêm một chút. Sắc trời muộn dần, Tử Hà tới đón Già La Diêu về đại trường nghỉ ngơi.

Bạch Thanh Đồng lưu luyến nhìn y khoác áo choàng ly khai cùng Tử Hà, nghĩ đến ngày mai sẽ lại phân ly, hôm nay cũng không sum họp được bao lâu, trong ngực có sự khó chịu nói không nên lời.

Tử Mặc đến, thấy hắn đỡ ngồi bên giường, không khỏi cười nhạo một tiếng, nói: “Cũng không phải sau này không gặp được nữa, xem cái bộ dạng khóc lóc thảm thiết của người kia. Gì đến nỗi thế.”

Bạch Thanh Đồng lập tức ‘phi phi phi’ liên ba tiếng, mạnh tay tát vào mồm, nói: “Đồng ngôn không cố kỵ, gió lớn thổi bay đi. Đồng ngôn không cố kỵ, gió lớn thổi bay đi.” (gió lớn thổi bay đi lời đại đột không biết kiêng kị) . Tiếp tục trừng mắt nhìn Tử Mặc một cái, tức giận nói: “Không nên nói lung tung, ở đây là chiến trường.”

Trên chiến trường tương đối kiêng kỵ... những điều này, nói cho cùng mỗi ngày có cảnh sinh ly tử biệt.

Tử Mặc vội khạc cả lưỡi ra. Hắn mấy ngày nay sớm chiều ở chung cùng Bạch Thanh Đồng, nguyên bản bọn họ hơn kém nhau vài tuổi, Bạch Thanh Đồng cũng không coi hắn là người dưới, cho nên hai người dần dần thân như huynh đệ. Hai bên biết tâm sự lẫn nhau, cũng nói ra nhiều ít những điều kiêng kỵ.

Để bồi thường, hắn nói: “Hảo hảo, ta nói bậy. Nếu đêm nay người thực sự nhớ Vương gia, có thể lên đi sang. Ha ha, yên tâm, khi kiểm tra phòng ta sẽ giúp người che giấu. “

Bạch Thanh Đồng nói: “Không đi.”

“Vì sao?” Tử Mặc tò mò. Hắn cho rằng với tính cách nóng nảy và sự mong nhớ Vương gia, Bạch Thanh Đồng chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Bạch Thanh Đồng gãi đầu, có chút thẹn thùng nói: “Hắn mệt mỏi, ta nghĩ để hắn hảo hảo ngủ một giấc.”

Tử Mặc đột nhiên bừng tỉnh, nhấn mạnh mà nói: “Tiểu công tử của chúng ta cũng biết săn sóc người khác. Cảm tạ trời đất, Vương gia từ nay về sau, cuối cùng cũng có thể bớt lo!”

“Cút!”

Bạch Thanh Đồng không chút khách khí đá hắn một cước.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Bạch Thanh Đồng luyện tập, xa xa nhìn đại trưởng nằm trong chủ doanh không hề động tĩnh, cũng không biết Già La Diêu đã đi hay chưa. Đợi hắn xuất binh trở về chạy tới, đã người đi – liều trống.

Lần này Già La Diêu bí mật đến Kính Châu, dường như các tướng sĩ cũng không biết. Vì vậy, lặng lẽ ly khai cũng là đương nhiên, nhưng Bạch Thanh Đồng nhìn đại trưởng vắng vẻ, trong ngực có chút trống trải.

Già La Diêu ngồi trên xe ngựa, tinh tế nhìn bức thư trên tay. Những lá thư này đều là Bạch Thanh Đồng mấy ngày nay gần đây viết cho y.

Từ thời thái tổ Tề Uy Đế Già La Viêm Dạ, tu kiến quan đạo trạm dịch, trao đổi bưu kiện truyền tin, là công trình trọng đại mà quân đội và nhân dân cùng làm. Trải qua hơn mười năm kiến thiết, hoàn thiện, hiện tại tin tức trong nước Đại Tề truyền đi rất nhanh. Mỗi ngày đều có thư tín và tấu chương từ biên quan hay các từ mọi nơi trên toàn quốc gửi đến kinh thành chỉ cần khoảng mười lăm ngày, hơn nữa thư của tướng sĩ gửi về nhà đều miễn phí.

Bạch Thanh Đồng chỉ cần có thời gian, hầu như mỗi ngày đều viết thư cho Già La Diêu. Mỗi lần dài ngắn không giống nhau, dài thì lan man đến hai, ba trang, ngắn thì chỉ một câu: “Hôm nay bình an. Nhớ người.”

Chia ly hơn hai tháng, Bạch Thanh Đồng tổng cộng viết ba mươi phong thư. Có bức là viết trên đường đến Kính Châu, cũng không biết hắn kiếm bút mực ở đâu ra.

Già La Diêu nhìn những bức thư nhà, khóe miệng bất tri bất giác gợn lên nụ cười.

Bức thư cuối cùng, mấy ngày hôm nay Bạch Thanh Đồng mới viết xong, vẫn chưa kịp gửi. Tối hôm qua, vùi đầu vào lòng y đưa cho, không cho y đọc ngay trước mặt, nhất định phải đi rồi mới được xem, có lẽ là hắn xấu hổ.

Già La Diêu cười cười, đem lá thư này cất đi, tỉ mỉ xếp chung với những lá thư nhận được ở kinh thành vài ngày trước vào một chiếc tráp gỗ.

“Vương gia, đã tới Đức An quan.” Tử Hà từ ngoài cửa xe bấm báo.

“Ân.”

Già La Diêu nhàn nhạt lên tiếng, chân mày khóe mắt chậm rãi biến hóa, sắc mặt ngưng xuống tới, không còn chút thoải mái, sung sướng vừa rồi.

Giờ này khắc này, y là đại nguyên soái trăm vạn binh mã của nước Đại Tề, là đương kim Nhiếp chính vương trong triều – Già La Diêu.

34. Chương 38

Ngày xuân ở biên quan vẫn rất lạnh, gió cát khô hanh thổi vào da đến đau nhức.

Già La Diêu đứng trên vọng đài cao nhất Đức An quan, nhìn đám binh sĩ đang đứng chỉnh tề phía dưới. Dẫn đầu đám binh là hai hàng “hắc sắc kỵ binh” đông nghịt.

Trang phục những kỵ binh này khác hoàn toàn so với binh sĩ của y. Vũ khí của bọn họ hoàn mỹ mất, chiến mã ưu tú nhất, và điều quan trọng nhất chính là sắt khí của bọn họ là cường đại nhất. Khí thế của tất cả mấy vạn binh sĩ Đại Tề phía sau cũng không gây áp lực mạnh mẽ bằng vài hàng hắc kỵ binh phía trước.

Diêu Uy – lĩnh tướng (tướng chiếm đóng tại) Đức An quan, không phải lần đầu tiên nhìn thấy đội binh sĩ đặc chủng này. Nhưng mỗi lần thấy, vẫn bị uy sát của đối phương làm kinh sợ.

Binh sĩ đặc chủng toàn nước Đại Tề không quá năm nghìn người. Mỗi chục năm trở lại đây, số lượng binh sĩ kiểu này vẫn bị hạn chế trong một mức độ nhất định, có như vậy mới đảm bảo người cầm quyền luôn kiểm soát được từng người và sẽ không phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

Đây cũng là chính sách tiên đế Tề Uy đế đã khởi xướng. Người huấn luyện đầu tiên của binh sĩ đặc chủng chính là hoàng hậu của Tề Uy đế – tổ mẫu của Già La Diêu – Lâu Thanh Vũ.

Trong năm nghìn binh sĩ đặc chủng, có một nghìn người chuyên môn làm các hoạt động của ám vệ. Họ không lộ mặt, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng không thể nắm được toàn bộ động hướng. Có một nghìn người khác chuyên môn đóng ở hoàng thành trong kinh thành – cận vệ đặc chủng, phụ trách bảo hộ sự an nguy của hoàng đế.

Ba nghìn người còn lại có thể nói trắng ra là đội quân sát nhân.

Nếu ba nghìn binh sĩ này ngồi trên những chiến mã của mình để chiến đấu, cho dù có phải đương đầu với số nhân mã đông gấp mười thì kẻ địch cũng chỉ có lui mà không có tiến.

Mỗi người trong bọn họ không đủ để đặt chân giang hồ nhưng tập hợp lại một chỗ lại là đội binh sĩ hùng mạnh nhất trong quân. Mà đội binh sĩ này lại được Già La Diêu nắm vững vàng trong lòng bàn tay.

Già La Diêu chống nạng sắt, đứng thẳng trên đài cao nhìn rừng binh sĩ phía dưới.

Từ một tháng trước, sau khi khi nghe xong tin tức lang tộc và Bắc di nhân cấu kết, y liền lập tức phái ra một nghìn quân binh sĩ đặc chủng, vượt qua nghìn dặm đột kích bất ngờ sào huyệt của lang tộc.

Lang tộc khác với Bắc di nhân, chúng sống quần tụ tại một nơi cố định – ngay phía dưới chân núi tuyết nằm tận cùng phía Tây. Dân số bộ tộc này rất ít, chỉ hơn mười vạn người (trăm nghìn người), nhưng lại anh dũng thiện chiến, tính cách hung mãnh. Bình thường bọn họ sẽ không ngu ngốc mà đối địch với Đại Tề, song năm ngoái thiên tai liên miên đẩy bọn họ vào cảnh cơ cực như Bắc di nhân. Có điều, Già La Diêu cũng không cho rằng khiêu khích Đại Tề dưới áp lực sinh tồn là một hành động thông minh, bởi vì bọn họ sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Rõ ràng, cuộc tấn công bất ngờ của đội binh sĩ đặc chủng đã đạt được hiệu quả. Những người Lang tộc tráng niên cường hãn (trẻ tuổi, khỏe mạnh, hung hãn) đều tập trung quây nhiễu ở biên giới Đại Tề, và những người còn lưu lại chân núi tuyết đã trở thành vật hi sinh cho đội hắc kỵ. Tình hình biên quan hai ngày nay đã có những thay đổi nho nhỏ, xem ra Lang tộc đang do dự có nên lập tức quay về nhà hay dốc sức báo thù, tiếp tục cướp bóc lương thảo của mấy thôn trang nữa cho thỏa đáng.

Già La Diêu mỉm cười, gật đầu với hắc kỵ binh đặc chủng phía dưới. Đầu lĩnh hắc kỵ binh lĩnh mệnh, hai nghìn nhân mã như tia chớp, cấp tốc chạy đi từ trong cổng thành, như một tiếng sét hướng về thảo nguyên xa xa.

Chỉ trong nháy mắt, bầu không khí trên quảng trường lập tức nhẹ nhàng đi một chút, có thêm mấy phân nghiêm túc và uy nghiêm của quân nhân lại bớt đi mất thành sắt khí.

“Vương gia?” Thủ tướng (tướng trấn giữ) Đức An quan Diêu Uy khó hiểu nhìn Già La Diêu.

Già La Diêu chậm rãi ngồi trở lại xe đẩy phía sau, Tử Hà lập tức tiến lên, đỡ nạng sắt cho y.

“Cần cho lang tộc hung hăng một trận đau mới được. Không đau sẽ không học được bài học.” Già La Diêu mỉm cười, nói một cách thờ ơ.

Bất quá khi cho bài học, cũng phải cho chúng quả táo (vừa đâm vừa xoa).

Y từ nhỏ đã hiểu được: nắm được nhân tâm chính là nắm được thành công.

“Điều tướng quân, không quá ba ngày lang tộc sẽ lui binh. Lệnh các tướng sĩ chuẩn bị cho tốt, từ hôm nay trở đi, tất cả tấn công và phản kích đều nhằm vào Bắc di nhân. “

Ánh mắt Già La Diêu lạnh đi. Tiếp theo chính là việc của đại tướng biên quan.

Quả nhiên ba ngày sau, dưới sự uy áp của binh sĩ đặc chủng, lang tộc buộc phải chọn biện pháp tốt nhất. Bọn họ nhận lương thảo, trâu bò do Đại Tề cung cấp đủ để năm nay gieo giống và sống tới mùa xuân năm sau, đồng thời dâng lại lòng trung thành. Bọn họ không chỉ cùng Đại Tề định ra hiệp ước: lang tộc vĩnh viễn phụ thuộc, vĩnh viễn không xâm phạm Đại Tề mà còn lưu lại một vạn nhân mã thiện chiến nhất, giúp Đại Tề phản kích Bắc di nhân, sau đó sẽ cấp tốc lui binh.

Cùng lúc đó, độ thiết huyết hắc kỵ đã tập kích reo rắc ác mộng tại núi tuyết một tháng nay cũng rút về Đức An quan, hợp cùng hai nghìn hắc kỵ “hộ tổng” lang tộc trở về núi tuyết.

Đến đây, một hồi tai họa Bắc di và lang tộc cầu kết đã bị Già La Diêu dễ dàng giải quyết trong hai tháng ngắn ngủi.

Diêu Uy dẫn đầu tướng sĩ biên quan, tuy rằng đã từ lâu đã có lòng kính phục tài cầm quân của Nhiếp chính vương: kì phong đột kích (ra tay bất ngờ), mưu sâu kế hiểm, vẫn không khỏi lần thứ hai cảm thấy cảm phục.

Già La Diêu lập uy đã lâu, không muốn thêm một cái danh hào “công cao vượt chủ” nên những việc còn lại đều giao cho Diêu Uy và Lưu Trường Phong ở Kinh Châu, còn mình thì chuẩn bị lặng lẽ trở về kinh thành trong mấy ngày tới.

Ngày hôm đó, Vương ngự y từ kinh thành tới, Tử Hà thỉnh hấn vào ngoại thất, nói: “Vương ngự y trên đường khổ cực rồi.”

Vương ngự y vuốt vuốt râu, nói: “Không khổ không khổ. Nếu không phải cô mẫu ốm chết, lão phu phải quay lại xử lý tang sự, lẽ ra đã phải theo Vương gia cùng đi biên quan mới phải. Thân thể Vương gia gần đây thế nào?”

“Trên đùi vẫn vậy. Có điều hai tháng trước, Vương gia ngừng dùng được.”

Vương ngự y cả kinh: “Tại sao? Cũng sắp có hiệu quả rồi, trăm triệu lần không thể ngừng được.”

“Tiểu nhân cũng không biết chuyện gì xảy ra. Trước đó vài ngày Vương gia uống thuốc phản ứng rất lớn, nói khó chịu trong người. Hơn nữa lại luôn rong ruổi trên đường, sau khi tới biên quan lại bận sự vụ, liền ngừng.”

Vương ngự y nhú nhú mày, nói: “Ta đi thỉnh an Vương gia.”

Già La Diêu đang lật xem một ít báo cáo mấy ngày nay, thấy Vương ngự y đến, không khỏi mỉm cười.

“Lão phu tham kiến Vương gia. Xin thỉnh an Vương gia.”

Già La Diêu làm bộ dúi hấn đứng lên, nói: “Vương ngự y mau mau xin đứng lên. Sao Tử Hà lại gọi ngài tới ? Quá mấy ngày nữa, bản vương sẽ trở về, ngài thực không cần tới.”

Vương ngự y tính tình thẳng, lại theo Già La Diêu nhiều năm. Từ khi y mười tuổi liền bắt đầu trị chân cho y, tình cảm thực không bình thường, Vương ngự y thuận tiện nói: “Lão phu nghe nói ngài ngừng dùng được, xin hỏi là tại sao?”

Già La Diêu nói: “Cũng không có gì. Có thể là phương thuốc lần này không hợp với bản vương. Sau khi dùng xong cảm thấy buồn nôn, mệt mỏi, khi thì đau bụng, cho nên ngừng dùng.”

“Có chuyện này?” Vương ngự y ngạc nhiên nói.

Hắn vì trị hai chân cho Già La Diêu mà bao năm qua hao tổn tâm cơ, mỗi lần điều trị đều tỉ mỉ nghiên cứu kĩ. Thang thuốc lần này là hắn vừa mới sửa cho vương gia từ năm ngoài, chính là bước cuối cùng của bao năm trị liệu. Nếu thuận lợi, tiếp tục dùng khoảng nửa năm là có thể đả thông toàn bộ kinh mạch trên đùi, đến lúc đó độc tố đã hết, lại thêm Già La Diêu kiên trì luyện tập không ngừng thì việc có thể chống gậy đi lại là không thành vấn đề.

“Điện hạ xin đưa tay ra, lão phu xin xem mạch cho ngài.”

Già La Diêu ngoan ngoãn vươn tay ra.

Vương ngự y bắt mạch y, sau một lúc lâu, sắc mặt thận trọng, nói: “Thỉnh điện hạ đổi cánh tay kia.”

Già La Diêu đổi sang tay phải.

Vương ngự y lại khám chẩn một phen, thần sắc trên mặt bất biến, nhưng bầu không khí đã có vẻ trầm ngưng.

“Điện hạ... Ngày gần đây có khó chịu gì trong người?”

“Khó chịu?”

“Tỷ như... sáng sớm tỉnh dậy có cảm thấy buồn nôn, ăn uống không tốt, bình thường lại buồn ngủ, mệt mỏi,...?”

Già La Diêu gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Vương ngự y trầm mặc không nói.

Già La Diêu ở chung với hần đã lâu, luôn coi vị ngự y đã chăm sóc hần từ nhỏ đến giờ như trưởng bối mà đối đãi, cũng không thúc giục mà lắng lặng chờ.

Vương ngự y rốt cục chậm rãi chỉnh lại ống tay áo cho Vương gia, rút tay lại.

Già La Diêu thấy hần sắc mặt ngưng trọng, mỉm cười nói: “Vương ngự y, bản vương chẳng lẽ mắc chứng bệnh gì khó chữa? Hôm nay ngài khám đến nửa này rồi đấy.”

“Vương gia hồng phúc tề thiên, đương nhiên sẽ không mắc chứng bệnh gì khó chữa.”

“Như vậy là tốt rồi.” Già La Diêu nhàn nhạt cười. Hần từ bảy tuổi đã trải qua nhiều lần sinh tử, từ lâu đã dừng dừng với những việc này.

Là người, nếu có mệnh, trời tất ban cho thọ, nếu vô mệnh thì ra đi.

Từ lâu, y đã không cưỡng cầu, có thể sống đến nay cũng coi như y lớn mạng. Chỉ là, nghĩ đến thiếu niên vẫn còn đang ở trên chiến trường, nếu hiện giờ y mắc chứng bệnh gì khó chữa, thật luyến tiếc...

Già La Diêu tự giấu mình cũng bắt đầu tham sống. Bất quá, nhìn thần tình chần chờ của Vương ngự y, tâm trạng cũng có dự cảm bất hảo.

“Vậy cuối cùng là bản vương mắc bệnh gì, vương ngự y cứ nói thẳng cũng không sao đâu.”

Vương ngự y biết vị nhiếp chính vương này tâm chí kiên định, tính tình cứng cỏi, nếu thực sự là chứng bệnh gì khó chữa, hần đều có thể nói thẳng ra. Chỉ là mạch tượng hôm nay...

Hần suy nghĩ một chút, rốt cục hạ quyết tâm, nói: “Vương gia không phải mắc bệnh.”

“Cái gì?”

Vương ngự y nhìn bốn phía, biết trong và xung quanh phòng nhiếp chính vương nội đều có ám vệ thủ hầu, liền đứng dậy chỉnh y quan, cung kính thi lễ, nói: “Lão phu chúc mừng Vương gia. Vương gia ngài... có thai.”

Già La Diêu sửng sốt chốc lát, nói: “Vương ngự y chớ nói giỡn.”

Vương ngự y vẫn đang khom người thở dài, nói: “Vương gia có hỉ mạch hơn ba tháng, lão phu không dám nói giỡn.”

Già La Diêu trầm mặc không nói, trong phòng nhất thời lặng yên.

Sau một lúc lâu, y chậm rãi nói: “Được ta dùng trước đó vài ngày... Không ảnh hưởng chứ?”

Lưng Vương ngự y lưng ướt đầm mồ hôi, nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn mắt Già La Diêu mấy lần, cuối cùng đáy lòng yếu ớt thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Vương gia yên tâm, không ảnh hưởng gì. May

là ngài sớm phát hiện không ổn mà ngừng dùng được, nếu không ...” Nếu kiên trì uống thuốc giãn kinh mạch, chỉ sợ thai nhi đã mất từ lâu.

35. Chương 39

“Ôi, nhẹ tay, nhẹ tay thôi!”

“Đừng nhúc nhích! Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi, lúc này mới biết đau? Lúc trước đã làm cái gì hử!”

“Tử Mặc, ngươi mắng ta?”

“Đương nhiên phải mắng ngươi! Ngươi bị ngu hử? Dám nhảy khỏi ngựa hống chiến với bộ binh. Ngươi không biết vậy là rất nguy hiểm hay sao? “

Tử Mặc càng nghĩ càng giận.

Chiến trường vô tình, sinh tử chỉ là chuyện trong nháy mắt. Bạch Thanh Đồng võ nghệ cao siêu, thông minh lanh lợi, cho nên Tử Mặc cũng không lo lắng nhiều. Ai ngờ một hồi đại chiến đêm qua, tiểu tử này thiếu chút nữa bị Bắc di nhân chém cho. Nếu hắn không đến đúng lúc bảo vệ, thật không biết lúc này sẽ ra sao.

Tử Mặc càng nghĩ càng sợ, mồ hôi lạnh toát ra sau lưng.

“Tử Mặc...”

“Câm miệng! Vương gia gửi người tới chiến trường để tôi luyện, không phải để người đi tìm cái chết!”

Bạch Thanh Đồng lặng yên không nói, sau một lúc lâu rầu rĩ nói: “Tử Mặc, ta biết sai rồi. Từ sau ta không bao giờ ... như thế nữa. Ngươi, ngươi đừng nói cho y.”

Tử Mặc hừ một tiếng, không thêm nói. Hắn cũng biết Bạch Thanh Đồng nhảy xuống ngựa bổi là vì cứu chiến hữu. Thế nhưng ở trong lòng hắn, mạng của Bạch Thanh Đồng mới là quý giá nhất, những người khác đều không quan tâm. Nếu Bạch Thanh Đồng có chuyện không hay xảy ra, Vương gia nhà hắn... thật không dám tưởng tượng.

Lại nói về Bạch Thanh Đồng lại càng phiền muộn. Chiến hữu mà hắn không lo lắng đi cứu trong tình huống nguy hiểm đó lại là Triệu Tử Anh, thực sự là oan nghiệt. = . =

Đang nghĩ ngợi, mệnh của đại tướng nhắc lên, một vị tướng sĩ đi vào.

Bạch Thanh Đồng sau lưng quần đầy băng vải nằm úp sấp trên tháp (giường nhỏ), ngẩng đầu nhìn người đang đi vào, thoáng sửng sốt.

Người đến sắc mặt đen, thần tình phiền muộn chẳng kém gì hắn, chính là Triệu Tử Anh luôn bất hòa với hắn từ trước đến nay.

“Khụ...” Triệu Tử Anh không được tự nhiên ho một cái.

Tử Mặc vừa trát xong gói thuốc lên miệng vết thương cho Bạch Thanh Đồng thượng, đang tẩy máu bám trên tay, thấy hắn tiến đến, tức giận nói:

“Triệu công tử có việc gì?”

Triệu Tử Anh liếc nhìn băng vải rướm máu sau lưng Bạch Thanh Đồng, lúng ta lúng túng nói: “Cái kia... thương thể của người thế nào rồi?”

Bạch Thanh Đồng nói: “Không chết được.”

Triệu Tử Anh móc từ trong ngực ra một lọ dược, đặt lên chiếc bàn con cạnh tháp, nói: “Đây là cha ta gửi từ kinh thành đến cho ta, chuyên trị làm khép miệng vết thương. Khụ... ngươi giữ đi.”

Tử Mặc lạnh lùng nói: “Tinh vương phủ chúng ta không thiếu những thứ này.”

Triệu Tử Anh xấu hổ, đứng im, chân tay luống cuống.

Trái lại, Bạch Thanh Đồng thấy Tử Mặc nói hơi quá, cảm thấy bần khoản, nói: “VẬY ĐA TẠ.”

Triệu Tử Anh đỏ mặt lên, cúi đầu nói: “VẬY... vậy người nghỉ ngơi cho tốt, ta cáo từ trước.” Nói xong đã bước tới cửa, bỗng nhiên quay đầu thật nhanh lại, nói: “CẢM TẠ NGƯỜI.” Nói xong cũng không nhìn đối phương, vén màn lên mà chạy.

Tử Mặc hừ một tiếng, nói: “Thế là xong? Cứu hẩn một mạng đổi được một câu như thế, rõ chẳng có thành ý.”

Bạch Thanh Đồng nằm úp sấp, đau đến nhe răng nhếch miệng, nói: “Quên đi, ta cứu hẩn vốn cũng không mong hẩn tạ ơn. Tất cả mọi người là chiến hữu, trên chiến trường tính mệnh tương giao, không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.”

Thành thật mà nói, lúc đầu thấy Triệu Tử Anh cũng phân vào quân chính quy chứ không phải đội hậu cần, hẩn thật đúng là giết mình. Hẩn vốn tưởng rằng một công tử cậu ấm như thế nhất định núp bóng cha vào quân loạn nháo, không nghĩ tới hẩn thật sự nghiêm túc đến tòng quân. Ngoài ra, trải qua vài chiến dịch, hai người cũng cảm thấy thân thiết hơn chứ không đối chọi gay gắt một cách ấu trĩ như trước nữa.

Tử Mặc nghe xong, cũng không nói thêm gì nữa.

Kỳ thực thương tích của Bạch Thanh Đồng không nặng, có điều vị trí rất nguy hiểm, thiếu chút nữa bị chém luôn cái cổ. May là Tử Mặc đến cứu kịp thời, vết chém trên lưng có chảy nhiều máu nhưng không sâu.

Hẩn vì bị thương tạm thời dời khỏi quân doanh, trở về Thương binh bộ ở Kinh Châu tỉnh dưỡng. Lưu tướng quân phân cho hẩn một mình một tiểu viện, lại điều động Tử Mặc đến chiếu cố hẩn.

Bạch Thanh Đồng tuy rằng không thích dựa vào quan hệ mà hưởng chăm sóc đặc biệt. Nhưng Lưu Trường Phong biết rõ hẩn là người của Nhiếp Chính vương, lần này chiếu cố không chu toàn thiếu chút nữa để hẩn mất mạng, cũng toát một thân mồ hôi lạnh, ngay lập tức không cần phân trần mà đưa hẩn về thành Kinh Châu.

Ngày hôm đó, Bạch Thanh Đồng đang nằm úp sấp trên tháp, tâm trạng chán ngán viết thư cho Già La Diêu, Tử Mặc bỗng nhiên chạy vào nói: “Thanh Đồng, Vương gia sắp tới rồi.”

“Cái gì?” Hẩn nghe xong thiếu chút nữa nhảy lên khỏi giường, ngay lập tức động đến vết thương đang sưng đau nhức, ôi một tiếng lại ngã trở lại.

“Người sao lại liều lĩnh như thế. Vết thương có rách ra không?”

“Không có việc gì, không có việc gì. Diêu, à quên Vương gia, Vương gia lúc nào sẽ tới? Lúc nào?”

“Chiều ngày hôm nay.”

“Chiều ngày hôm nay?” Thanh âm Bạch Thanh Đồng nâng cao lên tám lần: “Sao lại nhanh như vậy?”

Tử Mặc một bên kiểm tra vết thương cho hẩn, một bên không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên nhanh, từ Đức An quan đến Kinh Châu cũng mất hai ngày, ta cũng vừa nhận được tin của Tử Hà.”

Bạch Thanh Đồng vội vã đứng lên nói: “Tử Mặc, đừng gỡ băng vải ra, nhanh nhanh quấn thêm vài vòng, giúp ta băng thật kín vào.”

“Người muốn làm gì? Cho rằng Vương gia nhìn không ra sao?”

“Ta không muốn hẩn lo lắng.”

“Đừng có ngu. Vết thương băng chặt sẽ chuyển biến xấu, Vương gia mà biết càng lo lắng.”

“Người nói nhiều lời vô ích vậy làm gì! Bảo người làm gì thì người nhanh làm đi.”

Hai người tranh chấp không ngớt, cuối cùng Tử Mặc không lay chuyển được hẩn, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận thoa dược cho hẩn một lần nữa rồi băng lại thật kín, sau giúp hẩn thay y phục đến khi bên ngoài nhìn không ra bị thương mới thôi.

Kỳ thực, từ lúc hẩn vừa thụ thương thì Già La Diêu đã nhận được tin. Tuy rằng lúc đó trong lòng hoảng sợ một chút, nhưng Tử Mặc hồi báo thương thế của hẩn không nặng. Hơn nữa, từ khi Bạch Thanh Đồng

có ý định tòng quân, Già La Diêu cũng đã chuẩn bị tâm lý, không thể có chuyện sống trên chiến trường mà không bị thương.

Nhưng dù như vậy, lo lắng vẫn là lo lắng.

Tử Hà vừa đẩy y vào tiểu viện, liền thấy Bạch Thanh Đồng đang ngồi ở cửa chờ.

“Vương gia.” Bạch Thanh Đồng cười đến vẻ mặt xán lạn.

Sắc mặt Già La Diêu trầm xuống, nói: “Người ngồi ở chỗ này làm cái gì? Vết thương trúng gió thì sao?”

“Ách, cũng không nghiêm trọng lắm...”

Già La Diêu trừng hăn một cái, không thèm nói nữa. Tử Hà đẩy y vào nhà xong liền lui xuống, đóng cửa lại.

Bạch Thanh Đồng có chút thấp thỏm, bất an đứng ở trước mặt y, nhớ tới lần sinh bệnh mùa đông năm ngoái, trực giác mách bảo Già La Diêu đang rất tức giận.

“Cởi y phục ra.”

“A? Không cần cởi, hiện tại đang là ban ngày, ha ha...”

“Thanh Đồng, đừng bắt ta phải nói lần thứ hai.”

Ngữ khí Già La Diêu thản nhiên, nhưng mang theo uy nghiêm không thể chống cự. Bạch Thanh Đồng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cởi áo ra.

“Xoay qua đây, ngồi xổm xuống cho ta xem.”

Bạch Thanh Đồng nghe theo, cảm giác ngón tay Già La Diêu nhẹ nhàng xoa trên cái lưng quần đầy băng của mình. Sau một lúc lâu, hăn nói:

“Đã tốt nhiều rồi, vết thương cũng không sâu lắm, giờ đã bắt đầu khép lại rồi, năng lực hồi phục của ta rất tốt, đừng lo lắng.”

Không nghe thấy đáp lại, Bạch Thanh Đồng quay đầu lại, thấy Già La Diêu đang nhìn hăn, thần sắc phức tạp.

“Rất gần cổ.”

Những lời này nghe không ra ngữ khí.

Bạch Thanh Đồng trên chiến trường chưa một lần sợ hãi, thế nhưng hiện tại hăn rất lo sợ, nói: “Từ nay về sau ta sẽ cẩn thận, thật đấy, người đừng lo lắng.”

Già La Diêu tựa hồ thở dài một tiếng, nhưng thanh âm nhẹ, phảng phất như ảo giác.

Bạch Thanh Đồng bỗng nhiên thấy rất áy náy, rất khó chịu.

Tòng quân chính là con đường hăn chọn, bởi vì không muốn núp sau lưng Già La Diêu cả đời. Kỳ thực chỉ cần hăn mở miệng, y trở tay một cái là có thể cho hăn tùy tiện làm một chức quan gì đó trong kinh thành. Có điều hăn cảm thấy đó không phải là bản lĩnh thật sự.

Hăn không có học vấn và tài hoa như Lâu Tĩnh Đình, cũng không nhiều thủ đoạn, mảnh khảnh như Già La Bảo, chỉ có con đường tòng quân này, dựa vào sức mình chém giết, mà có thể tạo lập được gì đó.

Hăn nghĩ như vậy mới đường đường chính chính. Huống chi Già La Diêu, tàn tật là thế nhưng vẫn có thể uy chấn thiên hạ, đứng đầu ba quân, vì sao hăn lại không thể?

Thế nhưng hiện tại, hăn bỗng nhiên có chút hối hận.

Vì tham vọng và ích kỷ của bản thân, khiến cho người hăn yêu phải lo lắng như vậy, hăn vô cùng thương tâm.

36. Chương 40

Già La Diêu nhìn hẩn, thấy trong mắt hẩn áy náy, lo lắng cùng ảo não đủ loại cảm xúc.

Trong lòng y ám áp, biết là Bạch Thanh Đồng yêu mình, không khỏi cúi đầu nhìn bụng của bản thân, nhớ tới những lời của Vương ngự y trước đây.

“Vương gia, thứ lão phu nói thẳng. Chân ngài hiện tại chính là đến thời điểm mấu chốt, điều dưỡng cùng khu độc mấy năm, hiện tại kinh mạch ở chân ngài đang chậm rãi hồi phục. Chỉ cần kiên trì đến lúc kết thúc điều trị, liền có thể chậm rãi khôi phục năng lực đi lại. Nhưng nếu ngài muốn lưu lại đứa nhỏ trong bụng, trong thời kì mang thai không thể dùng thuốc. Được hiệu mất đi, những cố gắng bao năm liền trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Già La Diêu nói: “Dù sao cũng đã chờ nhiều năm rồi, chờ thêm chút nữa cũng không phải không được. Đợi sau khi sinh đứa trẻ, bổn vương lại tiếp tục trị liệu.”

Vương ngự y thở dài, nói: “Vương gia, không đơn giản như vậy. Ngài đã lớn tuổi, vốn đã bỏ qua thời kì khôi phục tốt nhất. Hơn nữa ngài năm đó lần thứ hai trúng độc, đối với kinh mạch tổn hại rất lớn. Lão phu những năm qua cho ngài dùng những dược liệu không chỉ cực kì trân quý, hơn nữa hiệu quả trị liệu chỉ tốt nhất ở lần thứ hai. Nếu lại sử dụng, cho dù điều chỉnh phương thuốc một lần nữa, hiệu quả cũng không đạt tới ba thành. Huống chi...”

Hẩn hơi ngừng lại để lựa chọn từ ngữ, quan sát ánh mắt Già La Diêu, cúi đầu chậm rãi nói: “Huống chi ngài thân là ám song, thể chất cùng song nhân bình thường bất đồng, không chỉ phải mang gánh nặng là mang thai, nên càng đối với thân thể cùng kinh mạch ở chân tạo thành áp lực và tổn hại lớn. Chỉ sợ sau khi ngài sinh đứa trẻ, còn cần rất nhiều thời gian để điều dưỡng bù đắp cho cơ thể.”

Nếu làm không tốt, chân của ngài có thể so với bây giờ còn không bằng.”

Già La Diêu theo bản năng ần ần cúi đầu của mình, nơi đó những năm qua kiên trì không ngừng rèn luyện cùng mát xa, miễn cưỡng duy trì trạng thái không thay đổi giống với cơ thể, nhưng nếu một thời kì ngừng trị liệu... Không biết sẽ suy tàn thành bộ dạng gì nữa.

Rốt cuộc cũng không thể đứng dậy được sao?

Già La Diêu có chút mờ mịt.

Tuy rằng nhẫn nại nhiều năm, chờ đợi nhiều năm, chịu đựng nhiều năm. Y đã có thói quen thân thể không trọn vẹn, thói quen di chuyển dựa vào xe lăn, nhưng ở sâu trong nội tâm, ham muốn có thể tự do đi lại vẫn tồn tại. Khát vọng rời khỏi xe lăn, tự do đi lại thủy chung vẫn tồn tại ở đáy lòng y.

Nhưng mà, buông tha ư?

Y nhẹ nhàng xoa bụng mình.

Nơi này có huyết mạch của y. Có huyết mạch của y cùng với thiếu niên kia.

Từng bởi khuynh hướng giới tính của mình, y đã nghĩ cuộc đời này sẽ không có con nối dõi. Nhưng vận mệnh đã từng đối với y quá mức hà khắc cùng bất công lần này lại bất khả tư nghị, ở thời điểm y nghĩ cũng không hề nghĩ tới, rốt cục quan tâm đến y.

Khóe môi Già La Diêu chuyển động, khẽ cười.

Buông tay, đương nhiên không có khả năng.

Y nhắm mắt lại, ngả người về phía sau, thoải mái mà tựa người lên xe lăn, giọng nói nhẹ nhàng, thậm chí hàm chứa một chút vui sướng, nói: “Vương ngự y, từ hôm nay bắt đầu, giúp bổn vương an thai đi.”

Vương ngự y cũng không nói gì, cúi đầu trả lời: “Tuân mệnh.”

“Diêu?”

Già La Diêu phục hồi tinh thần, nhìn thiếu niên đang bất an trước mắt, nghiêm mặt nói: “Ở trên chiến trường, bị thương là điều không thể tránh khỏi, ta chỉ hy vọng, người về sau có thể nghĩ nhiều đến ta cùng... Quan tâm người của người, không cần lấy sinh mệnh của mình ra đùa giỡn.”

Bạch Thanh Đồng xoay người cầm tay y, thấp giọng nói: “Kỳ thực ngày đó ta thực sự sợ hãi. Nghe thấy đao phong phía sau, nhưng căn bản không kịp xoay người lại, chỉ có thể theo bản năng lăn qua trên mặt đất. Trong giây phút đao chém lên người ta, ta nghĩ đã kết thúc, khung cảnh trước mắt trở nên tối đen.”

Già La Diêu không khỏi nắm chặt lấy tay hắn.

Bạch Thanh Đồng còn nghiêm túc nhìn y, nói: “Thời khắc gần với tử vong như vậy, ta chính là không cam lòng. Thật sự không cam lòng. Trong lòng ta nghĩ đến người. Ta nghĩ không thể ngã xuống như vậy, không thể không còn cơ hội gặp lại người nữa. Ta như thế nào có thể chết ở nơi đó?”

Sau đó ta chậm rãi mở mắt ra, phát hiện bản thân còn chưa chết. Người bắc di kia vừa muốn nhảy đi lên, Tử Mặc theo sau lưng đâm chết. Ta lau máu ở sau gáy, từ trên mặt đất đứng lên, trong lòng thầm nghĩ, tuyệt sẽ không có lần sau!”

Hắn cười cười, sau đó thực nghiêm túc nhìn Già La Diêu, nói từng chữ: “Diêu, ta thề, sẽ tuyệt không có lần sau! Ta sẽ vĩnh viễn không khinh thường tính mạng của bản thân mình. Bởi vì ta còn có người.”

Già La Diêu trong lòng chấn động, hai tay run rẩy. Y cảm thấy cả đời mình cũng sẽ không nghe được lời nói nào cảm động hơn những lời kia.

Y rốt cuộc nhìn không được, gắt gao đem thiếu niên trước mặt ôm vào trong ngực.

Bạch Thanh Đồng cảm giác được thân thể y run rẩy, không nghĩ tới y lại kích động như vậy, có chút bối rối, đành phải lặng lẽ ôm lại y.

Qua một lát, cảm giác Già La Diêu rốt cục dần dần bình tĩnh hơn, Bạch Thanh Đồng sợ y ngưng ngừng, mở miệng trước: “Lần này có thể ở lại bao lâu? Có phải còn muốn quay về Đức An Quan?”

Già La Diêu quả thật vì hành vi vừa rồi của bản thân mà có chút ngưng ngừng, trên mặt hơi ửng đỏ, cúi đầu nói: “Chuyện ở biên quan xong xuôi, chuẩn bị quay về kinh. Lần này không vội, có khả năng ở lại lâu hơn.”

Bạch Thanh Đồng mấy ngày gần đây vẫn dưỡng thương, không rõ ràng tình huống ở Đức An Quan. Nhưng trước trận biết y xuất động đặc chủng hắc kỵ, nhớ đến thủ đoạn của y, rất tin tưởng y có thể giải quyết nguy cơ của biên quan, nên cũng không kinh ngạc. Nhưng vẫn cảm thấy bội phục, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi có thể tiêu diệt liên thủ của lang tộc và bắc di, giúp Kinh Châu thoải mái hơn nhiều. Mà quan trọng nhất là y có thể ở lại, mới là kinh hỷ lớn nhất.

“Thật sự là rất tốt!” Hai tròng mắt thiếu niên phát ra quang mang vui sướng, dùng sức hôn môi Già La Diêu.

Già La Diêu lần này tới Kinh Châu cũng giống như lần trước, vô cùng bí ẩn. Y đem Bạch Thanh Đồng đến nơi mình đang cư ngụ, để quân lính bên trong đều nhận biết được. Buổi tối, Bạch Thanh Đồng nằm sấp trên giường để Tử Mặc giúp hắn thay được, Già La Diêu ở bên quan sát.

Thay được xong, Tử Hà tiến vào, trên khay bưng hai chén dược. Hắn lấy một bát cung kính đưa cho Già La Diêu: “Vương gia, mời ngài uống thuốc.” Sau đó lấy bát kia, đưa cho Bạch Thanh Đồng, cười nói: “Người cũng vậy.”

Bạch Thanh Đồng nhăn mặt uống, sau đó hỏi Già La Diêu: “Uống được gì vậy?”

Già La Diêu cúi đầu, không nói, đưa chén thuốc cho Tử Hà, phát tay.

Tử Hà cùng Tử Mặc lập tức nhanh chóng dọn dẹp rồi lui ra. Tử Mặc còn giúp hai người đóng cửa cẩn thận.

Bạch Thanh Đồng thấy Tử Mặc trước khi đi còn hướng hắn nháy mắt, quay lại trừng mắt một cái, sau đó bắt đầu cười ngây ngô.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Bạch Thanh Đồng đã muốn quên vấn đề vừa hỏi, cười meo meo (hay là gian nhỉ? =.=|||) nhìn Già La Diêu: “Diêu, sắc trời đã muộn, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Già La Diêu sắc mặt lúng túng, chuyển động xe lăn: “Ta ngủ ở phòng bên cạnh.”

“Vì sao?” Bạch Thanh Đồng đứng lên ngăn y, nói: “Chúng ta thật vất vả mới có thể gặp nhau, làm sao có thể tách ra. Đến, chúng ta cùng ngủ. Ta rất nhớ người a...”

Câu cuối cùng vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng, nhìn chăm chú Già La Diêu, tới vô hạn.

Già La Diêu ho nhẹ, nói: “Đồng, người bị thương cần hảo hảo nghỉ ngơi. Ta không muốn ảnh hưởng tới vết thương của người...”

“Người không ở mới ảnh hưởng tới ta!” Bạch Thanh Đồng đưa y lên giường, bá đạo nói: “Cùng nhau ngủ! Không được phản đối!”

Già La Diêu bất đắc dĩ nhìn hắn, đành phải yên lặng cúi thắt lưng, bỗng nhiên ngừng lại một chút, nói: “Đêm nay cái gì cũng không được làm! Không được không thành thật!”

Bạch Thanh Đồng đang nhìn y cởi áo lộ ra cái cổ thon dài cùng mơ hồ nhìn thấy xương quai xanh, nghe vậy không khỏi nuốt nước miếng, theo bản năng liếc mắt xuống nửa người dưới của chính mình.

Già La Diêu nhìn theo ánh mắt hắn, mặt không chút thay đổi đem áo đã cởi mặc lại, thản nhiên nói: “Ta tốt hơn vẫn là ngủ ở phòng cách vách.”

“Đừng! Đừng!” Bạch Thanh Đồng đáng thương hề hề ôm lấy y, khuôn mặt đầy nước mũi nước mắt nói: “Đừng tàn nhẫn như vậy. Ta chỉ là kim lòng không đậu. Ta cam đoan tối nay cái gì cũng không làm, thật sự! Chớ đi...”

Già La Diêu tự nhiên hiểu được, chỉ là thấy hắn bị thương còn không thành thật, không khỏi buồn bực. Lúc này thấy Bạch Thanh Đồng đau khổ cầu xin, cảm thấy mềm lòng, thậm chí giống như lần trước, lấy tay giúp hắn giải quyết đi. Vì thế không hề kiên trì nữa, cởi áo ra cùng hắn nằm trên giường.

37. Chương 41

Bạch Thanh Đồng quả nhiên thành thật, nằm trên giường từ phía sau ôm lấy y, bất động, chính là phía dưới có thứ gì đó nhô lên chọc y khó chịu.

Già La Diêu bất đắc dĩ thở dài, quay người lại nói: “Để ta giúp người.”

Bạch Thanh Đồng cọ cọ y: “Người?”

Già La Diêu không nói, ngón tay linh hoạt tiến vào trong tiết khố của thiếu niên.

Bạch Thanh Đồng thở gấp thấp giọng nói: “Chúng ta cùng làm, ta cũng giúp người lộng...”

Già La Diêu vừa giúp hắn lộng, vừa nói: “Không cần. Mấy ngày này ta vẫn nên kiềm chế là hơn.”

“Vì sao?”

Bạch Thanh Đồng ở loại thời điểm này còn có thể đặt ra câu hỏi, Già La Diêu cơ hồ hoài nghi ‘tay nghề’ bản thân thật lười, càng thêm lão luyện khiêu khích hắn.

Rốt cục thiếu niên thở dốc bắn ra, trong ổ chăn tràn ngập dư vị ***.

Già La Diêu hành động không tiện, nói: “Đem khăn đưa cho ta.”

Bạch Thanh Đồng đứng dậy lấy từ quần áo ở đầu giường ra chiếc khăn, quay lại thu dọn tàn cục của hai người, lo lắng lo lắng hỏi: “Người đến tột cùng là làm sao? Lần trước đã không cho ta làm, như thế nào bây giờ còn phải khắc chế? Không lẽ người bệnh?” Đây là vấn đề quan trọng về ‘tính phúc’ sau này của hai người, nhân sinh đại sự a ~.

“Cũng không có gì...”

“Người đừng nói lại là gấp rút đi đường nên mệt mỏi. Ta sẽ không tin!” Bạch Thanh Đồng xoay người ngồi dậy, ánh mắt nghiêm túc, thần sắc trịnh trọng, nói: “Có chuyện gì cũng đừng gạt ta, ta không phải tiểu hài tử. Diêu, đừng làm cho ta lo lắng, được không?” Hắn từ trên nhìn xuống Già La Diêu đang nằm trên giường, mười phần áp lực.

Già La Diêu cảm thấy có chút đau đầu.

Kỳ thực có nên nói với Bạch Thanh Đồng hay không, chính y cũng không ngờ được, dù sao cũng quá mức tưởng tượng.

Việc y là ám song, chính mình cũng không biết được, nếu không phải có đứa bé, cả đời đều sẽ giống như người bình thường. Bạch Thanh Đồng chán ghét song nhân, bất luận là trước hay sau khi mất trí nhớ đều đối với việc này rất phản cảm, trong phủ mình cũng chưa từng có một song nhân, Hiện giờ, bản thân lại là một ám song, như thế nào lại không lo lắng?

Y chậm rãi ngồi dậy, dựa vào đầu giường, áo lót màu trắng có chút xộc xệch khoác hồ trên cơ thể gầy yếu, mang vài phần cảm giác nhu nhược mềm yếu.

Bạch Thanh Đồng vội tới kéo chăn lên người y: “Trời vẫn còn có chút lạnh, cẩn thận bị lạnh.” Ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt y trầm tĩnh như nước, hai tròng mắt lại phức tạp khó hiểu, không khỏi cảm thấy lo lắng, nói: “Sao vậy? Không lẽ người thực sự mắc bệnh?”

Già La Diêu thấy hắn thần sắc khẩn trương, thanh âm có chút run rẩy, cầm tay hắn trấn an nói: “Không phải. Ta không sinh bệnh.”

“Vậy đến tốt cùng là có chuyện gì?” Bạch Thanh Đồng gấp đến nổi có chút giận.

Già La Diêu nhìn hắn, chậm rãi nói: “Đồng, có biết ám song?”

Bạch Thanh Đồng ngần ra, nói: “Biết a. Là ẩn tính song.” Sau đó có chút nghi hoặc nói: “Nghe nói ám song số lượng rất ít, lại khó phát hiện, bên ngoài cùng nam tử bình thường giống nhau, Nhưng người hỏi cái này làm gì?”

Già La Diêu âm thầm nắm chặt chăn, bình tĩnh nói: “Đồng, ta chính là một ám song.”

Bạch Thanh Đồng lập tức phản bác: “Làm sao có thể.”

“Người không tin?”

Bạch Thanh Đồng biết Già La Diêu không phải người thích nói giỡn, ngần ngừ, nói: “Không phải ta không tin, chỉ là vẫn đang bình thường làm sao bỗng nhiên người biết bản thân là ám song? Người làm sao xác định?”

Già La Diêu thật sự không thể nói bản thân hơn hai mươi năm, lại đột nhiên giống như song nhân và nữ tử có thai, đành phải thở dài, kéo tay hắn đặt lên trên bụng mình, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Bởi vì, đứa trẻ chính là chứng cứ.”

Bạch Thanh Đồng ngây ngốc nhìn y, thần sắc mờ mịt, giống như không nghe thấy gì.

“Đồng?”

Bạch Thanh Đồng ngây ngốc hỏi: “Đứa nhỏ? Đứa nhỏ nào?”

Già La Diêu thở dài, cười khổ nói: “Người còn không hiểu ư?” Nói xong kéo tay hắn đặt lên cái bụng đã hơi nhô lên của mình, chậm rãi vuốt nhẹ, có chút không được tự nhiên nói: “Đã bốn tháng. Chỉ sợ là từ khi ở trong phủ... Đã muốn có.” Đến ba chữ cuối cùng, thanh âm đã nhẹ như muỗi kêu.

Bạch Thanh Đồng rốt cục đã hiểu được. Hắn mở to mắt nhìn Già La Diêu, giống như không quen y.

Già La Diêu cảm thấy trầm, sắc mặt cũng trở nên ảm đạm. Y đang muốn mở miệng nói, ai ngờ thấy Bạch Thanh Đồng ngẩn người ngửa ra, nuốt nước miếng, cuối cùng từ trên giường ngã xuống dưới đất.

Già La Diêu kinh hãi, vội vàng nhoài người về phía trước: “Thanh Đồng! Thanh Đồng! Làm sao vậy?”

Bạch Thanh Đồng ngã xuống nên tỉnh lại, trở mình từ trên mặt đất đứng thẳng dậy, nhìn chăm chăm Già La Diêu hô: “Đừng cử động! Đừng cử động!”

Già La Diêu cảm thấy khó hiểu, nhất thời không dám động.

Bạch Thanh Đồng cố gắng bò lên, thật cẩn thận sờ sờ bụng y, lại ngẩng lên nhìn y, lại cúi đầu sờ sờ bụng. Qua một lúc lâu, lẩm bẩm nói: “Ta không phải nằm mơ chứ?”

Già La Diêu nhíu nhíu mày, đang muốn mở miệng, lại bỗng thấy sau lưng Bạch Thanh Đồng đỏ thẫm một mảng, không khỏi cả kinh nói: “Đồng, miệng vết thương của ngươi nứt ra rồi.”

Y để Bạch Thanh Đồng đem hòm thuốc lại, tự mình băng bó thương được cho hắn.

Bạch Thanh Đồng vẫn cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Trên mặt lúc đầu có chút ngẩn ra, rồi lại ngây ngô cười, một lát sau lại bắt đầu ngưng trọng.

Già La Diêu âm thầm quan sát phản ứng của hắn, cũng không nói gì. Cẩn thận giúp hắn băng bó tốt vết thương, thản nhiên nói: “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi.”

Bạch Thanh Đồng ừ một tiếng, nhưng vẫn ngồi bất động ở đầu giường.

Già La Diêu thở dài một tiếng, nằm trên giường, yên lặng nhắm mắt lại. Cảm thấy Bạch Thanh Đồng cử động, giúp y kéo chăn, bỗng nhiên cảm thấy chua xót, đau đớn không chịu được.

Y tính đến tình huống xấu nhất, bất luận thế nào, y cũng giữ lại đứa trẻ. Về phần Thanh Đồng...

Già La Diêu nhắm mắt lại, tay phải gắt gao để trên vạt áo nơi ngực trái.

Y vốn nghĩ rằng bản thân sẽ một đêm khó ngủ, không nghĩ tới có thể do buổi tối uống thuốc dưỡng thai, hoặc bởi vì mang thai làm cho y thêm ngủ, nên không kịp lo lắng đến phản ứng của Bạch Thanh Đồng mà đã ngủ.

Đã vậy còn ngủ thật sự rất say, buổi sáng mặt trời mọc mới chậm rãi tỉnh lại.

Mở mắt ra là một khuôn mặt ngủ say được phóng đại, không khỏi hơi kinh hãi, phát hiện bản thân được Thanh Đồng ôm vào trong lòng, mặt đối mặt ngủ say.

Y cũng không biết Bạch Thanh Đồng đem qua ngủ ra sao, hiện tại thấy sắc mặt hắn có chút tiêu tụy, ở cằm còn lú nhú xuất hiện mấy cọng râu.

Thăm nghĩ bất tri bất giác, hắn đã bắt đầu có râu, có thể thấy được hài đồng năm đó quả thật đã trưởng thành.

Tay y vừa động, Bạch Thanh Đồng liền tỉnh, cầm cọ cọ vào tay y, mở mắt, khóe mắt còn có chút tơ máu.

“Sớm...” Tiếng nói của hắn có chút khàn khàn, nhìn thẳng Già La Diêu.

Già La Diêu nhớ tới chuyện đêm qua, nhìn lại hắn.

Bạch Thanh Đồng hiển nhiên không ngủ ngon, nhưng ánh mắt vẫn trong sáng. Hai người yên lặng nhìn nhau một lát, hắn nói: “Việc đó, việc đó... Người muốn giữ lại đứa nhỏ?”

“Vậy thân thể của người... Ta nói là, người là ám song, đến lúc đó làm thế nào, làm thế nào sinh a...” Bạch Thanh Đồng cau mày, lộ ra vẻ lo lắng.

Tối hôm qua hắn ở bên giường ngồi đến nửa đêm, lúc đầu bị chuyện Già La Diêu có thai khiến khiếp sợ, sau lại có chút khẩn trương, nhưng vô cùng vui sướng. Dù sao cũng sắp được làm cha a, nhất thời vô cùng vui sướng. Chính là sau đó lại lo lắng, thân thể ám song trừ bỏ cơ quan sinh dục bên trong cơ thể, địa phương bên ngoài đều giống với nam tử bình thường, cho nên hắn liền nghĩ đến vấn đề tương lai làm thế nào sinh hài tử.

Điều này, khiến hắn liền lo lắng cả đêm. Ngồi bên giường thấy Già La Diêu ngủ say như vậy, trong lòng bất ổn, thẳng đến trời gần sáng mới lên giường ôm y ngủ.

Già La Diêu trong lòng vừa động, có chút xấu hổ, trên mặt cũng bất động thanh sắc nói: “Điều này người không phải lo lắng. Quan trọng là người rất cuộc... Có muốn có nó?”

Bạch Thanh Đồng cơ hồ nhảy dựng lên, kêu lên “Đương nhiên muốn a! Như thế nào lại không chứ?” Sau đó lại có chút do dự nói: “Ta chính là lo lắng, lo lắng...”

38. Chương 42

Trong khoảng thời gian này, Bạch Thanh Đồng ở lại chỗ Già La Diêu an tâm dưỡng thương. Già La Diêu cũng không vội quay về kinh, cùng hắn thoải mái sống qua ngày.

Bạch Thanh Đồng lại bắt đầu có chút hành vi kì lạ. Có lẽ là do sắp được làm cha, cả ngày tâm trạng lo lắng cùng bất an.

Tỷ như hôm nay Già La Diêu ở trong sân phơi nắng, nhân nhả đọc sách thưởng trà, Bạch Thanh Đồng ngồi một bên chăm chú quan sát bụng y. Cho dù Già La Diêu là một người khí định thần nhàn, cũng không chịu nổi bị người nhìn chăm chăm lâu như vậy, rốt cuộc buông sách nói: “Đã nhìn đủ chưa?”

Bạch Thanh Đồng hồi phục lại tinh thần, cười ngây ngô, nghiêng đầu nói: “Diêu, người nói ta có thể làm một phụ thân tốt không?”

Già La Diêu bất động thanh sắc nói: “Vì sao lại hỏi vậy?”

“Ta chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ lại là phụ thân a. Có chút khẩn trương.” Bạch Thanh Đồng thẳng thắn nói.

Già La Diêu khẽ cười nói: “Không sao. Người làm không tốt thì còn có ta mà.”

Bạch Thanh Đồng cười hắc hắc, xấu xa nói: “Người rõ ràng là mẫu thân nha.”

Già La Diêu thản nhiên liếc hắn một cái.

Bạch Thanh Đồng run run, vội nói: “Được được, người cũng là phụ thân được chưa.” Nói xong lại nhỏ giọng lẩm bẩm: “Làm gì có đứa nhỏ nào có hai phụ thân a.”

Già La Diêu cũng không để ý đến hắn, lại cầm sách lên nói: “Không được lại nhìn ta chăm chăm nữa. Nếu tiếp tục nhìn sẽ phạt người viết chính tả.” (=[~ ta pó căng)

Bạch Thanh Đồng lè lưỡi, nói: “Diêu, người khi nào sẽ phải quay về kinh?”

“Chờ lấy được đồ vật kia rồi sẽ đi.”

Già La Diêu không phải chỉ vì bồi hắn mới ở lại Kính Châu, y còn có việc khác phải làm. Y phải một chi hắc kỵ ngàn dặm lên vào bên trong lãnh thổ bắc di nhân, để bọn họ hái thiên niên băng liên sắp trưởng thành của thánh sơn.

Nghe nói băng liên này có tác dụng khởi tử hoàn sinh, cải lão hoàn đồng, năm mươi năm mới trưởng thành, được bắc di nhân coi là báu vật vô giá. Năm đó đại tề lập quốc, bắc di nhân xưng tụng là thần, từng tiến cống một cây, công dụng khác thường.

Hiện giờ bắc di nhân lòng phản nghịch ngày càng lớn, quan hệ cùng đại tề căng thẳng, tự nhiên không thể trông chờ bọn họ tiến cống lần nữa.

Già La Diêu vốn định hoàn toàn đánh thắng bắc di nhân rồi mới buộc chúng tiến cống, nhưng bệnh tình của thái hoàng thái hậu ngày càng nặng, đã không thể trì hoãn được nữa.

Bạch Thanh Đồng tất nhiên biết đồ vật y chờ là cái gì, cũng biết là thứ đó dành cho ai. Bạch Thanh Đồng tuy rằng chưa bao giờ tiếp xúc với những chuyện trong triều đình, nhưng bất ngờ lại hiểu sâu sắc, kiến giải đối với sự tình thập phần chuẩn xác.

Hắn cảm giác rằng Già La Diêu cùng thái hoàng thái hậu thực tế cũng không giống bên ngoài mẫu tử từ tử hiếu, nhưng ít ra xem hành vi hiện tại của Già La Diêu mà nói, y là thập phần hiếu thuận, đối với thái hoàng thái hậu tình cảm sâu đậm.

Bất quá mọi sự thường không được như mong muốn. Già La Diêu tuy rằng cho một đội hắc kỵ ngàn dặm vội vã trộm thiên niên băng liên, nhưng thái hoàng thái hậu vẫn không đợi kịp.

Khi hắc kỵ lấy được băng liên, ba ngày trước tin tức cấp báo đã đến Kinh Châu, thái hoàng thái hậu đã từ trần.

“Lập tức quay về kinh.” Già La Diêu mặt không chút thay đổi nói.

Bạch Thanh Đồng tiễn y ra khỏi Kinh Châu, rồi lại đi thêm vài dặm, rốt cục cũng đến nơi không thể đi thêm nữa.

“Diêu, ngươi... Đừng gắng gượng quá, phải nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Già La Diêu cầm tay hắn, nói: “Ta biết. Vết thương của người còn chưa khỏi hẳn, quay về đi.”

Bạch Thanh Đồng lưu luyến rời khỏi xe ngựa, nhảy lên ngựa Tử Mặc đã giúp hắn chuẩn bị, nhìn đoàn xe của Già La Diêu dần dần rời xa.

Tử Mặc nói: “Thanh Đồng, chúng ta quay về đi. Vương gia sẽ không sao.”

Bạch Thanh Đồng sờ sờ ngực, nhú mày: “Tử Mặc, không biết tại sao, trong lòng ta luôn luôn có chút bất an.”

“Ngươi là bởi vì Vương gia... lo lắng à?”

Bạch Thanh Đồng lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không rõ.” Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quát to một tiếng: “Ai nha! Không xong!”

Tử Mặc bị hắn làm cho hoảng sợ: “Làm sao vậy?”

Bạch Thanh Đồng vỗ trán, ảo não nói: “Ta quên cùng y thảo luận về tên đứa trẻ.”

Tử Mặc sợ bóng sợ gió một hồi, nhịn không được trừng mắt một cái với hắn: “Vẫn còn chưa biết là tiểu thể tử hay tiểu quận chúa, gấp cái gì.”

“Hừ. Ngươi không hiểu.”

Tử Mặc lạnh lùng nói: “Là ta không hiểu. Nhưng thương thế của người cũng đã hồi phục nhanh lắm, vẫn là mau nghĩ đến chuyện sau khi quay lại quân doanh đi, vị Triệu công tử kia còn chờ ‘báo ân’ đấy.”

Sắc mặt Bạch Thanh Đồng nhất thời ảo não không thôi.

Già La Diêu khiến cả đoàn một đường ra roi thúc ngựa, chỉ nửa tháng đã về đến kinh thành.

Hoàng thái hậu còn chưa chôn cất, chính là vì chờ y về phát tang.

Già La Diêu vương phủ cũng không quay về, trực tiếp vào cung. Y lúc này đã có thai hơn năm tháng, bụng đã muốn lớn lên. Nhưng y đáng người gầy, hơn nữa ngồi xe lăn được chần dãi che, nên người khác cũng không nhìn ra dấu vết.

Tiểu hoàng đế Già La Vũ dựa theo quy chế của tổ tiên mặc huyền sắc long bào, nhìn qua trang trọng uy nghiêm, khiến cho nhìn lớn hơn vài tuổi. Hắn hai mắt hồng hồng nhìn Già La Diêu, nức nở nói: “Hoàng thúc, hoàng tổ mẫu...”

Già La Diêu nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, thần có thể nhìn một chút không?”

Tiểu hoàng đế gật gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Trẫm vẫn chưa cho phát tang, là để chờ hoàng thúc trở về. Hoàng tổ mẫu trước khi đi đối với ngài nhớ mãi không quên, vẫn gọi tên của ngài... Đều do trẫm. Nếu không phải trẫm cử hoàng thúc đi biên quan, ngài cũng sẽ không thể không thấy được mặt hoàng tổ mẫu lần cuối.

Già La Diêu trầm mặc không nói.

Trong linh đường màu trắng, trang nghiêm, thê lương.

Quy định tô tiên đại tề vô cùng kì quái, linh đường là màu trắng, nhưng đồ tang của hoàng tộc lại là màu đen. Chắc hẳn là bởi màu trắng chủ yếu xơ xác tiêu điều, không hợp với không khí bi thương đi.

Hôm nay là ba tám ngày thái hoàng thái hậu mất, Già La Diêu vào linh đường, thái hậu cùng vài phi tần đang ở tế điện, thấy y đều đứng dậy.

Già La Diêu hành lễ nói: “Thần bái kiến thái hậu.”

Thái hậu thần sắc mệt mỏi, bi thương nói: “Nhiếp chính vương trở về là tốt rồi. Mẫu hậu trước khi đi vẫn nhớ đến ngài.”

Già La Diêu mặc dù không có tâm tình cùng người khác hàn huyên, nhưng nữ tử này lại là hoàng tẩu của y, không thể không khách sáo vài câu. Cũng may thái hậu thức thời, lễ bái xong liền mang chúng phi tần rời đi.

Già La Diêu nhìn cái quan tài lớn kia, trong ánh mắt hiện lên một mặt thần sắc bi thương. Y phát tay, để cho các cung nữ đang quỳ đều lui ra, chính mình chậm rãi chuyển động xe lăn, đến trước quan tài.

Phía trước linh đường treo một bức họa, là thái hoàng thái hậu khi trẻ. Khi đó nàng vẫn là Hiền phi, tươi cười dịu dàng, nhưng nhìn kĩ lại, khóe mắt tựa hồ thấy được một tia u sầu.

Già La Diêu yên lặng nhìn một lát, rời khỏi xe lăn quỳ trước linh đường, chậm rãi dập đầu ba cái.

Một trận gió từ đâu thổi tới, cuốn vãi trên quan tài lay động.

Già La Diêu cảm thấy rung mình, sững sờ nhìn bức họa ngẩn người.

Y nhớ rõ mẹ đẻ của y hoàng hậu cũng có một bức họa giống như vậy, dung mạo càng hơn Hiền phi, khí độ ung dung, phượng nghi thiên hạ. Phụ hoàng y vô cùng quý trọng, ngày ngày treo tại thư phòng. Sau khi phụ hoàng băng hà, bức tranh kia cũng được chôn theo.

Đã lâu, Già La Diêu không còn nhớ rõ khuôn mặt trên bức họa. Nhưng hiện tại nhìn thấy thái hoàng thái hậu trẻ tuổi trong bức tranh, lại nhìn thân thể khô gầy già nua nằm trong quan tài, trong lòng có một loại cảm xúc không nói nên lời.

Phụ hoàng y năm ấy tám tuổi lần đầu tiên gặp được mẫu hậu y, liền vì nàng lập lời thề nam song. Từ đó về sau mặc dù đăng cơ thành hoàng đế, vẫn đối với hoàng hậu yêu say đắm.

Nhưng đáng tiếc hoàng hậu thân thể yếu đuối, sau đại hôn vẫn chậm chạp chưa có thai, đến khi Già La Diêu sinh ra đã có hai vị huynh trưởng.

Già La Diêu có lẽ may mắn khi mẫu hậu qua đời sớm, không phải thấy bộ dáng tàn tật của bản thân. Nhưng có khi lại nghĩ, nếu mẫu hậu không mất sớm, chính mình sẽ có bộ dáng như thế nào?

Hiền quý phi, vị thái hoàng thái hậu này, đối với bản thân có bao nhiêu nhiệt tình cùng yêu thương? Lại có bao nhiêu tàn khốc cùng ghen ghét?

Già La Diêu ở trước linh đường miên man suy nghĩ, bỗng nhiên trong bụng vừa động, liền phục hồi tinh thần. Y đến bên xe lăn, chậm rãi ngồi lại. Chính là quỳ có chút lâu, thân thể đều cứng ngắc.

Đem chân dài kéo tốt, che khuất bụng cùng đôi chân tàn tật. Già La Diêu sờ sờ bụng, bỗng nhiên có chút hiểu thái hoàng thái hậu.

Bất luận nàng đối với chính mình yêu thương thế nào, cũng không thể so sánh với thân sinh cốt nhục mang thai chín tháng mười ngày sinh ra.

Nếu oán, cũng chỉ có thể oán hoàng hậu mẹ đẻ của bản thân qua đời quá sớm, để lại con trai độc nhất còn nhỏ một mình, giầy giụa bên trong hoàng cung này.

Già La Diêu rũ mi mắt, nhìn bụng bản thân, âm thầm thì, vô luận thế nào, đều phải bảo vệ đứa trẻ của mình chu toàn.

Y chậm rãi lăn xe lăn ra khỏi linh đường, Tử Hà cùng các cung nhân chờ đến mức chân đã cứng đờ mới thấy y đi ra, bước lên phía trước giúp y đẩy xe lăn.

“Vương gia, hiện tại người muốn đi đâu?”

Già La Diêu nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi nói: “Rời cung, quay về phủ.”

“Vâng”

Linh đường thiết lập tại thái hoàng miếu, ở phía Tây sau hoàng cung, vị trí hẻo lánh, đình viện thưa thớt.

Già La Diêu bởi vì ngồi xe lăn, không tiện đi qua bậc thang cùng bậc cửa, cho nên Tử Hà đưa y đi qua phía sau hoa viên, theo mấy cung nhân.

Bỗng nhiên một trận gió lớn từ phía sau giả sơn thổi đến trước mặt, cung nhân kia chưa kịp la lên, máu tươi đã phun lên giả sơn.

39. Chương 43

Tử Hà kéo xe lăn ra phía sau, chuyển tay thành trảo, cứng rắn đỡ thanh đao đang đánh úp tới.

Hắn không thể né tránh, vì nếu hắn né tránh, Già La Diêu sẽ là người phải trực tiếp đối diện với đao phong.

Trong hoàng cung không được mang binh khí vào, như thân phận của Già La Diêu sẽ không ai dám soát người, nhưng vẫn không thể mang theo binh khí.

Tử Hà trên người có mang một chiếc chủy thủ, nhưng chủy thủ được giấu trong giày, không kịp rút ra. Nên hắn đành dùng tay không đấu với cương đao, tránh kinh khí, bàn tay cầm lấy cương đao của thích khách. Trường đao kia được truyền nội lực vào, sắc bén vô cùng, bàn tay cầm lấy của Tử Hà bị cắt phải, những giọt máu tươi đỏ sẫm rơi xuống mặt đất.

“Tử Hà, lui về phía sau!”

Thanh âm của Già La Diêu truyền đến, Tử Hà lập tức lui ra sau. Xe lăn nhanh chóng tiến lên phía trước, liền có hai gã hắc y nhân từ phía sau giả sơn lao đến, mục tiêu là người ngồi trên xe lăn.

Một chiếc roi giống như long quyền đánh tới, đầu roi phân biệt hướng tới cổ tay hai người, đó là ngân tiên bên người của Già La Diêu. Y đã xuất thủ.

Thích khách phía bên trái nhanh chóng thu hồi đao phong, lấy từ trong áo ra một vật, đón lấy tiên phong của Già La Diêu.

Già La Diêu nhíu mi. Nháy mắt y đã nhìn ra, vũ khí cổ quái kia là nhằm vào trường tiên của y.

“Người đâu! Có thích khách!”

Tử Hà thăm vận nội lực, đem thanh âm truyền ra xa. Nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng thứ hai, đã bị hai gã thích khách cuốn lấy.

Hiện giờ những cung nhân kia đều đã mất mạng, bọn họ đang ở giữa hai tòa giả sơn, đường mòn nhỏ hẹp, không tiện di chuyển, huống chi còn có một chiếc xe lăn.

Già La Diêu vung ngân tiên, cổ tay vũng vàng, đầu tiên chuyển động, nhằm vào hai gã thích khách. Nhưng hai người này võ công thập phần cao cường, cùng hai người vây công Tử Hà phối hợp lẫn nhau, lại ngầm thành tình thế vây trận. Hơn nữa tên thích khách cầm trong tay vũ khí cổ quái kia lại dùng những chiêu thức phi thường xảo diệu, luôn nhằm vào trường tiên của Già La Diêu.

“Rắc” một tiếng, trường tiên Già La Diêu quen dùng lại bị người nọ quán chú nội lực vào vũ khí đem cắt thành hai đoạn.

Già La Diêu thở dài một tiếng. Y đã lâu không dùng võ công, không còn thành thạo. Hơn nữa bốn gã thích khách không chỉ có võ công cao siêu, hiển nhiên là vì y mà đến, võ công sử dụng tương khắc với y, từng bước đã ép sát, mỗi chiêu đều tương khắc với tiên pháp của y, làm cho y là một người tàn phế ngồi trên xe lăn làm sao chống đỡ được?

“Vương gia!”

Tử Hà hoảng hốt, vừa phân tâm, nhất thời bị một gã thích khách làm bị thương cánh tay.

Hắn giận dữ phản công, xuất ra chiêu thức ngoan độc, lấy toàn lực đánh tới, hạ gục một gã thích khách.

Trong lúc đó ở bên kia, Già La Diêu di chuyển xe lăn, làm một động tác góc độ linh hoạt quỷ dị tránh được truy kích của thích khách.

Nhưng con đường nhỏ hẹp, cho dù Già La Diêu là người đã ngồi trên xe lăn hơn nửa đời người, cũng đã áp sát người vào giả sơn, vô pháp di chuyển.

“Ai!”

Sau lần thứ hai bị phục kích, y lại thở dài.

Khi hai gã thích khách mang theo sát khí đến trước mặt y, y còn nhàn hạ đưa tay ra, giống như trấn an sờ sờ bụng, âm thầm cầu nguyện, tiểu tử kia cũng không nên ở thời khắc mấu chốt này lại xuất hiện tình huống bất ngờ gì.

Đương triều nhiếp chính vương Già La Diêu là một người tàn phế, nếu không có đôi chân tàn phế này, y đã sớm là người đứng đầu Tề quốc. Đó là chuyện người khắp thiên hạ đều biết.

Đối với một người tàn phế phải ngồi xe lăn, vũ đạo lộng kiếm không nghi ngờ gì là một chuyện cười, cho nên vũ khí phòng thân của nhiếp chính vương là một ngân tiên có thể tấn công gần xa, cũng là chuyện mà người khắp thiên hạ đều biết.

Thế nhưng hiện tại ngân tiên của nhiếp chính vương lại có hình thù kỳ lạ quỷ dị, binh khí chuyên dùng của hắn đã đứt làm hai đoạn, một nửa trước vô lực rơi trên mặt đất, nửa còn lại không đến ba thước, làm sao có thể tiếp tục dùng?

Già La Diêu ném ngân tiên đã đứt đôi đi, sắc mặt không đổi, vẫn thản nhiên như vậy, chỉ có ánh mắt trầm xuống.

Hai gã thích khách thấy y không còn binh khí, cũng không còn đường lui, vô cùng mừng rỡ, đao phong càng thêm mãnh liệt sắc bén.

Nhưng đột nhiên, không ai thấy rõ, trước mắt bỗng nhiên một mảnh trắng xóa, thích khách phía trước bên trái phốc một tiếng, bay thẳng ra sau.

Thích khách bên phải phía sau chưa kịp phản ứng, đã hoảng sợ phát hiện bản thân bị một cỗ khí thế vô cùng cường đại bao quanh.

Hắn định thần nhìn lại, mới phát hiện không biết từ khi nào, trong tay nhiếp chính vương đã có một thanh trường thương!

Đó là một thanh trường thương cực kỳ bình thường, đầu thương đen thui ngược lại lấp lánh ngân quang, được truyền nội lực vào, kinh phong mãnh liệt.

Đừng nói chỉ có hai gã thích khách vây công, giờ phút này cho dù mười mấy tên thích khách đồng thời vây công, chỉ sợ cũng không thấy được trường thương trong tay nhiếp chính vương làm thế nào xuất hiện.

Thích khách hoảng hốt quay người, chột vật lăn hai vòng trên mặt đất, khó khăn tránh tập kích của trường thương, da đầu run lên, máu tươi từ trên hai bên má cùng cổ chảy xuống như thác, mới biết đã trọng thương, đại khái cả hồn vía đều đã lên mây.

Hắn không khỏi kinh hãi, vừa rồi nếu chậm chút nữa, chỉ sợ cả đầu cũng đã rơi xuống. Lại xem đồng bạn vừa bị đánh bay, ngực có một cái lỗ máu lớn, gục xuống bên đường, chắc chắn đã thấy diêm vương. (lão gia~~)

Chợt nghe một tiếng kêu đau đớn vang lên, đồng bạn đang cùng Tử Hà dây dưa bên kia cũng đã bị đánh bay, trường đao xuyên qua ngực.

Mắt thấy bốn người đã chết ba, việc đã không thành, thích khách này mặc dù cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh đứng dậy tung ra một hư chiêu, quay lưng bỏ chạy.

“Còn muốn chạy?”

Ngữ khí thản nhiên, như không chút để ý, giống như đang nói chuyện vô cùng bình thường, lại tấn công mạnh vào tâm thần thích khách, lập tức một cảm giác một cỗ khí thế không thể phản kháng thật lớn từ sau lưng tiến đến.

Hắn cắn răng quay lại, cho dù không thể bình an trở ra hắn cũng không tin lấy toàn bộ công lực của chính mình lại không thể chạy trốn khỏi tay một tên tàn phế.

Nhưng mà loại cảm giác này không thể hình dung. Một dòng khí cực nóng giống như làm ngay cả trường đao cũng tan chảy quét qua toàn thân.

Thích khách trở mắt nhìn trường thương đâm xuyên qua người mình, mà cây đao trong tay bản thân còn chưa kịp tấn công chút nào.

40. Chương 44

Hôm nay đại nội thị vệ Dư Mặc mồ hôi như mưa. Cho dù hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới góc phía tây của hoa viên, cũng đã muộn.

Thích khách đều đã mất mạng. Nhiếp chính vương lạnh lùng ngồi ở bên trong hoa viên, trên người còn dính vết máu của thích khách. Dưới chân thị vệ Tử Hà còn có một thanh trường đao, hai tay còn đang chảy máu.

Trông đình hoa nhỏ có vẻ yên bình, lại chuyển qua bên kia, trên con đường cạnh giả sơn lại đầy thi thể. Ngoài bốn gã thích khách, còn có xác sáu gã cung nhân nằm đó. Máu tươi lênh láng, giả sơn nhiễm một màu đỏ sẫm.

Mặt Dư Mặc không còn chút máu, mồ hôi lạnh dọc theo trán chảy xuống. Quỳ phía trước hắn là các thị vệ đuổi tới trước, tất cả mọi người cúi đầu không dám hé răng, làm cấp trên của bọn họ, Dư Mặc không sao mở miệng được.

“Nhiếp, nhiếp chính vương điện hạ, ty chức cứu viện chậm trễ, thỉnh, thỉnh...”

Không thể trách đường đường là thị vệ trưởng đại nhân lại nói lắp, thật sự là tình cảnh quá mức rung động.

Mấy tên thích khách đều bị nhiếp chính vương cùng thị vệ bên người y tự tay giết chết, mà nhiếp chính vương ngồi kia, mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn hắn, cỗ khí thế cùng áp lực mới là đáng sợ nhất.

“Dư đại nhân, thích khách vào trong cung, người giải thích thế nào?”

Dư Mặc cúi đầu, quỳ trên mặt đất, run giọng nói: “Ty chức thất trách, thỉnh nhiếp chính vương giáng tội!”

Nhiếp chính vương từ trong áo, lấy ra một chiếc khăn trắng, lau lau tay, lạnh lùng thốt: “Việc này phải điều tra rõ ràng, cấp bốn vương một cái giải thích hợp lí.”

“Tuân mệnh.”

Nhiếp chính vương nhắm mắt, tựa hồ có chút phiền chán, thản nhiên nói: “Dư đại nhân, việc này giao cho ngài. Tử Hà, chúng ta đi.”

Nhiếp chính vương chấp hành luật pháp nghiêm minh, Dư Mặc hiển nhiên không nghĩ tới y dễ dàng buông tha chính mình như vậy, vội cùng các thị vệ nhường đường, nhìn Tử Hà giúp nhiếp chính vương rời đi. Hắn ngây ngốc một lát, rồi lại vội vàng phát phát tay, để đội thị vệ theo sau hộ vệ.

Khi nhiếp chính vương đã rời khỏi, Dư Mặc mới đứng dậy nhìn cả hoa viên đều bừa bãi.

Hắn chau mày lại, biết sắp xảy ra chuyện lớn, sợ là đã muốn rơi xuống đầu.

Già La Điều cùng Tử Hà leo lên xe ngựa, nói: “Tử Hà, có sao không?”

“Nô tài không sao, chỉ bị thương ngoài da. Còn vương gia? Có bị thương hay không?”

Già La Điều lấy tay sờ lên bụng, cúi đầu nói: “Mau hồi phủ.”

Tử Hà biến sắc, vội vàng bảo xa phu đi nhanh hơn.

“Vương gia!”

Già La Diêu khoát tay, nói: “Đừng cử động, đem vết thương băng bó cho tốt. Nếu thương tổn đến kinh mạch trên tay, về sau sẽ không thể sử dụng kiếm.”

“Vương gia!”

Tử Hà vừa vội vàng vừa cảm động, lại không dám vi phạm mệnh lệnh của y, vội vàng lục lọi y được trong thùng xe đem tay mình băng bó tốt, lại lo lắng hỏi: “Vương gia, ngài rốt cuộc làm sao?”

Già La Diêu nhắm mắt không nói.

Tử Hà không dám tái quấy rầy y, chỉ mong xe ngựa mau trở lại vương phủ. Hắn biết Già La Diêu nội lực thâm hậu, trước giờ chỉ sử dụng ngân tiên, cũng không dùng thương. Chính vì thương này là ‘Thanh Hư’, là thượng cổ thần khí, không xuất hiện thì thôi, đã xuất hiện là nhất định kinh thiên động địa, truyền nội lực vào, có thể phá hủy tất cả lợi khí. Vũ khí này, bá đạo hung ác không cần nói cũng biết.

Già La Diêu kỳ thật luyện tập hai loại vũ khí. Trừ ngân tiên ai ai cũng biết, còn có trường thương Thanh Hư. Y hơn mười năm ngày nào cũng như ngày nào, cần mẫn luyện hai loại vũ khí, ý chí kiên định, tính cách kiên cường, bởi vậy hiển nhiên tài giỏi. Uy lực hiển nhiên không thể coi thường.

Nhưng Già La Diêu lúc này thân thể đặc biệt, sử dụng thần thương, không biết tiểu thể tử trong bụng có bình yên vô sự hay không?

Tử Hà nghĩ vậy, không khỏi lo lắng liếc nhìn bụng của vương gia hơi nhô lên dưới chăn.

“Tử Hà.” Già La Diêu bỗng mở mắt, con ngươi hiện lên đạo tinh quang, nói: “Đem ngân tiên của bốn vương cùng thi thể hai gã thích khách về. Cả vũ khí cổ quái kia nữa. Đừng để cung nhân nhúng tay vào!”

Tử Hà thần sắc run sợ: “Tuân mệnh”

Trở lại vương phủ, Cao quản gia đã biết được chuyện tình trong cung, vội vàng lấy tấm ván gỗ ra, tự mình đưa xe lăn của Già La Diêu xuống.

Già La Diêu thần sắc nhìn qua không có gì khác thường, nhưng khi Cao tổng quản giúp y đi vào trong nhà, lại rên lên một tiếng.

Cao quản gia kinh hoảng, nói: “Vương gia, ngài không có việc gì chứ?”

“... Vương ngự y đâu?” Già La Diêu ôm bụng ngã lên giường, từ từ nhắm hai mắt nói:

“Mau gọi hắn đến.”

Vương ngự y vội vàng chạy tới, bắt mạch cho y, hơi kinh hãi, nói: “Vương gia, lão phu thất lễ.” xóc chân lên, sờ bụng Già La Diêu, chỉ cảm thấy thai nhi xao động, bào thai bất ổn.

Hắn trầm ngâm một lát, lấy ra ngân châm, đem đám người Cao quản gia đuổi đi, cởi bỏ quần áo của Già La Diêu, chỉ thấy cái bụng tái nhợt hơi hơi nhô lên kia còn ần ần rung động.

“Vương gia, lão phu hiện tại châm cứu cho ngài, có thể sẽ đau, ngài cố chịu đựng.”

Già La Diêu gật đầu, nhắm mắt không nói.

Qua một nén hương, Vương ngự y châm cứu xong, đem quần áo y sửa sang xong, lại phủ lên áo ngủ bằng gấm, mới ngồi lại trước bàn kê đơn thuốc.

Trên trán Già La Diêu phủ một tầng mồ hôi mỏng, chờ một lát, nói: “Vương ngự y, đứa nhỏ không có việc gì chứ?”

Vương ngự y cúi đầu hơi ngừng lại, không trả lời, đợi đem đơn thuốc viết xong, mới quay lại nói: “Vương gia vọng động chân khí, làm thương tổn thai nhi, lão phu viết đơn thuốc ổn định, đối phó không trở ngại.”

Già La Diêu nhíu mày. Y đương nhiên biết hậu quả khi sử dụng thần thương, nếu như bình thường sẽ không sao, nhưng thai nhi yếu ớt trong bụng lại không chịu nổi sự bá đạo của nó. Tuy rằng y đã truyền hơn phân

nửa nội lực vào để bảo vệ đứa nhỏ, nhưng thần thương ra tay, chân khí mạnh mẽ rời khỏi, đều không phải hoàn toàn do y điều khiển.

Hơn nữa hai gã thích khách kia công phu cũng khá cao, ở trên giang hồ đủ để gia nhập hàng ngũ cao thủ. Bọn chúng cũng không coi thường bản thân là người tàn phế, ra tay sử dụng mười phần bản lĩnh, không chỉ khắc chế chính mình, còn đem ngân tiên cắt thành hai đoạn.

Phải biết ngân tiên của y chính là dùng gân của hắc giao nơi đáy biển cùng tơ của thiên niên băng tằm chế thành, mặc dù có vũ khí khắc chế, nhưng nếu không có nội lực thâm hậu truyền vào, cũng không có khả năng làm nó đứt đoạn. Bởi vậy có thể thấy được công phu cao thâm của hai kẻ kia.

Kỳ thật trong lúc đó Già La Diêu đã do dự trong nháy mắt. Lúc trước thích khách chính vì bị y thành linh dùng thương mà mất mạng, nhưng khi thích khách kia xoay người chạy trốn, nếu Già La Diêu không sử dụng toàn lực, không chắc có thể giết chết hẳn. Nhưng nếu dùng toàn lực, chân khí toàn thân tăng vọt, thai nhi có thể bị ảnh hưởng.

Nhưng Già La Diêu chỉ do dự trong nháy mắt, liền quyết định diệt cỏ tận gốc.

Trên đời biết y ngoài dùng ngân tiên còn biết dùng thương chỉ có ba người. Mấy tên thích khách đối với võ công của y biết tường tận từng chiêu số, thậm chí chế tạo ra vũ khí chuyên môn khắc chế y, nếu lại để cho bọn chúng biết bản thân còn thiện dùng thương, chỉ sợ lưu lại mầm tai vạ lớn hơn nữa. Hơn nữa địch trong bóng tối, nếu chúng lại ngóc đầu trở lại, với chính mình là một bất lợi lớn.

Bởi vậy Già La Diêu mạo hiểm truy kích, đem tên thích khách kia giết chết. Nhưng cũng bởi vậy, ở khoảng khắc thần thương đắc thủ, đem chân khí chấn động toàn thân, đau đớn bạo khởi ở bụng làm cho y phút chốc mồ hôi lạnh toàn thân.

41. Chương 45

Trên đường hồi phủ, Già La Diêu vẫn dùng nội lực trấn an thai nhi trong bụng, nhưng phản ứng của thai nhi càng lúc càng kịch liệt làm cho y cảm thấy bất an, may mắn Vương ngự y tới đúng lúc, sau khi châm cứu đã tốt hơn nhiều, nhưng bụng dưới vẫn ần ần đau đớn.

Già La Diêu nghe lời nói của Vương ngự y, biết hẳn vẫn còn chưa nói hết. Nhưng y hiện tại sức khỏe không tốt, vô lực tiếp tục truy vấn.

Vương ngự y viết xong đơn thuốc, tự mình đi bốc thuốc, sau đó giao cho Cao tổng quản, cẩn thận đem cách sắc thuốc cùng những điều cần chú ý giao phó.

Già La Diêu uống thuốc xong liền cảm thấy buồn ngủ, cuối cùng ngủ thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, khi tỉnh lại bản thân lấy làm kinh hãi.

Tử Hà bưng đồ ăn sáng tiến vào, hầu hạ y rửa mặt chải đầu xong, bẩm báo:

“Vương gia, hắc giao ngân tiên của ngài đã được lấy lại cùng thi thể của bốn gã thích khách và vũ khí kia.

“Ân. Người trong cung có hỏi qua không?”

“Có hỏi. Ta chỉ nói bọn họ ám sát Vương gia, Vương gia muốn tự mình điều tra, nên lấy những đồ vật này đem về. Bất quá Dư đại nhân vẻ mặt có chút không tốt, Hoàng Thượng đối với việc hôm qua phi thường tức giận, đã nghiêm khắc xử phạt hẳn.”

Tử Hà làm việc Già La Diêu cũng không phải bận tâm, liền gật gật đầu, không nói gì nữa.

Y hôm qua động thai khí, Vương ngự y dặn dò ngàn vạn lần, để y hảo hảo tĩnh dưỡng. Đáng tiếc mọi việc không như mong muốn, nhiếp chính vương ở hoàng cung gặp chuyện việc lớn, triều đình có thể nào không chấn động? Hoàng Thượng sau khi kinh hãi lập tức phái người đến thăm hỏi, trong kinh thành còn có rất nhiều quan lớn cũng tới cửa thăm, người lên hỏi thăm mọi nơi cũng không ít.

Tĩnh vương phủ đóng cửa, trừ bỏ người trong cung tới, khách tới thăm còn lại đều không tiếp.

Già La Diêu lần này thật sự bị thương thai nhi, cũng không phải việc nhỏ. Tuy Vương ngự y nói thai nhi không việc gì, nhưng cũng không nắm chắc đứa nhỏ không bị một chút thương tổn nào, bởi vậy Già La Diêu cực kỳ lo lắng, thành thành thật thật nằm trên giường nghỉ ngơi.

Chính là đại đa số khách nhân đều bị giữ ở ngoài cửa, nhưng có trường hợp lại không thể từ chối được, tỷ như hiện tại.

“Hoàng Thượng, ngài sao lại đến đây?”

Già La Diêu thấy hoàng đế một thân thường phục đột nhiên xuất hiện, không khỏi chấn động. May là y đối với bên ngoài tuyên bố bản thân gặp chuyện bị thương, mấy ngày nay phải ở nhà hảo hảo điều dưỡng, nên ban ngày còn nằm trên giường cũng không có gì là kỳ quái.

Trái lại Già La Vũ tưởng rằng hoàng thúc nói bị thương cần điều dưỡng là lấy cớ, ai ngờ thấy y thật sự ban ngày còn nằm trên giường nghỉ ngơi, mới thật sự chấn động.

“Hoàng thúc, ngài thực bị trọng thương?”

Già La Diêu cười khỏ nói: “Thương thế không đáng nhắc đến. Chỉ là mấy tên thích khách kia võ công cao cường, muốn an toàn trở ra, cũng phải trả giá một chút.”

Già La Vũ hốc mắt ửng đỏ, lo lắng nói: “Đều do trẫm. Trẫm còn tưởng rằng ngài là giận trẫm, tìm cớ không vào triều, không muốn gặp trẫm. Không nghĩ tới, không nghĩ tới...”

Già La Diêu ngạc nhiên nói: “Ta vì sao phải giận bệ hạ?”

Già La Vũ cúi đầu, nói: “Ngài ở ngự hoa viên gặp chuyện, thị vệ lại không tới kịp, việc này có chút cổ quái, trẫm sợ, ngài sẽ hiểu lầm...”

Già La Diêu mỉm cười, cầm tay hắn, ôn hòa nói: “Bệ hạ đa tâm rồi. Vi thần tuyệt không hoài nghi ngài.”

Già La Vũ vội vàng ngắt đầu, hỏi: “Vì sao?”

Già La Diêu cười cười, nói: “Bởi vì vi thần vẫn chưa làm chuyện gì có lỗi với bệ hạ, bởi vậy tin tưởng bệ hạ tuyệt không đối với vi thần có thành kiến gì. Huống chi...” Y dừng một chút, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Già La Vũ, chậm rãi nói: “Huống chi, bệ hạ là một đứa trẻ tốt.”

Tiểu hoàng đế chợt thấy ngực nóng lên, hốc mắt càng hồng, không quản thân phận hiện tại của hai người, đột ngột bổ nhào vào lòng Già La Diêu, kêu lên: “Hoàng thúc! Hoàng thúc!”

Già La Diêu bị hắn làm cho hoảng sợ, nhưng nghe trong âm thanh của hắn tràn ngập tình cảm quần quýt, chân thật, nhớ tới khi còn bé hắn thường xuyên ở trong ngực mình làm nũng, không khỏi cảm thấy mềm nhũn, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

Già La Vũ đã lâu chưa từng cùng hoàng thúc thân cận như vậy, lúc này lại được y ôm vào trong ngực, cảm giác giống như trở lại trước đây, trong lòng ấm áp, tràn ngập cảm giác bình an.

Hắn nhớ tới những ngày khó khăn ở trong cung trước đó, nhớ tới cuộc đối thoại cùng mẫu hậu.

Lúc ấy hoàng thái hậu cau mày, lo lắng buồn bực nói với hắn: “Hoàng Thượng, việc này phát sinh ở bên trong thâm cung, lại vào lúc nhiếp chính vương vừa mới gấp gáp từ biên quan trở về vì lễ tang của thái hoàng thái hậu, chỉ sợ y sẽ hoài nghi là do chúng ta làm.”

Già La Vũ đã mười lăm tuổi, rất nhiều chuyện cũng đã minh bạch, tuy rằng ngẫm lo lắng việc này sẽ ly gián cảm tình thúc chất hai người, nhưng ngoài mặt vẫn nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng. Hoàng thúc luôn luôn anh minh, chắc chắn đoán được việc này có người âm thầm làm ra để ly gián, tuyệt sẽ không bởi vậy hoài nghi chúng ta.”

Hoàng thái hậu thở dài, nói: “Tuy nói là vậy, nhưng có một số việc không đơn giản như vậy. Ta nghe Dư đại nhân nói, những thích khách này đều đã có chuẩn bị mới đến, đối nhiếp chính vương là quyết chí sống còn, chỉ sợ nhiếp chính vương ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại nghĩ bây giờ trong cung phải chăng có cạm bẫy gì đó.”

Già La Vũ nói: “Đó cũng là nhân chi thường tình. Huống chi việc này quả thật nơi nơi nhằm vào hoàng thúc, nếu nói không có nội gian, trầm cũng không tin.”

Hoàng thái hậu nhu nhu trán, nói: “Nhiếp chính vương chấp chính nhiều năm, tay giữ binh quyền, uy tín cao minh sáng suốt. Nếu thực bởi vậy đối với mẫu tử chúng ta có nghi ngờ, chỉ sợ...” Nàng kể tiếp cũng không nói gì thêm nữa.

Tiểu hoàng đế hiểu được ý tứ của nàng, nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng. Trầm tin tưởng hoàng thúc tuyệt sẽ không phản bội trầm. Huống chi hoàng thúc không có con nối dõi, vẫn đem trầm đối đãi như thân sinh nhi tử, trầm tuyệt không tin hoàng thúc sẽ bởi vậy mà xa cách trầm.”

Hoàng thái hậu thấy nhi tử nói chắc chắn như thế, thở dài một tiếng, không nói nữa. Trong lòng lại nghĩ, nhiếp chính vương tuy rằng hiện nay không có nhi tử, nhưng ai biết về sau có thể có hay không? Dù y thích nam nhân, nhưng tìm một nữ tử hoặc song nhân sinh hạ con nối dõi cũng là bình thường.

Bây giờ như vậy... Nếu không có con, tất nhiên toàn tâm toàn ý đều đặt trên người hậu bối gần gũi nhất. Nhưng nếu có cốt nhục của chính mình, nhi tử người khác làm sao so được với nhi tử của bản thân? Nhiếp chính vương tuy rằng hiện tại tâm trí hoàn toàn quang minh chính đại, không quan tâm tới quyền lực, nhưng y chung quy quyền cao chức trọng, tay nắm quyền lực, nếu tương lai thực sự có dị tâm, bằng bản thân cô nhi quả phụ, làm sao có thể chống lại?

Nàng nghĩ đến đây, ngẩng lên liếc mắt về phía nhi tử. Thấy hoàng đế tuy rằng vẫn còn trẻ, nhưng đã hiển lộ ra tự tin cùng phong phạm của quân vương. Chỉ cần cho hắn một ít thời gian, ở trong triều chậm rãi bồi đắp ra thân tín nòng cốt của bản thân, một ngày nào đó có thể đem quyền lực cướp lại từ tay nhiếp chính vương.

Ý niệm này vừa xuất hiện, hoàng thái hậu nhện không được âm thầm dâng lên suy nghĩ đáng tiếc.

Đáng tiếc mấy tên thích khách kia, thế nhưng lại không đắc thủ...

Tiểu hoàng đế tuy rằng đối với mẫu hậu nói chắc, tràn đầy tự tin, nhưng kỳ thật đáy lòng cũng không nắm chắc nhiều. Dù sao việc này mục tiêu hoài nghi lớn nhất chính là trong cung, ngay cả trong nhóm triều thần cũng lên truyền ra lời đồn đãi, hoài nghi chính là hoàng đế hấn đối với nhiếp chính vương công cao át chủ bất mãn, bởi vậy muốn thừa dịp nhiếp chính vương vừa mới dẹp lui lang tộc, khi ngàn dặm xa xôi vội vàng chạy về kinh thành vì chịu tang thái hoàng thái hậu thương tâm mỗi một, nhất cử giải quyết ‘tâm phúc đại họa’ này.

Tiểu hoàng đế khi mới nghe lời đồn đãi này, tức giận đến nỗi hận không thể đem những người nào truyền ra lời đồn này nhất nhất xử tử. Nhưng hắn dù sao cũng không phải tiểu hài tử, rất nhanh bình tĩnh lại, biết loại sự tình này căn bản không tìm được manh mối, cũng không chặn được miệng mọi người. Mấu chốt lớn nhất vẫn là bản thân hoàng thúc.

Chỉ cần hoàng thúc không tin lời đồn đãi này, không nghi ngờ chính mình, những thứ kia không thể làm dao động quan hệ thúc chất bọn họ.

Thế nhưng hắn tuyên triệu hoàng thúc, hoàng thúc lại nói do bị ám sát ngộ thương, phải ở nhà tĩnh dưỡng. Mà Dư đại nhân canh gác lúc đó rõ ràng hồi báo, nhiếp chính vương bình yên vô sự, chỉ có thị vệ Tử Hà bị thương nhẹ.

Hắn phải ngự y đi vì hoàng thúc xem bệnh, lại bị hoàng thúc lấy cớ đuổi trở về, bởi vậy cảm thấy càng thêm bất an. Ngày hôm đó cuối cùng kiềm chế không được, thay đổi thường phục, mang theo hai gã cung vệ trộm ra cung, lên vào.

Lúc này được hoàng thúc ôm trong ngực, chỉ cảm thấy hai người máu mủ tình thâm, tâm ý tương thông, tâm trạng cực kỳ cao hứng. Khi xúc động qua đi, vẫn ở lại trong lòng hoàng thúc không chịu rời đi.

Già La Diêu dần dần có chút ăn không tiêu. Đã nhiều ngày y ở nhà an dưỡng, thai nhi vừa mới miễn cưỡng ổn định. Già La Vũ bỏ nhào vào người y, lúc đầu còn không sao, lúc lâu, liền đè khiến ngực y khó chịu, bụng cũng bị ép, dâng lên cảm giác khó chịu.

Y nhìn một lát, thấy hoàng đế cón không có ý tứ đứng dậy, đành phải bắt động thanh sắc hơi hơi di chuyển thân thể. Chính là y hạ thân tề liệt, hành động không được linh hoạt, vừa động, tiểu hoàng đế liền cảm giác được.

“Hoàng thúc, đừng nhúc nhích, tiếp tục ôm trẫm.” Già La Vũ lăm bầm đưa tay y ôm càng thêm chặt.

Già La Diêu cười khổ. Đứa nhỏ này sao lớn như vậy, à vẫn còn làm nũng?

Hơn nữa lúc này không khí giữa bọn họ rất đặc biệt, nếu nói ra lời cự tuyệt, có lẽ sẽ làm hoàng đế chất tử hiểu lầm bản thân, vốn cảm tình vừa mới ấm áp liền kiêu củi ba năm thiêu một giờ, làm không tốt còn có thể khiến hấn sinh ra tâm ngăn cách.

Tưởng tượng như vậy, vô luận như thế nào cũng phải chịu đựng.

Chính là bụng dưới ẩn ẩn xao động, làm cho y lo lắng đồng thời cũng sợ tiểu hoàng đế sẽ phát hiện điều gì.

Cũng may lúc này Tử Hà vừa mới bừng được tiến vào, thấy hoàng đế ở trên người vương gia, tâm tư vừa chuyển liền sáng tỏ, làm bộ như kinh hô một tiếng.

Tiểu hoàng đế bị hấn quấy rầy, cuối cùng nhấc thân lên, không vui trừng mắt hướng hấn nói: “Người kêu cái gì?”

Tử Hà quỳ xuống, làm bộ kinh hoảng lo âu nói: “Nô tài biết tội. Nô tài vội đưa thuốc tới cho Vương gia, thấy bệ hạ... Thương thế trên người Vương gia còn chưa lành, nô tài nhất thời quá lo lắng, buột miệng kinh hô, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

Già La Vũ lúc này mới nhớ tới hoàng thúc có thương tích trong người, cuống quýt nói: “Hoàng thúc, ngài không có việc gì chứ?”

Lúc này sắc mặt Già La Diêu quả thật có chút trắng bệch, lại làm ra bộ dáng không có gì mỉm cười nói: “Không có việc gì. Bệ hạ không cần lo lắng, là Tử Hà lo lắng quá.”

“Đều là trẫm không tốt, là trẫm quá vui mừng. Hoàng thúc, ngài bị thương ở đâu? Để trẫm nhìn xem. Có muốn trẫm phái ngự y đến lần nữa?”

Trong lời nói của Già La Vũ tràn đầy tình cảm thân thiết, Già La Diêu cảm thấy cảm động, bắt động thanh sắc đem hấn ngăn lại, nói: “Bệ hạ không cần lo lắng, vi thần nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi. Chính là tang lễ của thái hoàng thái hậu...”

Y xảo diệu chuyển đề tài, tiểu hoàng đế quả nhiên cũng đem suy nghĩ đặt tới chuyện hạ táng hoàng tổ mẫu.

Hai người lại thương lượng trong chốc lát, Già La Vũ thấy thời gian không còn sớm, khi hoàng thúc uống thuốc xong cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, liền lưu luyến cáo từ. Trước khi đi ngàn dặn vạn dặn, bảo y hảo hảo nghỉ ngơi, việc thích khách bản thân nhất định sẽ cấp y một cái công đạo.

Cuối cùng cũng tiễn được ‘khách quý’ này, Tử Hà mới nhẹ nhõm thở ra, muốn đỡ Già La Diêu nằm xuống nghỉ ngơi, ai ngờ Cao tổng quản lại khẩn cấp đến, nói lại có khách quý muốn gặp.

Tử Hà oán giận nói: “Hôm nay là ngày gì a, không thể để Vương gia hảo hảo nghỉ ngơi một lát? Không phải nói tất cả khách thăm đều không gặp sao?”

Cao tổng quản thở dài, nói: “Tiểu tử, người nghĩ rằng ta không biết sao. Bất quá hoàng đế ta không dám ngăn đón, vị khách nhân này cũng không tiện ngăn đón.”

Già La Diêu biết hấn biết chừng mực, mệt mỏi tựa lên gối mềm, nói: “Cao Liên, là người nào?”

“Là cậu ngài, trấn nam Đại tướng quân, Vương đại nhân.”

42. Chương 46

Già La Diêu thở dài, xem ra vị khách nhân này thật sự không có cách nào ngăn chặn.

Trần nam tướng quân Vương Sùng Miễn là cậu ruột Già La Diêu, huynh trưởng của Vương hoàng hậu. Năm đó chính là hắc đem Già La Diêu ở sâu trong hoàng cung kéo ra, đưa y đi biên quan tòng quân, dẫn thân vào bất trắc và con đường gian khổ.

Cũng may Già La Diêu không làm cho hắc thất vọng, thành tựu những năm qua đủ để chứng minh y xuất sắc cỡ nào. Vương Sùng Miễn rất vui sướng, cũng tiếc nuôi muội muội mất sớm, bằng không thành tựu của Già La Diêu đâu chỉ như ngày hôm nay? Nhất định đã sớm bước lên ngôi hoàng đế, đem Đại Tề dẫn dắt đến một tầm cao mới.

“Cậu, ngài quay về kinh thành khi nào vậy?”

“Tối hôm qua. Trên đường nghe thấy người gặp chuyện, trong lòng lo lắng, ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về.”

“Đã khiến ngài lo lắng.”

Già La Diêu từ nhỏ cùng hắc gần gũi. Người cháu trai giống cậu, nói không sai.

Khuôn mặt Già La Diêu có năm sáu phần giống Vương Sùng Miễn. Chính là Vương Sùng Miễn nhiều năm đóng ở biên quan, kham khổ vất vả, bề ngoài nhìn qua so với thực tế lớn tuổi hơn rất nhiều, khiến cho Già La Diêu cảm thấy có chút chua xót.

“Chuyện thích khách rốt cuộc là như thế nào? Đã tra ra là ai làm chưa?” Vương Sùng Miễn lập tức hỏi thẳng vấn đề chính.

Già La Diêu lắc đầu, đem việc kể lại, nhưng giấu đi việc mình dùng trường thương.

Wương Sùng Miễn sau khi nghe xong ánh mắt âm trầm, nói: “Có thể là vị ở trong cung kia làm không?”

Già La Diêu nói: “Sẽ không. Trương thái hậu thế đan lực bạc, không có thực lực này.”

Wương Sùng Miễn trầm giọng nói: “Là vị nằm trong quan tài kia.”

Già La Diêu hơi chần động, trầm mặc nửa ngày, thở dài, không nói gì.

Wương Sùng Miễn lạnh lùng cười: “Cũng không có chắc chắn. Người kia khi còn sống hại còn chưa đủ, chết rồi còn muốn kéo người theo.”

Già La Diêu lắc đầu, thấp giọng nói: “Cảm thấy... Sẽ không.”

Wương Sùng Miễn nhìn hắc một lát, sâu kín than: “Đúng là vẫn còn mềm lòng.”

Bất quá chỉ là nuôi nấng vài năm, thế nhưng đến bây giờ còn...” Hắc không tiếp tục nói, bởi vì thần sắc Già La Diêu khiến cho hắc không đành lòng, lại thở dài, nói: “Là một đứa nhỏ nhiều tình cảm, giống như nường.”

“Ta còn tưởng rằng giống phụ hoàng.” Già La Diêu cười cười, chuyển đề tài.

Wương Sùng Miễn thấy y không muốn nói nhiều, cũng tin tưởng lấy thực lực của y đủ để tự mình điều tra rõ sự việc, liền nói sang chuyện khác: “Đến còn có việc muốn thương lượng.”

“Chuyện gì?”

Wương Sùng Miễn làm tướng nhiều năm, không dong dài, nói thẳng: “Hoàng Thượng mới đây tuyển phi, thấy Uyển nhi thế nào?”

Già La Diêu ngây ngốc, nói: “Uyển nhi vẫn là tiểu hài tử, làm sao có thể?”

Wương Sùng Miễn ha ha cười, nói: “Uyển nhi cùng Hoàng Thượng sinh cùng năm, năm nay đã muốn mười lăm, như thế nào vẫn là tiểu hài tử?”

Già La Diêu ngạc nhiên một lát, không khỏi cười khổ nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, nguyên lai Uyển nhi đã muốn trưởng thành.”

“Uyển nhi giống như trưởng tôn, tính ra cũng là cháu của người, vương gia vẫn thích hợp làm cha vợ của Hoàng thượng đi?”

Vương Sùng Miễn mười lăm nhập ngũ, thành gia rất sớm, hiện giờ đã là con cháu đầy nhà. Vương Uyển Nhi là người cháu hần thương yêu nhất, hòn ngọc quý trên tay của Vương gia. Năm đó Tề Văn Đế thanh trừ họ ngoại, Trần gia, Lý gia cùng nhà mẹ đẻ của thái hoàng thái hậu đến quý phi đều không bỏ qua, chỉ có Vương gia vì hành sự xưa nay điệu thấp, Tề Văn Đế lại đối với Vương hoàng hậu sớm mất tình hữu độc chung (tình yêu cả đời), vì củng cố địa vị trong triều sau này của Già La Diêu, đối với Vương gia không chỉ hạ thủ lưu tình, mà còn cố gắng cất nhắc.

Hiện giờ Vương gia trừ Vương Sùng Miễn trấn thủ Nam Cương, hai người con của hần đã ở trong quân làm tướng. Mà đệ đệ Vương Sùng Cường là quan văn, đảm nhiệm chức hộ bộ thượng thư, con hần thì ở công bộ.

Từ khi Già La Diêu nhiếp chính tới nay, vì tránh hiềm nghi, cố ý xa lánh Vương gia, đối với việc con cháu Vương gia cũng không nhúng tay. Nhưng Vương Uyển Nhi nếu phải vào hậu cung làm phi, vẫn muốn đến cùng y thương lượng.

Già La Diêu trầm ngâm không nói. Để Vương Uyển Nhi vào cung là việc thập phần vi diệu, việc này không chỉ sẽ tăng lớn thế lực Vương gia, cũng sẽ làm người ta hiểu lầm nhiếp chính vương y muốn từ hậu cung hướng tới tiếp tục cầm giữ triều chính. Nhưng hiện tại y đã đứng ở đỉnh điểm quyền lực, dưới một người trên vạn người, không tiến tấc lui. Ngày sau y từ bỏ danh phận nhiếp chính vương quay lại vùng đất phía tây, mất chỗ dựa là y, hoàng đế thực có thể sẽ vì cân bằng thế lực trong triều mà đả kích Vương gia, là đại gia tộc vô luận thế nào đều khó có thể tránh chuyện này, cho nên Vương Sùng Miễn muốn đưa Vương Uyển Nhi vào cung cũng có thể lý giải.

Y nghĩ thật lâu, thở dài, nói: “Cậu, việc này để suy nghĩ.”

Sau khi Vương Sùng Miễn rời đi, Già La Diêu vốn đã cực kỳ mệt mỏi nhưng lại không có bất kỳ ý muốn nghỉ ngơi trong đầu.

Y ngáy giấc nằm ở trên giường ngẩn người, trong lòng tả hữu vi nan, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, lòng tràn đầy phiền não.

Bỗng nhiên thai nhi trong bụng nhẹ động, nhắc nhở tồn tại của nó. Già La Diêu xoa bụng, nhắm mắt lại, trong đầu bỗng hiện lên thiếu niên giống như ánh dương quang sáng lạn kia.

Đồng, Đồng, nếu hiện giờ ngươi ở bên ta thì thật tốt...

Lúc này Bạch Thanh Đồng ở nơi biên quan xa xôi, là chiến trường giao tranh đẫm máu cùng Bắc di nhân.

“Sát ——”

“Sát ——”

Bên tai nơi nơi là tiếng chém giết. Bạch Thanh Đồng trong lòng nhiệt huyết dâng trào, chém giết đỏ mắt.

Chỉ cần đánh thắng trận này, bọn họ liền giành được toàn thắng!

Chỉ cần thắng, chỉ cần thắng...

“Cánh tả, xung phong!”

Theo tiếng ra lệnh của Lưu tướng quân, Bạch Thanh Đồng nơi cánh tả quân tiên phong đội quân vây đánh bọc sườn, đem Bắc di nhân vây ở bên trong đại quân Tề quốc.

Chiến đấu liên tục, đại quân Tề quốc rốt cục lấy được thắng lợi.

Bắc di nhân hàng. Các chiến sĩ phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Bạch Thanh Đồng lau lau máu loãng trên mặt, khoe miệng lộ ra nhất mạt tươi cười kiêu ngạo.

Diêu, chúng ta thắng!

Lúc này, hần rốt cục có thể ngừng đầu ưỡn ngực mà đối diện Già La Diêu.

Kính Châu đại thắng, tin tức này mang đến một bầu không khí vui mừng cho kinh thành, cũng là tin tức tốt đầu tiên sau khi thái hoàng thái hậu mất.

Già La Vũ mừng rỡ, tự mình đến cửa ngoài cửa thành nghênh đón đoàn người Lưu Trường Phong khải hoàn, cũng đem các tướng lĩnh dưới hân thăng ba cấp, tặng thưởng vô số.

Ra tay phóng khoáng như vậy, khiến cho tướng lĩnh kính châu đều vui mừng không thôi. Bạch Thanh Đồng cũng được phong làm thiếu tướng quân, cách tướng quân chỉ có một bước. Nếu không phải thời gian tòng quân của hân quá ngắn, tuổi quá nhỏ, lấy chiến tích của hân còn có thể xán lạn hơn.

Bất quá Bạch Thanh Đồng đã muốn thực thỏa mãn, hân cao hứng nhất chính là lần này có thể cùng Lưu tướng quân khải hoàn quay về. Nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy người ly biệt đã lâu kia, hưng phấn đến hận không thể bay trở về.

Không biết Diêu gần đây khỏe không, có nhớ hân hay không? Còn có đứa nhỏ, hiện tại đã hơn bảy tháng đi, không biết có khiến cho Diêu mệt mỏi hay không?

Bạch Thanh Đồng lòng tràn đầy đều là Già La Diêu, trên đường không yên lòng, theo đám người Lưu tướng quân tiến cung, ở điện thượng nghe phong, ngay cả tiểu hoàng đế nói cái gì cũng không để ý.

Kỳ thật thời điểm Già La Vũ thăng quan cho Bạch Thanh Đồng cũng rất buồn bực, buồn bực tiểu tử mới đi biên quan ít lâu có thể có chiến tích như vậy? Chính là trên chiến trường là địa phương chỉ dựa vào thực lực, Lưu Trường Phong tự mình trên sổ đem thuộc hạ của bản thân thỉnh công, tiểu hoàng đế cũng không thể làm gì.

Nhưng đến trên đại điện, các tướng lĩnh được đề bạt đều ngàn ân vạn tạ, vui sướng, chỉ có tiểu tử Bạch Thanh Đồng kia, không tập trung, lời nói tạ ơn đều cho có lệ, quả thực buồn cười.

Kỳ thực từ sau khi Bạch gia gặp chuyện không may, tiểu hoàng đế cùng Bạch Thanh Đồng đã nhiều năm không gặp, lần này trên đại điện lần, phía dưới thật nhiều người đang quý, nhưng tiểu hoàng đế lại vẫn cứ liếc mắt liến nhận ra Bạch Thanh Đồng.

Hân thấy Bạch Thanh Đồng chỉ lớn hơn mình vài tuổi, vài năm không gặp lại lớn lên bộ dáng oai hùng hiên ngang, tuấn mỹ phi dương, cảm thấy không khỏi vừa ghen tị vừa tức giận, phi thường phức tạp.

Hừ! Tiểu tử lên lớn lên thật là một cái túi da đẹp đẽ. Nhất định là đem cái túi da thối tha kia lừa hoàng thúc.

Tiểu hoàng đế trong lòng khinh thường nghĩ, lại theo bản năng mà cố gắng ưỡn bờ ngực nhỏ, muốn dùng thân thể đơn bạc lớn lên ở trong thâm cung so sánh cùng Bạch Thanh Đồng đáng người tuấn đỉnh cường tráng hơn nhiều lần kia.

Đương nhiên tâm tư của hân triều thần phía dưới không thể biết.

Mọi người còn tưởng rằng hoàng đế thấy biên quan đại quân thắng lợi trở về cảm thấy cao hứng, tinh thần cũng lấy nhiễm, ‘uy vũ’ hơn vài phần.

Bạch Thanh Đồng sau khi thụ phong theo mọi người tham gia yến hội đón chào, chỉ cảm thấy vừa âm ỉ vừa nhàm chán, nhần nại một lát, rốt cục tìm một cơ hội chuồn ra, để cho người truyền lời cho Lưu tướng quân là mình sau rượu, lo thất lễ trong yến tiệc, quay về nghỉ ngơi trước.

Hân giả vờ say, lão đảo ra khỏi cung. Cung nhân cùng thị vệ thấy hân một thân võ trang, biết là tướng lĩnh hôm nay từ biên quan khải hoàn, cũng không ngăn lại.

Bất quá ra đến cửa cung Bạch Thanh Đồng mới nhớ, sau khi tiến cung ngựa của bản thân không biết đã bị đem đi nơi nào, hiện tại làm sao hồi phủ?

Hân đang do dự, bỗng nhiên một người chạy tới, túm lấy hân.

“Đi ra rồi.”

Bạch Thanh Đồng nhìn, đúng là Tử Mặc. Tử Mặc theo hân quay về kinh, cũng thăng lên thành một cái giáo úy. Bất quá cấp độ của hân thấp, không có tư cách tham gia yến hội đón tiếp, cho nên đã sớm quay về vương phủ. Khi trời tối, hân suy nghĩ lấy tính cách của Bạch Thanh Đồng khẳng định chịu không được cho đến khi yến hội chấm dứt, bởi vậy chuẩn bị tốt xe ngựa đến trước chờ hân.

“Tử Mặc, thật tốt! Như thế quan tâm a, cứ nhiên còn đến đón, hảo cảm động, hảo cảm động a!”

Bạch Thanh Đồng tuy rằng không say, những cũng uống không ít rượu, ở yến hội buồn chán, hiện tại thấy Tử Mặc như gặp đồng hương, nhất thời nhào đến.

Tử Mặc tuy rằng bình thường vẫn cùng hần chơi đùa thành thói quen, nhưng hiện tại đêm khuya tĩnh lặng, lại ở cửa cung, nhất thời không được tự nhiên, liền lôi hần đến một góc bên mã xa.

“Nhỏ giọng, đừng ồn ào. Nhanh lên xe!”

Bạch Thanh Đồng dựa vào người hần, không chịu lắc lắc: “Tử Mặc, nhân gia vừa rồi còn khen người quan tâm mà, như thế nào liền hung ác rồi? Thật không thương nhân gia mà.”

Chân Tử Mặc run lên, chút nữa ngã sắp xuống. (Mặc nhi đáng thương =]]~~)

Bạch Thanh Đồng không biết từ nơi nào học được giọng điệu của kỹ nữ thanh lâu, bây giờ lại biểu diễn với mình. Chỉ bản thân đáng thương ở quân doanh một mình đã đủ thê thảm, còn muốn chịu đựng một tên bất âm bất dương làm nũng, quả thực thống khổ a.

Tử Mặc trong lòng phát hỏa, không nói hai lời, hai tay dùng sức, mãnh mẽ đem Bạch Thanh Đồng kéo từ trên người xuống, vứt vào trong xe.

Xa phu ngồi phía trước phì cười, thấp giọng nói: “Mấy tháng không thấy, thật đúng là công lực đại tăng a.”

Tử Mặc tức giận trừng mắt với hần, nhảy lên ngồi bên, tức giận nói: “Câm miệng! Tử Hà, còn không mau đánh xe!”

43. Chương 47

Bạch Thanh Đồng bị Tử Mặc ném vào trong xe, tư thế bất nhã nằm bò ở đó, trong lòng giận dữ, đang muốn đứng dậy cùng hần tiếp tục đấu, bỗng nhiên cảm giác bên trong xe có người.

Hần vừa ngẩng đầu lên, không khỏi ngây ngốc.

“Sao vậy, thấy ta nên mất hứng sao?” Người nọ nói.

Bạch Thanh Đồng dụi mắt, nhẹ giọng nói: “Diêu, là người sao? Ta sẽ không phải là nằm mơ chứ?”

Người ngồi trong xe, đúng là Già La Diêu mà hần mong nhớ ngày đêm.

Già La Diêu nghe hần nói thế, cảm thấy ấm áp, lại cố ý nhịu mày, thở dài: “Mới hơn ba tháng không thấy, người đã không nhận ra ta sao?”

“Diêu!” Bạch Thanh Đồng cuối cùng cũng thanh tỉnh, mừng rỡ nhào tới.

Già La Diêu vội đưa tay ngăn lại: “Chờ chút! Chờ chút!”

Bạch Thanh Đồng thấy y che bụng, mới nhớ tới ‘chuyện quan trọng’, vội vàng cúi đầu nhìn, không khỏi ngây ngốc.

Hiện tại mùa hè nóng nực, quần áo đơn bạc đã sớm không che được thân hình Già La Diêu. Cho nên sau khi gặp chuyện, y vẫn lấy cố thương thể chưa lành, lại đau buồn vì thái hoàng thái hậu qua đời, đóng cửa không ra ngoài. Thẳng đến hôm nay vì biết Già La Diêu cùng đại quân Lưu Trường Phong khai hoàn quay về.

Sáng sớm, cuối cùng không kiềm chế được tưởng niệm, nhất định không quan tâm đến cái bụng lớn, tự mình tới cửa hoàng cung đón hần.

Bạch Thanh Đồng tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng ở sâu trong tư tưởng hần, vẫn cảm thấy chuyện mang nhi tử là nữ nhi thường tình, cho dù là nữ song cũng khiến cho hần cảm thấy kỳ lạ.

Huống cho là ám song cùng nam tử không có gì khác biệt.

Từ lần bọn họ ly biệt, Già La Diêu thân hình không lộ rõ, Bạch Thanh Đồng cũng không có cảm giác gì lớn, cho nên tuy sớm biết y có thai, chỉ là bề ngoài nhất thời sững sờ, vẫn chưa có cảm giác thiết thực. Nhưng lúc này xa cách mấy tháng, ‘tình cảnh’ đã rất khác, Bạch Thanh Đồng nhìn thấy dưới y sam đơn bạc lộ ra cái bụng, nhất thời ngu luân.

Già La Diêu thấy hấn nửa ngày vẫn im lặng, có chút bất an nói: “Trông ta như vậy có phải rất quái dị hay không?”

“Ân.” Bạch Thanh Đồng nhất thời không có phản ứng, theo trực giác lên tiếng.

Già La Diêu tâm trầm xuống, lấy chiếc gối dưới thảm, ôm lấy.

“Đừng che! Đừng che! Ta xem lại.”

“Xem gì chứ, người không phải cảm thấy quái dị sao?”

“A.” Bạch Thanh Đồng lúc này mới phản ứng lại đây chính là những gì mình vừa nói, có chút luống cuống, giải thích: “Không phải, ta không phải là ý đó. Ta là, ta là không nghĩ tới nó lớn như thế, có điểm giạt mình. Ta, ta...”

Già La Diêu cúi đầu không nói. Bạch Thanh Đồng càng bối rối, ngồi xuống bên cạnh nhìn y, một lúc lâu sau, cuối cùng nhìn không được nghiêng người ôm lấy y.

“Diêu, ta không có ý khác. Ta rất nhớ ngươi, cũng rất nhớ nó.” Nói rồi cẩn cẩn dục dục sờ sờ bụng y.

Già La Diêu mỉm cười, thở dài: “Ta hiểu được, ta không trách ngươi. Kỳ thật có đôi khi bản thân ta nhìn, cũng hiểu được rất quái dị. Nếu ta từ nhỏ biết bản thân là ám song, có lẽ sẽ không có cảm giác này.”

Bạch Thanh Đồng không nghĩ tới Già La Diêu lần này lại không lo buồn nhiều, ngược lại thản nhiên như vậy, còn liên tục nói ra cảm giác của mình.

Gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy. Nếu ta sớm biết rằng ngươi là ám song, cũng sẽ không có loại cảm giác này.”

Già La Diêu thản nhiên nói: “Ngươi nếu sớm biết ta là ám song, sợ tuyệt sẽ không tốt cùng ta.”

Bạch Thanh Đồng sững sờ một chút, gãi gãi đầu nói: “Ta không nhớ rõ chính mình trước kia vì sao không thích song nhân, bất quá hiện tại ta đối song nhân thật không có thành kiến, chỉ là có chút không quen.”

Già La Diêu ung dung cười, không nói lại.

Bạch Thanh Đồng ngơ ngác nhìn y, bỗng nhiên nói: “Diêu, ngươi cười trông thật đẹp mắt. Ta muốn thân thân ngươi.”

Già La Diêu đỏ mặt. Y vẫn có chút không chống đỡ được thiếu niên thẳng thắn cùng nhiệt tình này, chính là ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong veo chân thành, cũng là tim đập thành thịch.

Mã xa chạy trên ngã tư đường ban đêm tĩnh lặng. Tiếng vó ngựa cùng trục xe có quy luật vang vào trong xe, khiến cho không gian yên tĩnh mang một tia bình thản ấm áp diễm tình.

Bạch Thanh Đồng chậm rãi tiến sát, đôi môi từ từ đến bên môi Già La Diêu, thật dè dặt, rồi lại nhiệt tình như hỏa.

Già La Diêu giống như bị bỏng một chút, hơi hơi chấn động, nhưng dừng một lát, liền dứt khoát đón nhận, cùng thiếu niên nhiệt tình dây dưa.

Qua một lúc lâu, nụ hôn dài mới chấm dứt. Môi hai người tách ra, còn kéo theo một tia chỉ bạc *** mĩ nóng bỏng.

“Diêu... Diêu...”

Già La Diêu như ươm nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đã về tới vương phủ...”

Sau lời đó cũng không nói gì nữa, nhưng Bạch Thanh Đồng hai mắt phát sáng, giống như một ngôi sao trong đêm tối.

Mã xa trở lại vương phủ, vừa mới tiến vào nội viện, Bạch Thanh Đồng liền vội vã ôm Già La Diêu vút qua. Tốc độ cực nhanh, khiến cho Tử Hà thầm kinh ngạc: Sao mấy tháng không gặp, công lực hắn đã đại tăng?

Chỉ Tử Mặc biết tiểu tử kia đã ghen lâu như vậy, đêm nay chỉ sợ sẽ nổi điên. Chỉ than Vương gia cũng cam tâm tình nguyện, mong rằng đừng để bị thương tiểu thể tử mới tốt.

Kỳ thật Già La Diêu cũng bị hành động của Bạch Thanh Đồng dọa nhảy dựng.

Thân thể y quan trọng, lại khiêm khuyết, bình thường hành động phải thập phần cẩn thận, nào dám để người ta ôm chạy tới chạy lui như vậy?

Chỉ trách Bạch Thanh Đồng động tác quá nhanh, y lại không đề phòng, lập tức bị ôm lấy, chỉ có thể theo bản năng ôm lấy lưng thiếu niên, trái tim đập thình thịch.

Thẳng đến khi tiến vào nội thất, được an an ổn ổn đặt trên giường, Già La Diêu mới phản ứng lại, vội vàng ôm bụng mắng: “Hồ nháo!”

Bạch Thanh Đồng vừa rồi quá hưng phấn, quên sạch việc Già La Diêu có thai, lúc này mới nhớ lại, cả kinh, vội vàng biết lỗi: “Là ta lỗ mãng. Người không sao chứ?”

Tim Già La Diêu vẫn còn đập thình thịch, hay tay xoa bụng một lát, kiểm tra xem đứa nhỏ có việc gì không, mới thở phào.

Sau khi y gặp chuyện khiến động thai, vẫn an dưỡng đến giờ. Tuy rằng Vương ngự y nói với y đứa nhỏ đã không sao, nhưng y vẫn sợ có điều gì ngoài ý muốn.

Thân thể y vốn tàn tật, không bằng người bình thường, bởi vậy càng sợ đối với đứa nhỏ có ảnh hưởng gì. Nếu không phải Vương ngự y nói đi nói lại thể chất âm song của y cùng song nhân và nữ tử bất đồng, trước khi sinh sản tốt nhất có thể cố gắng làm nhiều chuyện phòng the, đối với việc sinh sản có lợi, bằng không làm sao y lại để Bạch Thanh Đồng làm vậy?

Già La Diêu nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm thấy nóng lên, cảm thấy dục vọng của bản thân cũng có chiều hướng thức tỉnh, liền không thể mở miệng tiếp tục trách mắng hắn.

Bạch Thanh Đồng chưa phát hiện ý nghĩ của y, chính là ở dưới đất khấn trương kiểm tra: “Có sao không? Có sao không? Có gì không thoải mái không?”

Già La Diêu cảm giác hai tay hắn ở trên người mình sờ loạn, từ lâu chưa da thịt thân cận, cảm xúc dâng lên, hơn nữa sau khi có thai thân thể càng mẫn cảm, mấy ngày nay lại an dưỡng vô cùng tốt, dục hỏa đột nhiên nổi lên.

Y kéo tay Bạch Thanh Đồng, nói: “Ta không sao. Người đến đi.” Nói rồi nhẹ nhàng kéo.

Bạch Thanh Đồng theo y leo lên giường, còn có chút do dự: “Người thật sự không sao chứ? Có muốn gọi Vương ngự y đến xem không?”

Già La Diêu nhìn không được trừng hắn, nói: “Ta nói không có việc gì thì sẽ không sao. Vương ngự y đã lớn tuổi, muộn như vậy người còn muốn làm phiền hắn làm gì?”

Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng thở phào nói: “Được rồi. Được rồi.”

Hai người lúc này gần sát, hơi thở phả vào nhau, Già La Diêu kiềm chế không được, đột nhiên đưa tay ôm cổ hắn kéo lại hôn.

Bạch Thanh Đồng há hốc mồm, không nghĩ tới Già La Diêu lại chủ động hôn mình. Hơn nữa, hơn nữa... Kỹ thuật hôn còn cao siêu hơn mình nữa?

Già La Diêu lúc ở cùng hắn rất ít chủ động, trên cơ bản đều mặc cho hắn làm, chỉ có lúc ở Kính Châu triển lộ “thủ đoạn” hai lần, khiến cho hắn thoải mái đến không tìm thấy bắc. Lúc này Già La Diêu lần đầu tiên nắm giữ quyền chủ động, nhất thời đánh cho hắn tới bời.

“Ừm...” Bạch Thanh Đồng hừ một tiếng.

Già La Diêu chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt, ngón tay đã cởi bỏ quần áo của hắn, lột áo khoác của hắn.

Dục hỏa vừa mới dập tắt của Bạch Thanh Đồng lập tức lại bốc cháy lên, ôm y khàn khàn nói: “Đứa nhỏ... Đứa nhỏ thì làm sao?”

“Không có chuyện gì. Vương ngự y nói thể chất của ám song không khác gì song nữ nhân, cần chuyện phòng the thích hợp để mở rộng sản đạo, đối nhau sản có lợi.

Bạch Thanh Đồng mơ hồ, không rõ thân nam tử như Già La Diêu sao lại có sản đạo? Nhưng hần vốn uống say đến chuyển choáng, lại cho Già La Diêu chủ động như thế, khiêu khích như thế một lần, nhất thời tất cả ý niệm trong đầu đều ném lên chín tầng mây.

Già là diêu khàn khàn nói: “Cởi quần áo cho ta.”

Bạch Thanh Đồng lập tức vâng mệnh, hai tay lên xuống lột sạch sẽ cả hai người.

Mùa hạ vốn nóng bức, nhiệt độ cơ thể của Già La Diêu cao hơn ba độ so với người thường. Da thịt hai người cùng dán vào nhau.

Như đang chìm trong lửa đốt.

“Diêu... Diêu...”

Bạch Thanh Đồng hôn thân thể y, một tay nâng phần eo của y, một tay phủ xuống phía dưới.

Già La Diêu trở nên vô lực, nằm ở trong lòng ngực hần, hơi thở gấp gáp. Bỗng nhiên nâng tay đánh ra bên ngoài.

Một đạo chỉ phong bắn ra. Nhất thời ánh nến phụt tắt.

Bạch Thanh Đồng có chút bất mãn nỉ non nói: “Vì sao tắt đèn? Ta muốn nhìn thấy người nha...”

“Làm thì làm, dài dòng cái gì?” Già La Diêu nói lời nghiêm khắc, nhưng ngữ khí lại mềm nhũn, hiệu lực suy giảm rất nhiều.

Y tự nhiên không muốn làm cho Bạch Thanh Đồng thấy thân hình cổ quái cũng hai chân tàn tật của mình, bởi vậy liền cầm lấy phân thân cực nóng của thiếu niên bắt đầu khiêu khích, xem hần còn muốn đốt đèn hay không.

Bạch Thanh Đồng quả nhiên ném tất cả những cái khác ra sau đầu, ngay cả phần bụng to trong của Già La Diêu cũng quên.

Nâng hai chân y lên, một bên vuốt ve phân thân của y, một bên tìm kiếm cửa sau bí ẩn kia.

Hần mặc dù dục hỏa đốt người, mùi rượu ngập đầu, nhưng không quên làm tốt đầy đủ tiền diễn, nhin đến chảy đầy mồ hôi.

Dưới thân Già La Diêu đệm hai gối mềm, hai chân mềm nhũn dạn ra hai bên, giọng khàn khàn nói: “Được rồi, vào đi.”

Khoảnh khắc hai người kết hợp đều thoải mái mà thở dài một tiếng.

Từ sau khi Bạch Thanh Đồng nhập ngũ, hai người đã có hơn bảy tháng chưa từng chân chính kết hợp. Cảm giác đã lâu lập tức tràn ngập toàn thân, thân thể cùng tâm linh đều được thỏa mãn cực kỳ.

Bạch Thanh Đồng giống như giao long nổi trên mặt nước, dững mãnh rất nhiều lại không quên dịu dàng đùa nghịch. Già La Diêu không cần làm gì, chỉ cần hết sức chăm chú cảm nhận khoái hoạt mà hần mang đến cho mình, bỗng nhiên cảm thấy trong trời đất không còn gì quan trọng nữa.

Chỉ có thiếu niên đang cùng kết hợp với mình này là chân thật đáng yêu như vậy.

Khó được chính là cho dù Bạch Thanh Đồng ở trong tình huống này, vẫn còn bảo trì một tia thanh tỉnh cuối cùng, nhớ mãi không quên cốt nhục trong bụng y, vẫn không hề vong tình đòi lấy mà là đồng thời ở lúc hai bên đều khoái hoạt mang đến cho đối phương thỏa mãn lớn nhất.

Loại dịu dàng cùng tình yêu này, đều chân thành nghĩ dùm cho đối phương. Lấy sự cẩn thận cùng kinh nghiệm của Già La Diêu, sao có thể không cảm giác được?

Đứa nhỏ trong bụng coi như cũng cảm giác được vui sướng cùng cảm động của y, ngẫu nhiên từ trong hoạt động của hai vị phụ thân mà di chuyển một chút, chân tay khẽ động. Nhưng không quấy rối.

“Đồng... Đồng...”

“Người sung sướng không? Diêu... Sung sướng không?”

“Sung sướng!”

Già La Diêu chỉ cảm thấy tất cả cực khổ cùng thống khổ trong cuộc đời, đều hóa thành hư vô trong một khắc này.

44. Chương 48

Buổi sáng ngày hôm sau, hai người vẫn ở trên giường, Già La Diêu mê mang chỉ cảm thấy vô cùng nóng, giống như phía sau có một ‘hỏa lò’.

Bạch Thanh Đồng bị y lay tỉnh, thấy Già La Diêu bộ dáng mơ ngủ, cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu.

“Không nghĩ tới người lại sợ nhiệt như vậy? Đêm qua lúc làm tình sao không thấy người đẩy ta ra?”

“... Tránh ra.” Già La Diêu từ từ nhắm hai mắt không kiên nhẫn nói nhỏ.

Bạch Thanh Đồng thấy dáng vẻ Già La Diêu một chút cũng không giống lúc trước, không chỉ đã đem tấm vải mỏng ném qua một bên, mà trên người ngay cả một kiện y phục đều không có. Thấy trên người hắn còn có hồng ấn mình lưu lại đêm qua, Bạch Thanh Đồng bất giác lại bắt đầu kích động, liền hoàn toàn tỉnh ngủ.

Kỳ thật Già La Diêu tuy rằng từ trước tới giờ sợ nhiệt, nhưng cũng không tới mức này, chính là hiện tại thân thể ngày càng nặng nề, nhiệt độ cơ thể cũng cao lên, khiến cho chứng sợ nhiệt càng trầm trọng.

Bạch Thanh Đồng tỉnh dậy thấy y còn ngủ say, không đành lòng đánh thức y, liền tự ra khỏi phòng ngủ, thấy Tử Hà đang ở bên ngoài bận rộn, nói với hắn:

“Vương gia vẫn đang ngủ, hôm nay có lẽ không thể điều trị chân.”

Tử Hà thần sắc có chút quái dị, liếc hắn một cái nói: “Từ khi Vương gia biết mình mang thai, đã ngừng điều trị.”

Bạch Thanh Đồng ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Tử Hà hỏi lại: “Phương pháp xoa bóp cùng thứ thuốc kia đều để khơi thông huyết mạch, kích thích kinh mạch, người thường còn không chịu được, người đang mang thai sao có thể chịu được?”

Bạch Thanh Đồng ngăn người, nửa ngày sau mới nói: “Tại sao không chờ sau khi sinh đứa nhỏ lại tiếp tục?”

Tử Hà thần nhiên nói: “Ta cũng không rõ lắm. Đợt điều trị này ngừng lại, những đợt điều trị trước cũng trở thành vô dụng. Sau khi sinh ra tiểu thể tử cũng không được tiếp tục, có lẽ lúc đó Vương gia đã xác định rồi.”

Bạch Thanh Đồng trong lòng lạc một chút, vội vàng giữ chặt Tử Hà hỏi rõ ràng.

Tử Hà vốn không phải người lắm mồm, bất quá việc này Già La Diêu cũng không dặn hắn không được nói cho Bạch Thanh Đồng, nên hắn nói thẳng ra hết, hắn cũng muốn Bạch Thanh Đồng biết Vương gia vì hắn và đứa nhỏ mà hi sinh nhiều thể nào.

Bạch Thanh Đồng nghe xong trong lòng chùng xuống. Hắn biết Già La Diêu vì có thể đứng lên lần nữa đã kiên trì bao lâu, cũng tận mắt chứng kiến phương pháp điều trị kia khó khăn cực nhọc như thế nào. Thế nhưng cố gắng lâu như vậy lại nhìn những thành quả đó lập tức biến mất như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đừng nói Già La Diêu, ngay cả Bạch Thanh Đồng cũng tiếc hận không thôi.

Già La Diêu sau khi tỉnh dậy thấy phòng ngủ trống không, đành lấy hai tay chống xuống giường, chậm rãi ngồi dậy. Y cử động không tiện, đang muốn gọi người tiến vào hầu hạ, đã thấy Bạch Thanh Đồng thất hồn lạc phách tiến vào.

Già La Diêu trong lòng nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo: “Lại đây, giúp ta mặc quần áo.”

Những ngày ở Kính Châu Bạch Thanh Đồng cũng đã quen với việc hầu hạ Già La Diêu, cho nên hiện tại cũng không hề không quen. Hắn một mặt giúp Già La Diêu mặc quần áo, một mặt muốn nói lại thôi.

Già La Diêu nội lực thâm hậu, kỳ thật vừa rồi tỉnh lại liền nghe được những lời hắn cùng Tử Hà nói bên ngoài, bởi vậy biết hắn muốn nói gì, nhưng lại im lặng không nói.

Mặc quần áo, rửa mặt xong, Già La Diêu cảm thấy thần thanh khí sảng, chính là phần eo có chút đau nhức, nhưng với y chuyện này đối với một kẻ liệt nửa người như y cũng chẳng là gì.

Khi dùng bữa thiện, Bạch Thanh Đồng cuối cùng nhịn không được, đem việc buổi sáng nghe được nói lại, hỏi: “Việc đó có thật không?”

“Thật.”

Già La Diêu thần nhiên trả lời, thấy Bạch Thanh Đồng sắc mặt nặng nề, đáy mắt có chút đấu tranh, ánh mắt còn hướng bụng mình liếc một cái, liền nghĩ nghĩ, trấn an: “Người cũng không cần nghĩ nhiều. Hai chân của ta đã tàn phế nhiều năm, vốn chuyện chữa khỏi là hi vọng xa vời, cho dù không có hải tử này, cũng không nhất định có thể đứng lên. Hiện giờ lấy hai chân tàn phế đổi lấy đứa nhỏ của chúng ta, vẫn là rất lời đi.”

Bạch Thanh Đồng hai mắt đỏ lên, ngây ngốc nhìn y, thần sắc vừa áy náy vừa đau lòng.

Già La Diêu thấy bộ dáng đáng thương như vậy của hắn, ngược lại phì cười, nói: “Được rồi. Việc này không cần nhắc lại nữa. Người nếu dám vì việc này đối với đứa nhỏ có nửa phần không vui, ta sẽ không tha cho người.”

Bạch Thanh Đồng thấy y nói vậy, chỉ đành cố gắng làm bộ như không để ý, miễn cưỡng cười, đáp: “Đương nhiên sẽ không. Chờ tương lai đứa nhỏ sinh ra, ta nhất định giáo dục nó, hảo hảo hiếu thuận người, quyết không cho nó có nửa điểm ngỗ nghịch, bằng không ta nhất định không tha cho nó.”

Già La Diêu gật đầu cười.

Dùng xong bữa thiện, Già La Diêu biết hắn rời xa mấy tháng cuối cùng cũng được quay về kinh, khẳng định rất muốn cùng các lão bằng hữu tụ họp. Bởi vậy đã sớm đuổi hắn đi ra ngoài.

Người đầu tiên Bạch Thanh Đồng đến gặp tất nhiên là Già La Bảo, có điều hắn vừa ra khỏi Tĩnh Vương Phủ liền đến thẳng Lâu phủ, tới nơi quả nhiên gặp Già La Bảo cùng Lâu Tĩnh Đình đang ở trong hậu viện uống trà nói chuyện phiếm.

Già La Bảo vừa thấy hắn lập tức nhảy dựng lên, đi tới nện một quyền lên vai hắn, cười mắng: “Bạch Thanh Đồng ngươi hảo a, biết ngươi sẽ chạy đến nơi này đầu tiên, nên đã sớm ở nơi này cá cược!” Nói rồi quay đầu nói với Lâu Tĩnh Đình: “Sao nào? Ta đã sớm nói trong lòng tiểu tử này huynh đệ ngươi xếp thứ nhất, ta xếp thứ hai, khẳng định tới nơi này trước. Mau mau đem tiền cược lấy ra!”

Lâu Tĩnh Đình ha ha cười, nói: “Ta thấy hoàn toàn ngược lại. Người lão Bạch muốn gặp đầu tiên chính là ngươi, ta xếp thứ hai, nên mới tới Lâu phủ của ta.”

“Thiết! Sao có thể như vậy? Nếu vậy, lão Bạch hẳn là đi tới An Vương Phủ của ta trước, như thế nào lại tới nơi này của ngươi? Người đừng hòng quỵ tiền của ta.”

“Không tin chúng ta có thể hỏi hắn, Xem lão Bạch nói thế nào.”

Bạch Thanh Đồng ở bên nghe vậy liền hiểu, đối với cái nhìn vạn phần chờ mong của Già La Bảo cười hì hì, làm bộ thâm tình nói: “Đại Bảo, ta đối với ngươi một mảnh tâm ý ngươi còn không rõ sao? Ta ở biên quan ngày đêm mong nhớ chính là dáng người to lớn mạnh mẽ của ngươi, dáng cười hào sảng của ngươi. Chỉ thương một phen tâm ý này của ta, lại không bằng địa vị của Tiểu Đình tử trong lòng ngươi. Biết trong

tâm người, huynh đệ A Đình xếp thứ nhất, ta xếp thứ hai, người muốn ở nơi này của hần lừ ăn lừ uống, cho nên ta liền thẳng nơi này mà đến.”

Nói rồi còn giống như ủy khuất lấy ống tay áo lau lau khóe mắt, bộ dạng một khối tình si.

Già La Bảo một bộ dạng muốn nôn, Lâu Tĩnh Đình thì ôm bụng cười ha ha, nói: “Đại Bảo, phần tiền cược này người thiếu ta. Lão Bạch, hôm nay tiệc phong yến của người, An Vương Gia của chúng ta trả.”

Già La Bảo vẻ mặt đau khổ, nói: “Xem ra hôm nay ta đã định là phải tốn nhiều tiền rồi.”

Ba người đùa giỡn một hồi, ra khỏi Lâu phủ, đến hoàng gia từ lâu nổi danh nhất kinh thành “Nhất phẩm đường”, lấy một nhĩ gian, ngồi xuống chọn đồ ăn, đem chuyện của mình kể lại.

Già La Bảo cùng Lâu Tĩnh Đình nghe hết những tao ngộ mà Bạch Thanh Đồng trải qua trên chiến trường, không khỏi thập phần khâm phục cùng ngưỡng mộ.

Già La Bảo nhịn không được thở dài nói: “Nếu không phải trước khi Phụ Vương lâm chung không cho phép ta nhập ngũ, ta chắc chắn sẽ đến học ở học viện quân sự Phượng Minh Huyền. Cho dù không làm được Đại tướng quân, hôm nay cũng có thể cùng lão Bạch rong ruổi sa trường, sáng khoái biết bao.”

Lâu Tĩnh Đình vỗ vỗ vai hần, nói: “Không thể làm tướng quân, cũng có thể làm việc khác. Lão Vương gia qua đời khi người còn nhỏ, lão nhân gia hần không yên lòng về người, người phải hiểu.”

Già La Bảo gật gật đầu, có lẽ gọi ra tâm sự, nhất thời có chút lặng yên.

Lâu tĩnh đình thấy thế nói sang chuyện khác: “Các người cũng biết gần đây chúng ta khai chiến cùng Hạ quốc?”

Những lời này quả nhiên làm dời đi sự chú ý của mọi người. Bạch Thanh Đồng hôm qua mới quay về kinh, rất nhiều tin tức còn chưa linh thông, nghe vậy cả kinh: “Không thể nào? Hạ quốc chính là một tiểu quốc phía Tây biên cảnh, sao dám cùng chúng ta khai chiến?”

Già La Bảo nói: “Này người cũng không biết. Nhìn Hạ quốc là nước nhỏ, nhưng lại nhiều khoáng thạch ngọc khí, lại chiếm đường giao thông chính cùng các chư quốc phía Tây, thực lực quốc gia vô cùng phồn vinh giàu mạnh. Hơn nữa bọn họ dân chúng bư hần, có thể chinh chiến rất dũng mãnh, bách tính giai binh, bằng không làm thế nào bảo vệ được tài nguyên lớn như vậy?”

Lâu tĩnh đình nói: “Không sai. Trước đây Hạ quốc chính là Tân quốc, Thiên Hi Đế khi dựng nước đã cùng Đại Tề bất hòa, tới Uy Đế thì đã rất ít qua lại. Sau đến Tân quốc phát sinh dị biến, Tân đế hướng Tư đế xin giúp đỡ, nhưng Tư đế cự tuyệt, cũng nhân cơ hội chiếm lĩnh Hương Châu hai tỉnh, lấy được vài mỏ khoáng tốt nhất Tân quốc. Do đó Tân vong Hạ lập, sống núi này cũng kết hạ.”

Bạch Thanh Đồng nhíu mày: “Tư đế kia chẳng phải là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?”

Tề Tư đế Già Là Khôn Trạch hần là một vị quân chủ chủ trương theo tự nhiên mà ôn hòa hiền hậu, nhưng ai ngờ lại làm ra loại sự tình này?

Lâu tĩnh đình nói: “Cũng không phải. Duyên cớ trong việc này, nói ra cũng dài.”

Bạch Thanh Đồng cảm thấy hứng thú, để hần nói. Vừa lúc rượu và thức ăn được đưa lên, Lâu Tĩnh Đình liền không nhanh không chậm từ tốn kể lại.

Nguyên lai hơn mười năm trước Tề quốc cùng Tân quốc quan hệ còn thập phần hữu hảo. Tân quốc nước nhỏ dân giàu, vẫn dựa vào Đại Tề.

Thời Thiên Hi đế, Tân quốc từng phái sứ giả đến cầu thân, muốn tam công chúa của bọn họ gả cho Tề Uy đế Già La Viêm Dạ khi đó vẫn là Nhị hoàng tử làm Vương phi. Ai ngờ Uy đế đương trường cự tuyệt, còn lập Tam công tử của Lâu gia, nam song Lâu Thanh Vũ làm phi.

Việc này khiến cho Tân quốc vô cùng mất mặt, sứ thần kia trở về lại thêm mắm thêm muối một phen, Tân Đế liền đối với Tề quốc có bất mãn. Sau đến Tề Hòa Đế Già La Chân Minh kế vị không lâu, trong nước phát sinh song vương chi loạn, Bắc quận vương Già La Tổ Hiền đứng đầu làm phản, tấn công vào kinh thành. Lúc ấy Tề Hòa Đế hướng Tân quốc thỉnh cầu xuất binh kiềm chế binh lực của Bắc quận vương, lại bị bọn

họ cự tuyệt. Không chỉ vậy, bọn họ còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, âm thầm cấu kết với Già La Tổ Hiền, mưu toan lật đổ sự thống trị của Tề Hòa đế.

Ai ngờ bọn ngựa bất ve sào, hoàng tước ở phía sau. Sau khi Tề Hòa Đế bị Già La Tổ Hiền bức thoái vị, nhốt ở hậu cung mặc danh mất tích. Không lâu sau An Thân Vương Già La Viêm Dạ liền công vào kinh thành, đánh bại Già La Tổ Hiền, bình định nội loạn, đăng cơ làm đế, Tân quốc cũng tồn thất lớn.

Tề Uy Đế đối với chuyện Tân quốc trợ Trụ vi ngược rất là bất mãn. Tuy nói nếu không có Bắc quận vương phản loạn trước, Uy đế cũng không có cơ hội bước lên ngôi hoàng đế, nhưng những lời này người thông minh đều biết không thể nói ra. Mặc kệ Tề Uy đế trong lòng nghĩ gì, Tề Hòa đế dù sao cũng là thân sinh huynh trưởng của hắn. Cho nên hắn đăng cơ không lâu, liền bắt đầu lôi chuyện cũ, đối với Tân quốc tứ bề đả kích. Thẳng đến sau khi hoàng hậu của Tề Uy đế Lâu thị khiến Tề quốc khôi phục nguyên khí, kích thích kinh tế phát triển, ân uy cùng thi hành, buộc Tân quốc đạt thành hiệp ước công lập hỗ trợ thông thương cùng thành lập hành lang mậu dịch với phương Tây, quan hệ của song phương mới chậm rãi dịu xuống.

Nhưng khi đến thời kỳ cuối Tề Uy Đế chấp chính, Tân quốc lại rục rịch nổi dậy, thừa dịp Tề quốc mấy tỉnh đại hạn, phương Bắc hỗn loạn, chính quyền bất ổn, còn muốn độc chiếm ích lợi từ hành lang mậu dịch. Lúc ấy thái tử Già La Khôn Trạch đối với việc này rất phẫn nộ, nhưng khi đó Lâu hoàng hậu vì bị bệnh mà mất, Tề Uy Đế vung bệnh tình nguy kịch, cho nên hắn vẫn nhẫn nại, không có cùng Tân quốc trở mặt.

Sau đến khi Già La Khôn Trạch kế vị, là Tề Tư Đế. Hắn kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, cuối cùng khi Tân quốc nội bộ bùng nổ khởi nghĩa, chính quyền Tân chủ bị lật đổ, lập lại quốc gia là Hạ quốc. Tề Tư Đế thừa chính quyền tân hoàng của dịp bọn họ bất ổn, sau chiến loạn dân chúng cần nghỉ ngơi khôi phục, phái hai mươi vạn đại quân tiếp cận. Hạ quốc quốc chủ vô cùng áp lực, không thể không cắt ra một phần lớn lãnh địa, đổi lấy việc Đại Tề lui binh. Bởi vậy Tề Tư Đế không tốn một binh, đã lấy được Hương Châu hai tỉnh cùng vài quặng mỏ.

Tề Tư Đế không có con nối dõi, sau khi hắn thoái vị, Tề Văn Đế Già La Khôn Nhã đăng cơ. Hai tỉnh Hương Châu cho đến bây giờ vẫn còn là của Tề quốc.

Bạch Thanh Đồng nghe xong cảm thán không thôi, nói: “Nói như vậy, Tề Tư Đế cũng là lấy một thân chi đạo, còn trì một thân chi thân thôi.”

“Không sai. Hiện tại Hạ quốc muốn lịch sử lặp lại, mưu đồ nhân cơ hội nước ta cùng phía Bắc bất ổn đoạt lại Hương Châu hai tỉnh một lần nữa, đúng là người si nói mộng.”

Lâu Tĩnh Đình kỳ thật trong lòng còn có câu chưa nói. Đó là tiểu hoàng đế lập tức sẽ tự mình chấp chính, hắn tự mình chấp chính chuyện quan trọng nhất, chỉ sợ là gạt bỏ phe cánh của Nhiếp chính vương. Tuy rằng nhiếp chính vương luôn luôn hài hòa, nhưng y cầm quyền nhiều năm, dưới tay sao lại có thể không có vây cánh? Cho dù y không nghĩ, những môn sinh quan viên từ tay y ra cũng nhiều như sao trời. Huống hồ còn có những kẻ cùng y gắn bó như tay chân.

Thế lực khổng lồ như vậy chiếm cứ trong triều, tiểu hoàng đế nhất định muốn đánh áp một phen, mà trong khoảng thời gian này chỉ sợ đúng là Tề quốc nội bộ bất ổn. Mà loạn Bắc di nhân phương Bắc vừa mới áp chế, qua một thời gian Nhiếp chính vương lại gặp chuyện, nếu Hạ quốc nhân cơ hội xuất binh cũng coi như nhặt được thời cơ tốt.

Những lời này lâu tĩnh đình không có nói rõ, nhưng Già La Bảo cùng Bạch Thanh Đồng sao lại không rõ?

45. Chương 49

Bạch Thanh Đồng nghĩ hiện nay thân thể Già La Diêu không được tốt, nếu gặp cục diện kia nên làm sao?

Tuy rằng hắn đối với Già La Diêu tin tưởng, nhưng triều đình phức tạp, thay đổi bất ngờ, ở nơi càng cao, sau này càng phải ngoan độc. Phụ thân Bạch Anh còn không phải bởi vậy mà mất mạng?

Bất quá lời này cũng không ai nói ra, ba người liền mau chóng nói sang chuyện khác.

Chạng vạng Bạch Thanh Đồng trở lại Vương phủ, cùng Già La Diêu dùng bữa tối xong, sau khi trở về phòng nói: “Diêu, hiện tại bụng ngươi đã lớn như vậy, vạn nhất bị người khác biết phải làm sao?”

Già La Diêu nói: “Người yên tâm, bên người ta đều là thân tín. Mấy ngày sau ta tính đi đến biệt viện nơi ngoại ô, nơi đó yên tĩnh bí mật, để sau khi hạ sinh đứa nhỏ rồi trở về, sẽ không ai biết. Người cùng ta đi đi.”

Bạch thanh đồng mừng rỡ, nói: “Được. Ta biết người đã an bài tốt. Không cần đợi vài ngày sau, chúng ta ngày mai đi luôn đi.”

Già La Diêu ngạc nhiên nói: “Người mới vừa quay về kinh, không muốn cùng các bằng hữu gặp lại sao?”

Bạch thanh đồng cười nói: “Bằng hữu làm sao so với được với lão bà.”

Già La Diêu sững sốt, ngây người sau một lúc lâu mới nói: “Nói vậy gì đó.”

Bạch Thanh Đồng cầm chiếc nhẫn trên tay y, nói: “Xem đi, ta đã đem người buộc lại, người không phải lão bà của ta thì là gì?”

Già La Diêu không biết nên khóc hay cười: “Ta là một đại nam nhân, nói làm sao là lão bà của người? Nghe thật kỳ quặc.” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại vì biết địa vị của mình trong lòng thiếu niên, mà không khỏi vô cùng vui sướng.

Bạch thanh đồng tự nhiên nhìn ra y vui vẻ, hào phóng nói: “Được. Không phải lão bà, là lão công được không? Dù sao người cũng là mẹ của con ta, điểm ấy không thay đổi được.”

Già La Diêu nghe vậy, bỗng lặng yên một chút, nói: “Đồng, có chuyện vẫn muốn cùng người thương lượng.” “Chuyện gì vậy?”

“Đứa nhỏ này...” Già la Diêu vuốt ve cái bụng tròn tròn của mình, nhíu mày, đắn đo nói: “Thân phận của đứa nhỏ này, tương lai sợ rằng là một vấn đề. Ta nghĩ...”

Y nói còn chưa dứt lời, liền bị Bạch Thanh Đồng cắt ngang: “Ta hiểu được. Thân phận của đứa nhỏ tất cả đều giao cho người an bài, ta không ý kiến. Cho dù cho nó họ Già La, ta cũng không ngại.”

Già La Diêu cả kinh, vội nói: “Ta không phải ý này. Ta muốn sau khi đứa nhỏ sinh ra, đối ngoại nhân nói đó là hài tử của người, nhận ta làm nghĩa phụ.”

Hắn vừa nói vậy, Bạch Thanh Đồng ngược lại cả kinh nhảy dựng lên, kêu lên: “Cái gì? Điều này sao có thể?”

Già La Diêu nói: “Sao lại không thể? Nói là trước khi người nhập ngũ cùng nữ tử bên ngoài mang thai nó, giờ đem về nhận tổ tông, sẽ không ai hoài nghi.”

Bạch thanh đồng không nghĩ tới y lại nguyện ý đem thân sinh cốt nhục của bản thân nhận thức làm ‘nghĩa tử’, phần dứt bỏ cùng nhượng bộ này, thật sự hắn không thừa nhận nổi.

“Không được!” Hắn chém đinh chặt sắt nói: “Đứa nhỏ này nhất định phải họ Già La! Là thân sinh cốt nhục của Già La Diêu người điểm này tuyệt không thể thay đổi!”

Già La Diêu chậm rãi nói: “Đây chỉ là cách để ứng phó với ngoại nhân mà thôi. Chỉ cần đứa nhỏ có một danh phận trong sạch, có phải công nhận là cốt nhục của ta hay không cũng không là gì.”

“Ta có là gì!” Bạch thanh đồng mặt đỏ lên, tức giận nói: “Nó là được người tân tân khổ khổ mười tháng hạ sinh, không phải là cốt nhục của người thì là của ai? Ta cũng không muốn thân sinh của người tương lai chỉ có thể kêu người là nghĩa phụ. Ta tuyệt đối không đồng ý!”

Già La Diêu còn muốn nói, Bạch Thanh Đồng đã ngắt lời: “Không nói nữa! Đứa nhỏ này là của người cùng một người thị thiếp, nhận thức ta làm nghĩa phụ. Đã định như thế rồi!”

Già la diêu thấy hắn thái độ kiên quyết, lặng yên một lát, đành phải nói: “Người đã kiên trì như vậy, thì cứ thế đi.” Tiếp sau lại cười nói: “Bất quá ta làm sao có thị thiếp? Ta... Việc ta hảo nam phong, có ai lại không biết.”

“Này có gì đâu. Cứ nói say rượu lỡ làm, hoặc đột nhiên thích nữ nhân, thế nào cũng được. Dù sao người luôn luôn có biện pháp giải thích đúng không?” Nói rồi Bạch Thanh Đồng còn đối y nháy mắt mấy cái.

Già la diêu cười khổ. Trong lòng lại vừa cao hứng vừa cảm động, nhất thời nói không nên lời.

Sau khi thương lượng tốt vấn đề danh phận của hải tử, tâm tình Bạch Thanh Đồng nhất thời vô cùng tốt, ngay hôm sau đã thúc dục Già La Diêu lên đường.

Cũng may việc chuẩn bị ở biệt viện đã sớm làm tốt, bởi vậy cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian, chạng vạng hôm đó liền tới biệt viện.

Nơi đó ở ngoại ô phía Tây kinh thành xung quanh là những ngọn núi, phong cảnh thanh nhã, người thừa thớt, hậu sơn còn có một ôn tuyền, quả thật là một nơi bí ẩn để an dưỡng.

Sau khi hai người ở tại nơi này, thể xác và tinh thần đều được thả lỏng vô cùng. Bạch Thanh Đồng thấy nơi đây non xanh nước biếc, vô cùng yêu thích, mang theo tử mặc đi hậu sơn săn thú câu cá, ngoạn đến bất diệc nhạc hồ. (quên trời quên đất)

Già La Diêu hiếm khi thấy bộ dáng trẻ con như vậy của hắn, từ trước đến nay hắn tuy rằng luôn vui vẻ hoạt bát, nhưng ở trong vương phủ dù sao cũng không thể toàn tâm toàn ý thả lỏng như vậy.

Già La Diêu tâm tính yên bình, cũng không đi theo Bạch Thanh Đồng cả ngày. Hai người có khi cùng nhau ngồi trong sân hóng gió, hoặc ở thư phòng đọc sách, tóm lại là vô cùng thoải mái, ở chung thập phần hòa hợp.

Chớp mắt bọn họ đã ở nơi đây nửa tháng, bụng Già La Diêu lại lớn thêm một vòng.

Bạch Thanh Đồng lần này theo Lưu Trường Phong trở về, nghe Lưu Trường Phong nói, chưa hết nửa năm thì chưa cần quay lại biên quan. Nói cách khác, là cho bọn hắn một kỳ nghỉ dài. Cho nên hắn thập phần an tâm, cũng không lo lắng gì.

Tâm muốn bồi Già La Diêu sinh đứa nhỏ, rồi trở lại kinh thành.

Ai ngờ một ngày, Trần công công từ trong cung lại đem một phần thánh chỉ tới, thăng Bạch Thanh Đồng thành Tham tướng, ba ngày sau theo Vương Sùng Miển tướng quân tới biên quan phía Tây, tham gia vào Tề Hạ đại chiến.

Bạch thanh đồng lúc ấy liền choáng váng.

Già La Diêu bởi thân thể bất tiện, không cùng hắn ra tiếp thánh chỉ. Trần công công kia biết Nhiếp chính vương ở nơi đây an dưỡng, cũng không dám quấy rầy. Đối với Bạch Thanh Đồng rất khách khí nói: “Bạch tham tướng quân tuổi trẻ hứa hẹn, Hoàng Thượng đối với ngài rất coi trọng. Ba ngày sau khởi hành, Bạch tham tướng vẫn là trước tiên nên chuẩn bị thật tốt.”

Bạch thanh đồng ngẩng người một lát, nói: “Trần công công, tại hạ có một chuyện không rõ, Trần công công nếu có thể vì tại hạ giải thích, thật vô cùng cảm kích.”

Trần công công thấy hắn khách khí như vậy, liền cười nói: “Bạch tham tướng quá lời. Ngài có chuyện gì, nếu tại hạ biết, tất sẽ nói.”

Bạch thanh đồng nói: “Ta vốn là thuộc hạ của Lưu Trường Phong tướng quân, nửa năm sau phải theo hắn quay lại Kinh Châu. Vì sao Hoàng Thượng đột nhiên hạ chỉ để ta theo Vương tướng quân tới biên quan phía Tây?”

Trần công công thật đúng là bị hắn hỏi khó, ngơ ngác nói: “Hoàng thượng an bài như vậy, tất có thâm ý của người. Tại hạ chỉ là một công công, cũng không thể minh bạch.” Hắn nghĩ đến quan hệ của Bạch Thanh Đồng cùng Già La Diêu, lại nói thêm: “Bạch tham tướng cùng Nhiếp chính vương quan hệ không tồi, có lẽ Hoàng Thượng coi trọng người, cũng không biết chừng.”

Bạch thanh đồng cúi đầu lặng yên một lát, đối hắn chấp tay nói: “Đa tạ Trần công công. Chuyện này vất vả cho ngài rồi.”

Hắn tiễn Trần công công ra khỏi biệt viện, trước khi lên xe, Trần công công quay đầu lại nói: “Nhiếp chính vương lần này dưỡng bệnh thời gian khá lâu, hoàng thượng vẫn lo lắng cho thân thể ngài ấy, lần này bèn phái ta đến vấn an. Nhưng vừa rồi Cao tổng quản nói Vương gia không tiện gặp khách, Trần mỗ cũng không dám quấy rầy, chính là sau khi trở về không biết nên nói sao với hoàng thượng. Bạch tham tướng có thể nói cho tại hạ thân thể Nhiếp chính vương có tốt hay không? Khi nào có thể quay về kinh thành?”

Bạch thanh đồng mỉm cười nói: “Mong Trần công công trở về tâu hoàng thượng hãy yên tâm. Nhiếp chính vương thân thể khá tốt, chính là nhiều năm qua vất vả lâu ngày thành bệnh, có chút mãn tính, cần chậm rãi điều dưỡng. Ngự y nói, Vương gia đại khái cần cẩn thận điều dưỡng một năm rưỡi, thì sẽ không sao.”

Trần công công lấp bắp kinh hãi: “Một năm rưỡi? Lâu như vậy?”

Bạch thanh đồng do dự một chút, thấy thị vệ đứng khá xa, mới chân thành thấp giọng nói: “Vương gia chinh chiến sa trường nhiều năm, khó tránh khỏi có chút thương tích. Hơn nữa gần đây hoàng thượng muốn tự mình chấp chính, Vương gia thật không muốn làm hỏng tâm tư của hoàng thượng. Sau khi Trần công công trở về, có thể giải thích cho hoàng thượng một chút khổ tâm của Nhiếp chính vương.”

Trần công công có chút minh bạch, liếc mắt nhìn Bạch Thanh Đồng thật sâu, cảm động nói: “Khổ tâm của Nhiếp chính vương, lão nô trở về nhất định chuyển cáo bệ hạ.”

Bạch Thanh Đồng thấy hần chuyển thành xưng mình là ‘lão nô’, hiển nhiên bày tỏ tôn trọng với Nhiếp chính vương, cười cười, tiễn hần lên xe ngựa.

Kỳ thật lí do này hần cũng không hoàn toàn là bịa đặt, Già La Diêu quả thật có ý tứ này. Cho dù y hiện tại không có thai, vào thời điểm nhạy cảm tiểu hoàng đế muốn tự mình chấp chính này, y tất cũng sẽ tìm một cái cớ để rời kinh.

Bạch Thanh Đồng biết rõ tâm ý của y, bởi vậy thông qua Trần công công chuyển tới tiểu hoàng đế, cũng để hần có thể hiểu rõ, không cần luôn bí mật phái người tới theo dõi Già La Diêu.

Sau khi Trần công công đi, Bạch Thanh Đồng nhớ tới thánh chỉ vừa tiếp, ở trước viện ngăn người nửa ngày, mới chậm rãi trở lại hậu viện.

Khi hần bước vào, Già La Diêu đang ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

“Diêu...” Hần gọi một tiếng, bỗng nhiên không biết nên nói gì mới tốt.

Già La Diêu đã biết tin ở tiền đường, quay đầu lại nhìn hần thật sâu, không nói.

Hai người lặng yên đối diện một lát, đều thấy trong mắt đối phương dày đặc lo lắng cùng không muốn.

Già La Diêu bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: “Thánh chỉ đã hạ, không có biện pháp thay đổi. Vương tướng quân lãnh binh nhiều năm, rất có kinh nghiệm, người đi theo hần hảo hảo học tập, tương lai đừng khiến ta thất vọng.”

“Chỉ là ta không muốn rời người. Nhất là thời gian này.” Bạch Thanh Đồng ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt tay y.

Già La Diêu vỗ vỗ hần, mỉm cười nói: “Ta nơi này người không cần lo lắng, đã có Vương ngự y. Hơn nữa hần đã sớm viết thư cho sự đệ hần đến. Nghe nói sự đệ hần chuyên về song khoa cùng phụ khoa, kinh nghiệm phong phú, y thuật khá cao. Hơn nữa, chẳng qua là sinh nhi tử thôi, há có thể làm khó Nhiếp chính vương ta?” Nói xong tự mình nở nụ cười.

Bạch Thanh Đồng một chút cũng không thấy buồn cười, vẫn là sắc mặt khó coi ngồi đó. Sau một lúc lâu nói: “Ta không chỉ lo lắng thân thể người, còn lo lắng triều đình. Ý chỉ lần này của hoàng thượng, cũng không biết là...”

Già La Diêu cắt lời hần: “Mặc kệ hần an bài ra sao, hần là hoàng thượng. Ta không nghĩ hần là đặc biệt nhằm vào ta. Hơn nữa...” Y dừng một chút, quay ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Trên giường của mình, không thể dung kẻ khác ngủ say. Cho dù hần muốn loại bỏ phe cánh của ta, cùng là ý của vương giả, không thể dị nghị.”

Bạch thanh đồng mím môi không nói.

Già La Diêu bỗng thay đổi vẻ mặt, nhìn Bạch Thanh Đồng mỉm cười nói: “Quên đi, Đồng, đừng nghĩ những chuyện không vui nữa. Chỉ còn ba ngày, chúng ta phải hảo hảo quý trọng.”

Bạch Thanh Đồng nói không nên lời buồn bực cùng áp lực trong lòng, nhưng hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng cười, gật gật đầu.

46. Chương 50

Giữa những cơn gió mát của đêm đầu thu, Bạch Thanh Đồng đi vào hậu viện của điện Trường Thanh Trì.

Trường Thanh Trì này nếu nói là phòng tắm, không bằng gọi là một tòa điện. Bên trong ngoài bể tắm rộng đến khoa trương, còn có một gian phòng để thay đồ, phòng nghỉ và cả phòng ngủ. Mà nước tắm ở Trường Thanh Trì là được dẫn về từ ôn tuyền nơi hậu sơn cùng thanh tuyền, ôn độ của nước có thể tùy ý mà điều chỉnh.

Trường Thanh Trì này có lịch sử lâu đời, từ đời Khai quốc hoàng đế Thái tổ đã có. Sau đến Tề Uy Đế đem nơi này cải tạo, lại ở bên ngoài kiến lập một tòa biệt viện, trải qua mấy niên đại, hiện tại tất cả thuộc về Già La Diêu. Cho nên biệt viện này bên ngoài nhìn rất bình thường, bên trong lại xa hoa vô cùng.

Bạch Thanh Đồng vào bên trong phòng tắm, đi qua trùng trùng điệp điệp màn trướng, thấy Già La Diêu mặc một kiện áo tắm màu trắng, đang ngâm mình trong chỗ nước nông gần thành bể, nhàn nhã vui thích nhắm mắt. Hai tượng điêu khắc được làm bằng ngọc thạch thượng đẳng há rộng miệng, phân biệt chảy ra ôn thủy nhiệt của ôn tuyền cùng thanh thủy lạnh của thanh tuyền.

Tuy Già La Diêu tàn tật, nhưng cũng không đến mức mọi chuyện đều phải để người hầu hạ. Y bản tính kiêu ngạo, cho dù trước mặt hạ nhân cũng không thể chịu được tôn nghiêm bị mạo phạm một chút nào. Cho nên những việc như vệ sinh, tắm rửa đều dựa vào quả trứng đặc biệt mà tự làm. Chẳng hạn như khi đi vệ sinh chỉ cần đem nẹp sắt mang vào, liền có thể đứng thẳng, cái bồn cũng được đặc chế cho y, lúc đẩy bánh xe chuyển động cũng thuận tiện.

Nhưng sau khi y có thai thân thể ngày càng nặng, hơn nữa sau khi gặp chuyện động thai, lại càng không dám tùy tiện cậy mạnh. Hiện tại cho dù có mang nẹp chân, y cũng đứng không vững, vì bụng lớn, nên không chế không tốt, chỉ cần không cẩn thận một chút thì chính là ngã về phía trước hoặc ngã ra đằng sau, cái nào cũng thập phần nguy hiểm.

Thế nên hiện tại Già La Diêu không thể không dựa vào người khác, như vệ sinh, tắm rửa đều phải có người hầu hạ. Cũng may Tử Hà thông minh, lại là tâm phúc của Già La Diêu, hiểu ý, Già La Diêu cũng không kiêng kị. Nhưng những khi có Bạch Thanh Đồng, những việc này đều là hấn làm, vì đối với hấn đây là việc tương đối riêng tư, cho dù là Tử Hà cũng không thể nhờ làm hộ.

Hơn nữa khi nghiêm túc chăm sóc Già La Diêu, có thể mang lại cho hấn một tia thỏa mãn cùng ý thức trách nhiệm, vì Già La Diêu quá mức cường đại, chỉ những lúc này, Bạch Thanh Đồng mới cảm thấy y không thể ly khai mình, cần mình.

Bạch Thanh Đồng thấy y ở trong bể tắm nhàn nhã ngâm mình, nghĩ đến hai người mới chỉ bên nhau nửa tháng, bản thân đã phải tới chiến trường lần nữa, mà lại không biết tiểu hoàng đế kia tính toán gì, trong lòng uất ức không yên. Lại nhìn bụng Già La Diêu dưới nước, thấy lo lắng sốt ruột.

Hấn hít sâu hai hơi dài, bình tĩnh lại, nhanh chóng thay đơn y để ngâm mình, nhẹ nhàng đi xuống bể, hướng phía Già La Diêu bơi tới.

Già La Diêu đã sớm biết hấn vào, lúc này mở mắt ra cười với hấn, tóc đen buông xõa trên vai, phiêu phiêu trong nước, ẩm ướt dính tại áo tắm trên người, thật có phong thái của một bức tranh thủy mặc.

Bạch Thanh Đồng tới gần, mỉm cười nói: “Ngâm có thoải mái không? Có muốn bơi vài vòng?”

Kể ra vì Già La Diêu hạ thân tê liệt, Vương ngự y sợ y vận động không đủ, vất óc suy nghĩ cho y vài loại vận động. Già La Diêu nội lực thâm hậu, thật không phải sợ khi sinh khí lực y không đủ, mà là lo lắng đến lúc y sinh, sản đạo hoàn toàn mở ra, nhưng khung xương lại không mở đủ, hài tử không dễ dàng đi ra. Vì vậy, Vương Ngự y không dám cho Vương gia nhiều được bổ thai, cũng không dám cho y ăn nhiều ngũ nhĩ, sợ dưỡng thai nhi lớn, sinh sẽ càng thêm khó.

Cũng may Già La Diêu ăn cũng không nhiều lên, thai nhi tựa hồ cũng không quá lớn, bụng nhìn qua tròn tròn (kawai

~), nhưng vẫn khá bình thường, thậm chí so với những người mang thai khác còn nhỏ hơn. Nhưng dù vậy đối với thất lưng cùng hai chân Già La Diêu, áp lực vẫn thật lớn. Vương ngự y liền nghĩ một biện pháp, cho

y một bộ động tác vận động trong nước, để y mỗi ngày đứng giờ đến Trường Thanh Trì ngâm mình một lát trong ôn tuyền, men theo thành bể bơi vài vòng.

Bạch Thanh Đồng tự nhiên lo lắng Già La Diêu một mình ở trong bể ngăn người, cho nên mỗi ngày đến bồi y. Hôm nay đưa y vào bể, bỗng nhớ đã quên một vật, cho nên chạy ra lấy, cầm vật đó rồi vội vàng quay lại.

Già La Diêu thấy hấn xuống bể, nói: “Mới đi có một lát, ta một vòng cũng chưa bơi đâu.”

“Ta lo lắng một mình người ở trong bể. Đến đến, hiện tại ta cùng người làm.”

Bộ động tác này Vương ngự y nghĩ ra cũng khá đơn giản. Hai chân Già La Diêu cũng không phải một chút cảm giác cùng khí lực đều không có, ở trong nước quả thật rất có khởi sắc.

Bạch Thanh Đồng bồi y bơi trong bể vài vòng, liền đỡ Già La Diêu chậm rãi dừng lại bên thành bể, ngồi xuống một bậc thang, nói: “Được rồi. Nghỉ ngơi một lát.”

Bạch Thanh Đồng hỏi: “Tại sao bơi càng ngày càng chậm?”

Già La Diêu trừng hấn một cái, im lặng.

Bạch Thanh Đồng tỉnh ngộ vì đứa nhỏ càng ngày càng lớn, y hành động càng ngày càng phải cố sức.

“Sau khi ta đi người cũng không nên lười biếng, mỗi ngày nhất định phải tới nơi này luyện tập. Đến lúc đó để Tử Hà bồi người, cẩn thận đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Già La Diêu cười cười: “Đã biết. Bể này nước cạn, chìm không được ta.”

Bạch thanh đồng lại nói: “Trời ngày càng lạnh. Nước trong bể cũng phải cho nóng hơn. Sau này cho thêm chút ôn tuyền, bớt cho thanh tuyền.”

“Ta thấy nhiệt độ này vừa phải, ôn hòa, không quá nóng. Quá nóng ta sẽ sợ.”

“Đó là bởi hiện tại nhiệt độ cơ thể người rất cao. Không được, muốn hay không tăng nhiệt độ, không phải do người. Vạn nhất cảm lạnh thì sao!”

Già La Diêu đã thành thói quen gần đây ngữ khí của hấn có chút gia trưởng, ôn hòa cười nói: “Được rồi, đã biết.”

Bạch thanh đồng vẫn cảm thấy lo lắng, lại dài dòng căn dặn một tràng dài.

Già La Diêu cuối cùng chịu không nổi, cắt ngang lời hấn: “Đều đã biết. Ta cũng không phải tiểu hài tử, người sao lại nói nhiều như vậy.”

Bạch Thanh Đồng nghe vậy, cũng thấy mình thật có chút giống lão nhân, xụ mặt nói: “Ta không phải là do lo lắng cho người sao.”

Già La Diêu sờ sờ cằm, nhìn hấn có chút dăm chiêu nói: “Mọi người nói song nhân cùng nữ nhân mang thai tính tình sẽ trở nên nóng nảy dễ giận, sao ta lại cảm thấy bản thân vẫn tốt, chỉ có người lại có vài phần như vậy?”

Bạch Thanh Đồng sững sốt một lát, bật cười nói: “Không thể nào. Chẳng lẽ ta là mắc chứng lo lắng của người cha trước khi có con?”

Từ ngữ mới mẻ này, Già La Diêu nghe xong cười nói: “Cái này ta chưa từng nghe qua. Khi nào hỏi Vương ngự y một chút đi.”

Bạch Thanh Đồng nghịch nghịch nước, bỗng nhiên trầm nghĩ: “Người nói, sau này đứa nhỏ sinh ra sẽ gọi chúng ta như thế nào?”

Già La Diêu nói: “Tất nhiên gọi ta là phụ vương, gọi người là phụ thân.”

“Không không.” Bạch thanh đồng lắc đầu nói: “‘phụ vương’ nghe không thân thiết, hơn nữa đứa nhỏ khó học, thế nào cũng phải đến một tuổi mới có thể gọi được. Như vậy đi, đứa nhỏ sinh ra, gọi người là ‘phụ thân’, gọi ta là ‘ba ba’ đi.”

Già La Diêu hơi sững sốt.

Từ ‘Ba ba’ này tuy cũng là cách gọi phụ thân, nhưng gia đình bình thường rất ít dùng. Tựa như đứa nhỏ trước hết học được ‘mụ mụ’, tuy rằng cũng có nghĩa là mẫu thân, nhưng sau khi lớn lên cũng rất ít đứa nhỏ tiếp tục dùng ‘mụ’ để gọi mẫu thân, mà thường dùng ‘nương’ cùng ‘phụ thân’ để xưng hô. Từ ‘Ba ba’ này cũng là từ ngữ sau khi đứa nhỏ học được những tiếng phức tạp sẽ không dùng nữa, mà sửa thành cách gọi chính quy là ‘phụ thân’.

Già La Diêu cảm thấy cho đứa nhỏ gọi vậy còn không bằng đổi sang cách xưng hô khác tốt hơn, nhưng Bạch Thanh Đồng đã tự nhiên mà nói với bụng y. Nhìn bộ dạng hưng phấn của hắn, Già La Diêu đành phải đem lời nói nuốt trở vào.

“Hài tử ngoan, khi ba ba không ở nhà người nhất định phải nghe lời phụ thân nha, không được nghịch ngợm gây sự, chờ ba ba về sẽ có thưởng nha ~.”

(So cute ~, so sweet ~, so happy ~, so pink ~, so... ~)

Già La Diêu tuy rằng thường xuyên thấy bộ dáng ngốc ngốc của hắn khi nói chuyện với bụng mình, nhưng giờ phút này không hiểu sao lại bỗng có chút khổ sở cùng không cam lòng.

Hai người sau hôm nhận thánh chỉ kia cũng không nhắc tới nó, nhưng không nhắc tới không có nghĩa là không tồn tại. Dù không muốn đến mức nào, phải chia ly cũng là chuyện sớm muộn.

47. Chương 51

Già La Diêu áp chế tình cảm trong lòng, lại cười nói: “Người vừa rồi đi lấy vật gì vậy?”

Bạch Thanh Đồng a một tiếng, hắc hắc cười nói: “Chờ khi chúng ta ra ngoài sẽ nói cho người.”

Hai người ở trong bể ngâm mình chốc lát, Bạch Thanh Đồng liền cẩn thận ôm Già La Diêu đi ra. Bọn họ cũng không quay về chủ ốc, mà trực tiếp vào phòng ngủ ở Trường Thanh Trì.

Lúc này đã vào thu, bên trong thoảng mùi thơm ngát, thanh nhã mộc mạc, vô cùng thoải mái.

Hai người lên giường, Già La Diêu thấy dưới gối lộ ra một vật có ánh vàng rực rỡ, lấy ra thì thấy, nguyên lai là một cái bùa màu vàng, dùng hồng tuyến xuyên lại.

“Đây là gì?”

Bạch Thanh Đồng nói: “Đây là bùa bình an, ta đến hậu sơn Bạch nghiệp tự thỉnh Thanh Quang đại sư làm.” Nói rồi đem bùa đeo lên cổ Già La Diêu.

Già La Diêu đem bùa nhỏ cầm trên tay, nói: “Chính là thứ này?”

“Ân.”

“Vì sao không phải bằng ngọc?” Già La Diêu vẫn cảm thấy kỳ quái, người Đại tề sùng ngọc, nhưng Bạch Thanh Đồng tựa hồ đối với vàng tình hữu độc chung.

Bạch Thanh Đồng tựa như có chút ngượng ngùng, mang điểm khờ nói: “Ta cảm thấy ngọc khí tuy rằng ôn nhuận thông linh, nhưng có điều dễ vỡ... Dùng để cầu bình an lâu dài, vẫn là vàng tốt hơn.”

Già La Diêu hiểu được tâm ý của thiếu niên, trịnh trọng đem bùa cất vào trong áo, mỉm cười không nói.

Hai người đối mặt nằm. Thiếu niên nắm tay y, lẳng lặng nhìn y.

Già La Diêu nhẹ giọng nói: “Muộn rồi, ngủ đi.”

“Điều...” Thanh âm trầm thấp của thiếu niên, mang theo dự vọng rồi lại mâu thuẫn khắc chế.

Già La Diêu không nói gì, chính là tay dưới bạc bị đã nhẹ nhàng ấn lên dự vọng đứng thẳng của thiếu niên. Tiểu gia khóa kia run rẩy, càng thêm chấn hưng mà trưởng lớn.

Già La Diêu từ hai tiểu đản đản dưới gốc đi về phía trước có kỹ xảo vuốt ve tiểu gia khóa kia, Bạch Thanh Đồng không khỏi phát ra tiếng thở dài thoải mái. Hắn không thể không thừa nhận, thủ pháp của Già La

Điều cao minh hơn mình vô số lần, thậm chí khi ở quân doanh tự an ủi, hấn cũng không tự chủ được mà bắt chước khoái cảm Già La Diêu gây cho mình.

Áp dụng nguyên tắc cùng có lợi, Bạch Thanh Đồng cũng thật cẩn thận đưa bàn tay mình tiến vào trong đan khổ của Già La Diêu. Nơi đó cũng bởi vì kích thích mà bắt đầu đứng thẳng, chỉ là dục vọng từ trước dán trên cái bụng bằng phẳng đơn bạc của người nọ, lúc này lại bị cái bụng phình ra giữ lại, chỉ có thể biến thành phương hướng kỳ quái một góc chín mươi độ.

Bạch Thanh Đồng cố gắng an ủi dục vọng của y, nhào lên hôn đôi môi của người nọ, dùng khí tức nóng hầm hập khơi dậy nhiệt tình của nhau.

Già La Diêu thấp giọng nói: “Hôm nay... Có thể tiến vào.”

Bạch Thanh Đồng không hề nhiều lời, thời gian của bọn họ không nhiều lắm, tồn tại của đứa nhỏ cũng không thể ngăn cản hai phụ thân ôn tồn trước khi chia tay.

Hấn chậm rãi tiến vào trong chăn, dọc theo cổ, xương quai xanh, lòng ngực của người nọ... Chậm rãi một đường hôn xuống. Khi đi đến cái bụng tròn kia, hấn mang theo tâm tình cứng bái cùng vô hạn yêu thương, hôn môi nơi đang dựng dục cốt nhục của mình kia.

Đầu lưỡi ướt sũng thật cẩn thận đảo quanh chỗ rốn lồi lên đó, cái bụng bị căng đến tròn tròn, đồng thời từng múi cơ bụng cũng biến mất ở trong vằn lộn loang lổ.

Già La Diêu vô cùng thân thiết lưu luyến vuốt ve vai lưng của thiếu niên, cảm thụ được thân thể tràn ngập cơ bắp cùng kiện mỹ của thiếu niên, dục vọng dưới thân bị kích thích càng thêm khó nhịn, không tự chủ được khẽ nâng người lên, muốn cùng thiếu niên càng ôm sâu cùng một chỗ.

Bạch Thanh Đồng bị động tác của y làm cho hoảng sợ, thanh tỉnh một chút, vội ấn y xuống nói: “Đừng sốt ruột.” Nói xong tiếp tục kéo dài xuống phía dưới, chiếc lưỡi linh hoạt đi vào phân thân đứng thẳng của người nọ.

Già La Diêu bị hấn mút vô cùng thoải mái, hi vọng nhìn thiếu niên dưới thân, lại bị cái bụng nhô lên của mình ngăn cản.

Bọn họ sắp tới ly biệt, từng giờ từng khắc cũng không muốn cho đối phương rời khỏi tầm mắt của mình. Già La Diêu túm lấy gối mềm ở đầu giường, lót dưới thân, cuối cùng có thể thấy được thân thể của thiếu niên, ánh mắt cũng càng thêm mê ly.

Bạch Thanh Đồng dừng động tác, nhẹ nhàng lật nghiêng y lại, nâng lên một cái chân mềm nhũn của y, lại vùi đầu vào giữa hai chân y.

Già La Diêu không khỏi phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác thiếu niên vậy mà... Đang liếm láp rãnh môn của y.

Y hơi có chút giật mình. Từ trước nhiều lần hoan hảo, thiếu niên đều lấy ngón tay cùng nhũ cao giúp y khai thác, nhưng lần này cứ nhiên dùng lưỡi cho y...

Già La Diêu có chút không quen, nhưng cảm giác mới mẻ nên vẫn chưa ngăn cản.

Loại cảm giác cổ quái vừa ướt lại mềm này, làm cho trái tim y cũng bắt đầu ngứa ngáy, không tự chủ được túm lấy đệm giường dưới thân, miệng vô ý thức phát ra tiếng rên rỉ.

Bạch Thanh Đồng hết sức chuyên chú khai thác tốt hậu huyệt của y, rồi mới nâng dậy tiểu gia khẩu ‘hưng trí bình bình’ của mình, chậm rãi nhét vào.

Hấn nâng chân của Già La Diêu, từ mặt sau hoàn toàn đâm vào, cúi đầu nhìn thấy sắc mặt Già La Diêu ửng đỏ dưới ánh trắng, khẽ hít mắt nằm ở nơi đó, trong lòng trái tim lại đập thành thịch, không khỏi tăng tốc. Tay cũng vuốt ve lên phân thân của y, xoa nắn sục lên xuống.

Già La Diêu nhanh chóng bị loại khoái cảm tiền hậu giáp công này chinh phục. Theo luật động của thiếu niên phía sau, thân mình khẽ run rẩy.

Y quay đầu lại nhìn thiếu niên, Bạch Thanh Đồng lập tức cúi người xuống, cùng y hôn môi thật dài, rồi mới lại bắt đầu đóng cửa.

Theo vận động của hai người, cái bụng sau khi Già La Diêu nằm nghiêng có vẻ càng thêm nặng nề theo đó cũng động lại động, vật sống bên trong tựa hồ cũng cảm nhận được nhiệt tình của hai vị phụ thân, không chịu cô đơn vận vẹo ở bên trong.

“Um...”

Già La Diêu khoái cảm rất nhiều, đối với máy thai của đứa nhỏ trong bụng thật không biết là có thể chịu được bao nhiêu, liền vươn tay lên vuốt ve, an ủi tiểu gia khỏa bên trong.

Tốc độ của Bạch Thanh Đồng càng lúc càng nhanh, tựa hồ đã đến giai đoạn cao trào, ngón tay đang xoa nắn Già La Diêu cũng tăng tốc.

Vẫn là Già La Diêu chịu không được trước, thấp giọng kêu lên: “Muốn đi ra... Ta...”

“Từ từ... Chúng ta cùng nhau.”

Bạch Thanh Đồng kiên trì cố chấp, cho đến khi hai người đồng thời bắn ra.

Bạch Thanh Đồng từ phía sau ôm lấy Già La Diêu đang nặng nề ngủ, tâm tư phập phồng. Không biết vì sao, hắn luôn có một loại dự cảm không rõ, đáy lòng ẩn ẩn buồn bực bất an.

Hắn kết luận điều này là do lo lắng đến Già La Diêu cùng đứa nhỏ trong bụng y. Lần này xuất chinh, vô luận như thế nào cũng khó có thể trở về trong vòng hai tháng, hắn chỉ sợ không thể tận mắt nhìn thấy đứa con của mình sinh ra.

Chỉ cần tưởng tượng đến điểm này, hắn liền nhịn không được oán hận tiểu hoàng đế kia. Tuy rằng hoàng đế cũng không biết tình huống hiện tại của Già La Diêu, nhưng loại hành vi tách bọn họ ra này lại không có cách nào tha thứ!

Bạch Thanh Đồng sờ sờ tiểu kim phật đeo trên cổ Già La Diêu kia, âm thầm cầu nguyện phật tổ phù hộ, chỉ mong y cùng đứa nhỏ hết thủy bình an.

Thời gian ba ngày quả thật ngắn, Bạch Thanh Đồng cuối cùng vẫn phải cùng Vương Sùng Miễn tướng quân lên đường. Già La Diêu không đi tiễn, vẫn ở lại biệt viện ngoài kinh thành.

Lưu Trường Phong thể nhưng lại đến tiễn, cười nói với Vương Sùng Miễn: “Bạch tham tướng tuổi trẻ oai hùng, là hạt giống tốt. Vương tướng quân cần phải hảo hảo bồi dưỡng a, sau này nói không chừng chính là trợ thủ đắc lực của ngươi.”

Wương sùng miễn ha ha cười, nói: “Lưu tướng quân, lần này Bạch tham tướng chuyển tới trong quân đội của ta, ngươi cũng không nên ghen tị nga.”

Hai người đều là lão tướng trên xa trường, cũng đều quan hệ không cận với nhiếp chính vương, bởi vậy đối với Bạch Thanh Đồng cũng đều có vài phần quan tâm.

Bạch Thanh Đồng bọn họ lần này khởi hành, cũng không phải đi Bắc môn, mà là theo Tây môn ra khỏi kinh. Trên đường mặc dù không hoang vắng như ngoại thành phía Bắc, nhưng cũng dần dần thưa thớt người.

Đi hơn một trăm dặm, Bạch Thanh Đồng cười ở trên lưng ngựa, bỗng nhiên trông thấy bên trái núi rừng phía trước hiện ra một loạt kiến trúc huy hoàng, nhịn không được hỏi: “Đó là địa phương nào?”

Tử Mặc lần này đi cùng hắn, nghe vậy nói: “Là hoàng lăng.”

“Hoàng lăng? Là của vị tiên đế nào?”

Tử mặc nghĩ nghĩ nói: “Hắn là lăng mộ Uy Đế.”

Trong lòng Bạch Thanh Đồng nổi lên hiếu kỳ. Nghĩa trang hoàng gia trong lòng dân chúng luôn là một địa phương thần bí xa xôi, huống chi hắn từ khi mất trí nhớ đến nay đối với mọi chuyện đều tràn ngập sự tò mò, nhất thời không khỏi động tâm nói: “Chúng ta có thể tới xem một chút không?”

Tử mặc nói: “Ngươi có kim bài của Nhiếp chính vương, tới xem chắc là không có vấn đề. Nhưng mà phải báo với Vương tướng quân một tiếng, không thể rời khỏi quân đoàn quá lâu.”

“Được. Người đi nói với Vương tướng quân một tiếng, ta đi trước.” Nói rồi thúc ngựa rời khỏi quan đạo, rẽ vào đường nhỏ bên trái.

Tử Mặc thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng thúc ngựa tới phía trước tìm Vương Sùng Miễn.

Bạch Thanh Đồng vẫn là lần đầu tiên tận mắt thấy lăng mộ hoàng gia.

Lăng viên rất lớn, binh sĩ thủ lăng không nhiều, tốp năm tốp ba rải rác. Bạch Thanh Đồng đưa ra kim bài của Nhiếp chính vương, hiển nhiên những lão binh thỉnh thoảng mới thấy vài hoàng tộc đến có chút bất ngờ, lại thấy hần một thân quân trang, cũng không ngăn trở.

Bạch Thanh Đồng xuống ngựa, đánh giá nơi có khí thế huy hoàng, mà lại có chút tịch liêu này. Tạo hình tinh mỹ cùng kiến trúc điêu khắc hùng vĩ, đều thể hiện sự vĩ đại khi còn sống của chủ nhân.

Cổ tùng xanh ngắt phủ khắp núi đồi, không khí đầu thu có chút khô hanh tĩnh mịch.

Bạch Thanh Đồng không biết vì sao, trong lòng có chút cảm giác mạc danh kì diệu. Hắn biết mai táng bên trong hoàng lăng này chính là Tề uy đế cùng hoàng hậu của hắn. Bên ngoài tế điện có bia đá viết rõ năm mất của hai người, cùng với cuộc đời. Điều ngạc nhiên là bia của Lâu hoàng hậu cũng khá chi tiết, không giống những hoàng lăng khác chỉ chú ý đến bia hoàng đế, đối với hoàng hậu đại khái qua loa.

Bạch Thanh Đồng nhìn nhìn tế bia, khâm phục đôi vợ chồng này không thẹn là một đại minh quân minh hậu, hơn nữa vợ chồng đầm thắm, chung thân làm bạn, không khỏi làm cho người ta ao ước kính phục.

Hắn chuyển tới đại điện, thấy phía trước là bức họa Tề uy đế Già La Viêm cùng Lâu hoàng hậu. Hắn nhớ rõ hai người này là tổ phụ tổ mẫu của Già La Diêu, liền thành tâm quỳ xuống bô đoàn, lạy ba lạy.

Mong nhị vị trên trời có linh thiêng, phù hộ mẫu tử hoàng tôn Già La Diêu các người bình an.

Hắn tâm cầu nguyện, rồi mới đứng thẳng dậy nhìn bức họa trên tường. Đúng lúc một trận gió thu nhẹ nhàng thổi đến, Lâu hoàng hậu trên bức họa tựa hồ theo gió lay động, dung mạo thanh cao dường như mỉm cười với thiếu niên đối diện.

Trong lòng Bạch Thanh Đồng bỗng nhiên hiện lên một mặt cảm giác huyền diệu khó giải thích, sững sờ nhìn bức họa ngẩn người.

“Tham tướng, người ở trong này a.” Tử Mặc tiến vào.

Bạch Thanh Đồng phục hồi lại tinh thần, ừ một tiếng.

Tử Mặc đến bên người hắn, quỳ xuống bô đoàn bên cạnh, hướng bức họa hai vị tiên đế tiên hậu lạy ba lạy, rồi mới đứng dậy, thấy Bạch Thanh Đồng còn đứng đó im lặng bất động. Đợi một lát, nhện không được thúc giục nói: “Tham tướng, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi thôi.”

Sau một lúc lâu Bạch Thanh Đồng mới nói: “Ừ. Đi thôi.”

Hai người rời đại điện, dắt ngựa ra khỏi lăng.

Ra ngoài, Bạch Thanh Đồng nhện không được lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hoàng lăng yên tĩnh trang nghiêm an nhàn đứng nơi quần sơn đó, rời xa khỏi trần thế, tựa hồ sâu trong thế giới hai người.

48. Chương 52

Đại quân Tây chinh rất nhanh đã tới nơi. Bạch Thanh Đồng sau khi vào núi nhân tiện đánh giá luôn bốn phía địa hình, mãi đến khi vào thành Tây Lương, cuối cùng không nhện được nhìn Vương Sùng Miễn nói: “Vương tướng quân, nơi này tứ phía núi vây quanh, trừ đường phía trước đi thông ra Hạ Quốc, ta chỉ có một khe núi ở phía sau. Nhỡ như kẻ địch đánh giáp từ hai phía...”

Vương Sùng Miễn cười ha ha, nói: “Người xem Tây Lương thành này, từ khi triều trước của Hạ Quốc thành lập đến nay đã có ba trăm năm hơn, vì sao đứng cao không ngã? Chỉ vì hai phía núi đều là núi quặng, phía trước lại có sông Sa Lan rộng rãi, đại quân căn bản không thể che giấu chỗ ẩn nấp. Mà trên đồi núi đều có trạm canh gác của quân ta, phong thủy cây cỏ lay động nhìn một cái không sót gì.”

Bạch Thanh Đồng phát hiện chung quanh núi non quả thật cũng trụi lủi, cây cối rất thưa thớt, nếu ở trạm canh trên núi, phía dưới tình hình cũng thấy rõ ràng, không cách nào ẩn giấu. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tây Lương thành này vốn dĩ là lãnh thổ của Hạ Quốc, hoàng đế trước đây đã sớm vẽ vào bản đồ. Nhưng nguyên nhân vốn là đường giao thông quan trọng, người trong thành miệng lưỡi phức tạp, vẫn có rất nhiều người Hạ cùng người Tề hỗn cư.

Lúc này đã sớm vào thu, thời tiết phía Tây so với kinh thành lạnh hơn nhiều, sông Sa Lan thậm chí đã có khuynh hướng băng giá.

Mười vạn quân Hạ Quốc ở bờ sông bên kia mắt nhìn chằm chằm, chiến sự hết sức căng thẳng.

Bạch Thanh Đồng khẩn trương đi vào quân đoàn chiến đấu, thường mệt mỏi ngã vào giường trên, loại tình cảm tưởng niệm Già La Diêu cho dù là trong giấc ngủ cũng tỏa ra.

Thấm thoát qua hơn một tháng, trong núi thời tiết đã lạnh hơn, sông Sa Lan cuối cùng cũng đóng băng. Thần sắc Vương Sùng Miễn cũng càng thêm lạnh lùng.

Chỉ cần tảng băng rắn chắc, quân Hạ có thể tiến thẳng vào, từ mặt băng tiến trực tiếp lên Tây Lương thành.

Đại Tề đóng quân cũng hết sức khẩn trương, mỗi ngày đều phòng thủ nghiêm ngặt, thường xuyên chú ý động tĩnh phía bên kia sông. Ở tình thế này, Bạch Thanh Đồng cơ hồ đã nhanh quên Già La Diêu sắp tới phân vân cuộc sống rồi.

Thực ra hẳn cũng không biết, lúc này Già La Diêu đã sắp đến gần bản thân, đương phi nước đại trên đường.

“Vương gia, lập tức đến Phần Châu rồi.”

“Àn.” Già La Diêu nằm ở giường mềm trên xe ngựa, lãnh đạm lên tiếng. Kéo lại áo ngủ bằng gấm đã rơi xuống dưới bụng lên tự trấn an.

Tử Hà nhíu mày nói: “Vương gia, chúng ta cách xa kinh đô như thế, Cao tổng quản bên kia không có thắc mắc sao? Bây giờ Cao Hổ không có ở đây, ngài lại không chịu mang nhiều ám vệ...”

“Tử Hà, ta không nhớ rõ người lắm miệng như thế từ lúc nào.” Già La Diêu không nhin được mà cắt lời hẳn, cau mày, dùng một khắc, nói: “Không nên nói gì nữa. Đi gọi Trác đại phu đến.”

Tử Hà căng thẳng nói: “Vương gia, ngài có chỗ nào không thoải mái?”

“Đừng hỏi nhiều. Đi tìm Trác đại phu.”

Trác Lăng Phong chính là sư đệ của Vương ngự y, năm ấy hai mươi lăm tuổi, vốn là quan môn đệ tử của sư phụ Vương ngự y — Giang Nam thánh thủ, chữa tốt cả song khoa lẫn phụ khoa, hơn nữa đối với đề song sinh cũng có kinh nghiệm nhất định. Vương ngự y bởi vì tuổi lớn, lại muốn ở lại kinh thành giúp Già La Diêu che đậy tai mắt, cho nên không có đi theo.

Tử Hà vội vã gọi Trác Lăng Phong tới. Trác Lăng Phong lên xe chắn qua mạch cho Già La Diêu, nói: “Vương gia, ở eo có cảm giác đau nhức không?”

Già La Diêu gật đầu.

“Còn lại có chỗ nào khó chịu?”

Già La Diêu nhẹ cau mày, nói: “Bụng có chút đau. Cảm giác trường trường.”

Trác Lăng Phong nói: “Vương gia, thất lễ rồi. Ta giúp ngài xoa.”

Già La Diêu gật đầu, cái gì cũng không nói, tùy ý hẳn đưa tay duỗi đến dưới áo ngủ bằng gấm, giúp mình xoa bóp chỗ eo đau nhức.

Trác Lăng Phong giúp y xoa bóp một hồi lâu, thấy Vương gia không phản ứng gì, liền giương mắt nhìn, Già La Diêu đã ngủ.

Hắn lắc đầu, xoay người ra xe ngựa. Tử Hà nghênh đón, thấp giọng nói: “Vương gia tình trạng như thế nào?”

Trác Lăng Phong nói: “Đại khái chính là hai ngày vừa rồi. Vương gia đi đường mệt nhọc, cơ thể mỗi mệt, chỉ sợ vất vả cực điểm.”

Tử Hà thở dài, nói: “Ai biết ép buộc một thời gian như thế, Vương gia không thể không lặng lẽ rời kinh, tránh tai mắt của người. Chỉ mong thần tiên phù hộ, tất thấy bình an.”

Nguyên lai là lúc này tiểu hoàng đế đang chuẩn bị đại hôn, Già La Diêu từ lúc gặp chuyện vẫn ở ẩn không ra, có một số người bụng dạ khó lường liền nghị luận nhiếp chính vương không muốn ủy quyền, định là đang âm thầm trừ tính cái gì. Tiểu hoàng đế không biết suy đoán thế nào, đại khái cũng có chút bất an, một số ngày trước vẫn phái người đi biệt viện ở ngoại ô kinh thành mời Già La Diêu quay về kinh. Vị kia trong hậu cung cũng phái người đến tìm hiểu. Vì vậy mật thám lân cận biệt viện cũng lập tức nhiều hơn.

Già La Diêu sắp chuẩn bị sanh, bị những người này nhìn chăm chăm, tất nhiên không thể giấu được, sẽ gây bất lợi cho sinh nở. Mất thấy biệt viện không cách nào ở, liền đem Cao Hổ cùng Vương ngự y lưu lại che giấu, chính mình mang theo Tử Hà cùng Trác Lăng Phong cùng vài tên thân tín, lặng lẽ rời khỏi kinh thành.

Nghĩ đến y đường đường là nhiếp chính vương, dưới một người trên vạn người, nhưng không có một chỗ cho y an tâm sinh đẻ, quả thật là châm chọc.

Già La Diêu suy nghĩ một chút, dinh thự ở phụ cận kinh thành cũng không thuận tiện, đi không được. Điều Tây thuộc địa lại quá xa, ngàn dặm xa xôi, lấy thân thể y bây giờ chỉ sợ đi chưa được nửa đường đã không còn kịp rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có phía tây Phần Châu này an toàn nhất.

Khi Già La Diêu dẫn dắt tây quân, từng lên xây một tòa nhà lớn tại Phần Châu, không người biết, bí mật an toàn, hơn nữa... nơi này cách thành Tây Lương chỉ có ba bốn ngày đi đường, nếu Bạch Thanh Đồng có tin tức gì, y cũng biết được trước tiên.

Chỉ là y nghĩ đến chu toàn, nhưng lại không có ngờ tới thân thể mình không chịu nổi hành trình như thế.

Đại khái cũng là bởi vì khi rời kinh, xe ngựa đồ đạc cũng không dám phô trương xa hoa, chỉ là tuyển một cái bình thường. Trên đường mặc dù cẩn thận chạy, nhưng cuối cùng cũng tránh không được nỗi khổ xoay này.

Già La Diêu bây giờ so với khi Bạch Thanh Đồng rời đi bụng lại lớn hơn vài vòng, hơn nữa mấy ngày nay luôn phát trướng, cảm giác thừa ra rất nhiều. Chính y biết đây là sắp sinh rồi, trong lòng cũng bắt đầu không thoải mái.

Kỳ thực khi Bạch Thanh Đồng rời đi y liền mơ hồ bất an. Thân thể của y tự mình biết, vốn đó là tàn phế, lại là ám song, sinh đẻ nhất định không thuận lợi. Huống chi bây giờ tình thế trong kinh làm cho không thể không len lén rời đi, tuy là sớm có chuẩn bị, nhưng cũng không tránh được có chút chật vật.

Đáy lòng y kỳ thật có chút sợ hãi. Việc sinh đứa nhỏ này đại khái không ai không sợ. Chỉ là y không phải nữ nhân, không phải nữ song, cho nên không thể thẳng thắn mà biểu lộ sợ hãi. Y là nhiếp chính Vương, là đương triều Vương gia, là binh mã đại nguyên soái. Y sao có thể giống như nữ nhân nữ song mà sợ hãi lo lắng chứ? Cho nên y chỉ có thể đè nén dưới đáy lòng, làm bộ lạnh nhạt nghênh đón tiểu sinh mệnh sắp đến.

Ai...

Khi Già La Diêu tỉnh ngủ đã vào Phần Châu thành. Tòa nhà kia cũng đã âm thầm chuẩn bị rất tốt.

Y là do Tử Hà ôm xuống xe ngựa. Nguyên nhân nói đến thì buồn cười, chiếc xe lăn ngồi hơn hai mươi năm trước kia bắt đầu làm cho y không thoải mái, không thể ngồi lâu, eo lưng có khó chịu. Hơn nữa tới ngày gần đây, dứt khoát sẽ rất khó ngồi xuống. Cho nên hành động chỉ có thể bảo Tử Hà ôm đến ôm đi.

Sớm biết có hôm nay, lúc đầu xe lăn nên làm linh hoạt chút, lưng ghế dựa có thể điều khiển trước sau thì tốt rồi.

Khi Già La Diêu đến nằm trên giường còn đang suy nghĩ.

Bọn họ vừa mới đặt chân lên Phần Châu không lâu, Cao Hổ bị Già La Diêu phái đi Tây Lương liền truyền đến tin tức, Hạ Quốc đã phát động tiến công rồi, ban đêm tại tầng băng chưa rắn chắc trên sông Sa Lan, đánh lên ba lần rồi, nhiều lần đều bị phát hiện phải quay về.

Già La Diêu biết được tin tức, không khỏi cau mày, nói: “Mở quặng phía Tây mật đạo bí quyết lúc trước của Hạ Quốc, Cao Hổ hẳn là đã truyền lời lại cho Vương tướng quân, không biết Vương tướng quân ứng đối như thế nào?”

Tử Hà nói: “Cao Hổ hồi báo, nói Vương tướng quân sai người tìm cho ra mật đạo, bây giờ chỗ ra đã bị phá hỏng, còn binh lính trông coi, hẳn là không có lo lắng.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Già La Diêu thở dài, xoa mi tâm, nói: “Không biết sao, trong lòng ta luôn có dự cảm bất hảo. Hạ Quốc ba lần cố gắng qua sông ban đêm, đều bị Vương tướng kích quay về. Nhìn qua khí thế to lớn, nhưng tựa hồ cố ý dò xét binh lực của ta, không biết bọn họ có âm mưu khác hay không.”

Tử Hà biết Vương gia mấy ngày nữa sẽ sinh, không muốn y nhọc sức quan tâm lại việc này, liền trấn an nói: “Vương tướng quân kinh nghiệm phong phú, Vương gia ngài không nên lo lắng, hãy nghỉ cho khoẻ đi.”

Già La Diêu lại thở dài. Y hiện tại không ở chiến trường, nhìn không thấy tình huống cụ thể, cũng không thể phân tích tình hình chiến đấu. Nhưng lấy kinh nghiệm dẫn binh nhiều năm của y, luôn cảm thấy phương diện này có vấn đề. Hơn nữa Vương Sùng Miên là thân cứu của y, y hiểu rõ nhất. Người cậu này của y có chút thành công vĩ đại, cực dễ tự mãn. Trước kia đóng tại Tây Nam mười năm, hiểu rõ tình huống nơi đó, tất nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng biên giới Tây Lương hẳn không quen thuộc, nếu phạm vào tật xấu này, sợ rằng gặp phải vấn đề.

“Ngô...”

Y đang nghĩ ngợi, trong bụng chợt bắt đầu đau bụng sinh.

Tử Hà vội nói: “Vương gia, ta đi gọi Trác đại phu.”

Già La Diêu khoát tay ngăn hấn: “Không cần, Trác đại phu nói đây là tình huống bình thường. Đau đớn lúc này bốn vương hoàn toàn nhẫn nại được.”

Tử Hà lo lắng nói: “Tiểu thể tử không biết khi nào xuất thế. Luôn làm cho ngài đau đớn như thế, cũng không phải biện pháp.”

Từ sau hôm đến Phần châu, Già La Diêu liền bắt đầu đau bụng không quy luật. Trác Lăng Phong nói đây là hiện tượng trước khi sinh, làm cho Già La Diêu hảo hảo hứu tức, mấy ngày nay đặc biệt chú ý có hiện tượng phá thủy hoặc lạc hồng hay không.

Già La Diêu nghe lời này khoe mắt bỗng nhảy. Y làm nam nhân hơn hai mươi năm, bây giờ vậy mà lại có lạc hồng, thật sự... có chút khó có thể tiếp nhận.

Buổi tối khi Già La Diêu ngủ, không biết là do chiến tuyến hồi báo, hay là hài tử trong bụng làm phiền, luôn không ngủ được. Trong lúc lơ mơ trong đầu lại nghĩ đến mật báo nói quân doanh Hạ Quốc mấy ngày nay liên tục đồn củi xây cầu, xây một lần bị hủy một lần, hôm nay trên sông Sa Lan đông cứng khắp nơi đều là bè gỗ.

Cũng không biết Hạ Quốc này diên cái gì, trời giá rét vốn đồn củi sẽ không dễ, lại làm cho binh lính tốn công lao động.

Già La Diêu không ngủ được. Phía Tây khí trời lạnh, Phần Châu cơ hồ đã bắt đầu mùa đông, nhưng người y lại đầy mồ hôi. Trần trọc quay qua quay lại trên giường, bụng từng cơn co rút đau đớn, làm cho y trong mộng cũng cau mày.

Vất vả lắm mới chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ y nhìn thấy Bạch Thanh Đồng một thân nhung trang, đang tư thế hào hùng chạy như bay trên sông Sa Lan kết băng.

Già La Diêu hoa mắt thần mê mà nhìn dáng người bùng bùng tư thế anh hùng của Bạch Thanh Đồng, trong lòng tràn ngập kiêu ngạo cùng ái mộ. Nhưng đột nhiên, trên sông Sa Lan hồng quang tận trời, đại hỏa khó hiểu rào rạt bốc cháy lên.

Tầng băng nhanh chóng hòa tan, chiến mã bị cháy dừng lên. Tiếng ngựa hí cùng tiếng kêu bi thảm từ phía đánh tới.

Sau đó, y nhìn thấy Bạch Thanh Đồng không cách nào tránh được mà té xuống lưng ngựa.

Tầng băng nứt ra một khe thật lớn, thiếu niên mặc giáp trụ rất nặng kia, lập tức bị rơi xuống khe nước tối đen lạnh như băng giữa sông...

“Đồng...”

Già La Diêu kêu một tiếng sợ hãi, từ cơn ác mộng bừng tỉnh lại.

“Vương gia, xảy ra chuyện gì?”

Tử Hà ngủ ở phòng bên nghe thấy tiếng động, lập tức khoác thêm quần áo chạy sang.

Già La Diêu xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Không có việc gì.”

“Ngài có nơi nào không thoải mái sao?”

Già La Diêu cảm thấy Bạch Thanh Đồng lúc rơi vào giữa dòng sông còn nháy lên ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng, không khỏi nhắm mắt, thở gấp trong chốc lát, nói: “Ta có chút khô miệng. Rót cho ta chút nước.”

Tử Hà đốt ngọn đèn, sờ sờ ấm trà trên bàn, nói: “Vương gia, trà lạnh rồi. Ta đi ra bếp đun nước nóng cho ngài.”

“Không cần. Trà lạnh là tốt rồi.”

Già La Diêu cử động thân thể, cố hết sức mà chậm rãi ngồi dậy, chỉ cảm thấy trên người dính toàn là mồ hôi lạnh. Cũng may trong phòng ẩm ướt cùng địa long đều đốt hừng hực, cũng không cảm thấy lạnh.

Y nhận cái chén từ Tử Hà, liên tiếp uống ba ngụm to Bạch Thủy.

“Vương gia, khá hơn chút nào không?”

Già La Diêu đỡ bụng tựa vào đầu giường, tim đập còn rất dồn dập, nói không nên lời là thoải mái hay khó chịu, trên người là lạ.

Sau một lúc lâu, y nhăn mặt cau mày, thấp giọng nói: “Ta muốn đi vệ sinh...”

Tử Hà rõ ý của y, lập tức đi trước qua tiểu ốc đem nệm, huân hương cùng bồn cầu chuẩn bị cho tốt, lại vội tới khoác thêm áo cho Vương gia, cẩn thận ôm đến, đưa đến tiểu ốc. Sau đó không cần dặn bảo liền lui ra.

Già La Diêu chống tay đỡ thân thể, cởi quần ra, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Mùi này rất mỏng, ở trong nhà xí đốt huân hương vốn không thể phát hiện. Nhưng Già La Diêu nội lực thâm hậu, nhiều năm chinh chiến sa trường, đối với mùi này rất tinh tường.

Y cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt khó màu trắng vậy mà một mảnh đỏ sẫm.

Y ngẩn người, còn không có phản ứng lại, chợt thấy dưới tay có cảm giác cứng cứng, tựa như thứ tay y ôm lấy không phải bụng mình, mà là một tảng đá cứng rắn.

Y há mồm, còn chưa kịp gọi Tử Hà, bụng đã nổi lên cơn đau nhức.

“Ách ——”

Già La Diêu rên một tiếng, mồ hôi chảy từ trên trán xuống.

49. Chương 53

“Vương gia, khá hơn chút nào không?” Tử Hà quỳ gối bên giường, cầm khăn ẩm không ngừng thấm mồ hôi cho y.

Sao để tốt đây...

Già La Diêu nhắm mắt nằm trên giường suy nghĩ, trong lòng nghĩ Tử Hà cũng là hồ đồ, sao lại có thể hỏi y lời này.

Đau bụng sinh bắt đầu từ nửa đêm, nhìn sắc trời đã sáng, chính là vẫn còn đau.

Trác Lăng Phong kiểm tra hạ thể, có lạc hồng, nhưng nước ối bị phá, hậu huyết của sản đạo cũng không mở, còn phải chờ.

Khi nửa đêm Trác Lăng Phong bị Tử Hà gọi tới, cởi quần y ra, đem hạ thể lỏa lồ mở rộng trước mặt hắn, Già La Diêu thực sự bối rối.

Vương ngự y thì cũng thôi, nhưng trước mặt thầy thuốc là thanh niên còn trẻ tuổi hơn lại mở rộng hai chân mình, làm cho Già La Diêu có cảm giác như đang phản bội Bạch Thanh Đồng.

Nhớ tới Bạch Thanh Đồng, Già La Diêu bị ác mộng đêm qua tra tấn làm tâm thần không yên, cố tình đứng lúc hậu sản, trong lòng đau đớn lại buồn bực, còn đối sinh sản sinh ra sợ hãi.

“Đi, đi truyền tin cho Cao Hổ, bảo hắn nhất định chặt chẽ chú ý tình huống Tây Lương, có việc... có việc nhất định phải cấp báo, ngàn vạn lần không được dấu diếm...”

Tử Hà biết câu cuối là Vương gia chỉ nói cho mình. Chỉ là Vương Gia đang ở tình huống này, lại vẫn nhớ thương đến bên kia, thật sự là...

Nhưng hắn không dám vi phạm mệnh lệnh của Vương Gia, đành phải đáp: “Vâng, ngài yên tâm.”

Aa... Đau quá...

Già La Diêu nắm chặt đệm chặn dưới thân. Trác Lăng Phong lúc này cũng không sống khá giả. Bởi tình huống nhiếp chính vương lúc này rất đặc thù.

Người bình thường vào lúc này, đứng lên được một chút thì tốt, có thể tăng tốc khuếch trương sản đạo, thuận lợi thai nhi xuống tới. Nhưng nhiếp chính vương thân thể khiếm khuyết, chỉ có thể nằm trên giường.

Trác Lăng Phong sớm lục lọi toàn bộ sách thuốc sổ tay năm đó theo tổ sư Trầm Tú Thanh truyền lại, trong đó liên quan ám song sinh tử đều có ghi lại, nhưng loại phương pháp nào dường như cũng không thích hợp cho nhiếp chính vương sử dụng. Bụng vừa nặng vừa trĩu xuống, ép đến y khó thở được.

“Ách...” Y thẳng thẳng người.

Tử Hà thấy cái bụng lồi dưới áo ngủ bằng gấm kia của Vương Gia hình như nhúc nhích một chút, ngay cả chăn quần quanh cũng động động, sợ tới mức hắn chút nữa ném đi khăn ấm trong tay. Không phải sợ không phải sợ! Tử Hà, không có cái gì phải khẩn trương! Người trường hợp nào mà còn chưa thấy qua a, sẽ không bị sinh sản lúc này dọa đến chứ.

Tử Hà sắc mặt tái nhợt cố gắng xây dựng tâm lý, bơm hơi cho tinh thần.

Trộm nhìn lại, thấy Vương Gia vẫn khép hai mắt, mồ hôi lạnh tứa vào nơi đó thở sâu. Ở dưới mái tóc dài màu đen thấm ướt phụ trợ, khuôn mặt thanh thiển tuần mỹ càng thêm tái nhợt.

Già La Diêu bực bội hai tay cũng không biết đặt ở đâu, một lúc nâng bụng vuốt ve, một lúc túm lấy đệm giường, làm sao đều không cảm thấy dễ chịu hơn.

Tối trưa, càng đau lợi hại hơn.

“Ngô...” Già La Diêu yếu ớt kêu một tiếng.

“Vương gia, lại ăn chút gì đi.” Tử Hà bưng bát cháo nhân sâm tổ yến, thật cẩn thận nói.

“Không ăn...”

Từ sáng đến giờ, Già La Diêu đã bị bức nhét không ít đồ ăn bổ khí dưỡng thân, làm sao còn nuốt trôi. Hiện tại không chỉ có bụng lại đau lại trướng, ngay cả dạ dày đều bắt đầu trướng đau lên. Hơn nữa Trác Lăng Phong vẫn nói chưa đến thời điểm, chính là động thai đã lâu, vì sao còn chưa đến lúc đó?

“Kêu Trác Lăng Phong đến. Bảo hắn cho bổn vương... Ách, ách... Cho bổn vương kiểm tra lại một chút...”

“Vâng.” Tử Hà lập tức đi ra ngoài kêu Trác Lăng Phong.

Lúc này Trác Lăng Phong đang cùng được đồng của hắn chuẩn bị thang thuốc được dâng vật. Nghe xong Tử Hà nói, biết nhiếp chính vương đại khái đau lâu, chịu đựng không được. Nhưng việc sinh em bé này, không phải thúc giục là có thể được a.

Hắn vội vàng vào phòng ngủ, nói với Già La Diêu: “Vương gia, tại hạ thất lễ.”

Già La Diêu khẽ gật đầu. Bởi vì hai chân y mềm nhũn vô lực, không thể tự mình chống đỡ tách ra, cho nên Tử Hà cùng Trác Lăng Phong sớm từ đỉnh giường buông xuống hai dải khăn dài cuộn vòng tròn, mỗi bên một cái. Trác Lăng Phong được y cho phép, cẩn thận xốc áo ngủ bằng gấm lên, đem hai chân y buộc vào hai bên khăn khác nhau, treo giữa không trung.

Kiểm tra một chút tình huống, không khỏi nhíu mày lại. Qua hơn nửa đêm thêm nửa ngày, hậu huyết nhiếp chính vương chỉ mở không đến bốn ngón tay. Đưa tay nhấn xuống bụng dưới Già La Diêu, từ hạ thân nhẹ đẩy.

“Ách ——”

Già La Diêu đau bật người lên.

Trác Lăng Phong lập lại, kiểm tra thai vị, xác nhận bình thường, đã muốn nhập bồn, chính là xương chậu Vương gia rất hẹp, mà đầu thai nhi tựa hồ hơi lớn. . . .

Trác Lăng Phong kỳ thật cũng không hoàn toàn nắm chắc, hết thảy chỉ có thể tuân thủ đúng phương pháp tiến hành.

Thời điểm giữa trưa Già La Diêu cảm giác buồn ngủ. Chỉ là trong lúc ngủ mơ màng không an tâm. Y dường như lại đang trên chiến trường Tây Lương, cái đêm nằm mơ Bạch Thanh Đồng rơi xuống sông Sa Lan.

Tầng băng mặt sông trải qua đêm lửa lớn, đã muốn vỡ vụn thành khối lớn khối lớn, còn không ít xác ngựa lênh đênh trên mặt nước.

Già La Diêu vội vàng tìm kiếm bóng dáng Bạch Thanh Đồng, giữa tầng tầng lớp lớp nước, Bạch Thanh Đồng lẳng lặng nằm đó, quanh thân bị nước bùn nơi đáy sông lấy lợi cùng đồng cỏ hỗn độn bao vây lấy.

Già La Diêu khẩn trương, nắm lấy, nhưng bất luận hắn cố gắng đến đâu cũng với không đến sâu trong đáy sông.

Bỗng nhiên nước sông chung quanh lại bắt đầu kết băng. Già La Diêu mất thấy khoảng cách đến băng ngày càng gần, dần dần hướng mình vây lấy, không khỏi lo lắng. Y nhớ tới trường tiên của mình, sở soạn trên người, làm sao cũng không thấy roi. Hét lớn một tiếng, lại đánh về đáy sông, chẳng sợ rét lạnh vùi thân, cũng không thể để một mình thiếu niên cô độc ở lại nơi đó. Nhưng trong giây lát, một khối băng lớn trôi đến đánh về phía y, va mạnh vào bụng y.

“A ——”

Già La Diêu hô to một tiếng, mở hai mắt, thân thể đau đến phát run, bụng cứng như đá, cảm giác không thể nói được.

Hạ thể cảm giác một mảnh ướt át. Cảm thấy mình ngủ thật lâu, kỳ thật trong mắt Tử Hà bắt quá chỉ một lát, bởi vậy nghe hắn la giết mình nhảy dựng.

Trác Lăng Phong đang ở bên ngoài, lập tức vọt vào, gấp nhiếp chính vương sắc mặt đều thay đổi, vội vàng lên kiểm tra, phát hiện nước ối bị phá, hậu huyết cũng mở bằng sáu ngón tay.

Sắc mặt trịnh trọng lên, biết quá trình sinh chính thức dĩ nhiên bắt đầu, liền trấn định chỉ huy Tử Hà cùng được đồng thực hiện động tác.

Già La Diêu từng ngậm từng ngậm hút khí, lại ra sức dùng sức ép xuống, gương mặt tái nhợt đã đến mức đỏ bừng. Nhưng đau đớn tạm ngừng, đứa nhỏ lại vẫn tự nhiên không xuống dưới thêm bao nhiêu.

Y đẩy người ướt mồ hôi, hai mắt cũng không thể bảo trì thanh minh.

Thật sự là đau quá... Đau đến mức y không thể nghĩ cái gì, chỉ là đau.

Từ sau giữa trưa vỡ ối đến bây giờ, đã qua chặng vạng, sắc trời chập chạng, đứa nhỏ thủy chung không đi ra.

Trác Lăng Phong cũng đầu đầy mồ hôi. Nhiếp chính vương hạ thân tàn tật, vùng eo không dùng được lực, hơn nữa bởi vì khuyết thiếu rèn luyện, xương chậu khó có thể mở toàn bộ. Thực là tình huống hỏng bét nhất.

“Ách...”

Già La Diêu nắm lấy khăn đầu giường, siết chặt, muốn xé rách thành hai mảnh.

Hai chân mềm nhũn vô lực, treo giữa không trung, căn bản không thể chống đỡ thân thể giữ nguyên tư thế nửa ngồi nửa dựa vào, thân mình luôn không tự chủ được trượt đi lặp lại.

Tử Hà nguyên là giúp y lau mồ hôi xoa xoa bụng, nhưng lúc này không thể không lên giường, ôm ở phía sau, cực lực giúp y bảo trì tư thế sinh sản dễ dàng.

Tay Trác Lăng Phong dùng sức. Hắn thấy thai nhi mắc ở xương chậu nhiếp chính vương chậm chạp không nhích ra, liền tự mình giúp y ấn nhu bụng. Đẩy đẩy ở giữa, dù là Già La Diêu kiên cường dẻo dai như vậy cũng không khỏi hô to ra tiếng.

“A —— không cần ——”

Già La Diêu đau đến muốn chết, mới bắt đầu không phản ứng kịp, thất thố hô to hai tiếng. Sau hiểu được hết cũng vô dụng liền cắn răng nhịn xuống.

Vẫn như thế không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe một tiếng xoạt, khăn trong tay rách hẳn, rồi buông lỏng xuống, Già La Diêu kiệt sức, hai tay cầm nắm cào bốn phía lung tung vài cái, thân thể nhuỷ đi.

Trác Lăng Phong thấy thế dừng lại lau mồ hôi, nói với Tử Hà: “Để Vương gia nghỉ ngơi một lúc, người nhanh đi tìm mấy cái khăn, vắt cùng nhau buộc vào đầu giường, như vậy không dễ bị đứt, làm Vương gia dễ dàng dùng sức.”

Tử Hà cẩn thận đặt Già La Diêu nằm thẳng trên giường, vội vàng xuống giường đi tìm khăn. Sau khi Già La Diêu nằm thẳng, bụng cao cao hở ra nhìn càng có vẻ kinh người.

Trải qua một ngày một đêm tra tấn, sức lực bị tiêu hao cực độ. Buổi chiều lại gần như không ăn cái gì, lúc này thể lực cũng yếu đi theo.

“Hài tử... sao, như thế nào...” Già La Diêu thừa dịp trì hoãn lúc này, cố hết sức hỏi.

Trác Lăng Phong thành thật nói: “Hài tử còn chưa ra.”

“Để cho bốn vương... Thúc dục, trợ sản...” Già La Diêu cũng từng tìm hiểu tỉ mỉ quá trình sinh sản của ám song, y sợ càng kéo dài thời gian càng đối thai nhi không tốt, hơn nữa phương thức đau như vậy thực sự không chịu nổi, không phải muốn làm y đau chết đi. Y thà rằng đau một lần mất khí lực để đem hài nhi sinh hạ.

Trác Lăng Phong nhíu nhíu mày, nói: “Vương gia, ngài xương chậu hẹp, thai nhi bị mắc lại, hiện tại phục trợ sản chỉ làm nước ối chảy hết, làm cho ngài cùng thai nhi đều hao công vô ích, không thể dùng.”

Già La Diêu mơ hồ nghe không rõ, nhưng đau đến không nghĩ nói nữa. Lại quấn ổn khăn, Trác Lăng Phong chuẩn bị thang dược bổ khí bổ huyết, nhưng Già La Diêu căn bản nuốt không trôi. Trác Lăng Phong phải để Tử Hà ôm nửa người y, giữ chặt đầu, cố gắng rót thuốc xuống.

Việc này chỉ đến lúc vô cùng đặc biệt, bất chấp tôn ti trên dưới là cái gì, chỉ cần tốt cho vương gia, việc gì cũng phải làm.

Mạnh mẽ ép rót hết ngụm nước thuốc cuối cùng, làm Già La Diêu bị sặc lên, nhưng bụng lúc này lại cứng rắn làm y cực kỳ thống khổ, không khỏi giãy dụa, thiếu chút nữa Tử Hà không ôm được y.

“Vương gia... Vương gia ngài kiên trì một chút!”

Tử Hà sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, Già La Diêu hiểu được sống không bằng chết, tâm trí cũng không còn kiên định. Y ần ần sợ hãi, hơn nữa trải qua cơn đau vừa rồi, quả thực làm cho y không thể hô hấp. Có lẽ mình sẽ chết... Trong đầu rõ ràng hiện lên ý niệm.

“Tử Hà, người, người nhớ kỹ việc bốn vương giao cho, giao cho, chuyện... Ách, ách —— vạn nhất...”

Tử Hà hoảng hốt: “Vương gia, ngài ngàn vạn lần đừng miên man suy nghĩ. Ngài cùng tiểu thể tử đều có thể bình an, nhất định không có việc gì!”

Khóe miệng Già La Diêu miễn cưỡng tràn ra một mặt cười khổ, không còn có khí lực nói chuyện.

Y sớm giao cho Tử Hà cùng Cao Liên, nếu vạn nhất lúc mình sinh sản có cái gì bất trắc, nhất định phải nghĩ biện pháp bảo toàn đứa nhỏ trong bụng, rồi đem đứa nhỏ giao cho Bạch Thanh Đồng nuôi nấng.

50. Chương 54

Tới nửa đêm, Trác Lăng Phong cùng Tử Hà hai người đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt mà nghiêm túc. Nhiếp chính vương không thể nghi ngờ là khó sanh.

Điểm này Trác Lăng Phong đã sớm dự đoán được, chính là hắn không nghĩ tới lại có thể khó khăn đến tình trạng này.

“Vương gia, chúng ta thử lại một lần. Ngài kiên trì một chút!”

Già La Diêu vô lực gật đầu. Y nội lực thâm hậu, thể lực còn có thể chịu được, nhưng tinh thần không ổn lắm.

Gây sức ép một ngày một đêm, Già La Diêu dần dần sinh cảm giác tuyệt vọng.

Mồ hôi chảy dọc theo trán rơi xuống, thấm vào mắt. Già La Diêu gắt gao nhắm chặt mắt, cắn răng rên rỉ đón nhận đau đớn lại xâm nhập.

Trác Lăng Phong thực hiện không chút lưu tình, dùng sức đè lên bụng y.

“Ách ——”

Già La Diêu phát ra một tiếng kêu khàn từ tận yết hầu. Bỗng cả người chấn động, ngất đi.

Trác Lăng Phong nhận thấy biến hóa của y, không khỏi hoảng sợ nói: “Không tốt! Vương gia bất tỉnh!”

Việc sinh sản của ám song vốn không thuận lợi bằng song nhân cùng nữ tử, nếu trong khi sinh bị ngất đi, làm mất động lực của cơ thể mẹ, tình hình càng thêm nguy ngập.

Trác Lăng Phong vội vàng cho được đồng đi sắc thuốc, chỉ huy Tử Hà ấn huyết nhân trung – giữa mũi và miệng cho vương gia, còn mình nhanh đi chuẩn bị tốt ngân châm.

Già La Diêu trong cơn mơ màng, y thấy mình đi đến một bờ sông tối đen. Y ngồi xổm bên bờ nhìn nhìn, dường như đây là con sông Sa Lan nơi Bạch Thanh Đồng rơi xuống.

Nhưng y nhanh chóng phát hiện không phải. Nước sông Sa Lan không sâu đen như thế, nhìn qua mơ hồ có cảm giác lạnh lẽo và tử khí.

Y trở nên mờ mịt, không biết mình đang ở đâu.

Chung quanh một mảng tối đen, bỗng nhiên phía xa vụt sáng lên một mặt bụi xám trắng. Già La Diêu theo bản năng bước đến phía bên kia.

Y càng chạy càng gần, dần dần tới gần nơi kia. Bỗng cổ tay bị ghì chặt, bên tai vang lên một giọng nói thanh nhã mà đầy phẫn nộ.

“Người làm gì ở đây?”

Già La Diêu kinh hãi giật mình, quay đầu lại thấy rõ khuôn mặt người kia, liền kinh hãi kêu lên: “Phụ hoàng!” Y nhào đến, ôm lấy người nọ, đôi mắt đỏ lên, kích động nói: “Phụ hoàng! Phụ hoàng! Nhi thần rất nhớ người!”

Già La Khôn Nhã hỗn hển giữ chặt y, dùng sức lôi y trở về.

Già La Diêu nghiêng ngả lão đảo theo hấn đi dọc bờ sông, hai chân bị mấy hòn đá hình thù quái dị lởm chởm nơi bờ sông đâm phát đau. Đáy lòng không hiểu suy nghĩ: Ở? xe lăn của ta đâu?

Y còn không kịp cân nhắc rõ ràng, đã bị phụ thân túm đi về chỗ ban đầu.

“Về nhanh lên! Không được ở lại đây!”

Nhìn lại theo hướng phụ thân chỉ, chỉ thấy bên kia không biết khi nào xuất hiện một mặt ánh sáng.

Y chần chờ nhìn phụ hoàng, nói: “Phụ hoàng, ngài thì sao?” Đột nhiên thấy bất an, y nắm chặt lấy tay phụ hoàng, cầu xin: “Phụ hoàng, ngài đi cùng ta đi.”

Già La Khôn Nhã nhìn y, thương yêu nói: “Hài tử ngoan, tự mình trở về đi, phụ hoàng phải ở lại đây.”

“Không! Không! Phụ hoàng đi cùng ta! Phụ hoàng đừng bỏ lại nhi thần.” Già La Diêu ôm lấy phụ thân cầu xin, chảy hai hàng nước mắt.

Già La Khôn Nhã dịu dàng xoa đầu y như khi còn sống, chỉ vào bờ bên kia nói: “Người xem, mẫu hậu người còn đang ở bên kia chờ ta a, ta phải đi cùng nàng.”

Già La Diêu thuận thế nhìn lại, bờ bên kia của con sông dài tăm tối, quả nhiên ầm ầm có một bóng dáng phụ nữ thướt tha kiều diễm. Nàng đứng bên bờ sông, si ngốc ngốc trông bên này.

“Mẫu hậu... Mẫu hậu...”

Già La Diêu chạy xuống bờ sông, vươn tay về phía bên kia, gào khóc: “Mẫu hậu, ôm con một cái đi! Con rất nhớ người... Mẫu hậu, con đau quá a ——”

Nàng cũng vươn tay về phía y, nhưng thủy chung không thể vượt qua Hắc Hà cách trở, không khỏi nước mắt tuôn rơi, giữa không gian tối tăm lạnh lẽo có thể thấy được ánh sáng phản chiếu của giọt lệ long lanh kia.

“Diêu nhi, con ta... Trở về đi. Trở về đi...”

Âm thanh xa xôi mà dịu dàng, vang lên bên tai Già La Diêu, làm cho y tan nát cõi lòng.

Già La Khôn Nhã từ phía sau kéo y trở về cách xa bờ sông, thúc giục: “Đi mau! Nếu không đi sẽ không kịp.”

“Không —— phụ hoàng, mẫu hậu, hai người không cần con sao?”

Già La Diêu quỳ trên mặt đất, ôm hai chân phụ hoàng, nghẹn ngào không dứt, hoàn toàn không có phong thái của nhiếp chính vương. Lúc này y chỉ là đứa nhỏ ngây thơ bốc đồng mong mỗi được bên cha mẹ mà thôi.

Già La Khôn Nhã bỗng nhiên tức giận, nắm cổ áo y, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ người không cần con ruột của mình sao?”

Già La Diêu cả kinh, hoảng hốt giống như nhớ lại cái gì.

Già La Khôn Nhã chỉ vào ánh sáng phía sau y: “Người nghe! Con người đang khóc, nó còn chưa đến thế giới này, mà người nhẫn tâm muốn nó đi cùng người sao? Năm đó mẫu thân người khó khăn, gian nan ra sao mới sinh hạ người, chẳng lẽ giờ người lại buông tay sao?”

Già La Diêu quay đầu lại, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nỉ non phát ra từ nơi ánh sáng mỏng manh kia.

A...

Con của y. Đứa con của y còn chưa có sinh ra.

Già La Diêu biến sắc, mơ mơ hồ hồ có chút hiểu được mình đang ở đâu.

Già La Khôn Nhã vỗ nhẹ vai y: “Hài tử, trở về đi. Người không nên ở lại đây.”

Già La Diêu nhớ tới đứa bé, trong lòng nôn nóng cấp bách mà càng trở nên kiên cường.

Y vội vàng đứng lên, hướng về nơi ánh sáng bước hai bước, bỗng nhiên lại lấy lại tinh thần, xoay người nhìn phụ hoàng đứng thẳng trong bóng đêm, còn có mẫu hậu nhìn không rõ khuôn mặt nơi bên kia Hắc Hà.

Y đột nhiên quỳ xuống, hướng cha mẹ cung kính dập đầu lạy ba cái.

Già La Khôn Nhã cười đầy yêu thương, vẫy vẫy tay: “Đi thôi. Mau đi đi.”

Già La Diêu nén lệ nóng doanh tròng xoay người, chạy về hướng ánh sáng, lại phát giác hai chân nặng nề, không bước nổi một bước.

Y quá sợ hãi, đột nhiên nhớ đến hai chân tê liệt, làm sao có thể đi được?

Vừa nghĩ như thế, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng.

Không! Không được! Y phải trở về! Y phải trở về a!

Con của y còn chưa sinh ra, y không thể ở lại đây như thế. Phải trở về sinh đứa nhỏ!

Lòng nóng như lửa, ra sức giãy giụa, lại chậm chạp không thoát khỏi gông cùm xiềng xích. Chợt một lực thật mạnh từ phía sau đánh úp lại, thân thể không giữ được nhào qua nơi ánh sáng.

Phía sau mơ hồ truyền đến thanh âm dịu dàng của phụ hoàng cùng mẫu hậu.

Già La Diêu sực tỉnh, đau nhức cuộn cuộn nơi bụng kéo về thần trí của y, y mơ hồ nghe thấy tiếng Tử Hà mất khống chế ngoài bình phong.

“Làm sao bây giờ? Vương gia đã như vậy, Thanh Đồng lại sống chết chưa rõ... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Tử Hà bình tĩnh chút! Tử Mặc bây giờ còn đang tìm tin tức của Thanh Đồng, sống hay chết chắc chắn sẽ biết. Bây giờ vương gia qua trọng hơn, tĩnh tâm lại đi.”

Cao Hổ ư? Hắn sao lại ở đây? Không phải ta phải hắn đi Tây Lương sao?

Già La Diêu mơ mơ màng màng nghĩ, đột nhiên thất kinh, tỉnh dậy.

Trác Lăng Phong đối với chuyện xảy ra ngoài bình phong thờ ơ, toàn tâm toàn ý thì chăm cho vương gia. Lại cảm giác vương gia hình như hơi động, giương mắt nhìn lại, thấy nhiếp chính vương không biết đã mở mắt từ bao giờ, hai mắt mỗi một nhưng kiên định nhìn chăm chú vào mình.

Trác Lăng Phong kinh hãi kêu lên: “Vương gia, ngài tỉnh!”

Đối thoại ngoài bình phong đột nhiên ngừng lại.

“Kêu... Tử Hà tiến vào...”

Thanh âm của Già La Diêu khàn khàn vô lực, nhưng lại mang một loại khí thế không thể phản kháng.

Không chờ Trác Lăng Phong lên tiếng trả lời, Tử Hà đã đẩy bình phong sang, vội tiến vào.

“Vương gia...”

Già La Diêu thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt ửng đỏ, chưa nói cái gì, nâng nâng tay, ý bảo hắn lại nâng mình dậy.

Tử Hà vội vàng chạy sang, nửa đỡ nửa ôm y lên.

Già La Diêu buông mắt nhìn bụng mình, chiếc bụng ban đầu to lớn giờ đã nhỏ đi nhiều, cả cái bụng đều chuyển xuống đoạn thấp nhất, bày biện ra hình trạng kỳ lạ như quả lê.

Y biết đứa nhỏ đã sắp sinh ra, chính là bị mắc lại ở xương chậu của mình, khi Tử Hà nửa ôm lên y rõ ràng cảm giác cái đầu thật lớn của đứa nhỏ bị tắc lại, gắt gao kẹt giữa hai chân, có loại đau đớn như sắp bị xé rách, căng nứt ra, vỡ vụn.

“Trác đại phu, chúng ta thử lại một lần. Bất kể như thế nào...” Già La Diêu đột nhiên dừng lại, cả người cứng ngắc, hai tay nắm chặt đệm giường.

Cắn răng chịu đựng đợi qua một đợt đau bụng sinh, y mồ hôi lạnh ròng ròng chảy lại nói tiếp: “Bất kể như thế nào, cũng phải giữ được đứa nhỏ.”

“Vương gia ——” Tử Hà đau xót kêu lên.

Già La Diêu nhẹ lắc đầu, mệt mỏi nhưng kiên định nói: “Ta sẽ không bỏ cuộc... Nhưng phải, phải giữ được đứa nhỏ! Đây là mệnh lệnh... Ách, a ——”

Y đột nhiên vùng đầu, ngã ra phía sau, cái bụng tròn tròn lại bắt đầu giãy giụa dữ dội.

Trác Lăng Phong lớn tiếng kêu: “Chính là bây giờ! Mau! Mau!”

“A, a ——”

“Vương gia, dùng sức! Mau dùng sức đẩy!”

Già La Diêu cắn chặt răng, hai má nhuốm đỏ bừng, cả người bật cong như cung lên dây, nhưng lại giãy khỏi chống đỡ của Tử Hà, tự mình động thân ngồi dậy.

Tử Hà chấn động, lại thấy Vương gia nắm lấy hai vòng dây buộc quanh chân, không để ý đến cái bụng tròn mập mạp, cả thân thể gấp cong lại, hai khuỷu tay thậm chí có thể chạm đến đầu gối.

“A ——”

Già La Diêu hét lớn một tiếng thật dài, lấy loại tư thế không thể tưởng tượng giống như tự ngược mà đè ép bụng.

Thân thể cuộn mình lại tăng áp lực lên bụng, hạ thân truyền đến cảm giác xé rách đau đớn, thai nhi mắc lại ở xương chậu cuối cùng cũng không lưu loát mà thông thả bị đẩy ra.

Trác Lăng Phong chuẩn bị sẵn sàng, lập tức đưa tay tiến đến hậu huyệt đã sớm mở ra, từ đầu ngón tay truyền ra nội lực, nhẹ hút lấy đầu đứa bé, chậm rãi kéo ra bên ngoài.

Hỗn hợp nước ối cùng máu loãng ít ỏi ồ ạt tràn ra. Già La Diêu dùng sức siết lấy khăn, cong gập người lại, tựa hồ muốn bẻ gãy cơ thể, chịu đựng đau đớn to lớn này.

“Ô oa... Ô oa...”

Đứa nhỏ cuối cùng cũng bị kéo đi ra. Gần như ở khoảng khắc bị kéo ra, đứa nhỏ liền khản cập phát ra tiếng khóc thật nhỏ nhưng lại làm cho người ta yên tâm.

51. Chương 55

“Vương gia, nên uống thuốc.”

Già La Diêu nằm nghiêng trên giường, nhìn bé đang ôm ở bên cạnh. Vẻ mặt y có chút nghiêm nghị, nhưng sâu trong mắt lại toát ra nồng đậm trìu mến với đứa nhỏ.

“Ân.” Già La Diêu tiếp nhận chén thuốc, một ngụm uống hết, rồi đưa chén trả về.

Vừa mới sinh xong, vết thương nơi hạ thân nghiêm trọng, nằm khó khăn, chỉ có thể nằm nghiêng. Hơn nữa vì là ám song sinh tử, sản đạo liên hậu huyệt nên sau khi sinh chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng.

Cũng may y là nhiếp chính vương đương triều, lần này ra kinh mang theo không ít đại bảo vật trên quý hiếm có, lại thêm nội lực thâm hậu, vì vậy sau hai ngày đã khôi phục được khí lực, tinh thần cũng chuyển biến tốt hơn nhiều.

Tử Hà bất an không yên nhìn vương gia, nhớ tới rạng sáng hôm qua, hẳn cùng Cao Hổ nói chuyện khi vương gia sinh sản, không biết lúc mới tỉnh lại sau hôn mê Vương gia có nghe thấy gì không?

Ngày đó Già La Diêu sinh xong mất sức, hạ thận lại chảy máu không ngừng. Chỉ kịp liếc mắt nhìn đứa bé một cái, liền chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại cũng đã là sáng hôm sau, ngủ suốt một ngày một đêm.

Y cho Tử Hà ôm bé đến, đặt bên người, vừa ngắm cũng đã đến giữa trưa. Đứa nhỏ này cũng ngoan, có thể lúc sáng ăn no, mãi vẫn chưa tỉnh, mân cái miệng nhỏ nhắn ngủ thật ngon.

Già La Diêu kéo cái chăn bé bé che kín quần chặt nàng, bỗng gọi Tử Hà, thấp giọng nói: “Cho Cao Hổ tiến vào”

Tử Hà biến sắc, phát run nói: “Dạ.”

Vương gia quả nhiên đã biết...

Cao Hổ chậm rãi đi vào nội thất, giữa phòng ngủ tỏa ra huân hương an thần nhàn nhạt, sớm không còn sợ hãi cùng huyết tinh của ngày sinh sản nữa, nhưng Cao Hổ không biết tại vì sao, vẫn cảm thấy thấm ướt mồ hôi lạnh.

“Vương gia.”

Hắn quỳ xuống trước tháp.

Già La Diêu thản nhiên nói: “Nói.”

Cao Hổ run lên một chút, đắn đo một lát, thấp giọng nói: “Sáu ngày trước, ban đêm Hạ quốc tiến đánh bắt ngờ, Vương tướng quân dẫn quân chống cự, nhưng trên sông Sa Lan dấy lên lửa lớn. Thì ra Hạ quốc trước trận đánh đã bắt ngờ dùng gỗ nổi, cầu tàu được bôi dầu mỡ thật dày. Gỗ nổi trên mặt sông, đốt bùng lên, nhất thời hòa tan tầng băng. Quân ta không phòng bị... tổn thất nghiêm trọng.”

“Tiếp tục!”

Cùng lúc đó người Hạ quốc không biết như thế nào đào mở mật đạo nơi vùng mỏ phía tây, dẫn một đội quân từ mật đạo chuyển ra, theo sau tập kích thành Tây Lương. Vương tướng quân bị tiền hậu giáp công, ra sức phản kháng, cuối cùng chết trận... Sa trường.” Cao Hổ dừng một chút, cắn răng nói: “Bạch Thanh Đồng cũng mất tích giữa sông Sa Lan. Trước mắt sinh tử chưa rõ, Tử Mặc ở lại ven bờ tìm kiếm.”

Già La Diêu khép mắt lại, tay ôm bé không khỏi tăng chút lực. Bé bị y làm cho tỉnh, nhất thời khóc lớn lên.

Già La Diêu ngơ ngác nhìn bé khóc, không có phản ứng gì.

Cao Hổ bất an thấp thỏm quỳ trước giường, thấy tiểu quận chúa khóc nửa ngày, Vương gia lại bỏ mặc, chính hắn cũng có chút đau lòng. Một lúc, cuối cùng nhịn không được nhỏ giọng nói: “Vương gia, tiểu quận chúa.....”

Già La Diêu âu yếm sờ sờ mặt bé, cúi đầu thở dài, thanh âm nhỏ lại rõ: “Vì sao là nữ nhi...”

Tử Hà bế bé xuống. Già La Diêu mệt mỏi nằm trên giường, hai mắt không có tiêu cự dán mắt nơi nào đó gần người.

Cao Hổ vẫn cúi đầu đứng một bên, không có mệnh lệnh Vương gia, hắn vẫn không nhúc nhích, giống như một cái cọc gỗ.

Qua thật lâu sau, Già La Diêu cuối cùng ra tiếng: “Người phái người đi Tây Lương tìm kiếm nơi Bạch Thanh Đồng rơi xuống. Sống gặp người, chết... muốn thấy xác!”

“Vâng!”

Già La Diêu khép mắt, mệt mỏi không chịu nổi nói: “Để Tử Hà chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức về kinh.”

Cao Hổ kêu lên sợ hãi: “Vương gia!”

Hắn hiểu biết sơ sài, cũng hiểu được người mới sinh xong không nên hoạt động, tránh gió, còn phải kiêng nhiều thứ. Chính là Vương gia mới sinh xong một ngày đã vội lên đường về kinh, trời lại rét lạnh.

Hắn vội vàng muốn nói cái gì, Già La Diêu lại không cho hắn nhiều lời, thản nhiên nói: “Bổn vương mệt mỏi, người đi xuống đi.”

Cao Hổ không kịp nói gì mở lớn miệng, đành lui ra ngoài.

Già La Diêu không để ý mọi người khuyên can, ngày hôm sau khởi hành chạy về kinh thành.

Y không thể không làm như thế. Vương Sùng Miễn lần này thua trận bỏ mình, kinh thành tất nhiên sẽ có chuyển biến lớn. Vương gia tuy vẫn luôn hạ thấp, nhưng hoàng đế đã tự mình chấp chính, không thể tránh khỏi việc muốn trấn áp Vương gia, lần này thời cơ chín muồi.

Wương Sùng Miễn là cậu ruột Già La Diêu, hoàng đế sẽ đối Vương gia ra tay, tình thế Già La Diêu không thể để ý cũng không thể bỏ mặc, cho nên y phải nhanh chóng chạy về kinh thành, trước khi tin tức đến tai hoàng đế phải có hành động phản ứng. Huống chi việc y ra kinh lại là bí mật.

Nếu lúc này y không xuất đầu, chắc chắn dẫn đến hoài nghi.

Bởi vậy Già La Diêu không thể không buông tha cho suy nghĩ muốn đi Tây Lương tìm kiếm Bạch Thanh Đồng, đề xuống lo lắng trong lòng, kéo thân mình sau sinh sản chưa lành hướng về kinh.

“Oa oa...”

Già La Diêu nghe bé khóc, nhíu nhíu mày, mở mắt kêu: “Tử Hà. đến hỏi bà vú, đứa nhỏ sao vẫn khóc?”

“Phải”

Tử Hà nhảy xuống xe ngựa, triển khai kinh công nhảy lên xe ngựa phía sau. Một lúc lâu trở về nói: “Bà vú nói tiểu quận chúa hoàn toàn mạnh khỏe. Có thể do đường đi xóc nảy, ngủ không ngon giấc, mới khóc ầm ĩ không ngừng.”

Già La Diêu thở dài, nói: “Ôm đứa nhỏ lại đây đi.”

Xe ngựa chở y tuy rằng bên ngoài bình thường, nhưng bên trong trải qua đặc biệt gia công, vô cùng vững vàng thoải mái. Y không nghĩ trở lại kinh thành sớm như vậy, mọi người sợ ảnh hưởng y nghỉ ngơi nên bé vẫn ở cùng bà vú ở xe phía sau. Xe kia là ở Phần Châu vội vàng mua dù sao so ra cũng không bằng.

Tử Hà ôm lấy bé, Già La Diêu cẩn thận nhận ôm vào lòng ngực, nửa nằm trên nhuyển tháp trong xe, vì không có kinh nghiệm ôm bé, bé tới trong lòng y vẫn khó chịu ầm ĩ.

Già La Diêu nhíu mày, kiên nhẫn dỗ dỗi, không thấy nàng có ý ngừng, không khỏi thoáng phiền nói: “Đừng khóc!”

Tử Hà biết sau khi vương gia biết tin ở Tây Lương tâm tình vẫn không tốt, nhưng tiểu quận chúa mới sinh không lâu, làm sao nghe hiểu lời y, vội hỏi: “Vương gia, vẫn là để ta đi.”

Già La Diêu không chần chờ, lập tức đem bé đưa cho hắn, rồi quay mặt đi không nhìn.

Tử Hà tay chân thuần thục, không bao lâu đã đem tiểu quận chúa dỗ ngủ. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé, không khỏi cảm thán bé tuy là quận chúa, nhưng mới sinh đã phải bôn ba ngàn dặm, thật đáng thương.

“Vương gia... Ngài không thích tiểu quận chúa?”

Mấy ngày nay hắn gặp Già La Diêu đối bé không nóng không lạnh, nhịn không được mở miệng hỏi.

Già La Diêu như bị chạm trúng tâm sự, gương mặt liếc hắn một cái. Chẳng qua Tử Hà dù sao cũng là tâm phúc của y, hầu hạ y hơn mười năm, tình nghĩa là chủ cũng là bạn, nên vẫn trả lời: “Không có.”

Tử Hà nhỏ giọng nói: “Là ngài... ngại tiểu quận chúa là nữ nhi?”

Già La Diêu lặng yên không nói.

“Vương gia, tiểu quận chúa dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của ngài a. Cũng là... con hắn.”

Già La Diêu trong lòng đau xót, sắc mặt có chút tái nhợt, thở dài: “Ta biết. Người không cần phải nói, chỉ là lòng ta có chút phiền... Ai, đặt đứa nhỏ lại bên người ta ngủ đi, người ôm nàng cũng thực vất vả.”

Thấy Vương gia thả lỏng, Tử Hà nhanh chóng đặt bé cạnh người y.

Già La Diêu ôm bé sát lại bên người, vẻ mặt vẫn là vô hạn trù mến.

Tử Hà nhân cơ hội nói: “Vương gia, còn mấy ngày nữa là đến kinh thành. Ngài muốn đặt cho tiểu quận chúa cái tên hay không?”

Già La Diêu sững sốt, nói: “Chưa đầy tháng, không vội.”

“Vương gia, ai cũng bảo đứa nhỏ có nhũ danh thì dễ nuôi. Tiểu quận chúa thân phận tôn quý, tự nhiên không sợ yêu tà xâm lấn, nhưng mà nữ nhi kiêu quý, có nhũ danh trước thì tốt hơn.” Tử Hà trong lòng hiểu được, Vương gia không nghĩ đặt tên cho bé, đại khái vì muốn đem quyền lợi này giữ cho Bạch Thanh Đồng.

Nhưng là đã hơn nửa tháng, Tây Lương thành bên kia vẫn không có tin tức, ai biết Bạch Thanh Đồng có hay không... còn sống. Vương gia dù ôm một tia hi vọng, cũng không thể để tiểu quận chúa không tên nuôi lớn a.

Già La Diêu trầm ngâm một lát, nói: “Vậy trước gọi là Mộng nhi đi.”

Y nhớ tới khi sinh y mơ Bạch Thanh Đồng rơi xuống nước, có lẽ là linh cảm. Còn có lúc hôn mê đi đến địa phương kia, khung cảnh vẫn rõ ràng trước mắt.

Mộng kia y nhớ rõ ràng, ý niệm trong đầu vận chuyển, đơn giản gọi bé Mộng Nhi đi. Chờ Đồng trở về, đặt lại tên cho nàng lần nữa.

Đồng... hẳn có thể trở về không?

Trái tim Già La Diêu đau xót, như bị đâm một đao.

Y không dám nghĩ nữa, vội cúi đầu nhìn nữ nhi, hơn nửa tháng khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút thay đổi, tròn tròn mềm mềm, vài phần bóng dáng Bạch Thanh Đồng.

Già La Diêu chạm lên mặt mày của bé, trong lòng âm thầm nói: Mộng Nhi Mộng Nhi chỉ mong lớn lên giống cha người nhiều chút...

Già La Diêu trộm trở lại kinh thành, lúc này trong thành thời tiết đã thay đổi.

Hoàng đế mới đại hôn, hoàng hậu tân phong đúng là cháu gái Vương Sùng Miễn – Vương Uyển Nhi. Chắc hẳn mặt tân hậu, Già La Vũ vẫn chưa khó xử Vương gia, chỉ chuyển chuyển con cả Vương Sùng Miễn – Vương Tự Chi lập tức đi Tây Lương, thay cha lập công chuộc tội. Nhưng ít nhiều các phương diện của Vương gia cũng bị áp chế, công chức liên quan đều bị giáng chức a giáng chức, chuyển chuyển a chuyển chuyển.

Già La Diêu hiểu rõ tình huống, an tâm không ít, đối với việc một ít thế lực của mình bị chèn ép ngược lại không quá để ý.

Bỏ phí hơn hai tháng, đem thế lực khắp nơi chuẩn bị thỏa đáng, lập tức viết tấu chương trình lên Hoàng Thượng, nói thương thế nơi chân chuyển biến xấu, thân thể không tốt, nghĩ muốn rời kinh trở về Diêu Tây.

Tấu chương này một khi đã trình lên, lập tức đưa tới phản ứng bất đồng ở khắp nơi. Già La Diêu không để ý. Y hiểu được tình hình kinh thành ổn định, tạm thời không nơi cần đến y, hơn nữa hoàng đế đã có thể tự mình chấp chính, rời đi là lựa chọn tốt nhất, cũng là biện pháp tốt nhất bảo hộ thuộc hạ thân cận, nên rời đi không chút do dự.

Hướng chi... Bạch Thanh Đồng mãi vẫn không có tin, y có thể nào an tâm ở lại kinh thành? Nhiều năm qua, luôn phải đề cao cảnh giác mọi chuyện đã làm y mệt mỏi lắm rồi, lúc này y chỉ hi vọng một mai có thể lần thứ hai đoàn tụ với Bạch Thanh Đồng.

Xoảng! ——

Tiểu hoàng đế Già La Vũ ném vỡ gốm bạc trăm năm trân quý trong cung. Giận dữ, đập phá một trận.

Hoàng thúc đi rồi! Hoàng thúc cứ nhiên không để ý mình đau khổ giữ lại, vẫn dứt khoát kiên quyết bước đi. Hơn nữa nhóm mấy lão cự thần đáng hận còn khuyên hấn để y đi, không để hoàng thúc ở lại kinh thành.

Đáng giận! Thật thật đáng giận!

Già La Vũ ngậm miệng trong lòng phỉ nhổ.

Nếu không nể mặt hoàng thúc, hấn như thế nào có thể cưới Vương Uyển Nhi? Hấn như thế nào có thể hạ thủ lưu tình với Vương gia? Hấn như thế nào... phong con riêng Bạch Thanh Đồng làm quận chúa của hoàng thúc?

Diêu Tây quận chúa kia tuy mới mấy tháng, nhưng mặt mày mũi miệng, rõ ràng bóng dáng Bạch Thanh Đồng, khinh hấn không nhìn thấy ư?

Hoàng thúc chỉ thích nam nhân, tự nhiên sẽ không có con, Diêu Tây quận chúa kia chắc chắn là tư sinh của Bạch Thanh Đồng cùng nữ tử hoàng dã nào đó, hoàng thúc vậy mà còn thương yêu như con ruột, nhận làm con của mình, thật sự là, thật sự là...

Kỳ thực Già La Vũ có chút bức bối, nói không nên lời rốt cuộc mình tức giận cái gì. Bạch Thanh Đồng ở bên ngoài cùng nữ sinh khác sinh em bé, lẽ ra hấn phải vui mừng mới đúng, bởi vì người này không bao giờ có thể dây dưa hoàng thúc nữa. Nhưng cố tình hấn một chút cũng không vui vẻ.

Thiếu niên kia kiêu ngạo thanh quý, bộc trực tuấn lãng giống ánh mặt trời, vậy mà có thể làm ra việc thất đức như thế, quả thực làm hấn cực kỳ thất vọng.

Chẳng qua Bạch Thanh Đồng còn đang mất tích, mười thì đến tám chín phần là... Hy sinh. Già La Vũ muốn mắng nữa cũng không nổi.

Mặc kệ nói gì, với người đã chết, vẫn là để chút đạo đức đi.

Già La Vũ an ủi mình, dần dần tỉnh táo.

“Bệ hạ, ngài có khỏe không?”

Già La Vũ phục hồi tinh thần, thấy không biết từ bao giờ, hoàng hậu Vương Uyển Nhi đã đứng bên người mình.

“Trẫm không có việc gì. Hoàng hậu không bị trẫm dọa chứ? Ha ha...”

Mười sáu tuổi, Già La Vũ đã hiểu che dấu tình cảm trước mặt người ngoài như thế nào.

“Bệ hạ, nô tì nghe nói lúc lòng người bức bối, là lúc thích hợp trút ra, đối thể xác và tinh thần đều có lợi. Bệ hạ tuy rằng thân thể muôn vàn trân quý, nhưng cũng phải có lúc phiền não. Dân chúng bình thường khi bức bối còn muốn mắng chửi, huống chi là bệ hạ? Nô tì xem ra, chỉ cần có thể làm thân thể và tinh thần bệ hạ thoải mái, những thứ này cũng không tính cái gì.”

Già La Vũ nghe xong mừng rỡ, đánh giá lại hoàng hậu.

Vương Uyển Nhi cũng mới tròn mười lăm tuổi, còn chưa bị thâm cung ô nhiễm, hơn nữa đa số võ tướng Vương gia với việc giáo dục nữ nhi tự nhiên cũng thoải mái chút, cho nên Vương Uyển Nhi không giống các tần phi dụ ngoan mảy móc, chỉ biết mệnh miệng quy củ đạo lý.

Hơn nữa Vương Uyển Nhi dung mạo xinh đẹp nho nhã, mặt mũi có vài phần tương tự Già La Diêu, đây cũng là lý do Già La Vũ chọn nàng làm hoàng hậu.

“Hoàng hậu thật sự hiền lương thực đức.” Già La Vũ cầm tay Vương Uyển Nhi cười nói.

Vương Uyển Nhi đỏ mặt, cúi đầu. Ở góc độ này, chiếc cằm duyên dáng càng thêm phần giống Già La Diêu.

Già La Vũ động lòng, nói với cung thị nội giám: “Trẫm hôm nay ngủ tại Phượng Nghi Cung” nói xong nắm tay tân hậu, khẩn cấp đi về phía tẩm điện hoàng hậu.

52. Chương 56

Đảo mắt đã qua hơn một năm, Già La Diêu mang nữ nhi trở về Diêu Tây, lại thủy chung vẫn không buông tay, vẫn sai người dọc theo sông Sa Lan tìm tung tích Bạch Thanh Đồng.

Ngày hôm đó, tại trấn nhỏ trong vòng hơn hai mươi dặm quanh nhánh sông Sa Lan, có gia đình phú quý mới đến.

Đại gia đình kia không chỉ vô cùng giàu có, hơn nữa còn có thế lực, mới đến liền mua phủ đệ gia đình Trần viên ngoại giàu có nhất.

Phải biết đó là tổ trạch nhà Trần viên ngoại a, được xây dựng hơn sáu mươi năm qua ba đời người, là gia trạch khí thế xinh đẹp nhất. Nếu không có tiền có thế, Trần viên ngoại sao có thể nhượng lại chứ.

Mọi người trên thôn trấn đều tiến đến góp vui, nhìn thấy việc làm đầu tiên hộ tân nhân gia sai tôi tớ, dĩ nhiên là dỡ xuống tất cả bậc thang cùng cánh cửa trong phủ. Thậm chí ngay cả bậc thang bằng đá ngoài cửa lớn sơn son cũng kiên trì đập đi. Chuyện này thực làm mọi người rất tò mò. Từ đó đến nửa tháng sau mọi người vẫn đối với hộ tân gia cực kỳ tò mò, đủ loại phỏng đoán cùng đồn đại bay loạn đầy trời.

“Tối rồi tối rồi...” Một thanh niên mười ba mười bốn hưng phấn chạy ở ngã tư đường.

Đó là một cửa hàng rèn trong trấn, trong cửa hàng một nam nhân cường tráng mồ hôi ướt đầm đang đập sắt, ngẩng mặt nhìn thiếu niên vọt vào, khuôn mặt hàm hậu nở nụ cười.

“Du tiểu tử, tìm A Đồng nhà ta a?”

“Đúng vậy. An đại ca, Tiểu đại ca đâu a?”

“Vào núi rồi. Vị kia nhà ta thân mình không tốt, lại sắp sinh, A Đồng bảo lên núi chuẩn bị cho hần món ăn thôn quê. Sáng sớm đã đi rồi.”

“A, không có Tiểu đại ca a. Ta còn muốn tìm hần cùng đi xem náo nhiệt nữa.” Thiếu niên có chút mất mát.

“Xem cái gì náo nhiệt a?”

“Chính là nhà Trần Viên ngoại kia thôi. Hộ nhân gia hôm nay chuyển đến.” Thiếu niên hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, nói: “Khí thế vô cùng. Chỉ là nha hoàn tôi tớ mà đến hai ba mươi người, bưng từ mã xa xuống chừng ba bốn mươi rương, bên trong chắc chắn đều là vàng bạc châu báu. Còn có bao nhiêu thứ ta chưa từng gặp qua. Từ sáng đến giờ còn chưa chuyển xong a.”

Đại hán kia nghe được ngây ngốc, còn chưa nói chuyện, rèm cửa bên trong bỗng xốc lên, một song nhân bụng to đỡ lưng đi ra, nói: “Nghe qua thật là đại hộ nhân gia, sao lại tới địa phương nhỏ chúng ta an cư?”

Thiếu niên liền thăm hỏi, nói: “An gia tẩu tử, người không biết, ta nghe nói gia chủ gia đình kia thân mình không tốt, muốn tìm địa phương non xanh nước biếc an dưỡng. Thôn trấn chúng ta tuy nhỏ, nhưng cũng là vùng đất trù phú. Có sự phụ phong thủy tính cho gia chủ người ta, nói nơi này sống tốt. Cho nên mới đi thật xa từ kinh thành đến.”

“Nga? Hộ gia đình kia đúng là đến từ kinh thành? Người sao lại biết?” An đại hán cùng song nhân của hần đều cực kỳ tò mò.

Thiếu niên đắc ý nói: “Bọn họ đặc giọng Bắc Kinh, cùng thầy đồ Lí ở học đường giống nhau như đúc, nghe cái biết ngay. Đúng rồi An đại ca, Tiểu đại ca khi nào về a?”

“Không biết. A Đồng mang theo không ít lương khô, nói là vào núi chuẩn bị tốt hàng hóa. Lâu thì năm ngày, nhanh thì có lẽ tối nay sẽ về.”

“Ta đây không quấy rầy ngài cùng tẩu tử. Ta đi trước a.” Thiếu niên nói xong vội vàng vàng chạy sang nơi khác tung tin.

Song nhân lắc lắc đầu, nói: “Tiểu Du sao luôn chớp bóng nhảy nhảy như thế a, khó trách A Đồng luôn thúc dục hần đọc sách.”

An đại hán ha hả cười: “Đã tốt hơn trước nhiều. Trước kia Tiểu Du cùng A Hổ trấn trên tay chân rảnh rang, chuyên đi ăn trộm. Sau khi A Đồng thu phục bọn họ, hiện tại đều thành thành thật thật theo Lí phu tử học bài.”

Song nhân dầm dẫm thất lưỡng, trừng mắt: “Người cũng thế. Giờ mới đầu xuân, trên núi mãnh thú tập trung đông, người còn không sợ A Đồng một người vào núi gặp gấu thì sao?”

Đại hán thấy hán lưỡng đau, chạy nhanh sang đỡ hán ngồi xuống, nói: “Đừng lo. A Đồng rất thông minh. Người đã quên mùa hè năm trước hán đánh thắng một con gấu sao. Hơn nữa, lần này đi còn mang theo đao đứng đầu sắc bén nhất của cửa hàng ta, còn có hán tự có mấy thứ kia, không có việc gì.”

Song nhân lúc này mới yên tâm.

Tiểu Đồng vào núi lần này, quả nhiên vừa đi liền mất ba ngày. Hơn một năm nay, núi rừng xung quanh sớm bị hán hiểu rõ, bố trí không ít bẫy rập, thủ pháp săn thú ngày càng thành thực, mỗi lần vào núi đều thu hoạch tương đối phong phú.

Lần này hán săn được một con lợn rừng, ngân nga câu hát, chậm rãi từ từ đi xuống chân núi, bỗng nghe có người gọi hán.

“Tiểu ca! Vị tiểu ca kia xin đợi chút.”

Tiểu Đồng nghi hoặc dừng lại, gặp một thanh niên lưng đeo gùi trúc, người đầy nước bùn cùng ngân hoa, chột vật đi về phía hán.

“Vị đại ca này, xin hỏi có chuyện gì?”

Thanh niên kia đầy đầu mồ hôi, nhìn hán kích động: “Ta bị lạc đường trong núi, đang lo không tìm thấy đường ra. Tiểu ca hảo tâm, làm phiền chỉ đường xuống cho ta được không?”

“Người ở đâu?”

“Trần Thanh Tuyền.”

“Khéo thật” Tiểu Đồng nhếch miệng cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền cùng hàm răng trắng nõn, khuôn mặt tuấn lãng sáng lạn rạng ngời. “Ta cũng ở trấn Thanh Tuyền. Đang định đi về, người đi cùng ta luôn.”

Thanh niên kia mừng rỡ, liên tục nói: “Đa tạ đa tạ.”

Hai người có thêm bạn, con đường xuống núi cũng không thấy vắng lặng, tùy ý chuyện trò.

Hóa ra thanh niên kia họ Trác, tên Lăng Phong, là thầy thuốc, theo gia chủ hai ngày trước mới chuyển đến trấn trên. Nghe nói trên núi có dược thảo hiếm có, liền không kiềm chế được, hôm qua tự mình đeo gùi trúc lên núi hái. Nhưng mới đến, không quen núi non, lại lạc đường, lẫn lộn trong núi một đêm, hôm nay lòng vòng một lúc lâu, nếu không gặp được Tiểu Đồng không chừng còn lạc thêm nữa.

Tiểu Đồng nghe hán nói theo gia chủ mới đến được hai ngày, liền nghĩ đến hộ gia mua Trần gia tổ trạch. Thuận miệng hỏi, quả nhiên là đúng.

Hán cười nói: “Người cũng may mắn, không gặp gấu ngủ đông mới tỉnh. Thường vào dịp này, trên núi là thời điểm mãnh thú nhiều nhất.”

“Đúng a. Quả đúng như thế. Nếu Trác mô gặp nạn cũng không sao, chính là thân thể gia chủ không tốt, tiểu tiểu thư cũng tuổi nhỏ yếu ớt, là thầy thuốc, đến lúc đó trên trấn không có đại phu giỏi, liền không xong.”

“Y thuật người rất giỏi?”

“Ha hả, không phải Trác mô khoe khoang, y thuật của ta ở Giang Nam không nhất thì nhị a. Nếu không phải lòng ta không ở quan trường, lần cái chức ở thái y viện cũng dễ như trở bàn tay.”

Tiểu Đồng thấy hán nói đầy tự tin, lại ở cùng đại hộ nhân gia, tự nhiên sẽ không nhận cung phụng bình thường, chắc thực sự có bản lĩnh, liền khách khí, nói: “Đại tẩu nhà ta là song nhân, sắp sinh. Nhưng thân hình hán không tốt, ta và đại ca rất lo lắng, không biết Trác tiên sinh khi rảnh rỗi, có thể...”

Trác Lăng Phong thoải mái nói: “Lương y như từ mẫu. Chuyện này không thành vấn đề, nhắc tay chi lao. Trác mỗ hiểu rõ nhất song khoa cùng phụ khoa, chút nữa về thôn trấn, ta giúp đại tẩu người xem xem chút.”

Tiểu Đồng mừng rỡ, vỗ vỗ lợn rừng phía sau, nói: “Mới săn được, đang tươi, cũng không phải cái gì quý trọng, nhưng là đặc sản thôn quê, xuống núi tặng tiên sinh mang chút về, ném thử món ngon.”

Trác Lăng Phong cùng hân hợp nhau, lại thấy hân tướng mạo xuất chúng, lời nói văn nhã, vốn muốn kết giao, nghe vậy ha ha cười, nói: “Vậy cảm ơn Tiểu tiểu ca.”

Hai người nói nói cười cười cùng xuống núi, vô cùng quen thuộc.

Trác Lăng Phong không yên tâm một đêm chưa về làm gia chủ lo lắng, hơn nữa toàn thân chật vật, phải về nhà trước rửa mặt chải đầu, hai người liền hẹn hôm sau gặp ở cửa hàng rèn An gia.

Tiểu Đồng quả nhiên cho hân một cái chân heo, Trác Lăng Phong cười tit mắt bưng về nhà.

Ngày hôm sau Trác Lăng Phong quả nhiên đúng hẹn tới, không chỉ xem mạch giúp An gia tẩu tử, còn lưu lại đơn thuốc an thai bổ khí, cùng mấy thứ lễ vật.

“Hôm qua chân lợn rừng của A Đồng ta mang về làm thịt hấp cách thủy cho lão gia cùng tiểu thư, tất cả mọi người khen không dứt miệng. Lão gia ta nói, không thể nhận không đồ của người, nên cho ta mấy lễ vật tặng lại người.” Trác Lăng Phong nói xong, cầm lấy mấy thứ đồ vật giới thiệu.

Tiểu Đồng cùng An gia đại hân đều chấn động, liên tục nói: “Không được không được, làm sao dám đòi hỏi lễ vật quý trọng như thế.”

Hóa ra lễ vật này đúng là hai cái nhân sâm trăm năm, một lọ hoàn nguyên bổ khí, một khối hi hữu tinh khiết, một bộ văn phòng tứ bảo thượng đẳng, kỳ quái nhất là mấy bộ sách vở tinh quý “bình trận kì thư” “chư quốc chí” cùng “sơn hải kinh điển”.

Tiểu Đồng nói: “La lão gia thực quá khách khí. Mấy thứ này rất quý trọng, thỉnh Trác tiên sinh thu hồi lại, tâm ý lão gia chúng ta nhận.”

Trác Lăng Phong nói: “Các người không cần khách khí. Mấy thứ này trong mắt lão gia ta, đều rất bình thường, thịt lợn rừng hôm qua tuy là rất ngon, nhưng lão gia chủ yếu cảm tạ A Đồng người tâm địa thiện lương, giúp ta xuống núi, bằng không ta còn không biết bị lạc trên đó bao lâu, nói không chừng còn bị mãnh thú ăn thịt.”

Cái lí do thoái thác này kỳ thật hơi chút miễn cưỡng, Tiểu Đồng sao nghe không hiểu? Dù sao cũng không thể nhận đại lễ này. Nhưng Trác Lăng Phong lại rất mực kiên trì, thậm chí không vui nói: “Người cứ cố ý như thế, chẳng phải khinh thường lão gia nhà ta? Khinh thường lão gia nhà ta, chính là khinh thường Trác mỗ. Nếu như vậy, sau này Trác mỗ không dám làm phiền.”

Tiểu Đồng cùng An đại hân đều sửng sốt. Cuối cùng không thể thoái thác, đành phải nhận.

Buổi tối sau khi Trác Lăng Phong cáo từ, cả nhà ba người dùng cơm, song nhân An gia nói: “Vị lão gia này cũng thực kỳ lạ, ra tay hào phóng cũng liền thôi, vì sao còn muốn tặng văn phòng tứ bảo cùng mấy bộ sách quý a? Chẳng lẽ không biết cửa hàng rèn này trừ A đồng biết chút ít, ta cùng gia chủ một chữ cũng không biết sao?”

Tiểu Đồng và cơm, không nói gì. An đại hân gãi gãi đầu, ngốc nghếch nói: “Nói không chừng ý muốn A Đồng học chút sách vở, tương lai thi cử, xuất nhập quan trường đi.”

Song nhân An gia cảm thấy không phải, nhưng không hiểu rõ, chỉ lắc lắc đầu, không nghĩ nữa.

Từ đó Trác Lăng Phong thường thường đến thăm cửa hàng An gia, có khi nhờ Tiểu Đồng dẫn hân lên núi hái thuốc, có lúc giúp An tẩu bắt mạch, có khi lại nhờ An đại hân làm giúp lão gia vài thứ. Thường xuyên qua lại, mọi người cũng trở nên quen thuộc, bớt đi vài phần ngại ngùng ban đầu.

Ngày hôm đó là ngày Trác Lăng Phong hẹn lấy mấy thứ đồ làm ở cửa hàng, mà người thì chậm chạp chưa tới, một nha hoàn kiều nhược mảnh mai của La phủ, nói Trác tiên sinh hôm nay bị lão gia phái ra ngoài có việc, thỉnh An gia cho người mang mấy đồ vật đến cho La phủ.

Thế là Tiểu Đồng lưng đeo ba búa lớn ba mươi cân đến đại phủ, một bên suy nghĩ lão gia làm nhiều búa thế để làm chi? Một bên cùng nha hoàn đi vào La phủ.

Trước đến sài phòng cất búa, sau nha hoàn dẫn hần quẹo trái quẹo phải không biết đi đến trong viện nào đó, mới phân phó hần ở đó chờ quản gia đi ra cùng hần thanh toán tiền công, rồi đi mất.

Tiểu Đồng vô sự đứng trong sân, nhận thấy tổ trạch Trần gia thay đổi thật lớn. Trước kia hần từng đến đây đưa hàng, lúc ấy hình dạng nơi này cũng không giống thế này.

Nói sao nhỉ, phong cách hoàn toàn khác. Nếu nói Trần phủ ban đầu là nhà đại phú có chút phẩm vị, thì hiện tại hoàn toàn trắng hoa là một quý tộc thanh cao giàu có nội liêm.

Kiếp trước Tiểu Đồng biết chút lắp đặt thiết kế, ông ngoại hần là phó chủ tịch tập đoàn ở nước Anh cũng là một nhà tài phiệt hào quý, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng có chút phẩm vị. Nhưng từ lúc vào cửa đến hậu viên này chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, liền làm hần thấy rõ thay đổi rất nhiều.

Tiểu Đồng thực ra rất buồn bực. Vào một sáng năm kia hần chính là được An đại hán vớt lên từ dưới nước, lúc đó thân thể trọng thương, bệnh nặng một thời gian, tỉnh lại hoàn toàn không nhớ rõ mình có từng sống tại thế giới này hay không, ngược lại nhớ rõ như in ký ức thân phận trước kia.

Kiếp trước hần tên Tiểu Đồng, là cô nhi, có một anh trai gọi Tiểu Duệ. Lúc hần năm sáu tuổi cha mẹ bị mất do tai nạn xe cộ, hần và anh trai được đưa đến cô nhi viện. Ở đó hai năm, cha ruột mẹ hần —— chính là ông ngoại, tìm được hần. Đưa hần cùng anh trai về nước Anh. Sau đó bắt đầu cuộc sống nhà giàu tranh đoạt lẫn nhau, cực kỳ chán ghét. Nếu không phải Tiểu Duệ nơi nơi chiếu cố bảo hộ hần, chỉ sợ lấy hần tính cách đơn thuần thẳng thắn như vậy, sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Chỉ là dù vậy, khi hần cùng Tiểu Duệ đi Địa Trung Hải nghỉ phép, vẫn bị nổ phi cơ tư nhân mà hồn phi phách tán – hồn vía lên mây.

Không biết Duệ hiện tại ra sao...

Tiểu Đồng nghĩ đến mình có thể xuyên đến địa phương cổ quái hiếm lạ, hần Tiểu Duệ cũng có hi vọng có thể hoàn hồn.

Hần đứng gốc, bỗng nhiên nghe thấy sau bụi hoa truyền tới âm thanh loạt xoạt. cúi đầu xuống bụi hoa, vừa thấy một tiểu cô nương chừng hơn một tuổi nằm bò nơi đó, mở to một đôi mắt khờ dại sáng ngời nhìn hần.

53. Chương 57

Tiểu Đồng ngăn người, ôn nhu nói: “Tiểu muội muội, người là ai? Trốn ở chỗ này làm gì?”

Tiểu cô nương hai tay che miệng, chớp mắt to, cũng không đáp lời. Tiểu Đồng thấy nàng xinh đẹp đáng yêu, yêu mến nổi lên, xoay người đem nàng ôm lên.

Cô bé kia có chút kinh hoảng, liền mếu máo, tựa hồ muốn khóc.

Tiểu Đồng sợ nhất tiểu hài tử khóc, cảm thấy cả kinh, vội vàng nói: “Người có thích bay không? Ca ca mang người bay được không?” Nói xong cũng không coi đứa nhỏ có đáp ứng hay không, liền đem nàng nhẹ nhàng ném lên, đợi rơi xuống thì lại duỗi tay đón lấy.

Đây là trò sở trường mà hần dùng để đối phó với tiểu hài tử ở kiếp trước, quả nhiên bách phát bách trúng, qua hai lần ném lên ném xuống, tiểu cô nương liền vui vẻ nở nụ cười.

Tiểu Đồng thấy nàng vui vẻ, chính mình cũng cao hứng, liền ôm nàng đi đi lại lại xoay quanh, khoe miệng kêu: “Bay a! Bay a!”

Tiểu cô nương cười đến thét chói tai. Hai người trong một khoảng thời gian liền quen thuộc với nhau.

“Tốt lắm, tiểu cô nương, người tên là gì?” Tiểu Đồng điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng.

“Mộng nhi.” Tiểu cô nương gia giáo tốt, nãi thanh nãi khí đáp.

“Mộng nhi? Thật là một cái tên rất hay. Nhìn một cái, thật đáng yêu.” Tiểu Đồng nhìn không được nhéo nhéo khuôn mặt non nớt mịn màng của nàng, nói: “Người là tiểu hài tử của nhà ai? Sao lại một mình trốn ở đây?”

Mộng nhi hơi nghiêng đầu, không có trả lời, ngậm ngón tay nói: “Phụ thân. Ta tìm phụ thân.”

Tiểu Đồng biết nàng còn quá nhỏ, nói không rõ ràng, nhân tiện nói: “Cha người ở nơi nào? Ta mang người đi tìm hửn.”

Mộng nhi nghe không hiểu, hửn còn nói lại hai lần, Mộng nhi chỉ chỉ hoa viên bên kia có cổng hình vòm, nói: “Phụ thân. Bên kia. Bên kia.”

Tiểu Đồng chính là ở chỗ này chờ quản gia tìm đến, hửn lại không dám ở nơi này chạy loạn, chính là để mặc tiểu hài tử thì lại lo lắng, nghĩ nghĩ vẫn là quyết định mang đứa nhỏ đi ra ngoài tìm người, người trong nhà này nhất định có người nhận ra nàng, đến lúc đó giao cho bọn hửn là được.

Nghĩ như vậy, liền ôm đứa nhỏ theo cái cổng vòm đi ra ngoài, lại không phát hiện có một cái cửa nhỏ bị che khuất, có một người một mực yên lặng nhìn chăm chú vào hửn.

Ra cổng vòm không đi quá hai bước, liền gặp gỡ một vú em dường như ở tuổi trung niên.

“Ôi, Đại tiểu thư của ta, người đã chạy đi đâu?”

“Bà vú.” Mộng nhi ngọt ngào kêu một tiếng, vươn cánh tay. Phụ nhân kia vội vàng ôm lấy nàng.

Tiểu Đồng nghe nàng gọi Mộng nhi tiểu thư, mới biết nguyên lai tiểu cô nương này chính là ái nữ duy nhất của La lão gia trong lời nói của Trác Lăng Phong.

Hửn vẫn nghĩ đến La lão gia tuổi không nhỏ, ái nữ cũng nên mười tuổi, ai ngờ mới có hơn một tuổi.

“Người là ai? Chỗ nào tới? Sao lại ôm tiểu thư nhà ta?” Bà vú vẻ mặt hồ nghi theo dõi hửn.

Tiểu Đồng nói: “Ta là Tiểu Đồng ở cửa hàng An Gia dưới thị trấn. Hôm nay đến quý phủ đưa hàng, đang ở trong viện chờ quản gia đến đưa tiền cho ta, ai ngờ lại thấy tiểu thư nhà người một người trốn ở khóm hoa. Nàng nói muốn tìm phụ thân, liền ôm nàng đi ra ngoài tìm.”

Bà vú tựa hồ còn có chút đề phòng, còn muốn hỏi cái gì, Mộng nhi lại miệng cười nói: “Ca ca tốt. Ca ca mang ta bay bay.”

“Tiểu thư ngoan, sau này không được một mình đi ra ngoài nghe chưa.” Bà vú lập tức trù mến nhìn xem toàn thân của nàng, giúp nàng phủ đi bụi đất trên người.

“Phụ thân. Mộng nhi muốn phụ thân.” Mộng nhi đột nhiên kêu lên.

Tiểu Đồng gặp nàng không việc gì, liền nghĩ nhanh chóng quay về trong viện. Chính là đối với đứa nhỏ này, chẳng biết tại sao lại cảm thấy luyến tiếc, không nghĩ mau như thế liền rời đi.

Đúng lúc này, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng xe! Lộ cộc âm thanh truyền đến.

Đột nhiên nhân tình Mộng nhi sáng lên, vui vẻ kêu lên: “Phụ thân. Phụ thân.”

Tiểu Đồng xoay người, chỉ thấy một người khoảng trên dưới ba mươi tuổi, tóc bên tai có chút trắng, sắc mặt tái nhợt, dung mạo tuấn tú ngồi trên xe lăn, chậm rãi tới gần.

Mộng nhi vươn hai tay, giẫy thân mình kêu lên: “Phụ thân ôm. Phụ thân ôm ——”

“Lão gia.” Bà vú vội vàng hành lễ.

Tiểu Đồng lập tức biết y chính là La lão gia. Chính là không nghĩ tới y còn trẻ như thế, nhưng lại... Là một người tàn tật. Khó trách La gia chuyển đến chuyện thứ nhất làm là dỡ xuống hết bậc thang cùng bậc cửa của Trần phủ.

La lão gia tiếp nhận đứa nhỏ, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn Tiểu Đồng, không nói gì.

Tiểu Đồng chưa từng ở trên trần cùng nhà giàu có quan hệ qua lại, cũng không biết nên như thế nào hành lễ, như thế nào chào hỏi, liền vô cùng đơn giản nói: “La lão gia người khỏe.”

La lão gia đối với hần gật gật đầu, liền cúi đầu nhìn nữ nhi trong lòng ngực.

Bà vú thối lui đến một bên không dám lên tiếng, không khí nhất thời có chút lặng yên.

Tiểu Đồng gặp La lão gia không để ý tới hần, trong lòng có chút tức giận, nhưng lại nghĩ La lão gia từng vì mình giúp Trác Lăng Phong xuống núi, liền tặng nhiều lễ vật quý trọng như vậy để tỏ vẻ cảm ơn, có lẽ là người ngoài lạnh trong nóng. Nhân tiện nói: “Tại hạ là Tiểu Đồng. Trác đại phu thường cùng ta nhắc tới ngài. Đa tạ ngài ngày ấy đưa tặng lễ vật, thật sự quá khách khí, ta cùng với An đại ca đều cảm thấy không tiện. Hôm trước ta lại lên núi săn được thứ tốt, liền đưa tới cho ngài cùng tiểu thư ném thử trước tiên.”

“Ân.” La lão gia lên tiếng, đối phó một chút với con gái đang nghịch ngợm trong lòng ngực, dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Người thường lên núi?”

“Đúng vậy a.” Tiểu Đồng thấy y trả lời, cao hứng nói: “Kỹ thuật săn thú của tôi rất được, nếu La lão gia thích món ăn thôn quê? Tôi lần sau sẽ riêng biệt vì ngài đi săn.”

Ai ngờ La lão gia lại tựa hồ có chút hờn giận, vẻ mặt trầm lại nói: “Đa tạ. Cũng không cần.”

Tiểu Đồng sững sốt một chút, hơi hơi nhú mào, thầm nghĩ La lão gia này cũng kiêu ngạo quá, còn tưởng rằng là một người thân thiết hiền hoà, nguyên lai lại là một người tự cho là quý tộc, khinh thường người khác. Một khi đã như vậy, vậy hần cũng không cần ăn nói khép nép.

Ở trong lòng hần, người với người tự nhiên là ngang hàng, chỉ có tôn trọng người khác, mới có thể đạt được người khác tôn trọng mình.

La lão gia kia không phải ai khác, đúng là người muốn ở ẩn Già La Diêu. Y tìm Bạch Thanh Đồng suốt một năm, mới tại trấn nhỏ xa xôi này có được tin tức của hần. Ai ngờ Bạch Thanh Đồng lại mất trí nhớ, không chỉ không nhớ rõ y, thậm chí ngay cả tên họ đều quên, tự mình sửa lại tên là Tiểu Đồng.

Già La Diêu nghe được tin tức này thì ngây ra như phỗng. Nếu như nói Bạch Thanh Đồng lần trước mất trí nhớ mang lại cho y chính là hy vọng cùng sống lại, lần này lại triệt để chôn vùi tất cả bọn họ từng có.

Y không cam lòng!

Già La Diêu trong một đêm tóc mai liền bạc. Liên tiếp phái ra vô số thám tử kể lại hỏi thăm tình huống của hần, muốn cho hai người một cơ hội nữa.

Trong lòng y hy vọng Bạch Thanh Đồng có thể một lần nữa khôi phục trí nhớ, nhưng hồi báo của thuộc hạ lại làm cho y ý thức được, lấy tính tình Bạch Thanh Đồng là không thể trực tiếp đem hần mang về như thế. Cho dù mang về, chỉ sợ hần cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận tất cả những gì mình nói cho hần.

Y trái lo phải nghĩ, cuối cùng định ra cái kế hoạch này. Chính là chậm rãi tiếp cận Bạch Thanh Đồng, một lần nữa nhận thức hần, làm cho hần một lần nữa hiểu biết chính mình, yêu thương chính mình, đây mới là cơ hội cần phải nắm chắc. Như vậy bất luận hần có thể khôi phục trí nhớ hay không, ít nhất hai người còn có cơ hội cùng một chỗ.

Cho nên y đến đây. Mang theo đứa nhỏ, thay đổi thân phận, lặng lẽ đi vào Thanh Tuyền trấn, xảo diệu cẩn thận an bài đủ thứ, hôm nay cuối cùng có cơ hội cùng hần gặp mặt.

Nhưng là Già La Diêu thiên toán vạn toán, thay đổi thân phận, lại bỏ quên tâm tình của chính mình.

Y gặp được Bạch Thanh Đồng, cũng hy vọng đem mặt hoàn mỹ tốt nhất của mình bày ra ở trước mặt hần. Nhưng khi đối mặt với ánh mắt hoàn toàn không biết gì cả kia của Bạch Thanh Đồng, tim của y lại hung hăng co rút trở nên đau đớn. Đồng thời với nỗi đau, một loạt cảm xúc phức tạp dây dưa oán hận, ủy khuất cùng không cam lòng từ dưới đáy lòng dâng lên, làm cho y không tự giác chính là biểu hiện ra.

Nhìn Bạch Thanh Đồng lưng thẳng đứng, ánh mắt lãnh đạm nhìn xuống, Già La Diêu trong lòng vạn phần hối hận, lại không biết nên như thế nào thay đổi.

Tựa hồ là ở trước mặt Bạch Thanh Đồng, mình luôn ngốc như thế, luống cuống như thế.

Đúng lúc này, Mộng nhi lại muốn vị đại ca kia. Nàng ngẩng đầu lên, hướng Tiểu Đồng ngọt ngào cười: “Ca ca, bay bay! Bay bay! Phụ thân xem.”

Tiểu Đồng đối với đối nàng thật sự không có sức chống cự, nghe vậy liền nhếch miệng cười với nàng, trong mắt toàn là dịu dàng cùng yêu thích.

Già La Diêu thấy thế, chợt nhớ tới còn có nữ nhi, liền lập tức nói: “Cái gì bay bay? Mộng nhi muốn cho phụ thân xem cái gì?”

Mộng nhi vui vẻ mà giẫm lên đôi chân tàn phế của y đứng lên,

Kêu lên với Tiểu Đồng: “Ca ca, Mộng nhi bay bay.”

Tiểu Đồng chần chờ nhìn về phía Già La Diêu, ai ngờ lại nhìn thấy một ánh mắt thâm trầm phức tạp, lại mang theo bí mật mơ hồ chờ đợi của y.

Tiểu Đồng hơi sững sốt, đáy lòng đột nhiên lại co rút đau đớn một chút, coi như bị ánh mắt này đâm cho một dao.

Hắn không tự chủ được tránh đi ánh mắt kia, thấy Già La Diêu không có ý tứ phản đối, liền vươn tay ôm Mộng nhi nói: “Mộng nhi muốn bay? Vậy ca ca liền mang ngươi bay một vòng.”

Hắn đem Mộng nhi ném lên, bà vú ở bên hét lên một tiếng, coi như muốn xông lại đấy, đã thấy Vương gia hướng nàng hung hăng trừng mắt một cái, lập tức sợ tới mức thu hồi cước bộ, lui đến bóng râm, không dám lên tiếng nữa.

Tiểu Đồng bị tiếng hét chói tai của nàng làm cho hoảng sợ, may mắn hắn bình an đón được Mộng nhi, chưa từng thất bại. Lúc này hắn mới ý thức tới mình ở trước mặt phụ thân ném còn gái của người ta lên như vậy, coi như không quá thích hợp...

Mộng nhi hưng phấn mà kêu: “Bay nữa! Bay nữa!”

Già La Diêu nhìn về lưng cuống của Tiểu Đồng, ôn nhu nói: “Phiền toái ngươi ôm nữ nhi của ta bay hai vòng nữa, xem nàng giống như rất vui vẻ.” Nói xong cúi đầu cúi đầu kéo thăm mông trên đùi mới vừa rồi bị nữ nhi giẫm lên, bình tĩnh mỉm cười nói: “Ngươi xem, ta không cách nào làm cho nàng vui vẻ như thế.”

Ánh mắt Tiểu Đồng lóe lên, liền ôm Mộng nhi cười nói: “Vậy ca ca sẽ mang ngươi bay hai vòng nữa được không?”

Mộng nhi liên tục gật đầu.

Tiểu Đồng liền lần thứ hai đem tiểu cô nương ném lên trời cao.

Dưới ánh nắng mặt trời dịu dàng ngày xuân, từng là một thiếu niên ngây thơ đã thành một thanh niên khôi ngô. Hai tay hắn mạnh mẽ vừa nâng lên vừa hạ xuống, đem nữ nhi xinh đẹp còn nhỏ ném lên trời cao, lại vững vàng tiếp được.

Trong viện tràn đầy âm thanh vui vẻ của hắn và nữ nhi.

Già La Diêu ở một bên lặng lẽ nhìn hắn, đáy lòng tràn đầy tình cảm chua xót cùng vui sướng.

Tiểu Đồng vĩnh viễn nhớ rõ buổi chiều này, nhớ rõ tiểu viện im lặng ảm áp này, nhớ rõ Già La Diêu trốn ở góc phòng mỉm cười.

Mỉm cười vui sướng, vui mừng như vậy, rồi lại thê lương, bi thương như vậy. Coi như toàn bộ các sắc thái đều ở trên người y, phủ lên toàn bộ người y giống như y là một vệt sáng được chạm trổ trên một bức tranh làm người ta bỗng nhiên xúc động, thâm trầm mà long trọng.

54. Chương 58

Trở lại cửa hàng An Gia, Tiểu Đồng cảm thấy được hai tay của mình vẫn còn đang run nhè nhẹ. Đầu ngón tay tựa hồ vẫn còn vương vấn nước mắt ảm áp rồi lại bi thương của người nọ.

Y tại sao lại khóc?

Tiểu Đồng không rõ mình lúc ấy vì sao lại đi qua, nhẹ nhàng gạt đi nước mắt của y. Hình như có một âm thanh vô cớ vang lên kêu gọi hắn, làm cho hắn như tẩu hỏa nhập ma mà tới gần người kia, thậm chí muốn đem người kia ôm chầm vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cho y, an ủi y.

Tiểu Đồng bị chính ý niệm trong đầu mình làm cho hoảng sợ. Đến nỗi hắn không nhớ rõ mình như thế nào đem Mộng nhi giao cho y, như thế nào dưới sự hướng dẫn của bà vú tìm được Cao quản gia, để thanh toán tiền đem về nhà.

Hắn thất hồn lạc phách ngẩn người một đêm, cuối cùng xác định mình chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh.

Hắn sao có thể đối với một người nam nhân mới lần đầu gặp mặt nảy sinh tình cảm phức tạp như vậy? Hắn chính là bị nước mắt khó hiểu hiểu của nam nhân kia mê hoặc.

Hơn nữa hắn rõ ràng biết, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, đáy lòng của hắn đều có một người cấm kỵ. Một người yêu thương nhưng lại vĩnh viễn không thể tiếp cận. Ca ca của hắn —— Tiểu Duệ.

“Hô...”

Tiểu Đồng phun ra một làn khói thật dài, nhìn màu trắng sương khói ở trên khoảng không chậm rãi lay động.

Đây chính là thuốc lá, là khi hắn ở trong thành đi chợ quay trở về nhìn thấy. Nhớ tới khi đó hắn đi cùng An đại ca vào thành, lần đầu tiên thấy thuốc lá ở cửa hàng xếp thành các loại để bán, hai tròng mắt đều mở to để nhìn.

Tại sao? Tại sao thời đại này cư nhiên sẽ có các loại đồ này?

Mà Lý phu tử của học đường trấn trên đặt trên cái mũi là một đôi kính lão viễn thị, còn trong Trần phủ sạch sẽ sang quý có cửa sổ làm bằng thủy tinh, thậm chí đại tẩu trong khuê phòng còn có một cái gương nhỏ bé mà tinh xảo để trang điểm, đều làm cho hắn cảm giác được một chút vết tích tương tự với mình.

Đó cũng là nguyên nhân mà hắn thủy chung ôm hy vọng có phải Tiểu Duệ cũng đã chuyển thế ở nơi này hay không.

Khoảng cách hắn đi La phủ đã qua ba ngày. Ba ngày nay hắn luôn nhớ tới Mộng nhi nho nhỏ đáng yêu nhu thuận kia, cũng luôn nhớ tới vị La lão gia cổ quái khó hiểu kia.

Có lẽ hắn nhận ra được chính mình trước kia...

Tiểu Đồng cũng không phải ngốc tử. Khả năng rõ ràng như thế hắn sẽ không không thể tính được. Nhưng mà nếu như thế, vì sao vị La lão gia kia lại không nói? Nếu không nói, như vậy chẳng phải chính mình đoán sai, hay chính là đối phương không muốn nói cho hắn biết.

Dù sao đối với hắn đều không sao cả. Hắn hiện tại sống tự do tự tại, tuy rằng nhớ không nổi chuyện trước kia, nhưng hắn vẫn còn trí nhớ của kiếp trước. Linh hồn của hắn có một phần trở về, sống lại.

Đối với thế giới vừa quen thuộc lại xa lạ này, Tiểu Đồng không biết là có cái gì mà không thể tiếp thu. Hắn chính là một người lạc quan có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh như vậy.

Tiểu Đồng nặng nề mà phun ra một làn khói cuối cùng, thoải mái thở dài một tiếng, không hề suy nghĩ.

Ai ngờ ngày hôm sau, Trác Lăng Phong lại mang theo bà vú ôm Mộng nhi đến An Gia cửa hàng.

Tiểu Đồng há to mồm, nghe Trác Lăng Phong nói cái gì tiểu cô nương nho nhỏ rất muốn hắn, muốn hắn cùng nàng chơi đùa.

Tiểu Đồng cười khổ nhìn thiết chùy trong tay mình. Làm ơn, hắn đang làm nghề rèn a? Đây là địa phương nguy hiểm sao có thể cho tiểu hài tử đến chơi?

An đại ca thấy là Trác Lăng Phong đến đây, liền biết kia là nữ nhi của La lão gia, lập tức nhiệt tình tiếp đón mọi người vào trong ngôi.

An đại tẩu cũng mang thai đi ra, nhìn thấy Mộng nhi liền thích vô cùng, không biết nên đưa ra lễ gặp mặt nào mới tốt.

Mộng nhi thấy Tiểu Đồng liền vô cùng vui vẻ, tự mình giẫm lên đất lắc lư đi tới, ôm chân của Tiểu Đồng ngọt ngào kêu: “Thúc thúc, ôm ——”

Tiểu Đồng ôm lấy nàng ngạc nhiên nói: “Không phải khi đó còn gọi ta là ca ca sao? Sao bây giờ Mộng nhi lại gọi ta là thúc thúc?”

Trác Lăng Phong cười nói: “Ta và người ngang hàng luận giao, mà Mộng nhi lại gọi ta là thúc, vậy sao có thể gọi người là ca ca?”

Tiểu Đồng cười cười, không lưu tâm. Muốn gọi thúc thúc thì liền gọi thúc thúc đi không sao cả. Dù sao tính số tuổi hẳn ở kiếp trước cộng với kiếp, cũng đủ làm trưởng bối.

Ngày hôm đó Mộng nhi thấy hẳn liền không chịu rời đi. Ngay cả An đại tẩu muốn ôm nàng cũng không chịu, chỉ dựa vào trong lòng ngực của Tiểu Đồng, không có việc gì liền quấn lấy hắn nguyên một buổi chiều.

Bà vú ở bên nói: “Tiểu thư của chúng ta từ nhỏ thân thể đã không tốt, cơ thể yếu nhiều bệnh, tính tình nhạy cảm, thật đúng là cho tới bây giờ không yêu mến một người như thế đâu.”

Tiểu Đồng sửng sốt: “Mộng nhi thân thể không tốt?”

Trác Lăng Phong đáp: “Đúng vậy a. Mẫu thân nàng thân thể không tốt, hàng năm đều phải uống thuốc, đến nỗi khi sinh ra Mộng nhi cũng bẩm sinh mang bệnh. Người xem nàng so với những đứa nhỏ bình thường một tuổi nhỏ yếu hơn nhiều, sắc mặt cũng không tốt.”

Tiểu Đồng lúc này mới phát hiện Mộng nhi quả nhiên so với những đứa nhỏ trên trấn cùng tuổi thì gầy yếu hơn, đi đường cũng không vững chắc, tóc thừa thớt màu vàng, vừa nhìn thấy chính là trưởng thành không tốt.

La gia có tiền có thế như thế, còn không thể đem ái nữ chăm sóc tốt, có thể thấy được đứa nhỏ này bệnh không thể trị. Tiểu Đồng tưởng tượng như thế, cực kỳ đau lòng, vội vàng truy vấn: “Vậy thì làm thế nào? Có thể có cách gì chữa khỏi?”

Trác Lăng Phong nói: “Không cần quá lo lắng. Tiểu thư chỉ là cơ thể có chút yếu, chỉ cần chậm rãi cẩn thận điều dưỡng, khi lớn hơn vài tuổi thì liền cùng người bình thường giống nhau.”

Tiểu Đồng lúc này mới yên tâm.

Mộng nhi hưng trí bưng bưng ăn bánh bột mì do An đại tẩu đem tới, lại chơi đùa một lát, liền ở trong lòng ngực của Tiểu Đồng ngủ say. Trác Lăng Phong cùng bà vú mang theo nàng cáo từ, Tiểu Đồng còn có chút lưu luyến.

Ngày hôm đó nửa đêm hẳn đang ngủ say, bỗng nhiên bị người dòn dập lay tỉnh.

“A đồng, A đồng mau tỉnh lại, đại tẩu người sắp sinh!”

Tiểu Đồng giật mình xoay người ngồi dậy, gặp an đại ca sắc mặt nghiêm chỉnh tái nhợt đầu đầy mồ hôi nhìn hắn.

“Ta đi tìm bà mẹ!”

Tiểu Đồng không nói hai lời, liền chạy về phía nhà bà mẹ duy nhất ở trên trấn. Ai ngờ hẳn thật vất vả đập cửa, mới biết bà mẹ trước khi mất trời lên cao đã lên núi hái rau dại, không cần thận ngã hầy chân, lúc này đau đến đi không được, như thế nào đỡ để cho người ta đây?

Tiểu Đồng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lại vội vàng tới Hồi Xuân Đường tìm đại phu. Ai ngờ lại khéo như thế, đại phu ban ngày mới vừa bị một hộ ở trấn kể bên thỉnh đi trị bệnh, lúc này không có ở nhà.

Tiểu Đồng nhất thời trợn tròn mắt. Quay lại An Gia cửa hàng, gặp đèn đuốc sáng trưng, mẹ của Tiểu Du ở cách vách đã qua giúp đỡ, trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu đau của An đại tẩu.

An đại ca thấy hẳn trở về một mình, hỏi lại tình huống, không khỏi ngã ngồi trên ghế, hoảng sợ đến mức chân tay luống cuống.

Mẹ của Tiểu Du đẩy cửa đi ra, vội la lên: “Bà mẹ có tới không? An đại tẩu đã đau đến không được rồi.”

Tiểu Đồng cùng An đại ca hai mặt nhìn nhau.

Mẹ của Tiểu Du vừa nghe không có bà mẹ cùng đại phụ, hoảng sợ nói: “Ai nha, thế này phải làm sao? Một mình ta ứng phó không được. An đại tẩu hình như thai vị còn không ngay ngắn...”

Tiểu Đồng cùng An đại ca vừa nghe mặt liền không còn chút máu.

“A —— đau quá ——”

Trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai của An đại tẩu.

“Làm sao? A Đồng giờ phải làm sao?” An đại ca gấp đến độ đi vòng quanh, thật là sắp muốn điên.

Tiểu Đồng bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nói: “Trác Lăng Phong! Ta đi tìm Trác Lăng Phong!” Nói xong đột nhiên liền xông ra ngoài.

Hắn một đường chạy gấp đến La gia, khuya khoắt diên cuồng đập vào cửa chính. Qua một lúc lâu mới có người khoác quần áo đến mở cửa.

Tiểu Đồng vội la lên: “Tôi tìm Trác đại phụ! Phiên ngài giúp ta đi thỉnh Trác Lăng Phong.”

Người nọ mơ mơ màng màng mắt hững nói: “Người là ai a? Đã nửa đêm còn tìm ai! Đi đi đi, đừng nổi điên ở đây.”

Người nọ ngăn hắn không cho vào, Tiểu Đồng nóng vội, cùng hắn đẩy qua đẩy lại. Nhưng mặc kệ hắn giải thích thuyết minh, người nọ vẫn kiên trì không cho hắn đi vào.

Già La Diêu từ khi sinh Mộng nhi, thân mình vẫn không sao tốt lên được, nhớ lúc trước sinh bị thương quá nặng, lại không có hảo hảo tĩnh dưỡng, sau khi sinh ba ngày liền vội chạy tới kinh thành. Trên đường xóc nảy lại gặp thời tiết cuối thu, làm cho người lúc ấy vừa mới sinh xong để lại bệnh căn không thể trị tận gốc được.

Đêm này y ngủ thật sự ít, bởi vì nghe xong hồi báo, biết Mộng nhi buổi chiều ở chỗ Tiểu Đồng chơi rất vui vẻ, còn Tiểu Đồng cũng phi thường năng. Già La Diêu trong lòng vừa cao hứng vừa khổ sở, vô cùng phức tạp, cho nên trần trọc hồi lâu, lại có chút mất ngủ. Nửa đêm thật vất vả mới ngủ được, lại bị âm thanh từ ngoại viện làm cho tỉnh giấc.

Tổ trạch của Trần gia có lớn rộng và khí thế đến thế nào, cũng chẳng qua là tòa nhà của phú thân ở nông thôn, như thế nào có thể cùng nhà cao cửa rộng của vương phủ so sánh với?

Nội viện cùng ngoại viện cách xa nhau không xa, Già La Diêu vốn ngủ chưa sâu liền tỉnh, do nội lực thâm hậu, lại thêm Tiểu Đồng la to sớm làm bừng tỉnh một số người, thế là Già La Diêu xoay người ngồi dậy, phủ thêm y phục để cho Tử Hà đẩy y đi ra ngoài.

Đợi y thấy hộ viện trong viện này lại vây quanh Tiểu Đồng động thủ, không khỏi tức giận đến sắc mặt xanh mét, quát: “Đều dừng tay!”

Tiểu Đồng thân thủ không tồi, vẫn chưa chịu thiệt, nhưng là đã trúng mấy quyền, trên mặt có mấy vết bầm.

Già La Diêu nhìn mấy vết bầm trên mặt hắn, tức giận đến hai tay khẽ run, tầm mắt lạnh lùng đảo qua vài tên hộ viện, quát: “Ai cho các ngươi đánh hắn?”

Những hộ vệ này cùng đại bộ phận tôi tớ cấp thấp trong nhà, đều là y muốn ở địa phương này, dù sao y không thể đưa tất cả người trong Vương phủ đến. Y tùy thân chỉ mang đến vài tên ám vệ, chỉ đang âm thầm bảo hộ an toàn của y, không ra ngoài sáng.

Hộ vệ này lần đầu tiên gặp lão gia nổi giận, không khỏi đều vô cùng hoảng sợ, không biết nên như thế nào trả lời. Vị trông cửa kia che đau nhức trên lưng, đem việc Tiểu Đồng xông vào đại môn thêm mắm thêm muối nói.

Nguyên lai hắn kiên trì không cho Tiểu Đồng vào cửa, Tiểu Đồng quýnh lên mới đẩy hắn một phen, ai ngờ lại đem người đánh ngã ra xa thật mạnh.

Phải biết rằng Tiểu Đồng này đã hơn một năm nay mỗi ngày đều giúp An đại hán làm nghề rèn, lại đi trên núi săn thú, khí lực rất lớn, lần này chẳng phân biệt được nặng nhẹ, lập tức chọc giận vị trông cửa kia. La to mà gọi hộ viện tới, chặn Tiểu Đồng muốn đánh hán. Lúc này mới dẫn đến việc này.

Tiểu Đồng vốn thấy Cao quản gia phụ giúp La lão gia đi ra, trong lòng như gặp được cứu tinh, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt La lão gia không tốt, vị trông cửa kia còn nói rất ngoa, không khỏi vội vàng xen mồm nói: “La lão gia, ta lỡ tay làm bị thương gia nhân của ngài, là ta không phải. Chính là đại tẩu của ta khó sanh, hiện tại tìm không thấy bà mẹ cùng đại phu, xin hãy để Trác tiên sinh ra tay cứu nàng a.”

Già La Diêu vừa nghe, vội hỏi: “Đại tẩu người muốn sinh? Khó sanh?”

“Đúng vậy. Xin hãy để Trác đại phu cứu mạng a.”

Già La Diêu không có hỏi rõ, lập tức nói: “Lập tức kêu Trác Lăng Phong theo hán đi An Gia cửa hàng.”

Có Già La Diêu lên tiếng, Tiểu Đồng thuận lợi mà vội vàng dẫn Trác Lăng Phong trở lại An Gia cửa hàng. Hán lại không biết sau khi hán đi, Già La Diêu ngăn ngừa nói mấy câu, liền đem số phận nửa đời của tên trông cửa cùng bọn hộ viện tham gia đánh hán nhẹ nhàng quyết định.

An đại tẩu vốn thân mình đã không tốt, cố tình thai vị lại không ngay ngắn, cái đầu đứa nhỏ còn lớn, lại là mới sinh lần đầu, vô cùng không thuận lợi. Nếu không có gặp được Trác Lăng Phong, khẳng định nguy hiểm.

Tiểu Đồng cùng An đại ca chân tay luống cuống sắc mặt tái nhợt thay nhau ở trong đại sảnh đi tới đi lui, còn vài lần suýt nữa đụng vào nhau. Mỗi khi nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng thét chói tai, thì An đại ca liền cả người run rẩy một chút, Tiểu Đồng cũng kinh sợ tay run lên.

Nhưng nghĩ đến cùng không phải lão bà của hán sinh đứa nhỏ, cho nên chậm rãi trấn định xuống, giằng co một đêm, hán cũng mệt mỏi, liền đặt mông ngồi vào ghế.

Bên cạnh có người giúp hán rót chén trà, nhẹ nhàng nói: “Không cần khẩn trương, có Trác Lăng Phong ở đây, đại tẩu người nhất định mẫu tử bình an.”

“Ân.”

Tiểu Đồng không yên lòng tiếp nhận trà, một hơi uống cạn, còn cảm thấy khát nước. Người nọ như biết tâm tư của hán, lại thay hán rót thêm một ly. Hán lần thứ hai uống cạn, tùy tay buông cái chén ngăn người.

Sau một lúc lâu, người bên cạnh lại nói: “Người trên mặt bị thương, ta giúp người bôi thuốc.”

“Cám ơn.”

Bên trong lại truyền đến tiếng kêu đau của An đại tẩu, Tiểu Đồng sợ tới mức trái tim run lên, vội vàng xoay người đối với người nọ, muốn mượn bôi thuốc dời đi lực chú ý.

Ai ngờ thấy rõ khuôn mặt người nọ, Tiểu Đồng cả kinh thiếu chút nữa đem nước trà vừa uống đều phun ra, thất thanh kêu lên: “Sao lại là người?”

55. Chương 59

Già La Diêu cầm bình dược trong tay, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

Tiểu Đồng lắp bắp nói: “La, La lão gia, ngài sao lại đến đây?”

“Có chút lo lắng, cho nên đến xem.”

Già La Diêu trả lời rất đơn giản, ánh mắt của y thực ôn hòa, thái độ thực chân thành.

Tiểu Đồng nhìn y, không biết sao, đột nhiên bình tĩnh trở lại, quay đầu lại nhìn đại ca còn đang ở trong sảnh đường khẩn trương đi tới đi lui, cũng không có đi nhắc nhở hán. Lúc này, hán không nghĩ lại làm cho An đại ca thật thà hiền lành gia tăng thêm lo lắng.

“La lão gia, không biết nói sao, cảm ơn ngài. Tôi...” Tiểu Đồng không biết nên nói cái gì.

Già La Diêu mỉm cười, nói: “Lại đây, ta trước giúp người bôi thuốc.”

“Nga.”

Tiểu Đồng thật tự nhiên lại gần.

Già La Diêu dừng một chút, nói: “Lại đây.”

Mở được bình ra, đem thuốc tốt nhất bôi lên vết bầm ở trên mặt hấn.

Tiểu Đồng cảm giác trên mặt mát lạnh, đã có chút không yên lòng. Hấn không dám nhìn thẳng Già La Diêu, ánh mắt nhìn nơi khác, bên tai lại nghe tiếng kêu của đại tẩu ở trong nhà, cái mũi lại ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người Già La Diêu.

Mùi hương kia cùng mùi hương trên người Mộng nhi rất giống nhau, chính là mùi sữa đặc trưng trên người trẻ nhỏ, hơn một chút hơi thở của nam nhân thành thực.

Loại này mùi hương làm cho hấn an tâm. Tiểu Đồng không hiểu tại sao lại có chút quen thuộc, tựa hồ cùng... Cùng Tiểu Duệ cảm giác giống nhau.

Nhớ tới Tiểu Duệ, Tiểu Đồng có chút thất thần.

Tiểu Duệ là một ca ca tốt. Cho tới bây giờ đều thế. Bảo vệ hấn, giáo dục hấn, cùng hấn học tập, cùng nhau uống rượu, cùng nhau chơi đùa... Là một người ca ca hoàn mỹ trong giấc mộng của mọi nam hài tử.

Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau. Tiểu Đồng thật sự không muốn xa rời hấn.

Hấn chưa bao giờ che dấu tình cảm yêu mến của mình đối với Duệ, điểm ấy còn từng Duệ hung hăng cười nhạo hấn.

Bất quá như thế thì làm sao? Hấn chính là thích ca ca, hấn chính là thương hấn, muốn độc chiếm hấn, muốn vĩnh viễn cùng hấn cùng một chỗ. Tuy rằng hấn biết đây là việc không có khả năng.

Tiểu Duệ hy vọng hấn lớn lên, hy vọng hấn vui vẻ, hy vọng hấn tự do. Hy vọng hấn có thể sớm một ngày độc lập, rời đi che chở của mình để đi tìm mảnh trời xanh của riêng mình. Cho nên hấn không thể để cho Duệ thất vọng.

Nhưng kỳ thật, ý tưởng giấu diếm, dơ bẩn, trơ trẽn này chưa bao giờ rời đi đầu óc của hấn. Khi hấn có một lần trộm đi đơn vị không quân tìm Tiểu Duệ muốn cho hấn một kinh hỉ, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hấn cùng một nam nhân anh tuấn trẻ tuổi cấp trung úy ở trong quán rượu không quân ôm hôn, từ nay về sau trước mắt Tiểu Đồng liền giống như mở ra một cánh cửa khác.

Hấn không có cảm thấy được ca ca của mình là một song tính luyến có gì không tốt. Trái lại, hấn hâm mộ trung úy kia, may mắn Tiểu Duệ là một song tính luyến. Như vậy làm cho hấn có cảm giác mình cũng có cơ hội.

Nhưng là nhiều năm ở chung cùng vài lần thử đều làm cho hấn hiểu được, Duệ chỉ coi hấn như đệ đệ.

Bất luận hấn cố gắng như thế nào đều thay đổi không được điểm này, tuy rằng bọn họ cũng không có quan hệ huyết thống chân chính.

Tiểu Đồng là một người thông minh. Hấn vẫn thực thông minh, cho nên hấn khéo léo che dấu tấm lòng của mình. Nếu Duệ chỉ hy vọng hấn là đệ đệ, như vậy hấn chính là đệ đệ đi. Thân tình, dù sao vẫn vượt lên tình yêu.

Chính là việc thỉnh linh xảy ra ngoài ý muốn cùng tử vong kia, làm cho Tiểu Đồng có một chút hối hận.

Hấn thật sự nên dừng cảm thông báo một lần trong sinh mệnh có hạn của mình. Cho dù thất bại, cũng sẽ không giống như bây giờ thống khổ cùng hối hận. Nếu Tiểu Duệ mang theo tình cảm của mình đối với hấn rời đi thế giới, như vậy hấn sẽ cảm thấy tình yêu của mình không có biến mất, nó còn đang lấy một hình thức nào đó để tiếp tục. Nhưng hiện tại, hấn ngay cả cơ hội bày tỏ cũng không có. Hấn chỉ có thể vĩnh viễn là đệ đệ của Duệ.

Tiểu Đồng như thế miên man suy nghĩ, ngay cả tiếng động trong phòng đều xem nhẹ.

Già La Diêu nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ hoảng hốt của hần, trong lòng đột nhiên lạnh.

Tiểu Đồng đơn giản như vậy, Già La Diêu lại hiểu biết hần như vậy, cho nên có thể dễ dàng nhìn ra hần suy nghĩ cái gì.

Hần suy nghĩ về một người. Một người chính mình có thể cũng không biết, cũng không hiểu. Người kia có thể làm cho Tiểu Đồng biểu lộ vẻ mặt nhớ nhung cùng say đắm, vẻ mặt này hung hăng đánh đau trái tim của Già La Diêu.

Là ai? Người kia là ai? Ta muốn giết hần!

Đáy lòng Già La Diêu dâng lên sát ý mãnh liệt cùng ghen tị. Mắt của y hiện ra một tia sắc bén. Nếu lúc này có người nhìn thấy vẻ mặt của y, sẽ bị làm cho khiếp sợ, tâm tình hoảng hốt mà sợ hãi hướng y quỳ xuống.

Nhưng lúc này nơi này không có người khác. An đại hần sớm bị tiếng kêu thê thảm của lão bà cùng từng chậu từng chậu máu loãng mẹ Tiểu Du mang ra thay làm cho sợ cháng váng. Mà Tiểu Đồng, còn trầm ngâm trong thế giới của mình.

Bất quá có lẽ là sát ý của Già La Diêu quá rõ ràng, Tiểu Đồng lại cảm giác được. Hần có chút kinh ngạc vì bầu không khí kỳ lạ ở chung quanh làm cho bình tĩnh, quay đầu lại nhìn phía Già La Diêu, đã thấy y cúi đầu, che lại vẻ mặt cùng tâm tình, lấy tay chỉnh đốn thứ gì đó.

Tiểu Đồng kỳ quái sờ sờ cổ, trong lòng cân nhắc một trận cảm giác lạnh đột nhiên vừa rồi là làm sao? Chẳng lẽ cảm lạnh?

Bỗng nhiên trước mắt chợt lóe sáng, chiếc nhẫn màu vàng ở tay trái ngón áp út của Già La Diêu có thể thấy được rõ ràng.

Tiểu Đồng sửng sốt một lát, thật sâu nhìn Già La Diêu liếc mắt một cái.

Sinh sản ở buồng trong vẫn còn tiếp tục, mắt thấy ngày đã sáng, Tiểu Đồng lại bắt đầu bất an, lẩm bẩm nói: “Sinh đứa nhỏ sao lâu như vậy a?”

Già La Diêu nghe vậy nói: “Lần đầu mang thai đều như vậy. Mới vừa chỉ một đêm, còn không tính lâu.”

Tiểu Đồng trắng mặt: “Một đêm còn không lâu?”

Già La Diêu thần nhiên nói: “Khi sinh Mộng nhi, giăng co suốt hai ngày hai đêm.”

“Hai, hai ngày hai đêm? Vậy, vậy tôn phu nhân không có việc gì chứ?”

Tiểu Đồng lớn lên ở xã hội có mức độ phát triển cao, hoàn toàn không thể hiểu được sinh đứa nhỏ cứ nhiên phải mất hai ngày hai đêm? Hơn nữa là ở thế giới cổ đại như bây giờ, chẳng phải là thực vất vả?

Già La Diêu nhìn hần một cái, bình thần nói: “Ta không có phu nhân.”

Tiểu Đồng sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới quả thật không có nghe mọi người nói tới thê tử của La lão gia.

Chẳng lẽ khó sanh đã chết? Hay vẫn là có ẩn tình khác?

Tiểu Đồng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Già La Diêu, lại bất động thanh sắc liếc mắt một cái chiếc nhẫn trên tay y, không hề hỏi nhiều.

Trời sáng, Cao quản gia La phủ mang theo đồ ăn sáng tiến vào, ở trong sảnh đường dọn xong, mời Tiểu Đồng cùng An đại hần cùng nhau ăn chút. Thế nhưng bọn hần làm sao nuốt trôi a.

Tiểu Đồng lúc này mới phát hiện Già La Diêu lại bồi bọn họ một đêm, không khỏi vô cùng băn khoăn, nói: “La lão gia, không bằng ngài đi về trước đi. Tôi xem ra đại tẩu còn muốn qua một thời gian ngắn mới sinh.”

Già La Diêu lắc lắc đầu, cúi đầu dùng bữa không nói.

An đại hán mắt hôn mắt vĩa, thế nhưng đến bây giờ còn không có phát hiện La lão gia ngồi ở đối diện mình, vô tri vô giác bị Tiểu Đồng nhét hai cái bánh bao vào tay, ánh mắt còn nhìn chăm chăm cửa phòng trong buồng.

“A ——”

Bỗng nhiên trong buồng truyền đến một tiếng la, Tiểu Đồng thiếu chút nữa bị bánh bao làm cho nghẹn.

“ Oa... Oa oa...”

Sau là tiếng khóc của trẻ con rõ to, làm phần chấn tâm tình của mọi người.

Mẹ Tiểu Du hưng phấn mà chạy đến chúc mừng: “Sinh a. Là một tiểu tử. Mẫu bình an a.”

An đại hán mừng rỡ, định xông vào, lại bị mẹ Tiểu Du ngăn lại nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, chờ thu dọn xong người hãy đi vào. Chờ một chút.” Nói xong lại xoay người vào phòng.

“Chúc mừng đại ca!”

Tiểu Đồng cũng trở nên hưng phấn, cùng An đại hán canh giữ ở cửa trông mong.

Cuối cùng sau thời gian một nén nhang, mẹ Tiểu Du ôm cái tã lót nho nhỏ đi ra. Hai người lập tức đi lại xem.

Già La Diêu lẳng lẳng ngồi ở một bên, nhìn T bộ dáng hưng phấn vui sướng của iểu Đồng, cảm thấy bỗng nhiên có chút khó chịu.

Chính là đứa nhỏ của người ngoài, hẳn liền yêu thích phi thường như thế, nếu là mình sinh Mộng nhi khi đó hẳn ở, không biết nên như thế nào cao hứng phần chấn.

Già La Diêu trong lòng đau xót, nghĩ đến Đồng đã quên hẳn đã từng chờ đợi Mộng nhi sinh ra nhiều thế nào.

Khi đó bộ dáng hẳn vượt bụng của mình hưng phấn mà cùng thai nhi nói chuyện vẫn đang rõ ràng ở trước mắt, phát bình an hẳn tặng mình vẫn đeo ở trước ngực, cái nhẫn tượng trưng cho tình yêu cũng vẫn như cũ mang ở trên tay mình, thế nhưng hết thảy đã không phải là cùng một người.

“Chúc mừng các hạ có quý tử.”

Già La Diêu ý bảo Tử Hà đẩy y tiến lên, hướng An đại hán chúc mừng.

An đại hán lúc này mới tỉnh ngộ La lão gia vậy mà lại đại giá quang lâm nhà mình, luôn luôn trông coi tại nhà mình, vừa rồi không chỉ có cùng nhau ăn đồ ăn sáng, bây giờ còn xưng mình là “Các hạ”, người đầu tiên chúc mừng mình, không khỏi lại kích động và cảm kích.

Lấp bắp nói: “Đa tạ, đa tạ! La, La lão gia, ngài muốn ôm đứa nhỏ một lát hay không?”

Già La Diêu sững sốt một chút, lập tức cao hứng nói: “Tốt”. Nói xong đưa tay, thật cẩn thận tiếp nhận đứa nhỏ từ trong tay An đại hán.

Y ôm có thể so với An đại hán tốt hơn nhiều. Đứa nhỏ vững vàng nằm ở trong lòng ngực của y, còn oa oa khóc lớn. Tiếng khóc rõ to cùng tiếng khóc nhỏ bé yếu ớt như mèo kêu của Mộng nhi khi mới sinh ra hoàn toàn khác nhau.

An đại hán đem đứa nhỏ đi ra ngoài, trong lòng vừa lo lắng vừa thở phào nhẹ nhõm. Nhắc tới đứa nhỏ thật sự quá nhỏ rất yếu, hẳn ôm đều phát run.

Già La Diêu thấy đứa nhỏ này mặc dù mới sinh ra, nhưng khỏe mạnh khẩu khỉnh, rất là cường tráng, không khỏi vô cùng vui mừng, nói: “Đứa nhỏ đã nghĩ ra tên là gì chưa?”

An đại hán cùng Tiểu Đồng đồng thời sững sốt, thẹn thùng nói: “Không. Yêm là một thô nhân, không biết đặt tên.”

Tiểu Đồng bỗng nhiên linh quang chợt lóe, cười nói: “Đại ca, vừa lúc La lão gia ở trong này, không bằng thỉnh La lão gia đặt đi.”

Già La Diêu sững sốt. An đại hán đã vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Được! Được! Lần này ít nhiều La lão gia cũng có hỗ trợ, thỉnh La lão gia cho đứa nhỏ một cái tên đi.”

Già La Diêu chần chờ nói: “Điều này không tốt lắm...”

An đại hán vội hỏi: “La lão gia ngài là người có thân phận có tri thức, có thể cho đứa nhỏ của yêm một cái tên là phúc phần của nó. Hơn nữa ngài cùng Trác đại phu là ân nhân của nhà yêm, yêm cảm kích các ngài còn không kịp nữa... Yêm, yêm sẽ không nói. Yêm cũng sẽ không đặt tên tự, phiền toái ngài. Phiền toái ngài.”

Hắn nói thật lộn xộn, nhưng lại vô cùng chân thật.

Già La Diêu nhìn Tiểu Đồng, thấy hắn cũng đang chờ mong nhìn mình, liền gật đầu mỉm cười nói: “Được. Vậy La mỗ sẽ không khách khí.”

Thế là An Gia tiểu tử liền có một cái tên thật văn nhã —— An Tri Ân.

Tiểu Đồng nghĩ đến Già La Diêu cho đứa nhỏ cái tên này, là ý nói mình cùng đại ca phải biết báo đáp ân huệ linh tinh, lại hoàn toàn không biết Già La Diêu là bởi vì cảm động và nhớ nhung năm đó An đại hán cứu Tiểu Đồng dưới dòng sông lạnh như băng lên, có ngụ ý khác.

56. Chương 60

Lần này An đại tẩu và đứa nhỏ được bình an, ít nhiều là nhờ La lão gia phái Trác Lăng Phong, bằng không khó sanh như thế, tất nhiên đỡ nhiều lành ít.

Đảo mắt đến đầy tháng của đứa nhỏ, An đại hán mời láng giềng, tổ chức tiệc rượu đầy tháng, còn có hình có dạng tặng thiệp mời cho La lão gia.

Đưa thiệp mời tự nhiên là Tiểu Đồng.

Khi hắn gõ cửa chính của La gia, thì thấy người coi việc mở cửa đã đổi người khác. Hơn nữa người này mới nhìn thấy mình lại lễ độ cung kính, một đường dẫn hắn vào đại sảnh.

Nha hoàn cung kính đem trà lên, bọn hạ nhân đều đối với hắn thực khách khí.

Cao quản gia tiến vào, mỉm cười cùng hắn chào hỏi, nói: “Trác đại phu đang ở hậu viện bắt mạch cho lão gia cùng tiểu thư, lát nữa mới có thể đi ra, xin công tử đợi một lát.”

Tiểu Đồng vội hỏi: “Cao quản gia khách khí rồi, gọi ta là A Đồng là được rồi.”

Cao quản gia nhìn thoáng qua, mỉm cười nói: “Lẽ không thể thiếu. Vẫn là kêu công tử mới tốt.”

Tiểu Đồng có chút không hiểu ra sao, chợt nhớ tới lời nói mới rồi của hắn, nhân thiết nói: “La lão gia cùng Mộng nhi tiểu thư xảy ra chuyện gì? Chính là thân thể không khỏe sao? Vì sao phải để Trác đại phu bắt mạch?”

“Lão gia thật không bị cái gì, chính là theo thói quen đi bắt mạch. Bất quá tiểu thư gần đây có chút nặng nóng không khỏe, Trác đại phu phải nhìn kỹ.”

Tiểu Đồng nhớ tới tiểu cô nương khả ái kia, trong lòng đột nhiên có chút đau.

“Bệnh có nghiêm trọng không? Có nặng lắm không? Khó chịu lắm không?”

Tử Hà thấy hắn lo lắng như thế, thầm nghĩ không hổ là phụ tử liền tâm, lại có thể yêu thương như thế. Nhân tiện nói: “Người không cần lo lắng, Trác đại phu đang bắt mạch, hắn là không có trở ngại.”

Tiểu Đồng vẫn cảm thấy lo lắng. Vừa lúc có một gã sai vặt tiến vào, nói lão gia thỉnh hắn đi thư phòng.

Tử Hà tự mình Tiểu Đồng đến cửa thư phòng, nhìn nhìn hắn, muốn nói lại thôi. Tiểu Đồng lại không có chú ý, nói lời cảm tạ với hắn liền gõ cửa đi vào.

Già La Diêu một mình lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa sổ, đang nhìn hành lang dài vừa rồi bọn họ đi tới. Y hơi hơi nghiêng đầu, cái cổ tao nhã và nhỏ bé, tóc mai bạc trắng cũng thấy vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Tiểu Đồng nổi lên một cảm giác kỳ lạ.

Hắn cảm thấy La lão gia thật sự là một người rất quái lạ. Rõ ràng chỉ có ba mươi tuổi, dung mạo còn rất trẻ, nhưng lại có tóc bạc. Rõ ràng là một người cao quý khoan thai, nhưng lại ở ẩn, ít nói.

Thông qua lui tới đã nhiều ngày, vị này La lão gia bất luận cách nói năng, học thức hay là tính tình, rõ ràng cũng không phải cái trần nhỏ này có thể dung nạp được. Tiểu Đồng nhìn ra được thân phận của y nhất định rất cao, có lẽ là đại quan ở kinh thành, hoặc quý tộc thế gia.

Nhưng vì sao tới nơi này?

Tiểu Đồng đem thiệp mời đầy tháng của tiểu Tri Ân đưa lên, Già La Diêu khách khí hai câu, chuyển động xe lăn, đem thiệp mời để trên bàn.

Tiểu Đồng nói: “Ta vừa rồi nghe nói Mộng nhi tiểu thư bị bệnh, không biết hiện tại tình hình như thế nào?”

Già La Diêu thấp giọng nói: “Mộng nhi từ nhỏ thân thể không tốt, lần này chỉ sợ...”

Sắc mặt Tiểu Đồng trắng nhợt, tiến lên hai bước vội la lên: “Vừa rồi Cao quản gia không phải nói không có trở ngại sao? Chẳng lẽ bệnh thật sự nghiêm trọng?”

Hai hàng lông mày của Già La Diêu nhíu lại, khe khẽ thở dài, vẻ mặt u buồn trầm lặng.

Tiểu Đồng càng thêm khủng hoảng: “Rốt cuộc là bệnh gì? Hai ngày trước không phải vẫn còn tốt sao? Mộng nhi, Mộng nhi... Ta có thể đi thăm nàng hay không?”

Già La Diêu miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Cũng không phải bệnh nặng gì, hảo hảo chăm sóc sẽ không sao. Đúng rồi, tiểu Tri Ân bây giờ không phải lại mập ra chứ?”

Tiểu Đồng thấy y rõ ràng nói sang chuyện khác như thế, lo lắng tình huống của Mộng nhi, hận không thể lập tức bay đến chỗ của Mộng nhi để thăm nàng. Thấy La lão gia hỏi tình huống của Tri Ân, trả lời rất không yên lòng.

Già La Diêu như thế nào không nhìn ra hắn đứng ngồi không yên? Lại cố ý mỗi lần hắn hỏi Mộng nhi liền nói sang chuyện khác, khiến cho Tiểu Đồng càng thêm vô đầu bết tai.

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, bỗng nhiên Cao quản gia tiến vào nói với Già La Diêu: “Lão gia, Trác đại phu thỉnh ngài qua một chút.”

Thần sắc hắn có chút kinh hoảng bất an, Tiểu Đồng nhìn thấy mà căng thẳng trong lòng.

Già La Diêu bình tĩnh tâm tình, nói với Tiểu Đồng: “Người ở trong này ngồi một lát, ta đi một chút sẽ trở lại.” Nói xong bảo Cao quản gia phụ giúp y đi ra ngoài.

Tiểu Đồng cũng muốn đi theo, nhưng thấy La lão gia lên tiếng, đành phải ở trong thư phòng thành thật chờ, trong lòng lại lo lắng có phải Mộng nhi xảy ra chuyện gì hay không.

Hắn càng nghĩ càng bất an, ở trong thư phòng đi qua đi lại. Vì để phân tán tâm tình, liền lấy tay tùy tiện rút ra quyển sách ở giá sách xem.

Chính là hắn làm gì có tâm trạng để xem? Lật vài tờ cảm thấy không có ý nghĩa, lại để trở về, rồi mới chọn quyển khác.

Hắn không chút để ý lật như thế, bỗng nhiên thấy một cuốn sách, trong lòng vừa động, rút ra.

Quyển sách kia rất mỏng, cũng có chút cũ, mặt trên có dấu ấn của hoàng gia, là một loại sách không được phát hành bên ngoài. Tên là “Sổ Tay Quân Sự Huấn Luyện Cùng Diễn Tập”

Đầu óc Tiểu Đồng mê muội một chút, lấy lại bình tĩnh, mở ra vừa thấy, bất luận ngôn ngữ hay là phong cách, cùng với lý luận quân sự hóa tiên tiến, đều hoàn toàn giống hiểu biết của hắn ở kiếp trước.

Hắn vội vàng lật lại xem tác giả, lại bị kinh sợ.

Nơi đó có vài chữ thật to — Không Lam Tiên Sinh, Tiểu Duệ.

Tiểu Duệ! Tiểu Duệ! Tiểu Duệ!

Không Lam Tiên Sinh... Không lam, lam không, bầu trời màu lam...

Là Duệ! Nhất định là Duệ! Nhất định là Duệ từng ở không quân, thích ở trời xanh bay lượn!

Tiểu Đồng cơ hồ đứng không vững, vịn giá sách, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Duệ ở trong này! Duệ quả nhiên ở trong này!

Ta muốn đi tìm hần! Ta muốn đi tìm hần!

Trái tim Tiểu Đồng đập thình thịch không ngừng, trải qua hơn nửa ngày, mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Mặt trên quyển sách có dấu ấn của hoàng gia phi thường rõ ràng, cái này ý nghĩa đây là sách phát hành bên trong hoàng thất Đại Tề, chỉ có người chức cao mới có tư cách có được cùng mua mà thôi, tuyệt không lưu lạc đến dân gian. Vậy La lão gia tại sao lại có quyển sách này? Tiểu Duệ lại là loại thân phận nào?

Hần có rất nhiều nghi vấn, lại biết trước mắt hần đang ở trần nhỏ xa xôi, muốn tìm hiểu bí ẩn này, chỉ có thể dựa vào một người —— La lão gia.

Hần tỉnh táo lại, vừa cẩn thận xem xét giá sách của La lão gia, phát hiện trừ bỏ quyển sách này, còn có mấy quyển sách quý có dấu hiệu hoàng gia khác, nhưng không có tên của Tiểu Duệ.

Không nóng nảy! Không nóng nảy! Nếu đã có manh mối, như vậy chung quy cứ chậm rãi vạch trần đáp án.

Tiểu Đồng cố gắng trấn định mình.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng xe lăn, Tiểu Đồng biết là Già La Diêu đã trở lại, vội vàng đem sách trả về chỗ cũ.

“Ngại quá, để cho người đợi lâu.”

Sắc mặt Già La Diêu có chút mệt mỏi, cả mặt mày đều là cương chế tức giận.

Tiểu Đồng trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi: “La lão gia, Mong nhi không có việc gì chứ?”

Già La Diêu nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: “Trác đại phu nói nàng có chút khí hậu không hợp, còn phải hảo hảo điều dưỡng.”

Tiểu Đồng nghe y nói như thế, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nói: “La lão gia, nghe nói cả nhà ngài là từ kinh thành tới phải không?”

Già La Diêu gật gù đầu: “Đúng vậy. Chúng ta vốn ngụ ở ở kinh thành, nhưng sau trở về nhà cũ ở phía tây. Chỉ có điều khí hậu ở đó Mong nhi không quá thích ứng, liền nghe Trác đại phu đề nghị, chọn Thanh Tuyền trấn non xanh nước biếc làm nơi để tĩnh dưỡng.”

Kỳ thật lời này của y có chút miễn cưỡng, Thanh Tuyền trấn tuy rằng non xanh nước biếc, lại không sánh bằng GiangNamđất lành. Nếu phải tĩnh dưỡng, có khi là một địa phương rất tốt.

Tiểu Đồng lúc này lại không thêm để ý, chỉ thân thiết nói: “Một khi đã như vậy, La lão gia vì sao không thử trở lại kinh thành?”

Già La Diêu nghe vậy hơi hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn Tiểu Đồng liếc mắt một cái. Bất quá hần thái độ làm người hết sức lão luyện, tuy rằng trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng bất động thanh sắc nói: “Ta đã từ quan về quê, kinh thành tự nhiên không nghĩ lại trở về.”

“La lão gia tuổi còn trẻ, như thế nào liền từ quan về quê?”

“Ha hã, phương diện này tự có duyên cớ, không đề cập tới nữa.” Tiểu Đồng tuy rằng che dấu rất khéo, nhưng Già La Diêu hiểu biết quá sâu sắc hần lập tức nhận ra hần có ý khác, cách nói hàm hồ.

Tiểu Đồng nghe vậy, trầm ngâm một lát nói: “La lão gia, Tiểu mỗi kỳ thật ngày gần đây có chút tính toán, muốn đi kinh thành một chuyến. Không biết La lão gia đối với tình hình kinh thành có quen thuộc không? Có thể chỉ điểm cho Tiểu mỗi một phần?”

Già La Diêu cả kinh, nói: “Người sao lại đột nhiên muốn đi kinh thành?”

“Kỳ thật cũng không phải đột nhiên... Tôi còn trẻ, luôn muốn đi ra ngoài một lần, chẳng qua vẫn không có cơ hội thích hợp thôi.”

Tiểu Đồng không trực tiếp hỏi về quyển sách kia cùng chuyện Tiểu Duệ, bởi vậy mới hạ quyết tâm nhất định phải đi kinh thành một chuyến, vô luận như thế nào cũng muốn làm cho rõ chuyện của Tiểu Duệ.

Già La Diêu trầm tư một lát, nói: “Chuyện kinh thành ta đều quen thuộc, người nếu thực hạ quyết tâm đi, lại đến cùng ta nói một tiếng. Giúp người chỉ điểm một phần tự nhiên cũng không thành vấn đề, ta nói không rõ có một số việc còn muốn xin người hỗ trợ.” Y nói lời này trước sau đều chứa lại đường lui, làm cho Tiểu Đồng vô luận có đi hay là không, đều cần đến gặp y một lần.

Tiểu Đồng vẫn chưa nghĩ nhiều, liền đồng ý.

Ngày đó hán trở về An Gia cửa hàng, đợi đầy tháng của An Tri Ân qua, liền đem quyết định của mình nói cùng An đại hán.

An đại hán cùng song nhân nhà hán khi nghe nói hán muốn đi kinh thành, đều chấn động. Nhưng thấy hán chủ ý đã định, cũng chỉ thuận theo ý hán.

Tiểu Đồng đã ở đây hơn một năm cũng tích góp được chút ít, nhưng nhiều đây chi phí đi đường còn chưa đủ. An đại hán vay mượn khắp nơi, lại cho hán chút bạc. Nhưng Tiểu Đồng như thế nào có thể nhận tiền của hán, chết sống không cần. Hai người giằng co, chuyện tình đi kinh thành lại chậm trễ xuống.

Ngày hôm đó La phủ đột nhiên sai một gã sai vặt đến, nói La lão gia muốn gặp hán.

Tiểu Đồng đi vào La phủ, Già La Diêu thấy hán, mỉm cười nói: “A Đồng, ta tháng sau chuẩn bị mang Mộng nhi quay về kinh thành, chính là phương diện hộ vệ không đủ người, người nguyện ý hộ tống ta cùng tiểu nữ một đoạn đường chứ?”

Từ sau ngày ấy An đại tẩu sinh đẻ, Già La Diêu liền theo Trác Lăng Phong cùng nhau gọi hán “A Đồng”.

Tiểu Đồng vừa mừng vừa sợ, chần chờ nói: “La lão gia, ngài lần trước không phải nói kinh thành không nghĩ trở về sao?”

Già La Diêu thở dài: “Kỳ thật ta ở kinh thành còn có rất nhiều sản nghiệp, trước đó vài ngày chưởng quầy có thư, mời ta trở về chủ trì một chút. Chính là Mộng nhi yếu đuối, ta lại hành động bất tiện, liền không nghĩ trở về. Chính là gần đây thân thể Mộng nhi không tốt, Trác đại phu nói sợ vẫn không thích ứng khí hậu nơi này, bởi vậy quyết định quay về kinh thành. Mộng nhi sinh ra ở nơi nào, thích ứng khí hậu nơi đó, lại nói kinh thành được liệu cũng nhiều, thuận tiện cho nàng chữa bệnh.”

Tiểu Đồng vui vẻ nói: “Như thế tốt lắm, thân thể Mộng nhi là quan trọng a.”

Già La Diêu thở dài nói: “Đúng vậy a, ta chỉ có một đứa con gái, tất cả đều vì nàng. Chính là từ nơi này đến kinh thành đường xá xa xôi, trước đó vài ngày trong nhà hộ viện bởi vì vi phạm một chút chuyện, đều bị ta đuổi đi, lần này quay về kinh thành người không đủ. A Đồng, người nếu nguyện ý, tiện lợi giúp ta chiếu cố, về chuyện trả thù lao ta liền ấn theo lương tháng phủ ta được không?”

Tiểu Đồng làm sao còn có thể không đáp ứng, vội vàng nói đồng ý.

Già La Diêu nhìn bộ dáng mừng rỡ của hán, không khỏi cũng mỉm cười.

57. Chương 61

Tiểu Đồng ra La phủ, về nhà sau lại tinh tế suy nghĩ, liền mơ hồ cảm thấy được việc này có điểm cổ quái.

Sao La lão gia đột nhiên muốn trở về kinh? Chẳng lẽ thật là vì Mộng nhi? Hơn nữa nói để cho hán làm hộ viện, nghĩ thế nào cũng cảm thấy La lão gia sợ mình từ chối mới tìm cớ này. Đây không những danh chính ngôn thuận đưa mình vào kinh, còn chú ý đến tự tôn của mình, sẽ không để cho hán cảm thấy được chiếm tiện nghi.

La lão gia này rõ ràng là đem ban ơn làm thành chịu ơn, đây là vì sao? Còn có âm mưu khác hay không?

Chính là hẳn thật sự nghĩ không rõ mình có cái gì đáng giá để một nhân vật như La lão gia thèm muốn.

Tiểu Đồng nhú nhú mày. Bất quá hẳn thật sự không có lựa chọn nào khác, La lão gia cho hẳn một cơ hội đúng là hẳn cần nhất, hẳn không có biện pháp cự tuyệt. Hơn nữa... Chính hẳn có thể theo bản năng trốn tránh, bởi vì ấn tượng của hẳn đối với La lão gia thật sự quá tốt, từ một chỗ nào đó sâu trong đáy lòng của mình không muốn thừa nhận, tình tố nói không rõ tác quái, cho nên vấn đề này, đều bị cố ý xem nhẹ.

Kỳ thật Tiểu Đồng nhiều ít có chút dự cảm, La lão gia này có lẽ quen mình của trước kia. Bởi vậy nghĩ lúc đi kinh thành, nếu như có thể thuận tiện cởi bỏ câu đố này, cũng là tốt.

Tiểu Đồng tiến vào xe ngựa, thấy Già La Diêu nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp, thân thể nho nhỏ của Mộng nhi nằm trên người y, trong tay ôm một búp bê con thỏ đang đùa, thấy hẳn tiến vào, liền vươn tay gọi: “Thức thức, ôm...”

Tiếng gọi mềm mại này làm cho Tiểu Đồng tâm can đều say mê, chạy nhanh qua bế tiểu công chúa vào lòng.

“Thức thức, sợ a.”

“Không sợ không sợ. Thức thức ôm sẽ không lung lay.”

Lúc này bọn họ đang ở trên mã xa đi hướng kinh thành. Chiếc xe ngựa này vô cùng rộng rãi thoải mái, Già La Diêu nằm dài ở trên tháp cũng không thành vấn đề. Bà vú cùng Cao quản gia ngồi ở một bên hầu hạ, thêm một Tiểu Đồng cũng không có vẻ chật chội.

Tiểu Đồng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng nhi vẫn gầy yếu, hết sức đau lòng, liền tận tâm dỗ nàng vui vẻ.

Hẳn nhớ tới trước khi đi có nhìn thấy Mộng nhi, quả nhiên là bộ dáng sinh bệnh, mùa hè còn bị bà vú bọc kín mít rồi ôm vào trong ngực. Vốn các nàng phải ngồi sau xe ngựa, nhưng Mộng nhi khóc la kêu phụ thân. Già La Diêu đã lên xe ngựa, cuối cùng dịch không lại tiếng khóc của nữ nhi, liền cho bà vú ôm đứa nhỏ lên.

Bất quá thân thể của chính y cũng không khỏe, xe lại chạy rất vất vả, chăm sóc nữ nhi khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, liền làm cho người ta đem Tiểu Đồng cũng kêu đi lên.

Kỳ thật mục đích chủ yếu của y, vẫn là lợi dụng nữ nhân đến thân cận Tiểu Đồng.

Y không chút để ý nhìn Tử Hà liếc mắt một cái, Tử Hà lập tức nói: “Lão gia, ta đi ra xem. Phía trước không ai trông coi cũng không được.”

Già La Diêu đồng ý.

Tử Hà hướng bà vú nói: “Bà vú, buổi trưa sắp đến, nên chuẩn bị cơm trưa cho tiểu thư.”

Bà vú nói: “Đúng vậy a, cũng sắp đến rồi. Lão gia, ta đây đi ra phía sau của xe, có việc ngài gọi ta.”

Mộng nhi đã một tuổi rưỡi, không chỉ ăn nguyên sữa của bà vú, mà còn phải trộn một ít hoa quả cùng cháo các loại để ăn. Điều này đều có sách dạy nấu ăn chuyên môn, bà vú luôn ở phía sau cùng gia quyền trên mã xa chuẩn bị.

Xe ngựa dừng lại, chờ hai người xuống xe xong lại tiếp tục đi trước.

Mộng nhi quần quít lấy Tiểu Đồng kể chuyện xưa cho nàng nghe, Già La Diêu dựa trên tháp cười tủm tỉm nhìn.

Tiểu Đồng cảm thấy được có chút xấu hổ. Hẳn không nhớ lắm chuyện xưa, nhưng mới trước đây Tiểu Duệ kể cho hẳn nghe không ít, cho nên nhiều ít còn có thể ứng phó. Nhưng Già La Diêu lại ngồi ở một bên nhìn như vậy, hẳn kể rất không được tự nhiên, chuyện xưa kể lấp bắp.

Chuyện xưa còn không kể được một nửa, Mộng nhi liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đầu nhỏ cúi xuống dưới.

Già La Diêu cười nói: “Đem nàng ôm lại đây đi. Để bên cạnh ta.”

Tiểu Đồng thật cẩn thận ôm Mộng nhi đi qua.

Cầm giác được ôm ấp quen thuộc, Mộng nhi lập tức không khách khí đem đầu chui vào trong lòng ngực của Già La Diêu, tay nhỏ bé còn cầm lấy vạt áo của y, mím cái miệng nhỏ nhắn cọ cọ.

“Đứa nhỏ này.”

Già La Diêu mỉm cười kéo tấm thảm mỏng, để đắp cho nữ nhi.

Tiểu Đồng muốn lui về chỗ ngồi của mình, lại phát hiện ống tay áo bị Mộng nhi cầm lấy, liền xoay người chuẩn bị chậm rãi rút ra. Ai ngờ lúc này xe ngựa đột nhiên kịch liệt xóc nảy một cái, hấn đứng không vững, nhất thời ngã về phía trước.

“Ngô ——”

Hai người đồng thời hừ nhẹ một tiếng, đồng loạt sững sốt.

Nguyên lai Già La Diêu nằm ở nơi đó, trong lòng ngực còn có tiểu Mộng nhi, Tiểu Đồng lần này nếu ngã nhào về phía trước, tất dè lên hai người, cho nên cuống quýt đưa tay chống lên vách tường xe phía sau Già La Diêu. Chính là vừa rồi một chút xóc nảy mạnh kia, hấn mặc dù cực lực đỡ lấy không có ngã vào trên người Già La Diêu, nhưng thân mình bị té xuống phía dưới, vừa lúc cụng vào đầu Già La Diêu đang ngẩng đầu nhìn. Hơn nữa rất không khéo, hai người lại vô cùng đen đủi môi đối môi, dán vào thật chặt.

Tiểu Đồng vẫn nửa ngã vào trên người Già La Diêu, sững sờ nhìn y.

Già La Diêu không kịp phản ứng, vẫn là tư thế che chở nữ nhi, cùng Tiểu Đồng đối diện trên người.

Hai người cự ly quá gần, ngay cả hô hấp của nhau đều có thể nghe được rõ ràng.

Tiểu Đồng trước hết kịp phản ứng, xấu hổ muốn đứng lên, ai ngờ cuống quýt làm tay trượt xuống, không có chống đỡ, lại muốn ngã xuống.

Lần này Già La Diêu vươn tay, chặt chẽ đỡ hấn.

Tiểu Đồng cảm kích nhìn y, lại nhảy cảm cảm giác được ngón tay của y tựa hồ run nhẹ.

“La lão gia, xin lỗi, không đứng vững.”

“... Không có việc gì.” Già La Diêu quay đầu đi, thấp giọng nói: “Người mau đứng lên đi.”

Tiểu Đồng ngẩn người. Theo chiều này nhìn lại, có thể rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng đẹp đẽ của Già La Diêu, lông mi run rẩy, mũi thẳng tắp, cùng đôi môi mỏng mềm mại lại thoáng tái nhợt.

Hơi thở trên người Già La Diêu chậm chậm lây nhiễm, làm cho Tiểu Đồng có một chút mê mang cùng... Tâm động. Hấn lại theo bản năng vươn tay, chạm vào đôi môi làm cho hấn có chút quen thuộc lại có chút đau lòng kia.

Già La Diêu chấn kinh quay đầu trở lại nhìn hấn, mặt đột nhiên đỏ lên.

Tiểu Đồng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, chưa kịp thu tay lại, cửa xe đột nhiên bị người đẩy ra, Tử Hà đi vào nói: “Lão gia, vừa rồi xe ngựa bị vấp một chút, ngài không... sao chứ...”

Hai chữ phía sau coi như bị nặn ra. Hiển nhiên Tử Hà bị tư thế ái muội của hai người làm cho kinh sợ.

Tiểu Đồng nhất thời lúng túng. Hấn đang bối rối muốn đứng lên, ai ngờ lời nói thứ hai của Tử Hà làm cho hấn thiếu chút nữa cả kinh lại ngã trở về.

“Các người đừng vội! Các người đừng vội! Ta không quấy rầy.” Tử Hà nói xong lập tức khép cửa xe lại, càng khiến cho bên trong giống như có chuyện gì xảy ra không muốn cho người ta thấy.

Tiểu Đồng trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ học máu.

Đây là ý tứ gì a? Càng nói lại càng không rõ.

Già La Diêu cũng xấu hổ lúng túng vô cùng, đẩy hấn, thấp giọng nói: “Mau đứng lên đi.”

Tiểu Đồng vội vàng đứng lên, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, hai tay nắm lại, nhìn không chớp mắt.

Già La Diêu ho nhẹ một tiếng, nói: “Người không sao chứ?”

“Không, không có việc gì.” Tiểu Đồng không dám nhìn y, lúng ta lúng túng nói: “Ngài không có việc gì chứ? Vừa rồi là ta không cẩn thận, có hay không đề, cái đó, đụng vào ngài chứ?”

Già La Diêu không đành lòng thấy dáng vẻ hẩn xấu hổ như thế, ra vẻ thoải mái mà nói: “Không có cái gì. May mắn người giúp đỡ một phen, bằng không tiểu Mộng nhi sẽ gặp rủi ro.”

Tiểu Đồng nhìn đứa nhỏ ở trong lòng ngực của Già La Diêu say sưa ngủ, không khỏi mỉm cười.

Già La Diêu thấy hẩn nở nụ cười, khoe miệng cũng nổi lên ý cười, cúi đầu vỗ vỗ nữ nhi.

Tiểu Đồng theo động tác của y nhìn lại, thấy Già La Diêu ngón tay thon dài tinh tế của Già La Diêu, khớp xương hơi thoáng nhô ra, có vẻ vô cùng hữu lực, nhưng làn da tái nhợt, mu bàn tay có thể rõ ràng thấy hiện lên gân xanh. Hơn nữa trên ngón áp út, còn có một chiếc nhẫn đơn giản mộc mạc không tương xứng với thân phận của y.

Đây không phải là đôi tay đẹp, nhưng là một đôi tay thực động lòng người.

Tiểu Đồng không khỏi liên tưởng đến một người. Một người hẩn đọc được trong truyện võ hiệp Lý Tầm Hoan ở kiếp trước, người thích cầm tiểu đao khắc đầu gỗ.

Tiểu Đồng nhìn tóc mai có nhiều điểm bạc của y, bỗng nhiên cảm thấy Già La Diêu rất có cảm giác tang thương của loại người chưa già mà tâm đã già trong Lý Tầm Hoan, thậm chí ngay cả tính tình ôn nhu, dung mạo tuấn tú của y đều có chút tương tự. Chỉ là chiếc nhẫn trên tay của y kia, lại cảm giác rất giống nhẫn kết hôn ở kiếp trước, ngay cả vị trí đeo đều giống nhau.

Không biết có phải cùng chiếc của mình là một đôi hay không?

Tiểu Đồng có ý niệm mặc danh kỳ diệu trong đầu.

Thời gian ngắn ngủi của hẩn rất ngắn, bởi vì Già La Diêu thấy hẩn không có âm thanh, liền ngẩng đầu nhìn về phía hẩn.

Tầm mắt hai người đồng nhất, Tiểu Đồng lập tức lại nghĩ tới lỗ măng vừa rồi của mình.

Cư nhiên đi vuốt ve đôi môi của người nam nhân này. Chính mình thật sự là điên rồi!

Hẩn đỏ mặt lên, nói: “La lão gia, tiểu thư ngủ, tôi, tôi đi xuống trước đây. Lập tức nên dừng xe dừng bữa.” Nói xong cũng không đợi Già La Diêu trả lời, vội vàng vén rèm lên nhảy đi ra ngoài.

Tử Hà thấy hẩn đi ra, hướng hẩn hắc hắc nở nụ cười hai tiếng.

Kỳ thật tiếng cười của hẩn cũng không sao, nhưng làm cho Tiểu Đồng nhớ tới chuyện mới vừa rồi, sắc mặt càng hồng, cúi đầu vội vàng rời đi.

Tử Hà lắc lắc đầu, thầm nghĩ Bạch công tử tuy rằng lại mất ký ức, tính nét mỏng da mặt này vẫn là không thay đổi, chỉ sợ Vương gia lại chịu khổ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hẩn trầm lại.

Nhiều năm qua như thế, chuyện của Vương gia cùng Bạch Thanh Đồng hẩn vẫn xem ở trong mắt. Năm đó Bạch Thanh Đồng tuổi còn nhỏ, phụ tình ý của Vương gia, kia cũng không có cái gì. Tình yêu là việc, mà nửa phần miễn cưỡng cũng không được.

Sau đến Bạch Thanh Đồng ngã ngựa mất trí nhớ, không hiểu sao lại yêu Vương gia, lúc ấy tất cả mọi người nghĩ đến tâm nguyện của Vương gia được đền bù, cuối cùng khổ tận cam lai. Ai ngờ sau đó phong ba không ngừng, Bạch Thanh Đồng đi tòng quân, cuối cùng lại rơi xuống nước lần thứ hai mất trí nhớ. Như thế rất tốt, không chỉ có đem Vương gia quên không còn một mảnh, ngay cả mình thân sinh cốt nhục cũng không nhớ rõ.

Tử Hà tận mắt nhìn tiểu quận chúa sinh ra, biết Vương gia vì đứa bé này trả giá rất nhiều. Không chỉ có kinh mạch trên đùi cũng vô pháp khôi phục, ngay cả thân mình cũng tổn hại nặng. Mà này đó, bất luận là lúc trước Bạch Thanh Đồng, hay là Tiểu Đồng hiện tại, hết thấy cũng không biết.

Tử Hà âm thầm nắm chặt nắm tay, nhìn cửa xe đóng chặt trên xe ngựa, lại phiêu mắt về phía Bạch Thanh Đồng đã muốn lên ngựa.

Lúc này đây, vô luận như thế nào, hắn cũng phải làm cho Bạch Thanh Đồng một lần nữa trở lại bên người của Vương gia. Không chỉ có vì Vương gia, cũng là vì tiểu quận chúa. Chẳng sợ trả giá bao nhiêu, cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của vương gia!

58. Chương 62

Tử Hà luôn luôn được phái đi làm việc. Lần này Già La Diêu vốn muốn mượn nữ nhi sinh bệnh để làm cơ hội, đem Tiểu Đồng lừa đến La phủ, ai ngờ Tiểu Đồng không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên muốn đi kinh thành. Sau này Già La Diêu ở thư phòng tìm một vòng, cũng không tìm được cái gì có thể làm cho Tiểu Đồng đột nhiên sinh ra ý niệm này trong đầu, liền sai người âm thầm theo dõi, phát hiện Tiểu Đồng thật đúng là quyết tâm lên kinh, nơi nơi tính toán lộ phí lên đường.

Tử Hà thấy thế, liền giựt giấy Già La Diêu mang Tiểu Đồng cùng nhau quay về kinh. Hắn biết Vương gia có chút lo lắng, nhưng kinh thành dù sao cũng là địa phương mà Tiểu Đồng sinh trưởng sinh sống mười sáu năm, đi nơi đó có lẽ có thể kích thích hắn nhớ lại một ít.

Già La Diêu bị hắn thuyết phục, thế là mới có kế hoạch mời Tiểu Đồng làm hộ vệ cùng bọn họ cùng nhau quay về kinh thành.

Tử Hà ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trải qua cẩn thận quan sát của hắn, biết Tiểu Đồng đối với Vương gia kỳ thật còn có cảm giác, khác ở chỗ chính là cần cơ hội thúc đẩy và đúng lúc. Cho nên sau này trên đường đi, Tử Hà không do dự tạo ra cơ hội cho hai người, hơn nữa mỗi lần đều hết sức khéo léo, làm cho Tiểu Đồng không có chút hoài nghi.

Hơn nữa Tiểu Đồng, hắn tự nhiên không biết tính toán của Tử Hà. Từ sau ngày ấy, Già La Diêu vẫn thường xuyên gọi hắn lên trên mã xa làm bạn cùng Mộng nhi.

Cũng chẳng biết tại sao, hắn mỗi lần nhìn thấy La lão gia liền cảm thấy hồi hộp không hiểu được, luôn nghĩ đến nụ hôn ngoài ý muốn ngày ấy.

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, nói cũng nói thiếu sót, quả thực, quả thực, quả thực tựa như mỗi tình đầu của mao đầu tiểu tử thời kỳ trưởng thành!

Tiểu Đồng bị ý tưởng này của mình làm cho kinh sợ, muốn cùng vị La lão gia này giữ một khoảng cách, nhưng cũng không biết sao lại khéo như vậy, trong xe ngựa thường xuyên chỉ còn lại ba người hắn cùng với phụ tử La lão gia.

Bắt đầu hắn còn cảm thấy được có chút xấu hổ cùng không được tự nhiên, nhưng La lão gia coi như chuyện ngày ấy giống như không xảy ra.

Hết thấy như thường cùng hắn ở chung, thời gian lâu, hắn cũng liền chậm rãi tự nhiên.

Đoàn người không nhanh không chậm chạy đi, khoảng cách từ Thanh Tuyền trấn đến kinh thành không gần, hành trình một tháng bởi vì Mộng nhi cơ thể yếu, thật sự đã đi gần hai tháng. Trong khoảng thời gian này, bởi vì Tử Hà không cố ý sắp đặt, Tiểu Đồng cùng Già La Diêu thường xuyên sớm chiều ở chung, đã hết sức quen thuộc. Tử Hà gặp thời điểm đã gần chín muồi, thêm vài ngày sẽ nhanh đến kinh thành, liền bắt đầu sắp đặt kế hoạch của chính mình.

Nói đến Tử Hà người này, bình thường không hiện lên chút gì thông minh, nhưng ở thời điểm mấu chốt, lại có thể làm cho người ta bất ngờ. Kể cả nhân vật như Già La Diêu, cũng bị hắn tính kế trong đó.

Chạng vạng hôm đó, đoàn người không cẩn thận bỏ lỡ thôn trấn có thể ngủ lại, đành phải ăn ngủ vùng hoang vu, ở chân núi tìm chỗ tránh gió nghỉ ngơi.

Vài tên hộ vệ ngựa tay, hẹn nhau đi trong rừng săn thú, Tiểu Đồng cũng muốn đi theo. Lúc này Tử Hà hầu hạ Già La Diêu xuống xe ngựa, đặt lên xe lăn xong, liền gọi hắn nói: “Tiểu Công tử, lão gia nhà ta

đã nhiều ngày vẫn ở trên xe ngựa ngồi, khó được đi ra hít thở không khí trong lành. Ta nhớ rõ phía trước không xa giống như có dòng suối nhỏ, không bằng người cùng ta cùng nhau mang lão gia qua bên kia cầu cá được không?”

“Cầu cá?”

Tử Hà cười nói: “Hiện tại sắc trời còn sớm, cầu cá cũng không phí sức lực. Lão gia, ngài vừa lúc cũng có thể giải sầu, ngài nói sao?”

Già La Diêu chậm rãi nhìn hắn một cái, gật đầu nói: “Cũng tốt. Người dẫn ta đi đi, A Đồng có thể theo bọn họ cùng đi săn thú.”

Tử Hà nhú nhú mày, nói: “Ta mang ngài đi tự nhiên không thành vấn đề. Bất quá chỗ này là vùng hoang vu tôi lại không có võ nghệ gì, vạn nhất gặp được dã thú sao có thể xử lý? Nếu không... Để cho Trần hộ vệ cùng chúng ta đi thôi.”

Không có võ nghệ gì?

Già La Diêu nhin không được nhướng mày. Y gần đây phát hiện bản lĩnh nói dối mặt không đổi sắc của Tử Hà ngày càng cao siêu.

Lúc này y còn không biết, bộ hạ trung thành và tận tâm này của y còn có bản lĩnh rất cao minh nữa.

Tiểu Đồng nhìn nhìn đám người Trần hộ vệ đang bận rộn nhóm lửa cắm trại, nói: “Cao quản gia, vẫn là ta và các người đi thôi. Trần đại ca đang rất bận.” Nói xong tìm cái giỏ trúc, thu dọn một chút đồ vật này nọ, ở phía trước mở đường.

Ba người qua cánh rừng không xa, quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ. Suối nước chảy xiết mà trong suốt, vào ngày nắng gắt thế này cảm thấy hết sức mát mẻ động lòng người. Già La Diêu thấy, trong lòng cũng lộ ra ý vui mừng.

Tiểu Đồng quan sát một chút, hưng trí bừng bừng nói: “Suối nước này cạn, không bằng tôi đi xuống bắt hai con là được, không cần phải cần cầu.”

Già La Diêu ở bên cười nói: “Người là gặp suối nước này mát lạnh, nghĩ muốn đi xuống mát mẻ đi?”

Tiểu Đồng bị nói trúng tâm sự, ngượng ngùng cười nói: “Quả thật có ý như vậy, La lão gia người xem...”

Già La Diêu hướng hắn phát tay, nói: “Đi xuống đi, mùa hè đã đến, mát mẻ một chút cũng tốt.”

Tiểu Đồng hoan hô một tiếng, bỏ đi áo, lộ ra thân trên cường tráng đẹp đẽ, xắn cao ống quần lên, cởi giày nhảy xuống.

Tử Hà đẩy Già La Diêu đến gần bờ của dòng suối nhỏ, nói: “Lão gia, ngài ở trong này một lát, tôi trở về đem theo một chút đồ đạc.”

Già La Diêu biết hắn cố ý làm cho hai người một chỗ, cũng không nói cái gì, đồng ý.

Sau khi Tử Hà đi, Tiểu Đồng chuyên tâm ở suối nhỏ bắt cá. Bản lĩnh của hắn quả thật rất cao, đã hơn một năm thân thủ càng phát ra linh hoạt, bắt cá thật sự không vấn đề gì.

Tiểu Đồng hiện tại đã thoát ly ngây ngô của thiếu niên, lớn dần làm một thanh niên mạnh mẽ cao lớn. Hắn làn da rõ ràng, dáng người thon dài, thân trên trần trụi toàn bọt nước, ở trời chiều chiếu rọi hết sức gợi cảm mê người.

Già La Diêu ở gần bờ suối nhỏ say mê nhìn hắn.

Đây là một thân thể khỏe mạnh xinh đẹp, mà chủ nhân của thân thể này, là người thương mà y nhìn thấy từ nhỏ lớn lên.

Già La Diêu nhớ tới dáng vẻ hoạt bát đáng yêu ngày trước của Bạch Thanh Đồng, bỗng nhiên có loại cảm giác nhĩ tử giờ đã trưởng thành, nhưng càng nhiều là cảm giác, nhiệt tình yêu thương đối với thanh niên trưởng thành tuần tú này.

Thanh niên đã lớn lên, đã là người mất trí nhớ, còn có thể lại một lần nữa... Yêu thương một người tàn tật như y sao?

Già La Diêu lại là yêu thích, lại là chua xót, si ngốc nhìn hấn, trong lòng cảm thấy áy náy, cảm giác *** đã lâu ở trong cơ thể mình chậm rãi sống lại.

Y lôi kéo tấm thảm mỏng dưới thân. Cho dù là thời tiết mùa nóng, nhưng y chưa từng rút tấm thảm có thể che dấu hai chân.

“Bắt được! Ta bắt được!” Tiểu Đồng bỗng nhiên hoan hô một tiếng, hai tay cầm lấy một con cá nặng chừng hai ba cân, hướng Già La Diêu kêu lên: “Mau! Mau! Giỏ trúc!”

Già La Diêu vừa rồi nhìn hấn mê mẩn, mãi đến khi hấn kêu mới phản ứng lại, cuống quýt đi tìm giỏ trúc bên cạnh. Ai ngờ giỏ trúc để hơi xa, y vươn tay đi với, nhưng xe lăn đột nhiên vừa trượt, y bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, cuối cùng lại hoa lệ rớt xuống suối nước.

Già La Diêu thân có tàn tật, không thể đứng thẳng. Dòng suối nhỏ này tuy rằng không sâu, nhưng cũng cao cỡ nửa người. Lần này y rơi vào suối nước, lập tức không chống được, đành gắng sức quẫy đạp muốn ngoi lên.

Tiểu Đồng lấp bấp kinh hãi, cuống quýt ném con cá trong tay ra sau đầu.

“La lão gia, người không sao chứ?”

“Không, khụ khụ... Ta không...”

Tiểu Đồng ôm y trôi lên mặt nước, Già La Diêu bám vào hai vai của hấn, sắc nước ho. Tiểu Đồng muốn kéo y lên bờ, ai ngờ vừa chuyển đầu, lại gặp xe lăn mất chủ nhân, trôi theo dòng nước dọc sườn núi.

“Ai nha, xe lăn!”

Già La Diêu cũng kinh hãi: “Không tốt! Mau vớt trở về.”

Xe lăn cũng không phải cái bình thường y hay dùng, vì để che dấu thân phận, nên lấy gậy trúc cùng gỗ làm nguyên liệu chế tạo xe lăn đơn giản. Lúc này rơi vào trong nước, liền dập dềnh theo dòng nước chảy xiết đi động, dần dần đi xa.

Tiểu Đồng cuống quýt đem Già La Diêu còn bám ở trên người hấn đưa lên bờ, chính mình dọc theo suối nhỏ đuổi theo. Ai ngờ mắt thấy đã đuổi kịp, bỗng nhiên đầu gối mềm nhũn.

Giống như bị thứ gì đó gõ một cái, nhất thời ngã bên dòng suối.

Già La Diêu cả người ướt sũng ngồi ở trên khối đá sạch sẽ gần bờ của dòng suối nhỏ. Qua một hồi lâu, mới thấy Tiểu Đồng khập khiễng, mặt ủ mảy chau đi lại, nhưng hai tay trống trơn.

Tiểu Đồng ngượng ngùng nói: “La lão gia, xin lỗi. Tôi vừa rồi chân bị trơn ngã xuống, không kịp đuổi theo. Xe lăn bị suối nước cuốn đi rồi.”

Già La Diêu vội hỏi: “Ngã có sao không? Có bị thương chỗ nào hay không?”

Trong lòng Tiểu Đồng nóng lên, cảm thấy La lão gia đối xử rất tốt với mình, càng thêm hổ thẹn.

“Ta không sao. Chỉ là bị trặc chân một chút, không bị thương chỗ nào nữa.”

Già La Diêu nhíu nhíu mày, nói: “Lại đây ta xem.” Nói xong kéo hấn lại ngồi xuống bên cạnh, kiểm tra một chút, phát hiện mắt cá chân trái của hấn quả nhiên bị thương, còn rất nghiêm trọng, đã sưng tấy lên.

Già La Diêu thay hấn xoa nhẹ, nói: “Còn có thể đi không?”

Tiểu Đồng nói: “Hấn là không thành vấn đề.” Nói xong đứng lên còn muốn chạy hai bước, ai ngờ vừa bước chân, lập tức “Ôi” một tiếng, ngã ngồi trở về.

“Mau dừng nhúc nhích. Người bị thương ở kinh mạch, không thể tùy ý đi lại.”

Tiểu Đồng khẩn trương: “Ta thật sự không sao. Mới vừa rồi còn có thể đi.”

Già La Diêu cả giận nói: “Không được cậy mạnh! Chính là người vừa rồi cậy mạnh đi lại, cho nên hiện tại bị thương càng nặng hơn.”

Tiểu Đồng nhìn chân mình sưng phù giống như bánh bao, cũng biết Già La Diêu nói có đạo lý, không khỏi ảo não nói: “Vậy hiện tại làm thế nào cho phải? Xe lăn không có, ta lại đi không được, sao mang ngài quay về được đây?”

Già La Diêu dừng một chút, nói: “Không sao. Như thế này Tử Hà sẽ quay trở lại.”

Tiểu Đồng lúc này mới nói: “Đúng đúng, chúng ta đợi Cao quản gia.”

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn hạ xuống, tuy là giữa hè, nhưng gần tới thời tiết ngọn núi còn có chút lạnh. Một trận gió mát thổi tới, lướt nhẹ qua quần áo đơn bạc trên người Già La Diêu, bộ dáng có vẻ lạnh run. Nhưng đây kỳ thật hoàn toàn là một loại ảo giác, nếu không phải không muốn làm cho Tiểu Đồng hoài nghi, y đã sớm dùng nội lực làm khô y phục ẩm ướt.

Tiểu Đồng lúc này tỉnh táo lại, gấp dáng vẻ yếu đuối của Già La Diêu, vội nhìn xung quanh, thấy mình lúc xuống nước có cởi áo ném ở một bên, liền nhảy qua nhặt lên, lại nhảy trở về, khoác thêm cho Già La Diêu.

“Cẩn thận đừng để bị lạnh.”

Già La Diêu cau mày nói: “Ta không lạnh. Nhưng thật ra chân người bị thương nặng, đừng lộn xộn nữa.”

Tiểu Đồng mắt nhìn chân của mình, quả nhiên một chút thời gian lại sưng lớn thêm một vòng, từ bánh bao biến thành cây cải củ, không khỏi thở dài.

Già La Diêu đem hai chân di chuyển một chút, dùng áo của Tiểu Đồng che đây lại. Bỗng nhiên linh cơ vừa động, ôm song chướng hơi hơi run.

Tiểu Đồng vốn ngồi ở bên cạnh y, thấy y phát run, nói: “La lão gia, có phải lạnh hay không? Quần áo ngài sao không khoác thêm?”

Già La Diêu gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Không có việc gì, ta, ta cũng không phải rất lạnh...”

Tiểu Đồng thấy dáng vẻ y “Gầy yếu” như thế, cảm thấy thương xót, nói: “La lão gia, ngài dựa vào đây, hai người ở gần có thể sưởi ấm.”

Hai người kỳ thật đã ở rất gần, hẳn không có nói rõ ôm y, nhưng Già La Diêu như thế nào sẽ bỏ qua cơ hội này, liền dựa sát vào nhau.

Tiểu Đồng đưa tay ôm lại, ôm chặt lấy toàn thân còn ẩm ướt của y.

Tử Hà tránh ở cánh rừng xa xa nhìn thấy rất rõ ràng, không khỏi cảm khái thở dài, thầm nghĩ không hổ là Vương gia a, tiểu nhân vẫn không thể cùng ngài so sánh với.

59. Chương 63

Mặc dù là hai nam nhân trưởng thành cùng nằm ôm nhau, nhưng Tiểu Đồng lại chẳng thấy có vấn đề gì hết. Nói ra cũng thật kì diệu, nếu người kia không phải Già La Diêu, nói thế nào hẳn cũng sẽ không làm những chuyện như thế này. Nhưng chính vì là với Già La Diêu, hẳn mới có thể ôm y mà sưởi ấm như vậy, coi như đó là chuyện hết sức hiển nhiên.

Hai người yên lặng ngồi như vậy một lát, trên người cũng gần như khô hết. Tử Hà mang theo chiếc giỏ trúc thông thả đi ra khỏi rừng cây, thấy bộ dáng chật vật của hai người, “giật mình” thốt lên: “Lão gia, Tiểu công tử, hai người làm sao vậy?”

Tiểu Đồng buông Già La Diêu ra, cười khổ nói: “Đừng nhắc nữa. Đều là ta không tốt, không chiếu cố lão gia chu đáo, hại y rơi xuống nước, cả xe lăn cũng bị nước cuốn đi mất rồi.” Nói xong liền gián lược kể lại chuyện xảy ra một lần.

Tử Hà cười thầm trong bụng.

Đưa Già La Diêu đến vị trí kia là hấn sắp đặt từ trước, giỏ trúc cũng là do cố ý để xa như thế. Đến cả xe lăn vốn đang yên đang lành ở trên bờ, cũng vì hấn âm thầm giở trò mới bị nước cuốn đi. Bất quá lúc Tiểu Đồng đuổi theo xe mà làm hấn bị ngã không khó, chỉ là làm sao để lúc hấn ngã có thể bị thương ở chân một cách thật khéo léo lại cần phải tỉ mỉ trù tính cùng rất rất nhiều vận khí.

Bất quá xem tình hình hiện tại, hiển nhiên vận khí của hấn không tồi.

Tử Hà nghe xong rồi liền làm ra vẻ như cực kỳ hoảng hốt nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Một mình ta không có cách nào đưa cả hai người về hết.”

Già La Diêu nói: “Ta ở đây chờ. Người công A Đồng về trước đi, đem chiếc xe lăn dự phòng đến rồi hẵng đưa ta về.”

Tiểu Đồng lập tức phủ định: “Không được! Bọn ta sao có thể để người lại đây một mình được.”

Tử Hà làm mặt khổ sở nói: “Đúng đó lão gia, trời đã tối rồi, người một mình ở lại đây rất nguy hiểm. Vả lại chỗ này cách xe ngựa của chúng ta xa như vậy, ta khó có thể công nổi người to cao như Tiểu công tử a.” Nói xong nhân tình chợt sáng lên, như thể vừa nảy ra sáng kiến, nói: “Thế này đi. May mà ta lo ngại và Tiểu công tử sẽ đói bụng nên có mang đồ ăn đến đây. Hai người cứ ăn trước, để ta giúp hai người nhóm lửa, vừa ấm lại vừa ngăn được dã thú. Xong ta sẽ về tìm người đến giúp.”

Hấn nói như thể cực kỳ hợp tình hợp lý. Tuy Tiểu Đồng có chút khó hiểu tại sao hấn lại mang đồ ăn đến, bất quá lúc này bụng đói kêu vang, cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì.

Tử Hà tìm một chỗ tránh gió bên bờ suối, công từng người một đến đó, thu thập chút củ khô, nhanh nhẹn nhóm lửa, lại cởi áo khoác của mình ra ném cho Tiểu Đồng, rồi mới nói: “Lão gia, thế hai người chờ ở đây nhé, giờ ta đi về tìm người đây.”

“Ân. Người đi đi.”

Tử Hà đi về hướng khu rừng, lẩm bẩm một mình: “Ai, sắc trời đã muộn thế này rồi, ta đây lại bị mù đường nặng thế này, ngàn vạn lần đừng có để bị lạc đường a.”

Thanh âm hấn không lớn, nhưng rõ ràng rành rọt nhẹ nhàng truyền đến, Tiểu Đồng nghe mà thấy nhấp nhóm lo âu, muốn nói gì đó thì đã thấy Tử Hà lặn mất tăm.

“Hấn sẽ không lạc đường chứ...” Lần này đến lượt Tiểu Đồng lẩm bẩm một mình.

Già La Diêu nói: “Đừng lo, chắc không sao đâu. Người có muốn uống chút rượu không?”

Tiểu Đồng nhận lấy vò rượu nhỏ y đưa qua, uống vài ngụm, lại thấy kì quái. Cao quản gia mang đồ ăn đến thì thôi không nói, sao trong giỏ lại còn có cả rượu? Giống như đã chuẩn bị một bữa ăn dã ngoại chu đáo vậy.

Hai người ăn xong đồ ăn Tử Hà mang đến, nhất thời cũng không còn thấy lo lắng thấp thỏm nữa, liền tựa vào nhau ngồi dưới gốc cây, nhìn đồng lửa cháy nhấp nhem, nói với nhau câu được câu chăng.

Qua chừng nửa canh giờ, Tử Hà vẫn chưa quay lại, Tiểu Đồng nhịn không được khẽ nói: “Sao Cao quản gia đến bây giờ còn chưa về? Trời đã tối mất rồi, không phải là lạc đường thật rồi chứ?”

Chợt thấy bên vai nặng nặng, chỉ thấy Già La Diêu vô lực tựa lên vai hấn, đôi mắt như khép như không, dường như đang buồn ngủ.

“La lão gia, ngài buồn ngủ rồi à?” Tiểu Đồng khẽ hỏi.

Già La Diêu nhẹ chớp hàng mi dài, dần dần khép lại, không nói một lời.

Tiểu Đồng bỗng nhiên cũng cảm thấy buồn ngủ, mí mắt nặng như chì. Hấn miễn cưỡng ném thêm vài khúc củ vào đồng lửa, cuối cùng cũng dần không gượng được nữa, cùng Già La Diêu ôm nhau ngủ.

Tận sâu trong rừng có hai bóng người lén lút ẩn nấp. Một người nói: “Người cho thuốc gì đấy hả? Sao cả Vương gia lẫn công tử đều ngủ hết thế kia? Có hữu hiệu không đấy? Hay lại là hàng rởm chất lượng kém rồi?”

“Cút! Đây chính là cực phẩm ta vất vả lắm mới có được, được hiệu nhất lưu, vô tri vô giác, chính là được phẩm tuyệt giai đã qua lâm sàng thực nghiệm đó.”

Người nọ hoài nghi nói: “Luật lâm sàng thực nghiệm y được quan trọng của triều đình ban bố, hình như không bao hàm xuân dược thì phải?”

Người kia chững lại một chút, mắng: “Phi! Người cứ chờ mà xem. Tử Mặc ta làm việc còn có thể sai được sao.”

“Hừ. Đến công tử người còn để lạc mất một lần, còn dám tự tin một cách mù quáng như thế.”

Tử Mặc vừa nghe, sắc mặt buồn bã, im lặng không đáp.

Tử Hà ý thức được mình đã quá lời, liền vỗ vỗ lên vai hắn, an ủi nói: “Huynh đệ, ta không có ý đó đâu. Biểu hiện hơn một năm nay của người Vương gia thấy rõ, cũng không trách cứ người, người đừng quá để tâm.”

Tử Mặc lặng yên một lát, đáp: “Thanh Đồng bị nước cuốn còn có thể nói là do chiến trường thế sự vô thường, chẳng ai có thể lường trước được. Nhưng hắn rơi xuống nước rồi mà ta lại không lập tức tìm được hắn, làm hại Vương gia lo lắng lâu như vậy, tiểu Quận chúa cũng không gặp được phụ thân...”

Tử Hà hiểu hắn tự trách mình, an ủi nói: “Đừng nghĩ nhiều, tất cả đều là số mệnh. Cho dù lúc ấy người tìm được hắn, hắn cũng chẳng nhớ gì hết, trở lại Vương phủ vẫn phải bắt đầu lại từ đầu, cùng hiện tại chẳng có gì khác biệt. Mà nói cho cùng, ta thật sự cảm thấy tình hình như bây giờ mới có lợi với Vương gia và công tử.”

“Tại sao?”

“Không nói được. Chỉ là một loại trực giác thôi. Người nghĩ lại mà xem, nếu người vừa tỉnh dậy phát hiện bản thân không nhớ gì hết, lại có một vị Vương gia nói y là vợ của người, hai người còn có một đứa con gái, vậy thì quan hệ của hai người các người sẽ thế nào, người có thể chấp nhận được không?”

Tử Mặc nghĩ trái nghĩ phải một hồi, từ tốn nói: “Rất khó chấp nhận.”

Tử Hà gật gật đầu: “Đúng quá mà. Đến người còn cảm thấy khó chấp nhận, người như y lại càng khó nói. Vương gia cũng không muốn mạo hiểm như vậy. Lần này Vương gia cố ý để người ở lại Diêu Tây, không mang người cùng đi đến trấn Thanh Tuyền, chính là sợ người hiểu quá rõ công tử, xảy ra việc gì đó ngoài ý muốn.”

Tử Mặc cười hì hì, nói: “Vương gia trước giờ luôn tính không sai một bước, lại không biết lần này đã bị người giăng bẫy.”

Tử Hà mồm ngậm nhánh cây, đập y một cái, nhấn mạnh: “Là bị cả hai chúng ta giăng bẫy. Người đừng hòng trốn tránh trách nhiệm.”

“Suýt —— hình như dược hiệu bắt đầu rồi.”

Tử Hà chợt dạ, chăm chú nhìn lại, bên kia quả nhiên bắt đầu có động tĩnh không bình thường.

Hai người nhìn nhau, cười quỷ quyệt, đồng thanh nói: “Rút thôi.”

Tiểu Đồng càng ngủ càng thấy nóng, như thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong, hô hấp cũng dần trở nên dồn dập, không khỏi càng dựa càng sát vào người bên cạnh.

Già La Diêu cũng có chút mơ màng, nhưng dù sao công lực thâm hậu, hơn nữa y cũng có chút hoài nghi và rượu Tử Hà mang đến kia, cho nên cũng không uống nhiều, lúc này ham muốn khuấy động, bị hành động của Tiểu Đồng đánh thức.

Nguyên lai Tiểu Đồng không biết từ lúc nào, như thể uống say loạn tính, cứ thế mơ màng ôm lấy Già La Diêu, đặt y xuống dưới thân mà vuốt ve.

Già La Diêu mơ màng hồi lâu, chợt tỉnh táo lại, không khỏi chấn động, trầm giọng quát: “A Đồng, người làm gì thế?” Một câu vừa thốt lên, y chợt phát hiện giọng nói chính mình đã khàn đặc, nhiệt độ bản thân cũng chẳng hề thấp hơn Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng thở hổn hển, hoàn toàn để dục vọng nắm quyền, hai tay đã vạch lớp áo ngoài đơn bạc của Già La Diêu, phần hạ thân không ngừng ma sát cùng nhau, ngón tay cũng đã tìm đến nơi mẫn cảm.

Hắn chìm đắm trong giấc mộng của mình. Mơ thấy mình về tới căn hộ ở Anh, Tiểu Duệ vừa tắm xong, đang nằm trên chiếc giường đôi cực lớn, khoác chiếc áo choàng tắm lộ ngực, mỉm cười với hắn.

Kỳ thật đáy lòng hắn hiểu, vô luận thế nào Tiểu Duệ cũng không đời nào cười với hắn như thế. Hắn cũng biết đường như mình đang mơ, nhưng đàn ông một khi bị dục vọng chinh phục, thì thật sự có như thế nào cũng đành chịu.

Hắn mơ thấy mình nhào đến, đè lên người trên giường, hai người hôn đến cuồng nhiệt, nồn nóng bày ra một màn sáng hí hương diễm.

“Ách...”

Người dưới thân bật thốt lên tiếng rên rỉ động tình, thanh âm khàn khàn gợi cảm, khơi gợi khiến dục hỏa càng như thiêu đốt hắn.

Tiểu Đồng nào có phải gà non. Từ khi phát hiện khuynh hướng đồng tính luyến ái của bản thân, đã từng không ít lần lui tới những quán gay bar trứ danh ở Anh. Chẳng qua khẩu vị của hắn quá kén chọn, thường chỉ tìm người phương Đông.

Đương nhiên những chuyện này hắn không dám để Tiểu Duệ biết. Tuy Tiểu Duệ là người lương tính, từ phương diện này mà tạo nên ảnh hưởng đối với em trai cũng chẳng phải tốt đẹp gì, nhưng từ nhỏ Tiểu Đồng đã hình thành tâm lý sùng bái cùng sợ hãi đối với y, cho nên cũng không dám để lộ thiên hướng giới tính của mình. Nói chung rất sợ Tiểu Duệ nổi giận lên sẽ đánh vào mông hắn như ngày xưa.

Tiểu Đồng vừa dắc ý dùng thủ đoạn của mình châm ngòi người bên dưới, vừa nghĩ việc này không thể để Tiểu Duệ biết được.

Thực kì diệu. Vừa rồi trong mơ hắn còn thấy người bị mình đè là Tiểu Duệ, nhưng chớp mắt một cái hắn lại cảm giác người nằm bên dưới là một người khác. Khuôn mặt người nọ nhạt nhòa, không nhìn rõ được, nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác thập phần quen thuộc, thậm chí là trân quý. Bởi vậy tuy rằng dục hỏa đang thiêu đốt, nhưng tiền hí cùng mở rộng vẫn làm vạn phần thuần thực.

“A ——”

Hai người cuối cùng kết hợp, theo tiếng kêu khe khẽ của người kia, tim Tiểu Đồng bỗng lệch nhịp, bất chợt hưng phấn đến đỉnh điểm, thiếu chút nữa đã tiết ra rồi.

Tạ trời tạ đất, cũng may mà hắn nhận được, thế là lập tức điên cuồng vận động.

Hắn mở to đôi mắt mơ hồ, nhìn người dưới thân, chỉ cảm thấy người nọ có gì đó quen thuộc đến động lòng không lời tả được. Hắn mạnh mẽ một cái, nâng người kia dậy, áp lên gốc cây, còn mình thì quỳ hẳn dậy. Nhưng khi hắn nhiều lần nâng hai chân người kia lên, muốn y quấn lên quanh hông mình, đôi chân ấy lại như không thể điều khiển mà thông xuống. Tiểu Đồng liền dứt khoát cố định y, tự mình mạnh mẽ luật động.

Nương theo kích tình của hắn, người nọ càng lúc càng buông lỏng những thanh âm động tình. Tiểu Đồng cũng càng thêm hưng phấn.

Sung sướng! Thật sự quá sung sướng!

Tiểu Đồng thực chất là một người cực kỳ lãng mạn nhiệt tình, vậy nên hắn thỏa mãn mà càng không ngừng hôn lên người kia. Từ trán đến đầu mày, đến hai gò má, cuối cùng hạ xuống làn môi đơn bạc tuyệt đẹp của người kia.

Thật ngọt...

Tiểu Đồng mơ hồ nghĩ. Hắn đã gặp qua bao người như vậy, mà giờ đây lần đầu tìm thấy một người hoàn toàn phù hợp với mình, thật giống như khát vọng bấy lâu cuối cùng cũng đã viên mãn, thế nên hắn bất tri bất giác gọi lên một tiếng.

“Duệ...”

Người dưới thân đột nhiên cứng đờ, tiếng rên rỉ trào ra đến khóe môi hốt nhiên im bật.

Tiểu Đồng chưa phát hiện, vẫn đang chìm đắm trong huyền tưởng của giấc mộng mà bản thân vẫn hằng mơ. Tình dục cùng ảo tưởng đan xen, kỳ thật đến chính hắn cũng không biết mình gọi cái gì.

Có lẽ đầu môi kỳ thật là muốn gọi tên một người. Có điều cái tên ấy đã lạc mất đâu đó trong phần trí nhớ bị che giấu của hắn, đặt ở nơi sâu kín nhất trong tâm hồn hắn, thế nên hắn liền bật thốt lên cái tên mà hiện tại bản thân đang mong nhớ ngày đêm, là cái tên đang in đậm trong trí nhớ lúc này.

60. Chương 64

Già La Diêu vốn cuồng nhiệt đáp lại Tiểu Đồng, tuy biết đây là do Tử Hà động tay động chân mà ra, thế nhưng được Tiểu Đồng nâng niu chăm chút ôm vào lòng như vậy, sao có thể không mừng vui hạnh phúc đây?

Ham muốn từ lâu giờ đang thiêu đốt y, đáy lòng đang đầy thỏa mãn cùng khoái hoạt. Sự ôn nhu săn sóc của Tiểu Đồng dù là bây giờ cũng chưa từng quên. Già La Diêu có một loại ảo giác, như thể hai người chưa từng chia lìa.

Nhưng tại thời điểm y nhiệt tình nhất, một tiếng “Duệ” kia, đã hoàn toàn dập nát mộng cảnh của y.

Già La Diêu như trong nháy mắt rơi từ thiên đường xuống địa ngục, chỉ giây lát thấm lạnh nội tâm.

Y cứng đờ toàn thân, sắc mặt tái xanh nhìn con người vẫn còn đang luật động không ngừng trong cơ thể y, tựa hồ đến hô hấp cũng đã quên.

Cứng đờ rồi giận dữ. Đau đớn cùng thống hận không sao nói nổi trộn lẫn vào nhau, khiến y đột nhiên nâng tay, muốn hươu thẳng mặt Tiểu Đồng mà vung tay.

Thế nhưng ánh trăng đêm nay dường như đặc biệt sáng trong, khuôn mặt tuấn mỹ bị ham muốn che mờ của thiếu niên lại rõ ràng đẹp đẽ ngoài ý muốn.

Tiểu Đồng bất luận ở kiếp trước hay kiếp này, dung mạo đều thập phần xuất sắc. Hơn nữa kỳ quái ở chỗ, khi hắn động tình chẳng hề hiển lộ chút thô lỗ *** mê nào, ngược lại lại mang theo thuần khiết cùng sự ngây ngô đầy ẩn nhẫn, kêu gọi nhưng cũng lại khiến người ta phải động lòng.

Già La Diêu yêu nhất thần sắc động tình này của hắn. Nhưng trước kia chỉ vì mình mà thể hiện ra, nhưng hiện tại, là vì người tên “Duệ” kia.

Già La Diêu bỗng cảm thấy cực độ bi ai. Bàn tay giơ lên cao bất động hồi lâu, cuối cùng dần dần buông xuống.

Y như đột nhiên mất đi toàn bộ sức lực, yếu ớt ngã vào lòng Tiểu Đồng, mặc hắn cần gì lấy nấy, cũng chẳng còn nhiệt tình cùng vui thích như vừa rồi nữa.

Tiểu Đồng tựa hồ cũng ảm ảm cảm thấy cơ thể đối phương ngày càng cứng lại, không còn hòa hợp với mình như vừa rồi nữa. Nhưng hắn lại bị ham muốn che đi lý trí, chỉ tiếp tục phóng túng theo dục vọng bản thân.

“Ư...” Đầu đau quá.

Tiểu Đồng ôm đầu tỉnh lại, phát hiện mình đang lắc lư trên xe ngựa.

Hắn ngẩn người hồi lâu, mời từ từ nhớ lại chuyện hôm qua. Phát hiện chân mình sưng lên một cục, đã được bôi thuốc cần thận đặt trên gối. Sau đó vén màn xe lên nhìn thì thấy đã quá trưa.

Kỳ lạ, đêm qua làm sao mà về được nhỉ?

Những ký ức rõ ràng của Tiểu Đồng chỉ dừng lại lúc cùng Già La Diêu ôm nhau dưới tàng cây, ngủ thiếp đi lúc nào không biết sau khi Cao quản gia bỏ đi. Còn sau đó...

Tiểu Đồng chợt sững lại, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hắn còn mơ hồ nhớ mình đã có một giấc mộng tình một đêm hoang đường, bất quá... có đúng là mơ không? Hắn chẳng mấy khi nằm mơ, không phải là, không phải là đã thật sự làm gì đó rồi chứ?

Tiểu Đồng vội vã kiểm tra từ đầu đến chân, chỉ là quần áo trên người đã được thay ra, trông không có gì dị thường. Vả lại trong mơ thì hắn là người ở trên, bây giờ làm sao mà cảm giác được gì chứ.

“Tiểu công tử, người đã tỉnh rồi.”

Màn xe bị vén lên, một người chui vào trong, chính là Cao Tử Hà. Trong tay hắn đang bưng ngọc thiện, đặt lên chiếc bàn nhỏ: “Chân người bị sỏi khá nặng đấy, mấy ngày nay nên ngồi yên trên xe. Đây là cơm trưa, mau ăn đi.”

“Đa tạ Cao quản gia.”

“Ta còn phải về hầu hạ lão gia, đi trước nhé. Người cứ từ từ ăn, xong ta sẽ cho người vào dọn.”

“Cao quản gia, chờ chút.”

“Có gì sao?”

Tiểu Đồng bỗng nhiên ấp úng, nói: “Hôm qua... làm thế nào ta và La lão gia về được thế?”

Tử Hà nhìn hắn một cái, ánh mắt có chút lạnh nhạt, hồ hững nói: “Ta bị lạc trong rừng, may mà không gặp phải dã thú, sáng sớm mới trở về được đến chỗ đóng trại, dẫn người đi tìm hai người. Người cùng lão gia đều ngủ say, được bọn ta công về.”

“À.” Tiểu Đồng hơi mất tự nhiên hỏi: “La lão gia không sao chứ? Đêm qua, đêm qua có trúng gió không?”

Tử Hà tựa tiểu phi tiểu nhếch môi: “Trúng gió thì không, nhưng dọa trúng thì có.”

Tiểu Đồng chợt dạ, lắp bắp: “Sao, sao lại bị dọa được?”

Tử Hà thản nhiên liếc hắn một cái, mập mờ đáp: “Công tử tự nghĩ đi.” Nói rồi xoay người xuống xe.

Hắn quay lại xe ngựa của Già La Diêu, nhìn lão gia nhà mình đang dựa trên nhuyển tháp lạnh lùng nhìn lại: “Người không nhiều lời đấy chứ?”

Tử Hà vờ mờ hơi lạnh, cúi đầu kính cẩn nói: “Vương gia, thuộc hạ không có nhiều lời.”

Hắn tự nói trong lòng đấy là Tiểu Đồng tự hỏi, không tính là hắn nhiều lời chứ? Vả lại hắn cũng không nói cho hắn chuyện đêm qua, chỉ ám chỉ một chút thôi.

Già La Diêu hừ lạnh một tiếng: “Giờ gan các người càng ngày càng lớn đấy. Việc thừa thãi cũng nhúng tay, còn không dám nhiều lời sao?” Y tức giận dị thường, tay áo vung lên, hất toàn bộ đồ đạc trước mặt về phía Tử Hà.

Tử Hà không dám tránh né, để mặc ly trà chén thuốc lao thẳng vào người, nhất thời trở thành một kẻ nhếch nhác.

Già La Diêu thấy hắn không né không tránh mà quỳ gối trước mặt, trà nóng còn trong bình cũng đều hất cả lên người hắn, cơn giận dữ trong lòng cũng phần nào giảm bớt.

“Chuyện hôm qua nếu Tiểu Đồng đã không nhớ thì tuyệt đối không được nhắc lại với hắn!” Già La Diêu lạnh lùng nói.

Hắn biết loại mê dược kia dễ dàng làm trí nhớ người ta hỗn loạn, hơn nữa lúc sau Tiểu Đồng cũng mơ màng, đoán chừng tỉnh lại sẽ cho toàn bộ đều là mình nằm mơ mà ra, bởi vậy mới không đặc biệt nhắc nhở Tử Hà.

Tuy y yêu Tiểu Đồng đến khắc cốt ghi tâm, nhưng y đồng thời cũng là Nhiếp chính vương cao ngạo tôn quý. Lòng tự tôn của y không cho phép y làm vật thay thế cho kẻ khác. Nếu Tiểu Đồng thật sự đã có người tình khác, vậy thì...

Hoặc là giết hắn! Hoặc là cướp lại hắn!

Già La Diêu siết chặt hai tay.

Y không thể cho phép phụ thân của con mình đi yêu một người khác. Sự tự tôn của y không cho phép, con của y không cho phép, và... tâm y cũng không cho phép!

Già La Diêu thống khổ nhắm mắt lại, khắc chế cảm xúc bản thân, lạnh giọng nói: “Lui xuống đi. Sau này không được tái phạm nữa. Nếu không, giết không tha!”

Những ngày cuối cùng trước khi vào kinh, Tiểu Đồng nhất nhất dưỡng thương trên xe, không có cơ hội gặp Già La Diêu.

Nhũ mẫu thường xuyên đưa Mộng Nhi vào cùng hẩn giải sầu. Tiểu Mộng Nhi khả ái như một đóa hoa mai, vô cùng thân thiết với Tiểu Đồng. Chỉ là hẩn có chút khó hiểu: “Sao mấy ngày nay tiểu thư không ở cùng La lão gia?”

Nhũ mẫu đáp: “Mấy ngày nay Lão gia không được khỏe, có chút cảm lạnh, sợ lây cho tiểu thư, nên để ta đưa tiểu thư đến cùng người giải sầu.”

Tim Tiểu Đồng khẽ nhói một cái, ần ần có chút tưởng niệm Già La Diêu. Hơn nữa trải qua một đêm như mộng như không kia...

Về sau hẩn phát hiện trên lưng mình có mấy vết cào, đau rát. Hẩn mơ hồ nhớ rằng người đêm đó, khi nhiệt tình đáp lại đã không kiềm được mà cào lên lưng mình. Có lẽ đây đều là chứng cứ xác thực chuyện đêm hôm đó. Chính là vô luận hẩn có nghĩ đến nát óc nhưng lại không được đích thân người trong cuộc xác nhận, cũng chỉ ra một đồng rối rắm bí ẩn.

Bốn ngày sau, cuối cùng cũng về đến kinh thành. Già la Diêu không muốn Tiểu Đồng biết được thân phận của mình quá nhanh, thế là an bài một dinh thự bí ẩn ở thành tây, ở tạm trong đó.

Tiểu Đồng lại tĩnh dưỡng thêm vài ngày, cuối cùng cũng có thể đi lại, liền khẩn cấp tập tễnh đi thỉnh an Già La Diêu.

Già La Diêu thần thái bình thường, thấy hẩn liền thân thiện ôn hòa như thường. Tiểu Đồng không phát hiện điểm nào đặc biệt, trong lòng lại không biết là đang thở phào nhẹ nhõm hay là có chút thất vọng.

Già La Diêu nói: “A Đồng, sau này ngươi đã có tính toán gì chưa?”

Tiểu Đồng muốn đến thư cục hoàng gia tìm kiếm manh mối liên quan đến Tiểu Duệ, nhưng việc này lại không thể tùy tiện nói ra. Vả lại La lão gia đã có được những thư tịch trân quý nhất của hoàng gia, vậy hẩn cũng là người trong quan trường, ở chỗ của y ít nhiều cũng có thể dò hỏi thêm chút tin tức, liền nói: “Trước mắt ta chưa có tính toán gì hết. Nếu ở đây La lão gia có chỗ nào cần ta hỗ trợ, Tiểu mỗ xin nguyện ý lưu lại phục vụ La lão gia và tiểu thư.”

Già La Diêu khẽ gật đầu: “Nếu vậy, Mộng Nhi lại thích ngươi như thế, sau này ngươi ở lại làm chuyên chúc hộ vệ của Mộng Nhi là được rồi.”

Tiểu Đồng vui mừng, vội vàng đáp ứng.

Lúc rời đi, hẩn không kiềm được sợ hồ nghi trong lòng, dè dặt hỏi dò: “La lão gia, tối hôm đó... ngài không sao chứ?”

Già La Diêu bình tĩnh đáp: “À, không sao, may mà Tử Hà cũng rất nhanh dẫn người đến đưa chúng ta về. Bằng không nửa đêm như vậy, nhờ mà gặp thú dữ thì đúng là không biết làm sao.”

Tiểu Đồng chăm chú nhìn y hồi lâu, mãi đến khi Già La Diêu cảm thấy bất an, mới nói: “Hôm đó làm ngài cảm lạnh, là lỗi của ta, sau này ta sẽ cẩn thận hơn.”

Già La Diêu ậm ừ đáp: “Không sao. Ngươi mau về nghỉ ngơi đi, chân bị thương còn chưa khỏi hẳn mà.”

Tiểu Đồng tập tễnh đi trên hành lang, tâm tình nặng nề.

Giờ hẩn đã có chín phần chắc chắn, chuyện ngày hôm đó không phải là mơ. Cao quản gia rõ ràng nói là sáng sớm hẩn mới dẫn người đến đưa bọn họ về, La lão gia lại nói Cao quản gia rất nhanh dẫn người đến, “nửa đêm”. Thời gian hai người nói rõ ràng không trùng khớp, trong đó chắc chắn có một người nói dối.

Cao quản gia chẳng có lý do gì để nói dối cả, mà nếu chuyện xảy ra đêm đó là thật, La lão gia vì dễ che giấu, rất có thể sẽ nói dối. Thế nên thật giả thế nào, hỏi một câu cũng đủ biết.

Hơn nữa đêm đó cho dù mình có say túy lúy cũng không đến mức độ bị mấy đại hán vác về cũng không hề hay biết. Mình cũng nào phải lợn chết, làm sao có thể ngủ say như vậy? Trong này nhất định phải có nguyên nhân.

Tiểu Đồng thở dài, cảm thấy mình đã rơi vào một cái bẫy hoặc một âm mưu quái lạ nào đó. Nhưng hẳn thật sự không nghĩ ra mình có gì để mà người khác phải giăng bẫy. Hiện tại hẳn “lợi dụng” Già La Diêu, liệu có nên chịu trách nhiệm không đây? Nhưng đương sự không thừa nhận, vậy chẳng lẽ cứ theo y làm như chưa xảy ra chuyện gì?

Tiểu Đồng quyết định trước tiên cứ tạm gác chuyện này lại, tìm kiếm manh mối của Tiểu Duệ quan trọng hơn.

Thư cục hoàng gia ở phía đông bắc Hoàng thành, mặt tiền mở rộng, quy mô bên trong rất lớn, không hạn chế người vào, nhưng phần thư tịch và tư liệu đặc thù của chính phủ chỉ những người có quan điệp hoặc danh bài mới được phép vào.

Phân loại kiểu này có điểm tương tự những thư viện quốc gia hiện đại, Tiểu Đồng chỉ đi một lần, liền khẳng định thư cục hoàng gia nhất định có quan hệ đến Tiểu Duệ. Bởi bề ngoài của nơi này bất kể là thiết kế cùng trang hoàng, cho đến quy định cùng chế độ, đều cực kỳ tương tự thư viện quốc gia Anh Quốc.

Tiểu Đồng vô cùng kích động, tiếc là đi vòng quanh mấy gian bày sách, đều không thu hoạch được gì, đành thất thểu về La phủ.

Mấy ngày liền sau đó hẳn đều quanh quẩn ở Thư cục hoàng gia, hôm ấy hẳn đang chuẩn bị ra ngoài, lại bị người gọi lại.

“Tiểu Đồng, chờ đã.”

Tiểu Đồng thấy là Cao quản gia, liền hỏi: “Cao quản gia, có việc gì vậy?”

“Mấy ngày nay người bận rộn gì thế?” Tử Hà có chút bức bối nói: “Người là hộ vệ chuyên chúc của Mộng Nhi tiểu thư, tiểu thư mấy ngày liền không gặp người, nhớ người, đang quần lầy nhũ mẫu trong hậu viện đòi tìm người đấy. Hôm nay dừng ra ngoài nữa, đến trông tiểu thư đi.”

Tiểu Đồng có chút hổ thẹn. Từ lúc chân hấn khởi đến giờ trong đầu chỉ có mình Tiểu Duệ, hoàn toàn quên mất bé con khả ái Mộng Nhi kia.

“Là ta không tốt. Ta đến gặp tiểu thư ngay đây.”

Cao Tử Hà vỗ vai hấn, chân thành nói: “Người là hộ vệ của tiểu thư, cùng tiểu thư chơi đùa cũng không phải việc của người. Nhưng tiểu thư rất thích người, nàng tuổi lại đang còn nhỏ, không có bạn chơi cùng, người hãy chiều cố nàng thật tốt.”

“Được.”

Tiểu Đồng đi vào hậu viện, còn chưa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng Mộng Nhi khóc, trong lòng khẽ nhói lên, vội vàng chạy vào, thấy Mộng Nhi đang khóc vắng lên trong lòng nhũ mẫu.

61. Chương 65

“Thúc thúc... Thúc thúc...”

Mộng Nhi thấy hấn cứ như gặp được cứu tinh, giãy dụa với tay ra với hấn.

Tiểu Đồng lập tức chạy tới ôm Mộng Nhi vào lòng, hỏi: “Nhũ mẫu, thế này là sao?”

Hóa ra hôm nay Mộng Nhi đến thỉnh an phụ thân, muốn phụ thân mang nàng ra ngoài chơi, nhưng Già La Diêu không đồng ý, Mộng Nhi liền bắt đầu quấy khóc. Nếu là trước kia, Già La Diêu chắc chắn sẽ lập tức

ôm con vào lòng dỗ dành, nhưng hôm nay không hiểu vì sao, chắc tâm tình không tốt, lại nhấn tâm để nhũ mẫu bế con đi.

Mộng Nhi còn chưa đầy hai tuổi, làm sao chịu được ủy khuất như vậy. Trong trái tim nhỏ bé của nàng trừ Già La Diệu thì chỉ còn có nhũ mẫu và Tiểu Đồng là thân cận nhất, thế là liền khóc đòi Tiểu Đồng chơi cùng nàng.

Trong lòng Tiểu Đồng thấy rất đau a. Tội nghiệp Mộng Nhi còn nhỏ như vậy, không có huynh đệ tỷ muội, cũng không có bạn cùng tuổi, mọi người trong La phủ đều cẩn thận hầu hạ nàng, làm sao có người dám đưa nàng đi chơi. Chỉ mỗi việc ở trong sân đi mấy vòng cũng sợ nàng bị ngã, trông chừng cực kỳ cẩn thận.

Tiểu Đồng thấy Mộng Nhi tội nghiệp như vậy, liền bàn với nhũ mẫu muốn đưa nàng ra ngoài đi dạo một chút. Nhũ mẫu do dự một lát, đi xin chỉ thị của lão gia, không ngờ lão gia lại bằng lòng. Thế là Tiểu Đồng bế Mộng Nhi, dẫn theo nhũ mẫu cùng một nha hoàn ra ngoài dạo phố.

Tiểu Đồng mấy ngày nay vui đầu trong thư cục, vẫn chưa thật sự thăm thú hoàng thành. Lúc này mang theo Mộng Nhi vào khu phố náo nhiệt nhất, lập tức bị biển người dọa sợ.

Nguyên lại giờ đang đúng tiết Vạn Hoa mùa hạ của Tề Quốc, nam thanh nữ tú đều cùng ra phố, chơi đăng mê (một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố treo trên ***g đèn, trên dây hoặc dán trên tường), tầm bách hoa, đi miếu xin quẻ và nhiều nữa. Chỉ cần là người chưa kết hôn đều phải cầm trong tay một chậu hoa tươi hoặc một bó hoa, đến lúc hoàng hôn thì đặt hoa xuống bên bờ sông, hoặc trồng bên miếu thờ.

Khắp nơi trên đường đều là những người trẻ tuổi đi mua hoa hoặc đi trẩy hội, Tiểu Đồng bế theo Mộng Nhi đi chưa được mấy bước chân đã lạc mất đám người của nhũ mẫu.

Đến khi hần phát hiện ra liền nhú mào, muốn quay lại tìm đám người nhũ mẫu, nhưng Mộng Nhi lại hưng phấn kéo kéo hần lú lo không thôi, la hét đòi cái này cái kia.

Tiểu Đồng không chống đỡ nổi cô bé con này làm nũng với mình, đành ngoan ngoãn lấy tiền lương ra mua thật nhiều đồ chơi cho Mộng Nhi. Hần vẫn ôm Mộng Nhi vào lòng, không dám đặt nàng xuống, chỉ sợ vừa đặt chân xuống đất sẽ bị lạc mất.

“Này! Thanh Đồng! Thanh Đồng! Có phải người đấy không?”

Tiểu Đồng không chịu được chen lấn, sợ bé con bị đè, đi dạo được một lát thì thấy Mộng Nhi có chút mệt mỏi, liền nhanh chóng ôm nàng tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ chân.

Đang sau vẫn có người đang gọi, nhưng thấy không liên quan gì đến mình nên hần không để ý. Ai ngờ người nọ lại đuổi đến tận nơi, bắt lấy tay áo hần reo lên: “Cái tên này, ta gọi người cả nửa ngày sao không thêm để ý đến ta?”

“Các hạ có nhận sai người không?” Tiểu Đồng lúc này mới phát hiện ra người bị gọi này giờ là mình.

Người kia trợn tròn mắt kêu lên: “Không phải chứ? Người không nhận ra ta? Thanh Đồng, người đừng có đùa ta nữa mà. Bọn họ đều nói người mất tích ở Tây Lương, ta vẫn tin người không thể chết được, quả nhiên vẫn quay lại đây. Ha ha ha...”

Tiểu Đồng thoáng động tâm, nhất thời không đáp.

Người nọ cười to vài tiếng, bỗng nhiên thấy Mộng Nhi trong lòng hần, đột nhiên giật mình im bật, lắp bắp nói: “Người, người có con gái từ bao giờ đấy, đã lớn đến thế này rồi? Người, rốt cuộc hai năm nay người làm cái gì hả?”

Tiểu Đồng đáp: “Các hạ nhận sai người rồi, tại hạ họ Tiểu, tên chỉ một chữ Đồng, không phải Thanh Đồng gì hết. Đứa bé này cũng không phải con gái của tại hạ.”

Lúc này Mộng Nhi đang ngái ngủ. Nàng vốn còn nhỏ tuổi yếu ớt, đi dạo cả buổi đã sớm mệt mỏi, liền mơ màng cuộn vào lòng Tiểu Đồng, nắm vạt áo hần quen miệng lẩm bẩm một tiếng “phụ thân” liền ngủ.

Người kia kinh nghi bất định nhìn Tiểu Đồng, đánh giá hần hồi lâu, lắc đầu nói: “Ta sẽ không nhìn sai người, người chắc chắn là Bạch Thanh Đồng. Người cái tên này có thói xấu mất trí nhớ, có phải sau khi

mắt tích ở Tây Lương lại tái phát rồi không? Dù sao người cũng đã quên ta một lần rồi, quên thêm lần nữa cũng không có gì bất ngờ.” Nói xong mỉm cười khẽ vuốt lên khuôn mặt nho nhỏ của Mộng Nhi trong lòng hần, nói: “Còn bảo nàng không phải con gái người. Nàng vừa rồi còn gọi người là phụ thân còn gì. Vả lại cha con các người trông giống nhau như thế, nói không phải cha con ai mà tin a.”

Sự nghi hoặc trong lòng Tiểu Đồng càng sâu, nhưng nghe hần nhắc đến Mộng Nhi, lại nghĩ đến một ít nghi vấn trước kia. Hần cũng biết dung mạo Mộng Nhi cực kỳ giống mình. Sự giống nhau này không phải chỉ đơn giản là giống về ngoại hình, mà là giống về di truyền huyết thống chân chính. Giả như khuôn mặt, mũi cùng miệng, hình dáng đều giống hần như đúc, tuy còn rất nhỏ, nhưng từ hình dáng cánh môi đến độ cong nơi cằm đều cực kỳ có bóng dáng của di truyền học.

Từ lúc ở Thanh Tuyền trấn, An đại ca cùng đại tẩu cũng không chỉ nói qua một lần về chuyện Mộng Nhi trông rất giống hần, nếu không phải đôi mắt của Mộng Nhi hoàn toàn là di truyền từ Già La Diêu, mọi người quả thật sẽ nghĩ đứa bé này là La lão gia trộm được của Tiểu Đồng.

Lúc đó mọi người còn lấy ra để nói đùa. Nhưng mấy tháng nay Tiểu Đồng nhất mực ở bên Mộng Nhi, sớm chiều ở chung, cảm thấy Mộng Nhi càng ngày càng giống mình. Hơn nữa hiển nhiên không chỉ có hần, một vài hạ nhân trong La phủ cũng cực kỳ để ý. Nhưng kỳ dị hơn nữa là tất cả mọi người đều cực kỳ ăn ý mà chưa bao giờ lấy đề tài này ra để trêu đùa hần, ngược lại hoàn toàn không hề tự nhiên như hồi ở cửa hàng của An gia mà tạo cảm giác như một sự cấm kỵ cố ý.

Người lạ trước mặt này nói ra một lời, vạch trần thiên cơ, Tiểu Đồng không khỏi cười khổ. Hần không hề giải thích, chỉ nói: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ?”

Người nọ hơi khựng lại, khuôn mặt anh tuấn khẽ nhú lại, ấp úng hồi lâu mới nói: “Ta họ Kép là Già La, tên một chữ, tên một chữ Bảo.”

“Già La Bảo? Ha ha, tên này thật không tồi nha.”

Người nọ buồn bực nói: “Biết ngay sẽ lại bị người cười nhạo một hồi mà.”

Tiểu Đồng bỗng sực nghĩ ra: “Người họ ‘Già La’? Không phải là họ Hoàng gia chứ.”

“Đương nhiên rồi.” Già La Bảo đắc ý vênh mặt, nói: “Ta chính là một vương gia.”

Tiểu Đồng ngẩn người. Vương gia có thể ở lại kinh thành, nhất định có thân phận tôn quý. Thanh niên trước mặt nhìn qua có vẻ cực kỳ quen thuộc với mình, không biết liệu có liên quan gì không. Nếu như vậy, thân phận trước kia của mình hần không đơn giản.

Tiểu Đồng được An đại hán cứu lên, nhớ lại chuyện kiếp trước, nhưng cũng chẳng hiểu gì mấy về thế giới này, tuy nhiên một vài sinh hoạt nho nhỏ lại cực kỳ thành thục. Hần cũng chẳng có cảm giác hờn phách xuyên việt nhập thân gì, phi thường tự nhiên cho rằng đây là thân thể của mình. Hơn nữa từ sau khi nghĩ ngờ Già La Diêu, hần cũng đã cẩn thận cân nhắc qua, thậm chí sinh ra một ý nghĩ kì lạ, đó là bản thân vốn đã sinh hoạt ở đây, chính là nhân duyên trùng hợp, nhớ lại chuyện kiếp trước.

Đương nhiên hết thảy đều chỉ là phỏng đoán. Hần cười với Già La Bảo, nói: “Hóa ra người là Vương gia, ta đáng ra còn nên hành lễ với người đúng không?”

Già La Bảo cười ha hả nói: “Không cần không cần. Đừng làm bộ với ta nữa, người ghét nhất là phải quỳ trước mặt người khác còn gì.”

Tiểu Đồng thoáng động tâm. Xem ra Già La Bảo trước kia quả thật có quen mình, hơn nữa cực kỳ hiểu mình nữa.

Già La Bảo nói: “Thanh Đồng, con gái người tên là gì? Mấy tuổi rồi? Là người cùng ai sinh đây? Người về kinh thành từ lúc nào thế?” Hần vốn đang muốn hỏi hoàng thúc có tìm được người không, bất quá đúng lúc nhớ ra, nuốt lại vấn đề này.

“Nàng tên Mộng Nhi, sắp được hai tuổi rồi. Là con gái của lão gia nhà ta. Nửa tháng trước ta cùng lão gia chuyển đến kinh thành.”

“Lão gia nhà người? Lão gia nhà người là ai? Nàng không phải con gái người thật à?” Già La Bảo trong đầu đầy một đồng dấu hỏi.

“Lão gia nhà ta họ La. Là một... thương nhân bình thường thôi.” Tiểu Đồng không biết nhiều về Già La Diêu, không dám tùy tiện trả lời.

“Họ La?” Già La Bảo nhú mày, còn muốn nói gì đó, chợt thấy tiểu Mộng Nhi trong lòng Tiểu Đồng trở mình, lộ ra tượng phật vàng nhỏ.

Già La Bảo cảm thấy tượng phật kia có chút quen mắt, giật mình, lại nghĩ tiếp đến tên Mộng Nhi, đột nhiên biến sắc.

“Có chuyện gì vậy?” Tiểu Đồng phát hiện y trở nên khác thường.

Già La Bảo lấy lại tinh thần, cười gượng một chút, đáp: “Không có gì. Giờ người đang ở đâu? Để ta cho người đưa các người về.”

“Không cần đâu. Ta ở cách đây không xa lắm, tự về được rồi.”

Tiểu Đồng muốn cáo từ, Già La Bảo không chịu để hắt đi, quần lấy hồi lâu, hai người cuối cùng định một ngày tái kiến.

Tiểu Đồng kỳ thật cũng muốn tâm sự với Già La Bảo, ôn lại chuyện trước kia, nhưng bởi vì nhũ mẫu đã lạc mất, lại bế theo Mộng Nhi có chút bất tiện, liền thuận theo hắt hẹn lần sau gặp lại, mang theo bé con vội vàng bỏ đi.

Trở về La phủ, đám người nhũ mẫu đã về từ trước, đang lo lắng đứng chờ, thấy Tiểu Đồng bình yên vô sự ôm tiểu thư về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Già La Diêu ở thư phòng như Tử Mặc hồi báo, im lặng không đáp.

Thân phận Tử Mặc hiện tại là ám vệ ẩn thân, mấy ngày nay vẫn bám theo sau Tiểu Đồng, báo cáo nhất cử nhất động của hắt cho Vương gia. Sự tình ngày hôm nay tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Già la Diêu cũng biết Tiểu Đồng về kinh rồi sớm muộn gì cũng gặp lại người quen cũ, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy, hơn nữa người đầu tiên gặp được lại là Già La Bảo.

Thôi... Dù sao sớm đã chuẩn bị, sớm muộn cũng thế cả thôi.

Già La Diêu trong lòng lại đang lo chuyện khác.

Buổi sáng Tử Hà đưa thuốc cho Già La Diêu, nói: “Vương gia, chuyện kia tựa hồ công tử đã hoài nghi, mập mờ hỏi ta tình hình cụ thể đêm hôm đó.”

Già La Diêu cúi đầu uống thuốc, tùy ý đáp: “Kệ hắt đi.”

Tử Hà chần chờ một lát, hỏi: “Vương gia, che giấu việc này thì không sao, chỉ là vạ nhất... vạ nhất ngài mang thai thì sao?”

Tay Già La Diêu run lên, chén thuốc rơi xuống đất.

Sẽ không trùng hợp chỉ một lần mà có ngay thế chứ?

Tử Hà thấy sắc mặt Vương gia biến trắng, nhanh chóng kiểm cố lui ra.

Già La Diêu tâm thần bất ổn cả buổi sáng, chỉ nghĩ đến khả năng này, đến cả Mộng Nhi đến đòi y đưa ra ngoài chơi cũng không đồng ý. Sau đến chiều lại nghe được Tiểu Đồng đưa Mộng Nhi dạo phố gặp Già La Bảo, càng thấy sự tình sắp vượt khỏi tầm kiểm soát.

Già La Diêu hạ quyết tâm, thản nhiên nói: “Buổi tối bảo Tiểu Đồng đến phòng ta.”

“Lão gia, ngài cho gọi ta?”

Tiểu Đồng là lần đầu tiên vào ngọa thất của Già La Diêu, trong lòng có chút tò mò cùng bất an.

Vào nội thất, liền thấy Già La Diêu chỉ mặc độc một tấm áo đơn trắng tuyết thêu chỉ vàng, nghiêng người tựa trên giường.

Y tựa hồ vừa tắm xong, mái tóc còn ẩm ướt buông xõa trên vai, thậm chí xuyên qua tấm áo đơn còn có thể thấp thoáng thấy làn da màu mặt bạch, vô cùng lả lơi gợi cảm.

Tim Tiểu Đồng lệch nhịp, không dám nhìn thêm.

Già La Diêu cười với hắn, miến cường vãn tay về phía hắn: “Lại đây, ngồi đi.”

Bên giường chỉ có một chiếc ghế đẩu, đặt rất gần Già La Diêu.

Tiểu Đồng lại gần ngồi xuống, mặt có chút nóng lên.

Trên người Già La Diêu có một cổ khí tức nam tính thanh nhã phảng phất. Tiểu Đồng cố gắng trấn định nói: “Lão gia, muện như vậy cho gọi ta có việc gì?”

“Không có gì. Gần đây không gặp ngươi, gọi ngươi đến cùng tâm sự thôi.” Già La Diêu một tay chống cằm, một tay tùy ý buông xuôi trên tấm thảm dưới thân, chiếc vòng vàng nhỏ nơi ngón áp út phản chiếu ánh nến mà lóe kim quang.

“Hôm nay ngươi đưa Mộng Nhi đi dạo phố, có gặp thú sự gì không?”

“Cũng chẳng có gì.” Tiểu Đồng nghĩ một lát, đơn giản kể lại chuyện dạo phố hồi chiều.

Già La Diêu lại hỏi vài chuyện khác, hai người như thể trở lại trong xe ngựa trên đường về kinh, từ tốn tán gẫu.

Già La Diêu ngôn đàm hữu vật (nói chuyện lý thú, sinh động), ngôn từ văn nhã, Tiểu Đồng luôn cực kỳ ăn ý với y. Chẳng qua không khí đêm nay có chút quỷ dị.

Tiểu Đồng không biết có phải vì mình chợt dạ, vẫn cứ thấy Già La Diêu đêm nay sao với trước kia càng thêm gợi cảm quyến rũ, nhất cử nhất động đều khiến hắn...

Khụ khụ, không được nghĩ nhiều! Không được nghĩ nhiều!

Chỉ là Tiểu Đồng càng khắc chế bản thân lại càng không tự chủ được nhớ lại cái đêm bên dòng suối nhỏ kia, cơ thể thon gầy duyên dáng của người trong mộng kia, đôi tay nhiệt tình hữu lực, tiếng rên rỉ gợi cảm trầm thấp, cùng đôi mắt mật mờ khi khóc nức lên...

Đoàng đoàng ——

Một tiếng sấm dội vào óc Tiểu Đồng, hắn bỗng nhiên nhớ ra, dung nhan dưới thân hắn đêm đó, cùng La lão gia đang mỉm cười nhìn hắn, một thân bạch y hoàn toàn trùng khớp.

62. Chương 66

Đôi mắt kia, cái mũi kia, khuôn miệng kia... rõ ràng chính là người này.

Tiểu Đồng suýt chút nữa nhảy dựng lên trong cơn kinh hãi.

“A Đồng, sao vậy?”

Già La Diêu phát hiện hắn khác lạ, vươn tay nắm lấy góc áo hắn.

Động tác này không quá đường đột, cũng không hề đặc biệt kỳ quái, nhưng Tiểu Đồng lại như phải bỏng, toàn thân nóng rực lên.

Lòng hắn lúc này đang rối như tơ vò, chỉ muốn trốn chạy, vội vàng nói: “Lão gia, đêm đã khuya, ngài cũng nên sớm nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta lại nói tiếp.” Nói rồi bật dậy đi thẳng ra cửa.

Ai ngờ Già La Diêu nắm góc áo hắn còn chưa buông tay, như thể không kịp phản ứng bị động tác của hắn kéo ngã úp tới trước.

“Chờ đã, a ——”

Tiểu Đồng thấy y phục bị kéo một cái, vội vàng quay lại, đã thấy Già La Diêu chặt vật ngã từ trên giường xuống đất.

“Lão gia, ngài không sao chứ?”

Tiểu Đồng kinh hãi, lao đến ôm y vào lòng.

Già La Diêu kì thực là cố ý ngã xuống, chẳng qua cũng bị ngã đau, thấy hấn lo lắng như vậy, liền cau mày ngã vào lòng hấn, tỏ vẻ đau đớn.

Tiểu Đồng cẩn thận bế y lên, đặt lên giường, lo lắng hỏi: “Có chỗ nào ngã bị thương rồi không?” Nói xong kiểm tra cơ thể y từ đầu đến chân.

Già La Diêu bỗng nhớ đến một lần năm đó, mình cũng bị ngã như lúc này, hấn cũng là bộ dạng lo lắng khẩn trương này, không khỏi thấy ấm lòng, cầm tay hấn ôn nhu nói: “Ta không sao.”

Tiểu Đồng ngẩng đầu đối mặt với y, thấy trong mắt y đọng đầy tình ý ấm áp cùng hoài niệm, không khỏi giật mình ngây ngẩn.

Có lẽ đồ ngu cũng có thể thấy được tình ý thâm sâu trong đôi mắt sáng trong ôn nhu kia, huống chi Tiểu Đồng hoàn toàn không phải kẻ bất giải phong tình.

Hấn chỉ thấy tim đập thình thịch, như thể bị bóp nghẹt lại.

Già La Diêu nhìn thật sâu vào mắt hấn, trong đôi mắt đen láy như đang chứa một cơn lốc xoáy cảm xúc.

Tiểu Đồng bị ánh mắt của y cuốn hút, hạt giống đã sớm mai phục ngày đêm kia nảy mầm, tại thời khắc ấm áp này vụt lớn lên thật nhanh.

Đến lúc phục hồi lại tinh thần, hấn đã bắt tri bất giác sáp lại gần khuôn mặt Già La Diêu, đôi môi cơ hồ áp lên đôi môi đối phương.

Hấn đột nhiên cả kinh, nhất thời dờ người tại chỗ, sau đó chần chừ không biết nên lập tức thoái lui hay thuận theo bầu không khí lúc này mà tiếp tới.

Hấn chỉ do dự trong một chớp mắt, liền có người nhanh chóng quyết định thay hấn.

Già La Diêu cực kì nhạy bén, phát giác sự biến hóa trong ánh mắt hấn, lập tức ôm cổ hấn khế siết về phía trước...

Xúc giác ấm nóng mà thân thuộc từ môi truyền đến. Tiểu Đồng nhất thời mê muội, không tự chủ được đáp lại nụ hôn này.

Hấn vốn thích đồng tính, lại sớm có hảo cảm với Già La Diêu, huống chi sau khi hoài nghi chuyện đêm đó, trong lòng liền có một loại ám chỉ.

Ánh mắt hấn dần trở thêm thâm trầm, dần dần nhuộm sắc thái ***.

Hấn hạ mắt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve nơi cổ Già La Diêu, ôn nhu mà nhiệt tình làm nụ hôn sâu thêm.

Kĩ thuật hôn của Già La Diêu tuy không thành thực như hấn, nhưng về khiêu khích lại giỏi vô cùng.

Đôi môi hai người quấn lấy nhau, dần dần biến thành một cuộc truy đuổi cùng ‘đấu tranh’. Không ai chịu yếu thế, rồi lại đều cẩn thận lấy lòng đối phương.

Đến khi nụ hôn chấm dứt, hai người đã bắt tri bất giác quấn lấy nhau trên giường.

Tiểu Đồng đặt Già La Diêu dưới thân, vẫn không chịu thua mà ‘cạ’ y. Ngón tay Già La Diêu đã thừa cơ lén vào trong y phục hấn, khê khàng ve vuốt những nơi mẫn cảm của hấn. Chờ đến lúc Tiểu Đồng phục hồi tinh thần, ‘đại thể đã mất’, tiểu đệ đệ của hấn đã hưng trí dâng trào ngẩng cao đầu, áp lên hạ thân Già La Diêu chờ phát huy mị lực đàn ông của mình.

Tiểu Đồng ngừng gặm cắn, đôi mắt thâm trầm nhìn Già La Diêu.

Già La Diêu nhìn lại hấn, khoe miệng cong lên một nụ cười thần nhiên, thần thái cùng ánh mắt tản ra ám chỉ mời gọi.

Tiểu Đồng đấu tranh nội tâm dữ dội.

Một thằng nhóc cưỡi truồng mọc cánh trắng kêu gào: “Lý trí! Lý trí! Đừng quên thân phận của y! Y chính là phụ thân của Mộng Nhi, lão gia của La phủ. Y có rất nhiều bí mật có quan hệ đến ngươi, ngàn vạn lần không được làm việc ngu xuẩn khiến bản thân không thoát ra được!”

Một thằng nhóc cưỡi truồng mọc cánh đen khác kêu ngạo hét: “Ăn y đi! Ăn y đi! Tiệc lớn đưa đến tận cửa ngàn vạn lần không thể bỏ qua! Mỹ nam tử này có ý với ngươi, tuy tuổi có lớn một chút nhưng rất có mị lực, ngươi dám nói ngươi không bị quyến rũ? Y đã chủ động quyến rũ ngươi mà ngươi còn không thưởng y liệu ngươi có phải nam nhân không hả?”

Tiểu Đồng thật là thống khổ lắm a. Hắn đấu tranh kì thật chỉ trong nháy mắt, nhưng trước khi lý trí cùng dục vọng kịp phân thắng bại thì cơ thể hắn đã hành động trước.

Già La Diêu chỉ nhẹ nhàng ưỡn người, làm phân thân của mình áp lên cùng phân thân của hắn, cũng chỉ là cho hai tiểu đệ đệ chào hỏi một chút, chạm đầu nhau. Vậy là vừa tròn tuổi mười tám, đúng cái thời kì dục vọng mãnh liệt nhất trong cuộc đời *** của một người nam nhân, Tiểu Đồng đã hoàn toàn bị dục vọng bản thân chinh phục.

Nam nhân quả đúng thật là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Huống hồ cái tuổi khí huyết phương cương này...

Về sau Tiểu Đồng bị ai nhớ lại, cho dù ngày hôm đó Già La Diêu không quyến rũ hắn, thì tại bầu không khí ám muội đó, phỏng chừng hắn cũng chẳng nhịn được bao lâu.

Màn hạ xuống, một tháp ẩn ẩn chấn động. Già La Diêu cuối cùng thành công kéo Tiểu Đồng đang tỉnh táo vào trong cơn lốc nhục dục.

Lúc này đây giữa hai người như có mặc khế (hiệp ước ngầm), nhất cử nhất động đều thập phần ăn khớp hoàn mỹ, Tiểu Đồng quả thực hoài nghi không biết liệu trước kia bọn họ lên giường với nhau không chỉ một lần? Vì sao mỗi một cử chỉ khiêu khích của Già La Diêu đều đáp đúng điểm mẫn cảm của mình? Mà mình cũng dường như thập phần quen thuộc cơ thể y, suốt quá trình làm tình không ngừng khiến Già La Diêu khóc nức không thôi.

Hơn nữa Tiểu Đồng vẫn tưởng Già La Diêu sức khỏe yếu, thể nên sau khi làm xong lần thứ hai liền cưỡng chế dục vọng chưa được thỏa mãn, miễn cưỡng nằm xuống ôm y. Ai ngờ Già La Diêu dừng lại một lát, lại bắt đầu đụng chạm cơ thể hắn trong bóng đêm, mới vài lần đã lại quyến rũ hắn tiếp tục.

Thân thể mười tám tuổi quả nhiên tràn đầy tinh lực. Nhưng khiến Tiểu Đồng càng kinh ngạc là La lão gia thể lực cũng lại hơn người. Một đêm này hai người dường như không hề nghỉ ngơi, làm liên một mạch năm lần...

Tương đương kỷ lục kiếp trước.

Đây là khi sắc trời dần tỏ, Tiểu Đồng ôm Già La Diêu đang dần chìm vào giấc ngủ nghĩ đến.

“La... khụ, Diêu, muốn ăn nho không?”

Ba chữ “La lão gia” của Tiểu Đồng, vì cái liếc mắt của Già La Diêu mà bị nuốt ngược vào trong. Sau đêm hôm đó hắn mới biết tên La lão gia chỉ đọc một chữ Diêu, từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, liền vô cùng tự nhiên gọi tên nhau.

Già La Diêu đang dựa vào nhụyển tháp nhìn hắn bóc vỏ bỏ hạt dứt nho cho Mộng Nhi, nghe hắn hỏi vậy, liền mỉm cười há miệng.

Tiểu Đồng dứt trái nho vừa bóc vỏ sạch sẽ vào miệng y, rồi còn tận tay hứng hạt nho y nhả ra.

Già La Diêu vừa lòng nheo mắt. Tiểu Đồng thấy vậy, đành bắt đắc dĩ trở thành ‘cu li’ của cha con nhà này.

Mộng Nhi ngồi chơi đồ chơi bên tháp, thỉnh thoảng khó hiểu nhìn hai người họ, bỗng nhiên ngong nghịu nói: “Tiểu thúc thúc, ngươi sẽ làm mẫu phụ của ta sao?”

“Khụ khụ... cái gì?” Tiểu Đồng rõ ràng không ăn gì nhưng lại bị sặc đến ho sù sù.

Mộng Nhi vô tội mở to đôi mắt tròn xoe: “Thức thức và phụ thân ngủ cùng nhau. Chỉ có mẫu phụ mới có thể cùng phụ thân ngủ thôi, vậy Tiểu thức thức chính là mẫu phụ của Mộng Nhi nha.”

Tiểu Đồng bị đả kích đến ngớ người.

Già La Diêu nhìn con gái, ôn nhu hỏi: “Bảo bối nhi, lời này là ai nói với con thế?”

“Tử Hà thức thức nói ạ.”

Nhắc đến buổi sáng, ấy không phải, phải nói là giữa trưa hôm đó. Hai con người hoang *** trợn một đêm đang ngủ say sưa, chẳng ai dám đến quấy rầy, nhưng có một người là ngoại lệ. Là ai? Đương nhiên Đại tiểu thư La phủ Mộng Nhi rồi.

Tiểu Đồng vừa mở mắt, liền thấy Mộng Nhi bám lấy mép giường, đôi mắt tròn xoe ngây thơ mở to, tò mò quan sát hẳn cùng Già La Diêu đang ngủ say.

Tiểu Đồng lúc ấy cực kỳ xấu hổ, làm hắn nhớ lại một lần tình một đêm kiếp trước, cũng là cùng mập hợp với một người đàn ông lớn tuổi hơn mình, tỉnh lại thấy con người kia đang đứng ở đầu giường hung dữ nhìn hắn chăm chăm, bị bắt gian tại trận.

Nghĩ đến đó, cánh tay ôm Già La Diêu lập tức cứng đờ.

Già La Diêu nằm trong lòng hắn quay lưng về phía con gái, bởi vì thật sự mệt mỏi, lại hoàn toàn không có chút nào cảnh giác với con gái, cho nên cũng không phát hiện ngay. Mãi cho đến khi cảm thấy Tiểu Đồng toàn thân cứng đờ, mới dần dần tỉnh táo lại.

“Phụ thân, Tiểu thức thức, hai người đang làm gì nha?”

Chỉ thoáng chốc, Già La Diêu cũng cứng người lại. Lúc này y mới hiểu vì sao khuôn mặt Tiểu Đồng lại xanh lét đến cổ quái như thế.

Y quay lại, cùng Tiểu Đồng bày ra bộ mặt đen ngòm nhìn về phía bé con.

“Mộng Nhi, con, con sao lại vào được?”

Mộng Nhi nhí nha đáp: “Mộng Nhi đến sớm thỉnh an phụ thân nha, phụ thân không chịu dậy. Giờ đã là trưa rồi, nguyên lai phụ thân đang cùng Tiểu thức thức ngủ nướng nha.”

Già La Diêu lập tức đỏ bừng mặt, chột dạ vã mồ hôi.

Nguyên lai đã là trưa rồi...

Tiểu Đồng cũng như đang muốn tìm cái hố dưới đất mà chui vào trốn.

Thế là xong rồi, xem ra tất cả mọi người đều biết hết rồi.

“Khụ... Mộng Nhi ngoan, phụ thân dậy ngay đây. Mộng Nhi ra ngoài tìm nhũ mẫu chơi trước một lát được không?”

“Không được nha.” Mộng Nhi trèo lên giường, vừa leo vừa nói: “Phụ thân cùng Tiểu thức thức ngủ nướng mà không gọi Mộng Nhi. Mộng Nhi cũng muốn ngủ nướng.”

Già La Diêu và Tiểu Đồng cùng hốt hoảng.

“Không được! Đừng!”

Hai người không một mảnh vải che thân, trên giường còn lưu lại khí tức sau khi hoan ái, làm sao có thể để con trèo lên được?

Tiểu Đồng vội kéo chăn qua quấn chặt Già La Diêu lại, xong tiện tay kéo một tấm thảm bên đầu giường, quấn quanh hạ thân của mình, sau đó vươn tay bế bổng Mộng Nhi lên, che mắt nàng nói: “Mộng Nhi ngoan, thức thức cùng chơi một trò chơi với con được không?”

“Không đâu...” Mộng Nhi buồn bực lắm bầm.

Tiểu Đồng ôm bé con nhảy xuống giường, nháy mắt với Già La Diêu một cái.

Già La Diêu nhanh chóng chui vào trong chăn, mò mẫm trên giường, cuối cùng tìm được một bộ y phục không biết là của y hay của Tiểu Đồng, vội vàng mặc vào.

Đây là lần đầu tiên y xấu hổ như thế trước mặt con gái, Mộng Nhi ở trong lòng Tiểu Đồng đằng kia cũng bắt đầu giãy dụa.

“Không nhìn được. Tiểu thúc thúc ta không nhìn được.”

Tiểu Đồng thâm nghĩ, làm sao ta dám để người thấy lão cha người trần truồng a. Bảo bối ngoan, người vẫn cứ nên nhắm chặt đôi mắt to tròn thuần khiết của người đi.

Hắn thấy Già La Diêu cuối cùng cũng sửa sang lại cho ra dáng một chút, liền đặt bé con vào lòng y, bắt đầu tìm y phục của mình.

“Phụ thân đáng ghét, cả phụ thân cũng che mắt con luôn.” Mộng Nhi ra sức kéo tay Già La Diêu.

“Ha ha, bảo bối ngoan, phụ thân hôn cái nào.”

Già La Diêu ôm lấy mặt con gái hôn chụt một cái, liếc mắt nhìn Tiểu Đồng đang lúng túng quẩn lại khổ.

Y định nhắc hắn là hắn mặc ngược rồi, nhưng nghĩ lại thấy thôi bỏ đi, mặc được là tốt rồi, hạ thân y vẫn còn đang phải giấu trong chăn chứ hơn gì.

Tiểu Đồng động tác rất nhanh, lấy tốc độ chinh quân trang mà đối phó. Lúc này mới tiếp lấy bé con trong lòng Già La Diêu, không nói một lời đi ra ngoài.

“Mộng Nhi ngoan, thúc thúc mang con ra ngoài chơi nha.”

Cũng không biết hắn làm thế nào đối phó được với Mộng Nhi ở ngoại thất, tóm lại chưa hết nửa nén hương đã quay lại phòng ngủ, thấy Già La Diêu đang tìm y phục trên giường, không khỏi gãi gãi mũi, nói: “Đừng tìm nữa. Quần của người ta đang mặc rồi. Quần của ta thì...” Hắn ngừng một chút, cuối cùng lấy ra một cái quần nhàu nát: “Ồ đây rồi.”

Hai người nhìn nhau một lát, đồng thời phì một tiếng bật cười.

63. Chương 67

Trải qua sự quấy rối của Mộng Nhi, nguyên bản ngưng ngừng cùng khó xử sau khi quan hệ đều tan thành mây khói, thái độ hai người đều tự nhiên hơn nhiều, về mặt quan hệ thể xác lại càng thêm thân mật.

Sau ngày hôm ấy, quan hệ của Già La Diêu cùng Tiểu Đồng bị Mộng Nhi gây sức ép đến độ coi như bán công khai luôn. Người trong phủ không nhiều lắm, nhưng bọn họ đều là những kẻ cực kỳ khôn khéo, không một người dám nhiều chuyện. Nhưng hôm nay Mộng Nhi ngữ phá thiên kinh (nói một câu mắng người ta thẳng thốt hoảng hốt choáng váng...gì gì đó), làm Tiểu Đồng sợ đến biến sắc.

Già La Diêu hậm hực nói: “Tử Hà tên này, sao có thể nói lung tung thế chứ.”

“Tử Hà thúc thúc nói không đúng ạ?” Mộng Nhi nghi hoặc chớp chớp đôi mắt to tròn, đột nhiên chui vào lòng Tiểu Đồng, siết lấy y phục hắn nói: “Tiểu thúc thúc, con thích thúc lắm. Thúc làm ba ba con đi mà.”

“Ba ba?”

“Phụ thân nói ba ba chính là mẫu phụ của con. Đúng không phụ thân?”

Già La Diêu nhất thời không kịp trở tay. Trong lúc vô ý y từng nói qua với con gái về việc này, nhưng không ngờ trí nhớ bé con lại tốt như vậy, có thể nhớ đến tận bây giờ.”

Tiểu Đồng liếc nhìn Già La Diêu, trong lòng có chút nghi hoặc. Hắn biết thời đại này hầu như không có ai cho con gọi là “ba ba” hết, đột nhiên xuất hiện từ ngữ hiện đại quen thuộc như vậy, khiến hắn không tự chủ được nhớ đến Tiểu Duệ.

“Mộng Nhi, chuyện này...” Già La Diêu xấu hổ đến không biết phải giải thích với con gái như thế nào, nhưng ánh mắt lại mang theo chút chờ mong nhìn về phía Tiểu Đồng.

“Mộng Nhi thích Tiểu thúc thúc như thế thì để Tiểu thúc thúc làm cha nuôi của Mộng Nhi nhé.” Tiểu Đồng cười hôn Mộng Nhi một cái.

Mộng Nhi không hiểu cha nuôi là gì, nhưng chữ ‘cha’ cũng còn biết, liền vui vẻ cười đáp: “Thế từ giờ Mộng Nhi sẽ gọi là Tiểu thúc thúc là ba ba được không?”

Tiểu Đồng nhìn tiểu thiên sứ trong lòng mà cực kỳ yêu thương.

“Được. Đương nhiên là được rồi.” Nói rồi trộm nhìn Già La Diêu, liền thấy Già La Diêu vừa mừng vừa sợ nhìn mình.

Vui đến vậy sao?

Ánh mắt này khiến Tiểu Đồng nghi hoặc, hẳn có một ảo giác kì lạ, như thể Mộng Nhi là đứa con gái thất lạc nhiều năm của hắn, đến giờ mới nhận lại vậy.

Mộng Nhi mãi nguyện ngồi trong lòng hắn. Già La Diêu cười nói: “Mộng Nhi có ba ba là không cần phụ thân nữa à?”

“Cần chứ! Mộng Nhi muốn cả phụ thân lẫn ba ba!” Tiểu công chúa bá đạo tuyên bố, kéo tay Già La Diêu cùng Tiểu Đồng đặt cùng một chỗ, rồi mới lấy hai bàn tay nhỏ xíu bao lấy, cao hứng lay lên lay xuống.

Già La Diêu nở nụ cười nhìn sang chỗ khác, che lại nước mắt bất chợt dâng đầy trong mắt.

Đã bao nhiêu ngày đêm rồi. Kể từ khi Bạch Thanh Đồng mất tích đã là bao nhiêu ngày đêm ảo tưởng đến ngày này, nhưng khi ngày này thật sự đến, y lại phát hiện bản thân yếu đuối đến không thể thừa nhận được.

Cho dù Tiểu Đồng vĩnh viễn cũng không nhớ ra y đã từng là ai, nhưng chỉ cần hắn vẫn là hắn, hắn còn thương y, Già La Diêu liền không còn cầu mong gì hơn nữa.

Tối đến Tiểu Đồng nằm trên giường, nhớ lại chuyện ban chiều, trong lòng trĩu nặng.

Thật ra hắn có thấy được nước mắt của Già La Diêu, dù chỉ là vài giọt vô hình rơi, rất nhanh đã bị y giấu đi, nhưng Tiểu Đồng vẫn thấy rất rõ ràng, chỉ là ra vẻ không biết, vẫn dỗ dành Mộng Nhi chơi đùa. Nhưng không thể phủ nhận, một khắc kia hắn thật sự rung động tận tâm can.

Người nam nhân kia yêu hắn.

Chuyện này thật minh xác diễn ra trước mắt hắn. Hắn đột nhiên sâu sắc cảm nhận được giữa hắn và nam nhân kia có một mối liên kết không thể chia lìa. Hơn nữa cùng Mộng Nhi tựa hồ cũng có liên hệ huyết thống mơ hồ.

Đây là sao? Rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì? Mộng Nhi có phải là con gái của hắn không? La lão gia rốt cuộc là ai?

Tiểu Đồng một đêm mất ngủ, trong đầu tràn ngập hình ảnh Già La Diêu thầm rơi lệ sau lưng hắn. Sự yếu đuối vì hi vọng (vui mừng cực độ) mà rơi lệ này khiến hắn thương tiếc không thôi.

Hắn rốt cuộc không thể nằm thêm được, đứng dậy khoác thêm áo, lên ra khỏi phòng, hướng sân của Già La Diêu mà đi.

Đến cửa phòng, hắn do dự một lát, nâng tay đẩy vào, cửa phòng chưa cài then, cọt kẹt mở ra. Hắn lại ngần ngừ một lát mới chầm chậm tiến vào.

Đi tới bên giường, màn chậm rãi vén lên, người nọ nằm trên giường lẳng lặng nhìn hắn.

Tiểu Đồng sau đó ngược lại không chút do dự, ôn nhu mỉm cười với y.

Người nọ kéo cổ tay hắn, Tiểu Đồng thuận thế ngã xuống giường.

Một đêm ôn tồn, nhu tình mật ý, Tiểu Đồng cảm thấy tim mình lại lưu lạc thêm một tầng.

Sáng sớm hôm sau, hắn nhớ hôm nay là ngày hẹn với Già La Bảo, liền đến chỗ Cao quản gia báo nghỉ, vội vàng đi đến chỗ hẹn. Ai ngờ đợi hết nửa ngày, Già La Bảo lại không đến.

Tiểu Đồng buồn bực, đi hỏi thăm suốt dọc đường, cuối cùng tìm được đến phủ An Thân Vương.

Hắn vốn tưởng rằng lấy thân phận bản thân, muốn vào Vương phủ chắc chắn sẽ bị gây khó dễ. Nhưng lại không cam lòng bị Già La Bảo cho leo cây, nên vẫn lớn mật đến tận nơi gõ cửa. Ai ngờ tên tiểu tư trong cửa lại quen hắn, thấy hắn liền thuận miệng nói: “Bạch công tử? Sao lại là ngài? Lâu lắm rồi không thấy ngài tới a.”

Tiểu Đồng âm ừ một tiếng, nói: “Ta đến tìm Vương gia nhà người.”

Gã tiểu tư kia nhiệt tình đáp: “Mời vào! Mời vào! Ngài mau vào đi. Vương gia đang ở hậu viên đó.”

Tiểu Đồng thấy hắn không có ý đi báo, không khỏi thầm giật mình trước mức độ thân quen của Bạch công tử kia cùng Già La Bảo, bất động thanh sắc đi thẳng vào hậu viên.

Mãi cho đến khi hắn đã đi xa, tên tiểu tư mới giật mình nhớ ra: Bạch công tử không phải đã mất tích hai năm nay rồi sao? Sao đột nhiên lại trở lại thế này?

Già La Bảo đang ở trong đình hậu viên buồn khổ tự rót tự uống. Y bị hoàng thúc cảnh cáo, không dám đi gặp Bạch Thanh Đồng, đành muện thanh phát đại tài, thả lão hữu cấp tử (nói chung là ngồi buồn rười rượi nhớ nhung... thăng bạn thân).

Ai ngờ một ngụm rượu còn chưa nuốt hết, liền thấy Tiểu Đồng nghênh ngang tới cửa, không khỏi “phụt ——” một tiếng phun hết rượu ra ngoài.

“Người, người... người vào cách nào thế?”

Tiểu Đồng nhìn bộ dáng sợ hãi của Già La Bảo, tâm tình cũng khá hơn nhiều, vén vạt áo một cái, không khách khí ngồi xuống chỗ đối diện, đáp: “Đi vào.”

“Người, người...” Già La Bảo tức giận đến run cả tay. Bỗng nhiên nhớ tới lời cảnh báo của hoàng thúc, biến sắc, vội hỏi: “Thanh Đồng, ấy nhầm, Tiểu công tử, chuyện là, hôm nay ta bận chút việc, phải ra ngoài ngay bây giờ, không thể ở lại tiếp đón. Người xem...”

Tiểu Đồng tự nhiên khoát tay, cầm bầu rượu tự rót một ly: “Không sao đâu, người bận thì cứ đi. Ta ở đây chờ người được rồi.”

Già La Bảo tức đến phùng mang trợn má. Chưa bao giờ gặp một ai mặt dày như thế.

Y hiểu rõ tính cách của cái tên bạn nổi khổ này, lại không thể cương quyết đuổi hắn đi, đơn giản cũng không thể tìm được cớ gì hay ho, đành hậm hực ngồi xuống, hỏi: “Làm sao người tìm được đến đây?”

“Dưới cái mũi có cái mồm, hỏi thăm chứ gì nữa.” Tiểu Đồng tùm tùm cười nói: “An Thân Vương ở kinh thành rất nổi tiếng nha, hỏi một chút đã biết rồi.”

Già La Bảo nổi giận: “Ta biết bội ước hôm nay là ta sai, bất quá ta cũng có cái khó xử của ta, chuyện trước kia của người cũng đừng có hỏi làm gì. Có hỏi ta cũng không nói đâu.”

Tiểu Đồng sững sốt, không nghĩ đến y lại nói như vậy. Trầm ngâm một lát, nói: “Nhưng thân phận trước kia của ta có chỗ nào phiền toái hay sao? Hay là... có người nói gì với người rồi?”

Già La Bảo chán nản uống rượu, không nói không rằng, Tiểu Đồng hỏi thêm mấy chuyện khác y cũng chẳng trả lời.

Tiểu Đồng cười cười, giơ chén rượu thoải mái nói: “Người không nói cũng được. Người gọi ta là ‘Thanh Đồng’, tên gác cửa gọi ta là ‘Bạch công tử’. Ta nghĩ trong kinh thành này quen biết với An Thân Vương người như vậy, hẳn người tên Bạch Thanh Đồng kia nhất định không nhiều lắm. Cùng lắm thì ta hao chút khí lực, đi hỏi thăm một chút là biết.”

Già La Bảo nhảy dựng lên.

Tên Bạch Thanh Đồng này có quan hệ không đơn giản với Nhiếp chính vương, người biết đến trong kinh thành cũng không phải ít. Hơn nữa hiện tại Lưu tướng quân quay về kinh thuật chúc (báo cáo công tác), ngay cả tên Triệu tam thiếu gia kia cũng quay về luôn, không chừng hôm nào đó Tiểu Đồng đi trên đường lại đụng phải người quen cũ cũng nên.

Già La Bảo đổ một đầu mồ hôi lạnh. Nếu để tiểu tử này tự đi hỏi, không chừng lại nghe được tin đồn nhảm nào đó, đến lúc đó nói không chừng hoàng thúc lại giận cá chém thớt đổ lên đầu hắn thì nguy.

Hắn gấp đến mức đi vòng vòng quanh đình, cảm hận Lôu Tĩnh Đình năm trước đã nhậm chức ở phương Nam, đến giờ ngay cả người quân sư hắn cũng không có.

Tiểu Đồng nhìn bộ dáng kia của hắn, lấy lùi làm tiến nói: “Ta biết ngươi cũng khó xử, không làm khó dễ người nữa. Ta cáo từ trước. Chuyện còn lại ta sẽ tự tìm cách.”

“Đừng! Ngươi chờ đó!”

Già La Bảo rút cuộc đánh không lại thuật công tâm của Tiểu Đồng, một mạch túm lấy kẻ chuẩn bị ra khỏi đình kéo tuột lại.

Tiểu Đồng trở lại La phủ đã là xế chiều, vừa vào cửa liền thấy Mộng Nhi lao về phía mình.

“Ba ba đã về rồi!”

Tiểu Đồng cảm thấy ấm áp trong lòng, chợt sinh ra một loại ảo giác, như thể đã quay lại kiếp trước, thành gia lập nghiệp, sinh một đứa con gái đáng yêu xinh xắn. Chiều nào đi làm về con gái đều ở cửa đón, có vợ đã chuẩn bị sẵn bữa ăn ngon lành chờ đợi hắn.

Chuẩn mực gia đình ba người kinh điển biết bao a.

Tiểu Đồng quả thực muốn lão lệ tung hoành (người già rớt nước mắt tùm lum _ _ _ _ _)) Đáng tiếc là đi hỏi lâu mà vẫn không thấy thân ảnh Già La Diêu đâu.

“Lão gia đâu?” Tiểu Đồng hỏi nhũ mẫu.

Nhũ mẫu không rõ đáp: “Không biết. Sáng nay lão gia cùng Cao quản gia ra ngoài, đến giờ chưa thấy về.”

Tiểu Đồng ngẩng đầu nhìn sắc trời. Lúc này đã nhập thu, sắc trời tối rất sớm, mây đen dày đặc từ phía chân trời ùn ùn kéo đến, có vẻ như sắp đổ mưa to.

64. Chương 68

“Hoàng thúc, sao ngài không nói gì?” Già La Vũ trầm mặt ngồi bên giường, nhìn Già La Diêu suy yếu nằm đó.

“Ngự y nói ngài đã có thai hơn một tháng, trầm thật sự bị dọa đến giật cả mình. Nguyên lai ngài là ám song, vậy là Mộng Nhi...”

Già la Diêu vốn đang từ từ nhắm mắt, nghe vậy liền chậm rãi mở mắt a: “Mộng Nhi là con của ta.”

“Hoàng thúc, ngài hiểu ý trẫm.” Già La Vũ nét mặt âm trầm. Càng lớn lại càng phát ra uy nghiêm tuấn mỹ, ngày càng giống với kì phụ.

“Mộng Nhi có phải con của ngài cùng Bạch Thanh Đồng không?”

Già La Diêu không đáp.

Già La Vũ bật đứng dậy: “Mộng Nhi là đứa con ngài sinh cho Bạch Thanh Đồng đúng không? Mộng Nhi đến giờ còn chưa được sắc phong chính thức là vì ngài vẫn chờ Bạch Thanh Đồng quay lại đặt tên cho nàng đúng không? Trẫm phải sớm biết! Trẫm phải sớm biết chứ!”

Già La Diêu bình thản nói: “Hoàng Thượng, ngài thất thố rồi.”

Già La Vũ dù sao cũng chỉ mới mười tám tuổi, trong lúc bộc phát đập nát một chén trà. Nhưng một câu nói của Già La Diêu lại khiến hắn phải cưỡng chế lại lửa giận trong lòng.

Hắn thở hổn hển hồi lâu, chậm rãi trấn định trở lại, trầm giọng nói: “Hoàng thúc, ngài cứ an tâm tĩnh dưỡng ở chỗ trầm đi. Mong Nhi trầm sẽ đưa đến đây để nàng bồi ngài, những chuyện khác, ngài cũng đừng để tâm.”

Già La Diêu không lên tiếng.

Già La Vũ nhìn y một cái, quay lưng bỏ đi.

Già La Diêu nhìn bóng hắn rời đi, lặng lẽ thở dài.

Đứa bé này càng lớn càng không hiểu nổi hắn nghĩ gì.

Già La Diêu cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Y buổi sáng cùng Tử Hà rời khỏi nơi ẩn cư về phủ đệ, lén trở về biệt viện ngoại ô của Nhiếp chính vương, muốn đến xử lý sự vụ. Ai ngờ chưa đi được nửa đường liền bị tập kích.

Đám phục kích có hơn mười người, mà Già la Diêu lại chỉ mang theo Tử Hà cùng vài tên thị vệ, đường đến biệt viện lại hoang vắng không người. Già La Diêu tuy cả đời gặp nạn vô số lần, nhưng lần này đúng là bất đắc dĩ nhất. Ai ngờ ngay lúc tình thế nguy cấp như vậy lại gặp được cứu binh trên trời giáng xuống.

Già La Diêu nhận ra đó là đội thân vệ đặc chủng bảo hộ an nguy cho hoàng đế. Cả Đại Tề quốc, quân đặc chủng quân số không vượt quá năm nghìn người. Trừ một ngàn binh chuyên làm ám vệ, còn có ba nghìn binh sát thủ nằm trong tay Già La Diêu. Mà một ngàn binh còn lại kia, chính là đội thân vệ đặc chủng của hoàng đế.

Cho nên nhìn thấy đám cứu binh này một cái, Già La Diêu đã biết người đến là ai. Xem ra chuyện y trở lại kinh thành không thể gạt được tai mắt Hoàng Thượng.

Y bị đám người đó trực tiếp đưa đến biệt viện hoàng gia. Bởi vì bị thương nhẹ, Già La Vũ mời ngự y đến bắt mạch cho y, ai ngờ lại chần ra kết quả như vậy.

Mất thấy Già La Vũ trầm mặt bỏ đi, Già la Diêu lòng thấy bất an. Hiện tại bị giam lỏng ở đây, Tử Hà lại trọng thương đang chữa trị, nghĩ đến lời Già La Vũ lưu lại, y không khỏi lo lắng cho Tiểu Đồng.

Già La Diêu nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, khép lại mi mắt.

Không nghĩ đến ở đây lại có một tiểu sinh mệnh yếu ớt. May mà lúc bị tập kích y chưa dùng toàn lực, cứu binh lại đến đúng lúc, bằng không sợ rằng đứa bé này cũng sẽ không còn nữa.

Già La Diêu có chút thất thần. Y vuốt ve bụng mình, trong lòng nghĩ, hi vọng lần này sẽ là một đứa con trai...

“Chuyện gì thế hả? Thế này là sao? Đây, các người là ai?” Miếng vải đen trước mắt bị gạt ra, Tiểu Đồng nhất thời không thích ứng kịp với ánh sáng, hồi lâu sau mới quen dần.

Bất quá không ai trả lời hắn. Những người đó đã ra khỏi phòng rồi.

Tiểu Đồng nhìn quanh, phát hiện phòng này cực kỳ đơn giản, giống như một gian tù thất. Có một khung cửa sổ nhưng lại bị đóng chặt.

Hắn kiểm tra một vòng quanh phòng, không phát hiện được sơ hở hay manh mối gì, không khỏi nhíu mày ngồi xuống chiếc giường gỗ.

Hắn không rõ đây là chuyện gì, cũng không biết chính xác mình đã đắc tội ai. Giải thích duy nhất chỉ có La lão gia.

Già La Diêu vẫn không hồi phủ. Tiểu Đồng ôm Mong Nhi đợi cả buổi tối, thấy tình hình có chút không ổn, bỗng nhiên những người này mặc danh kỳ diệu (tự nhiên, không lý do) xông vào, động tác thập phần mau lẹ.

Tiểu Đồng động thủ cùng vài người trong đó, kinh ngạc phát hiện thân thủ bọn họ đơn giản thành thực, không giống võ công thường dùng thời đại này, ngược lại cực kỳ giống cách đánh thực dụng của Tiểu Duyệt

vẫn dạy. Hắn không chống cự được bao lâu đã bị đánh ngã xuống đất, ngất đi. Tỉnh lại thì thấy đã bị đưa đến trong căn phòng này.

Mộng Nhi sao rồi? Điều có sao không?

Tiểu Đồng thập phần lo lắng bất an. Hắn bị nhốt trong phòng vài ngày, mỗi ngày đều có người chuyên đưa đồ ăn đến. Hắn không tìm được cơ hội đào tẩu, chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi. Nhưng thời gian này thật sự khó khăn, có khi nhịn không được bắm lấy cửa sổ mà gào to.

“Người đâu! Người đâu a! Thả ta ra mau! Con mẹ nó các người chết đâu hết rồi hả? Nói một câu sẽ chết chắc!”

Tiểu Đồng bị dồn nén đến cả Tam Tự Kinh cũng xổ ra luôn, chán nản ở trong phòng chửi mắng loạn lên.

Hôm đó bỗng nhiên cửa phòng mở ra, liên tiếp tiến vào mấy người. Tiểu Đồng cảnh giác nhìn bọn họ, thấy những người này cung kính đứng dần thành hàng, một thiếu niên vận y phục hoa quý (hoa vệ + quý phái) chậm rãi thông thả tiến vào.

Tiểu Đồng cảm thấy thiếu niên này có chút quen mắt, nói: “Người là ai?”

Một người đứng bên quát: “Lớn mật! Nhìn thấy bệ hạ còn không mau hành lễ?”

Tiểu Đồng ngoáy ngoáy tai, không chút để ý: “Người nói gì cơ?”

“Người...”

Người nọ còn muốn tiếp tục quát tháo, liền thấy thiếu niên kia vẫy tay, vội im miệng lui xuống.

Thiếu niên kia ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, ngồi xuống rồi khẽ nhũm mày, đại khái là cảm thấy cái ghế này quá cứng ngồi không thoải mái.

Mang theo tiểu ý nhìn Tiểu Đồng, trào phúng nói: “Bạch Thanh Đồng, trăm nghe nói người lại mất trí nhớ. Sao đầu óc người cứ liên tục bệnh hoạn thế? Bệnh này sợ còn đến lúc già luôn đấy chứ?”

Tiểu Đồng nghe người kia gọi hắn ‘bệ hạ’, lại thấy y tự xưng ‘trăm’, thậm chí quá quái.

Thật đúng là hoàng đế sao? Được đấy, từ hồi hắn khôi phục trí nhớ kiếp trước đến giờ còn chưa gặp qua hoàng đế nhà.

Bất quá thấy hoàng đế tuổi không lớn, nói chuyện lại ra vẻ ông cụ non. Hơn nữa khuôn mặt kiêu ngạo đắc ý kia, không hiểu vì sao càng nhìn càng thấy không vừa mắt, liền bật thốt lên: “Chuyện đấy ta cũng không biết. Sao ngài không hỏi đầu óc của ta ấy?”

Già la Vũ biến sắc: “Lớn mật! Không sợ trăm chém đầu người sao?”

Tiểu Đồng nhớ lại những điều về thân phận bản thân trước kia mà Già la Bảo đã kể sơ qua, liền cười đáp: “Không biết ta đã làm sai cái gì mà Hoàng Thượng lại muốn đầu của ta? Không phải vẫn nói không biết không có tội sao. Ta mặc dù không nhớ gì hết, nhưng cũng có nghe nói Bạch Thanh Đồng là thiếu tướng được Hoàng Thượng thân phong, dũng lập nhất đẳng công (chiến công hạng nhất), truy phong tước Tam đẳng hầu. Một vị thiếu tướng trung với bệ hạ, có công với nước như vậy, không biết Hoàng Thượng vì sao lại muốn chém đầu hắn đây?”

Già la Vũ không nghĩ là hắn sẽ phản ứng nhanh như vậy, không khỏi nhất thời nghẹn lời. Nói đến cũng là do hắn quá nhanh nhẩu, vừa nghe nói Bạch Thanh Đồng mất tích ở chiến trường Tây Lương, tìm mãi không thấy, trong lòng hắn không phân được là cao hứng hay mất mát, thấy hoàng thúc buồn phiền ỉn ả, liền tuyệt bút vung lên, phong cho Bạch Thanh Đồng mấy danh hiệu nghe cao cao chút. Lúc này lại bị Tiểu Đồng lấy ra đối chất, nhất thời thật đúng là không thể luận tội.

Vô liêm sỉ! Là ai lắm mồm nói cho hắn thế hả?

Già La Vũ thậm chí. Lại không biết đây là do ông anh họ yêu quý Già La Bảo của y vừa nói cho hắn biết cách đây mấy hôm.

Bất quá vốn cũng không định làm gì Tiểu Đồng. Chỉ là nghĩ đến hoàng thúc lại là ám song, còn vì tên tiểu tử trước mắt này mà mang thai, tức giận không biết phải xử đi đâu. Không trừng trị một phen thì lòng hẩn không thoải mái được.

“Hừ. Trẫm là một vị vua anh minh, tất nhiên sẽ không so đo với người mấy việc cỏn con này. Trẫm thấy người ở đây cũng rất thoải mái, vậy cứ ở thêm mấy ngày nữa đi.” Nói rồi đứng dậy định bỏ đi.

Tiểu Đồng khẽ biến sắc. Bên ngoài còn có người khiến hẩn nóng gan nóng ruột, làm sao có thể an tâm để bị nhốt ở đây?

Hẩn lập tức lấy lòng nói: “Hoàng Thượng chớ sinh khí a. Thảo dân đầu không được tốt lắm, quên rất nhiều chuyện, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết, mong Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng, không chấp kể tiểu nhân này.”

Già La Vũ tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn: “Trẫm không phải đã nói sẽ không so đo sao. Người cứ an tâm ở lại đây, trẫm sẽ không bạc đãi người đâu.”

Tiểu Đồng lại càng gấp. Hôm ấy hẩn vừa dấm vừa xoa, cuối cùng mới ép hỏi được Già La Bảo về thân phận trước kia của mình, nhưng vẫn còn rất nhiều bí ẩn chưa được giải đáp. Tỷ như Vương gia thu dưỡng mình năm đó là ai? Thân phận của La lão gia là gì? Tất cả những mối quan hệ trước kia của bản thân.

Già La Bảo bị Già La Diêu cảnh cáo, không dám lộ ra chút nào chuyện có liên quan đến hoàng thúc, chỉ hàm hồ nói ra thân phận trước kia của Bạch Thanh Đồng. Đây đã là việc mạo hiểm nhất hẩn có thể làm rồi.

Tiểu Đồng lúc này như một người đang mò mẫm trong bóng đêm đột nhiên tìm thấy một tia sáng, nhưng những tia sáng ấy lại lập lờ ở một nơi nào đó mà không thể với đến.

Trong lòng Tiểu Đồng đã yêu Già La Diêu, chỉ muốn giải đáp toàn bộ những chuyện trước kia, rồi sẽ toàn tâm toàn ý thật sự kết giao cùng y. Dù sao y cũng là người duy nhất ngoài Tiểu Duệ khiến hẩn động tâm. Nhưng lúc này Già La Diêu không rõ tung tích, Mộng Nhi cũng bắt vô âm tín, Tiểu Đồng trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể cưỡng chế hoàng

để bắt y thả hẩn ra.

Bất quá nhìn vài vị thị vệ cao to trước cửa kia, hẩn đương nhiên sẽ không làm chuyện điên rồ rồi.

“Bệ hạ, thảo *** cả gian, xin hỏi tột cùng ngài muốn làm gì vậy?”

Tiểu Đồng bị Già La Vũ bức đến nổi nóng, nói thẳng, lớn mật nhìn thẳng vào y.

Già La Vũ trong lòng chấn động, trầm mặt xuống.

Chính là nét mặt này! Bao năm rồi vẫn khiến Già La Vũ không thể quên được.

Vô luận là trước kia khi còn là thái tử cho đến sau khi đã đăng cơ, người thanh niên trước mặt không lớn hơn bản thân đến hai tuổi chưa từng coi y ra gì. Người khác nịnh nọt hầu hạ mình còn không kịp, chỉ có hẩn, chỉ mình hẩn...

Già La Vũ nhớ lại năm đó hài đồng tuần mỹ kia nhảy lên tảng đá cao cao kia, dùng nhánh cây chỉ vào bọn họ, đắc ý cười to: “Thắng rồi các người còn không chịu đầu hàng?”

Đứa bé đứng trong ánh dương quang chói mắt, chói đến mức trông hẩn như thể tiên đồng chuyển thế, tuần mỹ khả ái đến vậy, khai lãng triều khí đến vậy.

Già La Vũ biết đó là thứ bản thân chưa từng có. Không biết có phải một khắc ấy hay không, y đối với thanh niên trước mặt này nảy sinh lòng ghen tị đến khắc cốt cùng, cùng...

Già La Vũ bỗng nhiên vì cảm giác yêu thích ngưỡng mộ như động tâm ấy mà kinh hãi. Y liếm liếm môi, không cam yếu thế nhìn lại Tiểu Đồng, nói: “Trẫm muốn làm gì cũng không đến phiên người hỏi.”

“Ngài muốn cái gì ở ta đây?” Tiểu Đồng có chút dấm chiêu nói: “Thân là thần tử, vua muốn thần chết thần không thể không chết, không cần phải lo lắng nhìn ta như thế chứ? Chuyện trước kia ta đã quên hết rồi,

nếu không phải muốn từ ta lấy gì đó thì là ngài đang cố kị ai đó? ... Người nào đây?” Hấn quên đi khiêm tốn, một bên suy tư một bên lẩm bẩm, ánh mắt vô thức quét quanh Già La Vũ.

Già La Vũ biến sắc vài lần, đột nhiên nổi giận lôi đình, phẫn nộ quát: “Lớn mật!”

Tất cả mọi người bị y làm cho giật bắn người, chỉ có Tiểu Đồng không đổi sắc nhìn y.

Già La Vũ chột dạ, then quá thành giận nói: “Bạch Thanh Đồng, trẫm thấy thói xấu không chữa được, nhốt ở đây vẫn tiện cho người lằm. Người tới, mang hấn tiến cung, làm thị đồng cho trẫm!”

Tiểu Đồng kinh hãi!

Thị đồng là trò gì đây? Không phải là làm thái giám đấy chứ???

65. Chương 69

Trời lạnh dần, Già La Diêu ngồi trong phòng nhìn lá rụng bên ngoài, Mộng nhi ngồi cạnh y chơi đùa, y do dự cúi đầu nói với nữ nhi tử vài câu, khuôn mặt cười rộ lên của tiểu hài tử giống như búp bê trong tranh tết.

Hảo một bức tranh phụ tử hai người hòa thuận.

Nếu như lúc này không bị giam lỏng, tâm tình của Già La Diêu sẽ cực kì vui vẻ.

Bạch Thanh Đồng sinh vào tiết thu, thật đáng tiếc là năm nay lại không có cách nào để chúc mừng hấn ngay được. Mười chín tuổi lại thêm một tuổi nữa.

Già La Diêu lặng lẽ chải mái tóc bạc, than thở mình lại già thêm một tuổi.

“Phụ thân, cha đi đâu rồi? Mộng nhi rất nhớ cha.”

Đứa nhỏ trí nhớ chưa tốt, một thời gian không gặp liền sẽ quên mất, thế nhưng đã qua hai tháng rồi Mộng nhi lại thường xuyên hỏi Già La Diêu câu hỏi đó, có thể thấy được tình phụ mẫu có huyết thống ràng buộc thế nào.

Già La Diêu quay lưng bế đứa nhỏ lên chân mình. Đứa nhỏ đã nặng lên không ít, xương cốt cũng đã cứng cáp hơn nhiều.

Y xoa đầu đứa nhỏ, giúp nó chỉnh lại tóc mai: “Cha đã đến một nơi rất xa, qua vài ngày liền trở về ngay.”

Mộng nhi nằm trong lòng phụ thân bấu môi nói: “Cha không có ở đây thì không có ai bồi Mộng nhi chơi, không có ai kể chuyện cho Mộng nhi.”

“Phụ thân liền kể chuyện cho Mộng nhi được không?”

“Không được không được! Chuyện phụ thân không hay, ta không muốn nghe.”

Mộng nhi bịt hai tai.

Già La Diêu dỗ vài câu thấy Mộng nhi vẫn còn tức giận liền mất kiên nhẫn: “Đừng làm loạn, còn không nghe lời phụ thân liền đánh.”

Mộng nhi từ trước đến nay chưa từng bị phụ thân mắng bao giờ liền ngậy người ra, nước mắt đã chực trào, liền òa ra khóc.

Đứa nhỏ khóc là chuyện Già La Diêu chưa từng nghĩ tới, khiến y thực bất ngờ không biết phải làm sao. Y liền vội vàng an ủi, thế nhưng Mộng nhi không nghe, vẫn khóc toáng lên: “Phụ thân đánh ta, phụ thân là người xấu! Ta muốn cha cơ... Ô ô ô ta muốn cha...”

Già La Diêu vừa tức giận vừa lo lắng, trong lòng phiền muộn bất an, thậm chí muốn giơ tay tát vào mông nữ nhi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Dem nữ nhi bế đặt xuống đất, nảo nề nói: “Khóc đi, khóc đi, phụ thân mặc kệ người.”

Mộng nhi hai chân mềm nhũn, đặt mông nhỏ ngồi dưới đất khóc lớn.

Già La Vũ tiến vào bị một màn trước mặt dọa cho sững sốt, vội chạy đến đem Mộng nhi ôm vào lòng.

“Mộng nhi xảy ra chuyện gì? Ai khi dễ ngươi? Nói cho hoàng đế ca ca, hoàng đế ca ca giúp ngươi giáo huấn hắn.”

Mộng nhi không ngừng thút thít, đáng thương đưa mắt sững sững nhìn về phía Già La Diêu.

Trong lòng Già La Diêu lo lắng: “Ôm nó đi đi.”

Già La Vũ đem Mộng nhi ôm đến gian ngoài dỡ một hồi, giao bé cho hạ nhân rồi quay trở về, “Hoàng thúc, người là xảy ra chuyện gì? Mộng nhi còn nhỏ, người đừng tức giận với nó.”

Già La Diêu cũng không để ý đến hắn, lạnh lùng đẩy xe lăn hướng vào bên giường, nghĩ muốn nghỉ ngơi chốc lát.

“Hoàng thúc cẩn thận, trầm gọi người tới hầu hạ người.” Già La Vũ lên tiếng muốn giúp hắn.

Già La Diêu đẩy tay hắn ra: “Không cần, Ta tự mình có thể làm được.”

Già La Vũ nhú mày: “Hoàng thúc, người hiện tại thân mình không khỏe, vạn nhất có chuyện thì phải làm sao?”

Già La Diêu liếc hắn một cái rồi thản nhiên nói: “Ta quen có Tử Hà hầu hạ, không muốn người khác. Tử Hà thương thế hắn là đã tốt, người gọi hắn tới hầu hạ.”

Già La Vũ không nói gì.

Già La Diêu thở dài: “Ngươi cũng lớn rồi, tự có chính kiến, hoàng thúc ta đây đương nhiên có là gì. Ngay cả hạ nhân cũng không muốn cho ta dùng.”

“Hoàng thúc nói gì vậy. Bao kẻ nô tài trong biệt viện này hầu hạ người không được sao?”

“Ta nói không quen dùng người khác.” Già La Diêu đập đập bạc thẳm dưới gối, ngữ điệu lạnh lùng thản nhiên lại toát ra một cỗ khí thế khiến người khác không thể cự tuyệt.

Già La Vũ chần chừ một chút, nói: “Được. Trẫm đã biết.”

Hắn trộm nhìn về phía bụng Già La Diêu, còn chưa đến ba tháng nhưng bên hông đã không còn tinh tế như trước, lớn hơn một vòng rồi. Chưa bao giờ gặp qua người mang thai, mặc dù lập gia thất gần ba năm, hậu cung cũng có nhiều nữ nhân, nhưng vẫn chưa ai hoài thai. Bởi vậy, đối với việc Già La Diêu càng thêm tò mò. Chính là cứ nghĩ đến cha đứa nhỏ, hắn liền một trận buồn bực.

Tiểu Đồng bị hắn đưa vào hoàng cung đã hơn hai tháng, vậy mà gia hỏa kia không lúc nào không mưu toan chạy trốn. Cũng không nghĩ tới lá gan hắn thật lớn, cứ nhiên muốn từ trong hoàng cung xa hoa tối nghiêm ngặt của Đại Tề quốc mà chạy đi, thật là suy nghĩ kì lạ. Đáng giận nhất chính là bị bắt lại mà vẫn không hề hối cải, còn có ý muốn đào thoát nhiều lần. Nghĩ đến đây lại thấy hoang đường buồn cười, tốt cùng vẫn không tìm được đủ lí do xử phạt tội đào thoát của hắn.

Cái gì? Ngắm trăng? Trời một mảnh mây đen vần vũ, ngay cả sao cũng không thấy mà ngươi đòi thưởng trăng cái rắm! Cái gì? Tối nên mới đi nhằm đường? Có thể sao? Tức chết trẫm! Cái gì? Tìm không thấy nhà xí? Con bà nó hoang đường, đường đường hoàng cung đại nội Đại Tề quốc mà không có nổi một cái nhà xí sao? Cái gì? Chính là bởi không biết có hay không cho nên mới muốn đi nhìn xem, đây là tinh thần ham học hỏi? Cút ngay cho trẫm!

Cái gì? Đi ngự trù phòng mà lạc đường? Ngự trù phòng phía tây ngươi đi phía bắc làm trò gì? Cái gì? Nambắc không phân biệt được? Vậy ngươi hai tháng nay đến ngõ ngách trong hoàng cung đều mò đến thành thực, chứ không phải gặp quỷ chứ?

Già La Vũ nhớ đến Tiểu Đồng làm thị đồng đã hơn hai tháng, chính là hai tháng thống khoái lại thống khổ nhất cuộc đời của hắn. Nhìn thấy Tiểu Đồng ăn, biết biểu tình tuy là rất đau, nhưng lại thường xuyên bị hắn chọc đến giận không nhẹ, lại thống khổ, thật sự là mâu thuẫn.

Kỳ thật hắn hoàn toàn có thể lấy cơ giáo huấn Tiểu Đồng một chút, nhưng nhớ tới hoàng thúc, liền không thể không lưu lại vài phần tình cảm. Huống chi trong hoàng cung lạnh như băng kia, chỉ có mình Tiểu Đồng

không sợ hấn, thậm chí còn đối hấn không một chút tôn kính. Nhưng Già La Vũ lại rất hưởng thụ loại cảm giác ngang hàng này, cảm thấy được mình cùng người khác không sai biệt.

Nhớ tới Tiểu Đồng, bất tri bất giác hấn có chút thất thần.

Già La Diêu âm thầm quan sát thần sắc hấn, trong lòng một trận run sợ. Có lẽ thật là thúc cháu liên tâm, y lại đoán được dễ dàng trong lòng hoàng đế giờ phút này nghĩ là ai.

Già La Diêu mặc dù bị giam lỏng trong biệt viện này, nhưng thủ đoạn thông thiên, không qua vài ngày liền liên lạc được với bên ngoài. Khi y biết Tiểu Đồng bị Già La Vũ mang tiến cung, trong lòng vừa vội vừa lo.

Y thực không biết Già La Vũ có mục đích gì. Hoàng cung quy củ nghiêm ngặt, cấp bậc rõ ràng, lấy tính cách của Tiểu Đồng, làm không tốt tính mạng liền nguy.

Y ho nhẹ một tiếng, nói: “Bệ hạ, thần ở trong này đã nhiều ngày, không biết khi nào có thể hồi phủ?”

Già La Vũ phục hồi tinh thần: “Hoàng thúc ở trong này không thoải mái sao?”

Già La Diêu thần nhiên nói: “Chung quy cũng không thể lâu dài được.”

Già La Vũ cười cười: “Hoàng thúc yên tâm, việc hoàng thúc hồi kinh không mấy người biết, người cứ an tâm ở trong này, sinh hạ hài tử xong lại bàn tiếp.”

Già La Diêu yên lặng một lát, nói: “Ngày ấy thực sự hoàng thượng không nhìn thấy được mặt của tên thích khách sao?”

Già La Vũ biến sắc: “Trẫm vẫn đang điều tra.”

Già La Diêu hừ một tiếng: “Chỉ sợ lại giống như hai năm trước vô sự mà chết đi.”

“Hoàng thúc không tin trẫm?”

Già La Diêu nhìn hấn một cái, không nghĩ lập tức trở mặt, liền thần nhiên nói: “Bệ hạ đừng đa tâm, thần một mối, muốn nghỉ ngơi.”

Già La Vũ thấy y đưa lưng thoải mái nằm xuống, thực một bộ dáng muốn tiến khách. Không khỏi có chút tay chân luống cuống. “Hoàng thúc...”

Hấn đáng thương ngân một tiếng, nhưng không thấy nửa điểm đáp lại, đành ỉu xiu cụp đuôi rời đi.

Hấn thực không có tức giận, chỉ là muốn tìm hoàng thúc làm nũng một chút, từ sau sự việc trước, phát hiện khoảng cách giữa hai người ngày càng xa cách, trong lòng không khỏi một trận mất mát.

Đều do tên Bạch Thanh Đồng kia. Nếu không phải hấn đoạt đi hoàng thúc, hoàng thúc hiện tại nhất định vẫn đối ta tốt nhất!

Già La Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ trở về tiếp tục phải gây phiền toái cho Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng nhìn trước mặt là một giá đầy sách, á khẩu...

Thị nhân đi cùng nói: “A Đồng, bệ hạ mệnh người trong ba ngày đem toàn bộ sách này sửa sang một lượt. Danh sách các bộ đều ở trong này, người xem một chút.”

Tiểu Đồng nhìn cái danh sách dày chừng một thước kia mà khóc không ra nước mắt.

“Cho một người phụ ta có được không?”

Thị đồng kia nghe vậy nhìn hấn: “Bệ hạ phân phó không được có người khác hỗ trợ. Nơi này sở hữu hơn ba vạn năm nghìn đầu sách. A Đồng... tự lo cho tốt thân người đi.”

Nói xong liền đóng cửa đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Tiểu Đồng trong khổ thư.

Tiểu Đồng cực kỳ buồn bực, nhưng cả người đang đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đành phải chấp nhận mở sách ra, đứng lên đối chiếu một loạt sách cần phải sắp xếp ở trên. Kỳ quái chính là chữ trên sách hấn lại có thể nhận biết được, bớt rất nhiều khí lực.

Khố thư này ở trong hoàng cung là một thư quán nhỏ, chính là nằm gần đây hoàng gia con cháu nói đôi không nhiều, không mấy người sử dụng, nên dần cũng trở nên hỗn độn hoang vu.

Tiểu Đồng một người một sách cứ thế quần quật bất giác đã qua đi một ngày. Bên ngoài đưa tới trù phẩm, hắn cũng chỉ ăn qua loa. Buổi tối ngay trong khố thư, một đêm ngủ tại ngoài các. Ngày hôm sau lại tiếp tục công việc, nhưng do nhìn chăm chăm vào mấy trang sách một thời gian dài, khó tránh khỏi choáng váng đầu hoa mắt, vô tình làm rớt vài quyển sách xuống đất.

Tiểu Đồng ngồi xổm trên mặt đất tìm tìm, bỗng nhiên thân hình cứng đờ, hai mắt gắt gao nhìn một trang sách được mở ra, sắc mặt trắng bệch, đầu bỗng ong ong.

Trên trang sách kia rõ ràng là dấu bút tích, là một loại văn tự.

Văn tự kia bất quá rất đơn giản, rất là quen thuộc với Tiểu Đồng, rõ ràng là tiếng anh, “RX” chính là viết tắt của nơi đặt chân.

Tiểu Đồng lật quyển sách lên, lật từng trang xem thử. Đây là một quyển sách được lưu truyền, về các thần thoại và truyền thuyết thời xưa. Có các dòng thời gian, Tiểu Đồng thấy thỉnh thoảng còn có tiếng anh pha trộn. Chẳng hạn như “thứ vị”, “truyền thuyết về lũ lụt đường như đã xuất hiện ở thế giới này”, “Phục Hy nguyên lai là song nhân”... từ từ... chữ trên sách tuy rằng hỗn độn ó vàng, nhưng hắn lại nhận ra rõ RX chữ tiếng anh viết tắt. Tiểu Đồng lật lại quyển sách, ngơ ngác sững sốt một lát, bỗng cho mình một cái tát.

Ngủ ngốc! Ta thật ngủ ngốc!

Đây là thư khố của hoàng cung, cứ nhiên sẽ có sách của hoàng tộc. Tiểu Duệ nếu có thể nắm được binh thư hoàng tộc, nhất định sẽ liên hệ với các điểm thủy binh.

Nghĩ đến đây, Tiểu Đồng lập tức đứng lên hướng giá sách tìm kiếm.

Hắn quay tới quay lui suốt một ngày đêm, có lẽ thật sự là được tiểu Duệ minh minh bên trong phù hộ, đúng lúc hắn kiệt sức lật tung một chồng sách, một quyển đơn độc chớp mắt rơi xuống.

Lúc này hai mắt Tiểu Đồng đã mỏi lắm, tiêu cự mơ hồ. Thấy quyển sách cũ kia rơi xuống ngay trước mắt mình, hắn trì độn nhất lên. Tùy ý lật từng trang, đột nhiên cả người chấn động. Hắn không thể kiềm chế cơn run rẩy, bởi vì hắn biết, cuối cùng hắn cũng tìm được cái mình cần.

Đó là một quyển sách, quyển nhật ký được viết bằng tiếng anh.

.

66. Chương 70

Mùng mười tháng mười, trời không mưa.

Hôm nay thời tiết thực tốt, hậu cung một mảnh yên bình. Hành lang thông thương cũng đã vào quỹ đạo, ta cũng thoải mái rất nhiều.

Viêm Dạ tâm tình không tồi, muốn mang cả nhà ra vùng ngoại ô săn thú. Minh nhi cùng Lam nhi hò reo inh ỏi, thật là bị bọn chúng làm cho đau đầu.

Hài tử đích thực là phiền toái. Ta nói ba tốt nhất, một nam hài, một nữ hài, còn một song nhân. Không nhiều không ít, vừa đủ. Ai biết cứ nhiên sinh nhiều như thế, đứa nào cũng đều gian nan mà dưỡng.

Đi thôi đi thôi, toàn gia quyến đi ra ngoài giải sầu hưởng không khí trong lành cũng tốt.

Từ lần rảnh gần đây nhất của Viêm Dạ, chúng ta cũng đã lâu chưa có dịp thân thiết.

...

Ngày mười lăm tháng mười, trời lạnh.

Không khí trên núi có chút lạnh, bất quá cũng không ảnh hưởng nhiều đến tâm tình mọi người. Đồng nhi ở lại kinh thành xử lý chính vụ, Minh nhi không ai quản được mang theo đám thị vệ đi tìm chút đồ ăn, sẵn liền bảy con thỏ, ba con chim nhạn, hai con hồ ly, chỉ còn kém thêm con hổ.

Tiểu tử này thật không thương tiếc gì môi trường, đừng nói là thương yêu động vật trong rừng, nếu ở thời hiện đại nhất định sẽ bị hiệp hội động vật lên án.

Viêm Dạ không tham gia săn bắn. Đêm qua dám có ý nghĩ phản công, bị ta áp chế. Kỳ thật ngẫu nhiên cho hắn làm cũng không có việc gì, bất quá kỹ thuật hắn thực kém cỏi, ba năm trước một lần đã làm ta chịu đủ, tuyệt không thể lại thỏa hiệp nữa. Cho nên hôm nay hắn chỉ có thể ở bên nhìn, đừng nghĩ được thượng, hạ hạ. Bất quá cặp đùi hắn còn rắn chắc như vậy, chắc hắn có quan hệ với chuyện luyện công đi? Vậy nhìn cùng hắn luyện vài năm cũng không sao a~. Ta thật thích đùi hắn.

...

Hai mươi tháng mười, tuyết rơi.

Minh nhi bị ngã ngựa, cũng may thương tích không nặng, Viêm Dạ mắng hắn một trận, gần đây tính tình hắn ngày càng dư dả a

~Bất quá đứa nhỏ Minh nhi cũng thật dũng cảm, lớn mật cùng Viêm Dạ y chang, đặc biệt cái tính cách lỗ mãng cũng không biết giống ai. Thật có chút giống Đồng. Lại nghĩ tới Đồng, ai, ông trời nhất định phải phù hộ hắn!

Vài năm này thời gian nghĩ tới Đồng càng ngày càng ít, có phải là ta quá hạnh phúc không? Ta tin tưởng nếu mình có thể chuyển thế, Đồng nhất định cũng có thể được hồi sinh. Bất luận ở địa phương nào, ta cũng cầu nguyện cho hắn.

...

Đầu tháng mười một, trời quang.

Thật là một ngày kinh hỷ, Viêm Dạ cư nhiên lại mang thai, thật sự là không nghĩ tới. Chính là lão thiên gia a~, hắn đã ba mươi chín rồi, sang năm bốn mươi tuổi ta không muốn cho hắn lại sinh nữa. Thế giới này phương thức tránh thai thật nghèo nàn. Không có áo mưa cùng thuốc tránh thai, hoài thai hài tử dễ như mưa xuân vậy, một đứa lại một đứa. Mới đầu định cấm dục. Bất quá ta có thể chịu, nhưng thân thể Viêm Dạ thật làm ta lo lắng. Thêm một tuổi, lại là thân sản phụ. Chính mình xem vậy sao có thể không lo lắng. Lần trước sinh Yến nhi là khó sinh, thực làm ta sợ muốn chết, lúc đó đã thề không muốn hắn lại sinh. Đúng là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn a.

Quên đi, đứa nhỏ này mùa hè sang năm mới ra đời, vẫn còn thời gian để chăm sóc thân thể hắn. Trước mắt đem chuyện quốc sự tiếp nhận, không thể làm hắn bận tâm nữa.

...

Phản nhật ký không dài, dứt quãng, có thể thấy được chủ nhân của nó chỉ khi nào tâm tình tốt mới tùy hứng viết vài câu, tựa hồ không phải ngày nào cũng nhớ viết. Nhưng thời gian cũng qua hơn một năm, thẳng đến mùa xuân năm thứ hai.

Trang cuối quyển nhật ký, tâm tình chủ nhân tựa hồ có điểm khác lạ, chữ viết phá lệ tao nhã hơn.

Mùng một tháng một, trời lạnh.

Đêm nay là tất niên, ta cùng Viêm Dạ học theo cách thức của thường dân, sửa soạn xiêm áo gọi xấp nhỏ quây quần bên thông thấp lớn cùng đón giao thừa.

Năm mới.

Đồng nhi càng lớn càng toát ra vẻ tuấn lãng trưởng thành, nhìn bộ dáng hắn chiếu cố đám đệ đệ muội muội, mỗi lúc giơ tay nhắc chân đều tao nhã thanh cao, thật không hổ là con trai quý báu của ta.

Tĩnh nhi cũng ngày càng thanh tao ôn hòa. Ta xem hắn tương lai cũng phải bộ dáng mị hoặc đám nữ song, tính tình sẽ không giống nhị ca ta.

Minh nhi năm nay mười ba. Hai ngày trước Lam nhi trộm nói với ta, tiểu tử này vậy mà cư nhiên đã có người trong lòng. Không phải còn quá sớm sao, không biết nó coi trọng cô nương nhà nào. Việc này ta nói với Viêm Dạ, hẳn còn muốn cho tụi nhỏ đính hôn, hoặc là trước nạp thiếp cho chúng thị phòng. Thực buồn cười a, mười ba tuổi thân thể còn chưa có phát dục hoàn toàn, cư nhiên liền đã nạp thiếp? Không được, tuyệt đối không được đâu.

Lam nhi cùng Yến nhi lớn lên vẫn không dài thêm chút nào, hai người bọn hắn kém không đến hai tuổi, tính tình đều thiên chân khả ái. Yến nhi thì không nói, Lam nhi sau này là nam tử hán, xem ra phải nhanh chóng giáo dục nó.

Nhã nhi hiện tại càng đáng yêu, có thể thấy được bộ dáng rất giống ta, Viêm Dạ phi thường thích hắn. Bất quá vậy cũng thật bất công. Hải tử thì cũng phải đối xử bình đẳng chút chứ.

...

Sau khi đêm giao thừa qua đi, ta nhìn đám trẻ ngủ lả lác trái phải bên Viêm Dạ trên tháp, bỗng nhớ đến kiếp trước từng xem qua một bài thơ, đến nay ký ức lưu lại vẫn thật rõ ràng.

“Khi ta vẫn còn là hải đồng, ta khát vọng một mảnh trời xanh.

Khi ta trưởng thành, ta khát vọng một thế giới.

Khi ta dần già đi, ta khát vọng một mảnh yên bình.

Ta đã tới nơi này.

Ta lắng lắng rời đi.

Ta yêu mỗi con người nơi đây.

Có thượng đế làm chứng.

Ta đã tồn tại ở đây.”

Ta yêu ngươi, Viêm Dạ! Cảm tạ ngươi đã cho ta những đứa nhỏ này, mang lại cho ta cuộc sống hạnh phúc này.

Ta vĩnh viễn một lòng đối ngươi, chân thành, say đắm, trọn kiếp không rời.

...

Tiểu Đồng đã rơi lệ đầy mặt.

Ngươi có hạnh phúc không? Duệ!

Ngươi hạnh phúc! Duệ.

Nhìn những hàng chữ này, cuộc sống tuy ngắn ngủi, nhưng biểu lộ tình yêu âm áp vô cùng.

Thật tốt! Thật tốt...

Ngươi không chỉ còn sống, lại còn được sống hạnh phúc như thế. Duệ... Duệ...

Tiểu Đồng ngồi dựa vào góc sáng bên giá sách, trên tay cầm quyển nhật ký trân bảo, tùy ý cho nước mắt chảy không ngừng.

“Ta yêu mỗi con người nơi này. Có thượng đế làm chứng. Ta đã tồn tại ở đây!”

Duệ, Duệ, ngươi hóa ra yêu vợ cùng con mình như thế, cư nhiên còn nhớ tới ta, cầu nguyện cho ta...

Ta yêu ngươi, Duệ. Ta thực sự yêu ngươi. Cảm ơn, ca ca!

Một màn kiếp trước nhất thời xẹt qua trước mắt. Trong đầu Tiểu Đồng bỗng nhiên hiện ra một loạt kiến trúc hùng vĩ. Không có bất cứ lý do gì, ta tự nhiên biết được nơi đó. Đó là lăng tẩm của Duệ cùng vợ hắn.

Tiểu Đồng nhớ lại, tại nơi thâm sơn yên bình tao nhã đó chính là nơi mai táng đôi vợ chồng ân ái nhất của Đại Tề quốc, Tề Uy đế Già La Viêm Dạ cùng hắn chính là hoàng hậu Lâu Thanh Vũ.

Nước mắt dọc theo má không ngừng rơi.

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã là...

Chúng ta chung quy là vô duyên.

Tiểu Đồng nhắm mắt lại, trầm lặng ngồi nhớ lại quá khứ. Hắn không biết mình ngồi bao lâu, mãi đến khi cửa phòng thư khố bị mở ra, một tiếng kêu sợ hãi mới kêu thần trí của hắn quay về.

“Trời ạ, Tiểu Đồng, người rốt cuộc là làm cái gì?”

Cung thị dẫn hắn đến thư khố ba ngày trước, đến đúng hạn mới lại kiểm tra “bài tập” của Tiểu Đồng, ai ngờ vừa mở cửa ra lại bị một màn như thế dọa cho khiếp sợ.

Nguyên một giá sách bị lật tung, dưới đất cũng la liệt là sách. Đây sao giống vừa được sửa sang qua? Nói giống như vừa trải qua một trận bão táp là còn nhẹ. Hắn tức đến mặt trắng bệch, thét một hồi chói tai. Sau mới thấy Tiểu Đồng lao đảo đứng lên, chậm rãi đến trước mặt, trên mặt lộ ra một mặt quỷ dị, giống như một nụ cười tiêu tan.

“Tiểu Đồng hướng bệ hạ thỉnh tội. Xin lại cho ta một thời gian, đem nơi này sửa sang lại cho tốt.”

“Người nói gần đây Tiểu Đồng có chút cổ quái?” Già La Vũ nghe hồi báo, không khỏi mờ mịt. Cung nhân kia nói: “Thưa phải, từ sau khi sửa sang thư khố, hắn liền thường xuyên ngăn người, tựa hồ cũng không còn vội vã muốn xuất cung. Nô tài không hiểu nổi tâm tư hắn, nên hướng bệ hạ hồi báo.”

Già La Vũ buông ***g chim đang chơi đùa trong tay, cúi đầu không nói.

Mấy ngày nay hoàng thúc cũng an phận rất nhiều, sau khi hắn điều Tử Hà đến cũng không còn ác cảm với biệt viện, đã an tâm tại nơi đó dưỡng thai. Như vậy ngược lại làm hoàng đế càng bất an.

Già La Diêu tuy không còn là nhiếp chính vương, nhưng dù sao cũng là đương triều vương gia, thế lực hùng hậu. Nếu bị người ngoài biết y bị giam lỏng ở kinh thành, chỉ sợ sẽ có phiền toái. Huống chi thích khách này...

Già La Vũ đột nhiên hỏi: “Hoàng thái hậu gần đây thế nào?”

Cung nhân kia sững sốt, nói: “Thái hậu gần đây rất ít ra ngoài, chỉ một mực lễ Phật nơi hậu điện.”

Già La Vũ trầm ngâm một lát, nói: “Nói Hoàng hậu đến vấn an thái hậu nhiều một chút, gần đây người rất cô đơn.”

“Nô tài tuân chỉ.”

“Thảo dân tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tiểu Đồng ghét nhất là phải dập đầu trước người khác. Từ hồi nhập cung, động cái là phải quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Già La Vũ triệu Tiểu Đồng đến, xem khí sắc cũng không tệ, phỏng chừng hắn cũng quen sống trong cung đi.

“Trẫm nghe nói người gần đây làm thị đồng không tệ, nghĩ muốn ban thưởng cho người.”

Tiểu Đồng sững sốt, nói: “Thảo dân không dám.”

Già La Vũ mỉm cười: “Người mặc dù không nhớ rõ, nhưng dù sao cũng từng là tham tướng của ta. Bạch Thanh Đồng, người có nguyện trở lại quân ngũ, vì trẫm dẫn binh xuất chinh?”

Nếu là trước đây, Tiểu Đồng đã sớm một ngụm đáp ứng. Nhưng từ khi hắn phát hiện tiểu Duệ từng sinh hoạt tại nơi này, hắn liền đối với hoàng cung sinh ra thiện cảm. Nơi này là địa phương Duệ từng sống. Tuy biết kiếp này không thể gặp lại nhau, nhưng biết được hắn từng được sống hạnh phúc như thế, liền thật tốt quá.

Đương lúc trong lòng dâng trào tình cảm, bây giờ tâm tư hắn chính là một cổ tưởng niệm cùng chúc phúc. Tiểu Đồng tha thiết muốn được thăm hỏi Tề Uy Đế cùng hoàng hậu. Kia chỉ còn lưu lại quyền nhật ký cũ, chỉ có thể đọc những dòng chữ trên đây.

Nguyên lai Tề Uy Đế là ám song, những hài tử của hắn đều là do hắn thân sinh. Đây chính là bí mật hoàng gia, khó trách Duệ lại muốn dùng tiếng anh để ghi lại. Bất quá nhờ vậy hắn mới biết được sự tồn tại của ca ca. Tiểu Đồng không nghĩ rời đi hoàng cung, hắn muốn tìm Già La Diêu.

Ngày ấy nhất được nhật ký tuy chịu đả kích không nhỏ, nhưng hắn mơ hồ nhớ lại chút ký ức trước đây. Mấy ngày nay cứ chập chờn, trong mộng cũng hiện lên một ít hình ảnh. Trong hình ảnh đó, có người kia...

Già La Diêu.

Hắn cuối cùng đã biết tên thật của y.

67. Chương 71

“Thảo dân nguyện ý.” Tiểu Đồng cuối cùng vẫn là xuất cung.

Già La Vũ phục hồi thân phận trước kia của hắn, chính là thiếu tướng với danh nghĩa giám sát quân doanh Phương Minh. Nơi đó cách kinh thành không đến trăm dặm, là trọng điểm đóng quân của kinh đô và vùng lân cận.

Tiểu Đồng xuất cung, nhập ngũ, hết thấy đều không có cơ hội đi thăm Già La Diêu. Hắn ảm ảm đoán được Mộng nhi là nữ nhi, Già La Diêu vì hắn mà sinh hạ một nữ hài tử.

Tuy trí nhớ hỗn loạn không rõ, nhưng Tiểu Đồng vẫn có thể suy ra toàn bộ sự việc. Hắn hiện tại đã biết nơi Tiểu Duệ ở, từ nay sẽ không còn trăn trở, trừ bỏ chúc phúc và vui mừng cho hắn, không còn băn khoăn gì nữa. Nhưng vẫn là cảnh trong mộng kia, thường xuyên xuất hiện một nam tử không rõ mặt, lại càng ngày càng giống với Già La Diêu. Chuyện này gây cho hắn cảm giác đau lòng cùng yêu thương.

Hắn hóa ra đã sinh tình cảm với Già La Diêu, hiện tại lại phát hiện trước kia hai người từng là tình nhân, tâm tình càng thêm phức tạp. Hắn bức thiết muốn biết nơi ở của Già La Diêu, chỉ hận mình sức lực kém cỏi, không có sự lựa chọn.

Không biết hoàng thượng có tính toán gì, cũng không biết Già La Diêu cùng Mộng nhi ở chốn nào. Hắn hiện tại chỉ hy vọng Già La Diêu có cách tìm được mình, dù sao y cũng là nhiếp chính vương thủ đoạn thông thiên.

Già La Diêu quả thật có biện pháp tìm được hắn. Tại thời điểm trận tuyết đầu tiên bắt đầu mùa đông, Già La Diêu mang theo Mộng nhi hoàn toàn biến mất khỏi hoàng cung.

Già La Vũ nghe được tin cũng không lấy làm ngạc nhiên.

“Không hổ là hoàng thúc. Ở trong cung bốn tháng, đã là giới hạn của người.”

Già La Vũ trầm ngâm một lát. Hắn gọi tâm phúc: “Giám sát những người đó, có bất thường lập tức thông tri trẫm.”

“Tuân chỉ.”

Hắn tiếp đến xoay người đi tới hậu cung.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Thái hậu đang hành lễ ở Phật đường. Từ khi hoàng thượng chấp chính nàng liền tới nơi này, một lòng thành kính với đức Phật.

“Hoàng thượng hôm nay sao lại rảnh rỗi tới nơi này thăm ai gia?”

Thái hậu là một người rất ôn nhu. Nàng hai mươi mấy tuổi đã thủ tiết, đến nay đã hơn mười năm. Cuộc sống buồn tẻ nơi hậu cung dần dần làm tiêu hao dung nhan mỹ mạo của nàng, tuy rằng tuổi còn trẻ, vẫn được chăm sóc an dưỡng, nhưng tâm tình đã chai sạn rất nhiều.

“Mẫu hậu,” Già La Vũ phát tay cho đám hạ nhân toàn bộ lui ra, ngồi bên cạnh thái hậu: “Hoàng thúc đã ly khai.”

Thái hậu tay cầm tràng hạt không khỏi run lên, nhẹ giọng thở dài: “Y mặc dù không còn là nhiếp chính vương, nhưng thế lực vẫn không thể khinh thường. Hoàng nhi bất cứ lúc nào, trăm triệu không thể coi khinh y.”

“Trẫm chưa từng coi khinh hoàng thúc. Trẫm biết sớm muộn gì hoàng thúc cũng rời đi.” Già La Vũ nhìn thẳng thái hậu, chậm rãi nói: “Trẫm chỉ hy vọng, mẫu hậu có thể buông tha hoàng thúc.”

Thái hậu sắc mặt trắng nhợt, trên mặt hiện lên một tia bối rối, nhưng rất nhanh đã thu liễm, trấn tĩnh nói: “Ý Hoàng thượng là gì?”

“Mẫu hậu, trẫm không còn là tiểu hài tử. Trẫm đã biết sự tình thích khách hai năm trước.”

Thái hậu nhìn khuôn mặt kiên định của hài tử thân sinh, đáy lòng bỗng sinh ra một cổ áy náy. Nàng không nói gì, tựa hồ là cam chịu.

Già La Vũ yên lặng một lát, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu, trẫm còn nhớ rõ mới hôm nào, khi phụ hoàng vừa qua đời, người còn ôm ta ở Thần Loan cung khóc. Sau đó hoàng thúc đến, người kéo tay ta nói ‘Nhớ kỹ sau này người có hoàng thúc, hết thấy đều phải nghe lời hoàng thúc.’”

Hắn tựa hồ nhớ lại trước đây cảnh cùng thái hậu cô nhi quả phụ, lúc ấy thái hậu lại tự lực nan chi, mẹ con hai người đều ít tuổi, suýt nữa bị cung biến cắn nuốt. May mắn là hoàng thúc đứng lúc chạy về, bảo trụ địa vị thái tử của hắn, hắn mới thuận lợi đăng cơ, chống đỡ được đến nay. Nhưng vì sao hiện tại mọi sự lại thay đổi? Mẫu hậu ôn nhu không màng ngoại sự bỗng trở nên tâm ngoan thủ lạt, cấu kết ngoại nhân, năm lần bảy lượt xuống tay với hoàng thúc. Đây là vì sao?

Hắn chính là đem nghi vấn trong đáy lòng hỏi ra.

Hốc mắt thái hậu đỏ dần, quay đầu nức nở: “Ta biết như vậy thực có lỗi với hoàng thúc người, chính là ta không có cách nào khác... Ta ngày ngày tại phật đường ăn chay niệm phật, là hy vọng phật tổ có thể tha thứ cho tội nghiệt của ta. Chính là ta không muốn...”

“Không phải chính là người muốn tính mạng của hoàng thúc sao?” Già La Vũ đứng lên, tức thì lửa giận trong đáy lòng cũng ngùn ngụt dậy lên: “Cái gì không có cách nào chứ? Hai năm nay trẫm giám sát thế lực của hoàng thúc chính là tan rã, y luôn an phận ở tây nam, thế còn chưa đủ sao? Người đừng quên, y dù sao cũng là quân thần của Đại Tề quốc ta, là cánh tay phải trụ cột triều đình, từng lập chiến công hiển hách. Không nói y là hoàng thúc của trẫm, chính là đối với một thần tử bình thường, người cũng không thể làm như vậy.”

Một hàng lệ chậm rãi hạ xuống trên hai gò má thái hậu. Nàng thống khổ nói: “Người không hiểu... người không hiểu... người vốn không hiểu...”

“Mẫu hậu, nhi thần thật sự không hiểu, người vốn không phải là người như vậy, vì sao phải làm thế? Người có chuyện gì không thể nói cho trẫm? Trẫm giờ đã trưởng thành, người không cần phải vì trẫm mà phân ưu.”

Già La Vũ lo lắng bỏ nhào vào lòng thái hậu. Hắn thật sự không rõ mẫu thân từng đối hoàng thúc vạn phần tín nhiệm, vì sao lại biến thành như vậy, duy nhất chỉ có thể là...

“Có phải hay không hoàng tổ mẫu... có phải hay không hoàng tổ mẫu trước khi qua đời dặn người làm như vậy?”

Thái hậu chấn động cả người. Nàng đứng thẳng bất động cả nửa ngày, cuối cùng mặt tái nhợt, nghiêm giọng nói: “Năm đó Hoàng tổ mẫu người bệnh nặng, gọi ta đến bên giường đã bí mật dặn dò, sau khi lo hậu sự của người xong, phải làm cho hoàng thúc người, xuống dưới đó bồi người.” Thân mình nàng run lên, tựa như do sợ hãi nhớ lại ý chỉ của thái hoàng thái hậu năm đó. Nguyên lai năm đó Già La Diêu cùng Già La Duyên cùng nhau lớn lên, sau khi bị trúng độc khiến đôi chân không còn trọn vẹn, Già La Diêu bị mất tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Già La Duyên không biết vì sao đoán được chân tướng sự việc, đối Già La Diêu luôn một bụng áy náy, lúc nào cũng chiều cố quan tâm y, lại dần dần đối với đệ đệ này nảy sinh ý muốn không an phận. Thái hoàng thái hậu cùng hắn là mẫu tử đương nhiên nhìn ra tâm tư hắn, trong lòng không khỏi lo sợ. Thế là người quyết tâm lần thứ hai hạ độc Già La Diêu, lần này chính là muốn tính

mạng của y. Ai ngờ Già La Diêu bởi vì nhiều năm vẫn uống thuốc trị liệu độc tố ở chân, sinh ra sức chống cự với độc tố, gặp đại nạn không chết, cuối cùng bị phế đi hai chân.

Già La Diêu trải qua việc này biết rõ nguy hiểm nếu còn lưu lại kinh thành, liền dâng tấu xin đi trấn thủ quân doanh. Già La Duyên cũng vì thế mà quay lưng với mẫu thân, từ đó về sau mẫu tử hai người thành người dưng nước lã. Sau đó Tề Văn đế bệnh nặng, Già La Duyên dưới sự trợ giúp của Già La Diêu thuận lợi đăng cơ, kế thừa ngôi vị hoàng đế, cho đệ đệ hần vinh quang cùng tín nhiệm cao nhất. Tâm tư hần đã dành cho Già La Diêu, đối việc hậu cung cũng không hứng thú, chỉ có mình Già La Vũ là hài tử. Trong lòng lại có khúc mắc khó có thể cởi bỏ, luôn buồn bực không vui, cuối cùng chưa tới ba mươi tuổi, đương lúc tráng niên liền qua đời.

Thái hoàng thái hậu lúc đó cực kỳ bi ai, nhưng phải dựa vào tương trợ của Già La Diêu mới có thể đưa tôn tử lên ngôi vị hoàng đế, đối với đứa con tự mình nuôi lớn tâm tư ngày càng phai nhạt. Lại nói tiếp, chung quy là người có lỗi với y trước đây. Chính là tiểu hoàng đế Già La Vũ càng lớn, thái hoàng thái hậu hoảng sợ nghĩ đứa nhỏ này lại đi theo vết xe đổ của phụ hoàng nó. Hần đối Già La Diêu là một loại tình cảm trẻ con độc chiếm kỳ lạ, đối người khác cũng không mấy khác biệt nhưng trong lòng thái hoàng thái hậu lại cực đại bất an. Một khi dính vào, sợ như ngựa đã lên cương. Chính xác đó chính là suy nghĩ của thái hoàng thái hậu lúc đó. Hơn nữa Già La Diêu yêu thích nam sắc, bí mật này cơ hồ mọi người đều biết. Người nơm nớp lo sợ tìm cách bảo hộ tôn tử này, nghĩ đủ biện pháp cách ly hần với Già La Diêu, lại càng cảm thấy lực bất tòng tâm. Bởi vậy, thời điểm trước khi người lâm chung, sợ hãi lịch sử lặp lại, đã truyền thái hậu vào, bí mật phân phó nàng: Nếu Già La Diêu rời khỏi kinh thành không muốn quay về, không cần tính chuyện nữa. Nhưng vạn nhất Già La Diêu trở lại kinh thành, tuyệt không thể lưu lại tính mạng y. Đây không chỉ phòng ngừa tiểu hoàng đế đối hoàng thúc nảy sinh tình cảm bất đạo không thể xoay chuyển, kỳ thật cũng vì bảo tồn thế lực tiểu hoàng đế, làm hần chân chính nắm quyền, không thể chịu khống chế của bất kỳ kẻ nào.

Do vậy khi Già La Diêu vội vã trở về chịu tang thái hoàng thái hậu, ở hậu điện liền bị tập kích, âu cũng là an bài của thái hậu. Bởi vì khi đó nàng phát hiện Già La Diêu lại hoài thai. Nàng sợ Già La Diêu khi có con nói dối, liền sẽ nảy sinh ý nghĩ không an phận, bởi vậy không để ý đến nhắc nhở trước khi lâm chung của thái hoàng thái hậu, an bài người ám sát y, lại phát hiện nhiếp chính vương không phải dễ đối phó.

Thái hậu lúc ấy cả ngày lo lắng, bị áy náy cùng lo sợ bao phủ, chỉ ngày ngày ở phạt đường cầu nguyện. Thẳng đến khi Già La Diêu sinh hạ một nữ hài, nàng mới thở dài yên tâm, dựa theo phân phó của thái hoàng thái hậu, chủ động đến gặp Già La Diêu ủy thác y rời kinh, quay về nắm quyền ở phương tây, không muốn y còn nảy sinh ý niệm gì khác. Nhưng năm nay lại nghe được tin Già La Diêu hồi kinh, lại biết được bên cạnh có thiếu niên y thương yêu, thái hậu trên dưới khiếp sợ, liền tuân theo di chiếu của thái hoàng thái hậu, nghĩ muốn lấy bằng được mạng y. Đây là nguyên nhân vì sao Già La Diêu trên đường đến biệt viện bị tập kích.

Già La Vũ một thân mồ hôi lạnh. Hần không nghĩ tới sự việc lại có nhiều ẩn tình như vậy, nguyên lai chính vì mình mà dẫn đến hoàng tử mẫu cùng mẫu hậu muốn sát hại hoàng thúc.

“Mẫu hậu, người như thế nào biết được bí mật hoàng thúc là ám song?”

Thái hậu cười buồn bã: “Người cho là chỉ có người an bài mật thám bên người y sao?”

“Chính là lý do vì sao người lại cùng đám người Hạ quốc cầu kết?” Già La Vũ tức giận nói: “Hạ quốc cùng nước ta quan hệ nhạy cảm, hai năm trước vừa chinh chiến, lại còn hành vi kết cấu ngoại nhân này sao người có thể làm?”

Thái hậu cúi đầu, thấp giọng nói: “Việc này không trách ta được. Thái hoàng thái hậu người là người Hạ quốc, người cũng coi như mang nửa dòng máu người Hạ. Mật thám bên người hoàng thúc người đều là khi người còn sống an bài, mẫu hậu chẳng qua là người đi sau.”

Già La Vũ cả kinh nói: “Vậy chẳng phải bên người hoàng thúc là gian tế Hạ quốc?”

Thái hậu nói: “Người không cần lo lắng. Người nếu nghĩ không muốn ta gây khó xử hoàng thúc, chuyện này ta liền ngừng tay. Lập tức kêu bọn họ dừng lại.”

Già La Vũ giậm chân nói: “Mẫu hậu người quá ngây thơ rồi. Đám người Hạ quốc trên danh nghĩa nghe lời người phân phó, đáy lòng là muốn tính mạng của hoàng thúc, kỳ thật bọn chúng sẽ không nghe mệnh lệnh mà hành động đâu.”

Thái hậu sững sốt một lát, chần chừ nói: “Sẽ không. Không phải người nói đã an bài người theo y? Lần trước chính là người kịp lúc đưa người đến cứu y, ngăn không cho y tiến cung sao.”

Đến đây Già La Vũ đã lo lắng không chịu nổi. Kỳ thật lần đó là trùng hợp, bởi hấn căn bản không có an bài người bên cạnh hoàng thúc, mà là an bài người bên thái hậu. Ngày đó thấy thái hậu hành xử bất thường, hấn biết rõ có chuyện nên mới phái người đi theo. Chính là lời này không cách nào nói cho thái hậu.

“Mẫu hậu, trăm còn có việc, cáo lui trước.” Hấn nói xong liền vội vã rời đi, an bài người lập tức đi tìm nơi ở của Tĩnh vương gia, tra rõ kẻ nào là nội gián bên người vương gia.

68. Chương 72

(thượng)

Lúc này Già La Diêu đang ngụ tại một thôn nhỏ cách Phượng Minh cốc hai mươi dặm.

Đã bắt đầu vào đông, y một thân áo bông thật dày, che kín thân mình. Riêng cái bụng hở ra, làm cho y không thể dễ dàng ôm nữ hài trên đùi.

“Quận chúa đã ngủ chưa ạ?”

“Quận chúa ngủ rồi, người không cần lo lắng.”

Già La Diêu nghe tiếng gió thổi vù vù ngoài cửa sổ, thở dài: “Không biết Tử Mặc bên kia an bài mọi chuyện thế nào.”

Tử Hà im lặng một lát, nói: “Vương gia, Bạch công tử đã được hoàng thượng sắp xếp vào đội cấm vệ quân kinh thành và vùng lân cận, ngài đưa y đi như vậy, sợ bề hạ sẽ không chịu.”

“Bổn vương sao lại không biết.” Già La Diêu cười khổ, vốn Tiểu Đồng vẫn là Tiểu Đồng, đem hấn ra, sau khi ly khai kinh thành liền thuận lợi đưa đến mảnh đất phía nam. Nhưng Già La Vũ lại khôi phục thân phận của hấn, lấy danh nghĩa cho Bạch Thanh Đồng giám sát quân doanh, nếu làm vậy liền thành đào ngũ phản quân, tính chất tuyệt nghiêm trọng. Dù sao thân phận Tiểu Đồng không hề bình thường, chính là thiếu tướng thiếp thân của hoàng thượng Bạch Thanh Đồng.

“Vương gia, vậy...”

“Quần không được nhiều như vậy.” Già La Diêu nhẹ nhàng thở dài, cúi đầu vuốt ve bụng mình. Sinh hạ Mộng nhi chính là lúc cùng Bạch Thanh Đồng sinh ly tử biệt. Một mình chịu đựng thống khổ, sợ hãi, bi ai cùng tuyệt vọng... các loại tư vị này y không bao giờ muốn chịu nữa.

Lúc này đây, vô luận thế nào cũng muốn mang hấn đi. Chẳng sợ bị hoàng thượng truy cứu, bị Thanh Đồng hiểu lầm, cũng không thể mềm lòng được. Y có thể chịu được chuyện Bạch Thanh Đồng mất trí nhớ quên đi hết cả, nhưng không thể khiếm nhã tuyệt vọng chia lìa này. Chỉ cần Thanh Đồng ở bên cạnh, chẳng sợ hấn quên đủ loại sự tình trước đây. Chỉ cần hấn ở bên người mình... nghĩ đến đây trong bụng khẽ động.

Già La Diêu cúi đầu ôn nhu nhìn bụng mình. Đứa nhỏ này so với lúc hoài thai Mộng nhi nghịch hơn. Hơn năm tháng đã rất thích đập, tựa hồ không chịu buồn tẻ trong đây. Có lẽ là nam hài... một nam hài thừa kế tất cả ưu điểm của y và Thanh Đồng.

Già La Diêu mỉm cười. Vì đứa nhỏ này, y muốn mang Thanh Đồng về, vô luận phải dùng thủ đoạn gì.

“Ai, Bạch Thanh Đồng, người còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được, nghĩ muốn ra ngoài một chút.”

“Buổi tối tuần doanh, người cũng đừng đi loạn, cẩn thận bị người ta coi là gian tế bắt lại.”

“Đã biết.”

Tiểu Đồng, hay là Bạch Thanh Đồng.

Nói lời cáo biệt đồng đội, hần lặng lẽ ra khỏi doanh trướng.

Đỉnh núi đầu mùa đông vô cùng lạnh, gió lạnh quét vào làm hần rụt cổ. Vùi mình trong áo, hần chào đón huỳnh đệ tuần doanh, chậm rãi hướng phía rừng rậm mà đi. Đi vào sâu trong rừng, bỗng nghe thấy tiếng cú mèo kêu. Tiểu Đồng nhíu mày, cẩn trọng đi về hướng kia, thấp giọng kêu: “Tử Mặc, là ngươi phải không?”

Đột nhiên một trận gió thổi tới. Tiểu Đồng co rụt tóc gáy, theo bản năng nghiêng người, cúi rạp trên mặt đất. Nhìn bóng cây loang lổ thưa thớt, hần rõ ràng thấy ánh trăng phản xạ một đạo quang trắng xóa nhon hoắt.

Tiểu Đồng rùng mình, nhanh chóng lấy ra một thanh chủy thủ giấu sẵn trong ngực, cứ thế lùi dần về phía sau.

Mũi nhon trắng kia cứ bám sát không tha, lần theo gió còn trở nên sắc bén hơn.

Tiểu Đồng cắn răng hướng chủy thủ ra, thân thủ dựa vào bóng đêm tối đen mà tả hữu né tránh. Hần nghĩ muốn hướng chạy ra khỏi rừng kêu cứu, nhưng người này vô công thực lợi hại, Tiểu Đồng căn bản không phải đối thủ của hần, không bao lâu chủy thủ bị đánh rớt.

Tiểu Đồng bất động! Chỉ thấy ánh đao lạnh lẽo hướng mặt mình chiếu đến. Ngay tại thời điểm hần nghĩ mình sẽ lìa mạng, bỗng trong đầu như hồi quang phản chiếu, dần dần hiện ra một màn.

Khi bé sinh bệnh, mẫu thân ôm hần vào lòng, ôn nhu kể chuyện, hát ca dao một lần lại một lần dỗ hần đi vào giấc ngủ.

Hần dưỡng binh đem binh khí trong phòng phụ thân ra chơi, đến khi suýt bị đao sắc bén rơi xuống đầu. Phụ thân giận dữ, đem hần kéo ra sân đánh một trận như tử.

Mẫu thân vì bệnh mà qua đời, phụ thân nản lòng thoái chí, bị kẻ xấu thừa dịp cung biến mà vu hãm, cả nhà chịu tội bị tịch biên gia sản, xử chết.

Lần đầu tiên bị mang vào Tĩnh vương phủ, mắt thấy nhiếp chính vương, lập tức bị lời nói êm dịu như gió thoảng của người nọ thuyết phục.

Người nọ quan tâm hần, bảo vệ hần. Thỉnh lão sư dạy hần đọc sách, thỉnh võ sư dạy hần luyện kiếm.

Người nọ có đôi mắt xinh đẹp, giọng nói đối với người khác vô tình, đối hần lại hết mực ôn nhu.

Người nọ đối hần động tình, hần làm sao lại không thích cho được? Sau khi say rượu, lúc kích động bị ngã ngựa, lúc đối diện sinh tử, trong đầu tất cả đều là bóng hình người kia.

Tĩnh lại bị mất trí nhớ, hần vẫn một mực lưu luyến người kia.

Quyết định tòng quân, lại được tin người nọ mang thai. Khẩn cấp từ biên quan phi về, nhìn thấy bụng nhô lên của người nọ, ánh mắt chờ mong, cùng nhau hạnh phúc ảo tưởng bộ dáng đứa nhỏ.

Ai ngờ lần thứ hai chia ly, sinh ly tử biệt.

Thất thủ ở phương tây giá rét, ngã xuống sông băng. Trong phút chốc chuyện cũ tất cả xoay chuyển chỉ trong một ngày.

Lần thứ hai tỉnh lại.

Vẫn là hoàn toàn không biết chút gì, toàn bộ trí nhớ chỉ nổi lên ký ức kiếp trước. Từng việc cứ tích tích làm hần quên đi thế giới kia, cũng quên đi người quan trọng nhất đối với hần, người trân ái nhất của hần.

Ông trời thật trêu người. Chẳng lẽ chỉ tại một khắc này mới đem tất cả thứ hần tìm kiếm kiếp này trở lại? (hạ)

Hết thấy sự việc trong phút chốc vụt qua không đến một phần trăm tích tắc.

Trí nhớ của Tiểu Đồng, những chuyện từ sau khi hắn chuyển thế hết thấy như dòng lũ ào ạt trở về. Chính là hắn không có thời gian tỉnh tã thường thức, chậm rãi bồi ngùi. Lúc này toàn thân hắn bị cái chết bao phủ.

Trong không khí bỗng phát ra tiếng xé gió, tiếp theo “Đinh” một tiếng, một lần nữa Tiểu Đồng nhìn thấy hy vọng.

Ngay trước khi trường đao kia chạm đến mặt hắn, một đạo bóng đen xuất hiện đứng chắn trước người hắn.

Gió rét lại một trận thổi qua, nhánh cây đổ vang rầm rầm.

Tiểu Đồng thị lực có hạn, thấy không rõ, nghe cũng không rõ, chỉ biết là có hai người đang dây dưa đánh nhau.

Hắn chần chờ trong chốc lát, biết chính mình không có năng lực giúp được gì, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, bởi vậy hắn quyết định chạy thật nhanh ra khỏi rừng. Nào ngờ không chạy được hai bước, đột nhiên phát giác trên vai tê rần, lập tức gục trên mặt đất, ngất lịm đi.

Tiểu Đồng giống như lâm vào giấc ngủ sâu. Suy nghĩ mơ mơ màng màng, có đôi khi biết rõ mình đang chìm trong mộng, lại vẫn không cách nào thanh tỉnh. Trí nhớ vừa sống lại trong mơ có chút xa xôi hỗn loạn. Kiếp trước cùng kiếp này, làm hắn như lạc vào một bộ phim, không rõ ai là diễn viên.

Có khi là lúc bé, hắn cùng Duệ chơi trốn tìm trong sân. Có khi ở trong vương phủ tao nhã một mực cùng bọn hạ nhân trốn miêu miêu. Có khi một mình băng qua đường cái đi đến trường. Có khi lại ngồi xe ngựa đến thư khố hoàng cung. Có khi là hắn theo bạn trai về nhà trọ mập mạp trên giường lớn. Có khi là cùng Già La Diêu triển miên ân ái.

Tiểu Đồng đầu đau như muốn nứt ra, giống như người bị chém làm hai nửa. Hắn thậm chí không rõ đó là ai.

Một bên Tiểu Duệ cười gọi hắn “Tiểu Đồng”, một bên Là Già La Diêu thâm tình nhìn hắn, gọi hắn “Thanh Đồng”

Hắn rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai? Là ai?

“Đồng! Thanh Đồng! Thanh Đồng, người tỉnh tỉnh!”

Ai gọi ta?

“Thanh Đồng!”

Thanh Đồng...

Đúng rồi, hắn đã đầu thai kiếp khác, kiếp này tên của hắn là, là... Bạch Thanh Đồng.

“Cha, người tỉnh?”

Bạch Thanh Đồng từ từ mở mắt, đầu tiên hắn nhìn thấy chính là bảo bối đáng yêu động lòng người.

Hắn không ngăn được khóe miệng nâng lên. Mộng nhi vui vẻ vuốt vuốt cằm hắn, kêu: “Cha tỉnh rồi. Râu cha hảo dài.”

Bạch Thanh Đồng cười rộ lên, đem nữ nhi ôm vào lòng, dùng râu cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của con gái.

Mộng nhi một bên khanh khách cười, một bên lắc lắc thân mình kêu: “Ngứa, ngứa quá... râu của cha, ngứa quá. Ha Ha...”

Bạch Thanh Đồng ôm lấy cả người nữ nhi, nghe thanh âm vui tai của bé, bỗng nhiên khóe mắt ướt át, không nghĩ tới hắn có thể lại được ôm con gái, cảm thụ cảm giác cốt nhục tương liên này.

Bỗng tiếng xe lăn truyền đến, Bạch Thanh Đồng quay đầu lại, thấy Già La Diêu đang đẩy đẩy xe lăn tiến vào, thấy hắn tỉnh lại, trên mặt không giấu được nét mừng rỡ. Tiếp theo, y lặng lẽ ngồi ở chỗ của mình.

Bạch Thanh Đồng nhìn khuôn mặt tiều tụy gầy yếu của y, tóc mai bên thái dương xám trắng, cùng vẻ mặt kiêu chề vui sướng kia trong lòng không khỏi đau xót, tựa như bị đâm một nhát dao.

Hắn vươn tay, ánh mắt sâu thẳm nhìn Già La Diêu.

Già La Diêu sững sốt một hồi, chậm rãi đẩy xe lăn đến gần, vươn tay cầm lấy tay hắn. Hai bàn tay vừa chạm vào nhau, cảm giác được xúc cảm từ da thịt ấm áp kia truyền đến, Bạch Thanh Đồng lập tức căng thẳng, chặt chẽ nắm chặt lấy.

Già La Diêu trong lòng vừa động, mỉm cười nói: “Cảm giác khá hơn chút nào không?”

“... Đây là làm sao?” Hề miệng nói, mới phát hiện ra giọng mình khản đặc dọa người, Già La Diêu vội vàng muốn lấy nước cho hắn, nhưng tay trái lại bị nắm chặt, đành bất đắc dĩ nói: “Người buông tay ra trước đã, ta rót nước cho người.”

“Không!” Bạch Thanh Đồng cố chấp cầm càng chặt tay y, không chịu buông ra.

Trái tim Già La Diêu đập mạnh, lập tức vui vẻ, liền mỉm cười nói với Mộng nhi: “Mộng nhi ngoan xuống giường rót cho cha cốc nước, ын?”

Mộng nhi còn đang ghé vào trên người Bạch Thanh Đồng, nghe vậy lập tức nhu thuận đáp: “Vâng.” Nói xong rất nhanh tụt xuống chân phụ thân, mang vào đôi hài nhỏ nhắn chạy đến chỗ ghé dựa. Với tay cầm ấm trà lên, bé học bộ dáng người lớn mà rót nước.

Bạch Thanh Đồng thấy vậy cả kinh, vội ngồi xuống: “Mộng nhi chậm một chút, cha không cần người bồi, để cha tự mình làm.”

“Để ta để ta! Ta châm trà cho cha.” Mộng nhi đang tuổi nghịch ngợm, nhất định học bằng được bộ dáng người lớn mà châm châm trà, lại có điểm rất cao hứng ын.

Rót mất lượng lớn nước ra ngoài, vắt vả bê bát trà thật rón rén đến bên giường, bé đắc ý đưa cho Bạch Thanh Đồng, lớn tiếng: “Cha, uống nước.”

Bạch Thanh Đồng kích động không thôi, mắt lại đỏ lên.

“Cảm ơn, bảo bồi ngoan.” Hắn nhận bát nước, uống một ngụm. Nhìn sang vẻ mặt mong chờ được khen ngợi đáng yêu kia, hắn nhin không được vươn cánh tay đem nữ nhi ôm vào trong ngực, dùng sức hôn lấy hôn để. Lúc sau nghiêng đầu ra, thấy Già La Diêu một bên cười cười. Dùng lực tay một chút, kéo xe lăn của y lại gần hơn.

“Diêu...”

Đến khi chạm sát bả vai Già La Diêu, Bạch Thanh Đồng mới thỏa mãn thở ra. Hai người vai kề vai, cùng ôm nữ nhi, nước mắt khẽ rơi.

69. Chương 73

Bên tai Già La Diêu nghe được thanh âm thâm tình của ái nhân, trong lòng không khỏi run rẩy, sau khi ngẫm nghĩ sáng tỏ mọi sự, mới nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Mộng nhi ngu ngơ không hiểu, nhưng được hai phụ thân ôm ở giữa làm bé thực vui vẻ. Bé cười hì hì vùi mặt vào ngực Bạch Thanh Đồng.

“Diêu...Diêu...” Bạch Thanh Đồng mắt đầy lệ nóng, dùng sức hôn lên thái dương y, lên khắp mặt y, thì thầm: “Thực xin lỗi, ta có lỗi với người...”

Già La Diêu ngẩng đầu cười, ánh mắt cũng đỏ dần. Y không rơi lệ, chính là lắc đầu, dùng sức ôm lấy hắn.

Mộng nhi thấy hai vị phụ thân là lạ, càng lúc càng ôm chặt, bỗng vội kêu lên: “Phụ thân, cha, cẩn thận cục cưng, cẩn thận cục cưng.”

Nguyên lai mấy ngày nay Tử Hà dạy bé không cần quần quít lấy phụ thân, cũng không được ngồi trong lòng phụ thân, bởi trong bụng phụ thân đang có tiểu bảo bối ын.

Tiểu bảo bối ở trong, bị đụng mạnh sẽ đau. Mộng nhi nhớ thực kỹ, còn đẩy đẩy Bạch Thanh Đồng. Bạch Thanh Đồng không phản ứng, còn đang khó hiểu đã thấy Già La Diêu buông hấn ra, cầm tay hấn phóng tới bụng y. Thanh Đồng đại ra một lúc, bỗng nhiên chực tỉnh, vừa mừng vừa sợ: “Diêu, người, người...”

Già La Diêu mỉm cười gật gật đầu.

Bạch Thanh Đồng lòng trăm mối cảm xúc, nhất thời không biết nói gì, ngốc lẳng nhìn bụng người nọ đến gần người.

Lúc này Tử Hà tiến vào, trong tay bưng đĩa thức ăn nhẹ, nói: “Vương gia, vẫn là trước cho công tử ăn chút gì đã?”

Bạch Thanh Đồng lúc này mới phát hiện bụng mình ỉ ỏi reo đói. Chính là vừa nhìn thấy Tử Hà, hấn lại nhớ đến một vấn đề.

“Tử Mặc đâu? Đây là làm sao? Ta nhập ngũ mà sao lại có mặt ở đây?”

Già La Diêu nhìn hấn cười cười, đón lấy đĩa thức ăn, nhẹ nhàng nói: “Vẫn là ăn chút này trước đi. Mấy vấn đề khác nói sau.” Nói xong ôm lấy nữ nhi: “Mộng nhi bồi cha cùng ăn được không?”

Mộng nhi lớn tiếng đáp: “Vâng.”

Bạch Thanh Đồng thấy y không nói, lại có nữ nhi muốn bồi mình, cũng không tiếp tục truy vấn. Đợi khi hấn nhét no bụng rồi, Tử Hà thu thập đồ liền lui ra. Mộng nhi cũng có chút buồn ngủ. Già La Diêu liền gọi nhũ mẫu bế bé ra ngoài.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người.

Già La Diêu nhìn hấn một lát, nhẹ giọng nói: “Người muốn cái này?”

“... Ân”

Bạch Thanh Đồng nhìn thấy hấn trên tay y, liền sờ cổ mình. Lấy ra một sợi dây hồng, được treo vào sợi dây là cái hấn kiểu dáng tựa hồ mộc mạc giống cái kia. Bạch Thanh Đồng tháo chiếc hấn ra, nhẹ nhàng vuốt ve, bỗng nhiên ngẩng đầu đối Già La Diêu mỉm cười, ôn nhu nói: “Diêu, đeo vào giúp ta.”

Già La Diêu cảm thấy thật mơ hồ, y chờ đợi cảm giác này đã lâu thật sự không tin nổi Bạch Thanh Đồng đột nhiên nói thế. Mãi một lúc qua đi, y mới dần chân thật cảm nhận là thật. Trên hấn kia có khắc tên mình, tượng trưng cho tình yêu của hai người, cùng hến thẻ bạch đầu giai lão giờ đang nằm trong lòng bàn tay Thanh Đồng. Già La Diêu chậm rãi cầm lấy, ngón tay không khắc chế mà run rẩy. Y nâng lên tay trái của Bạch Thanh Đồng, hướng ngón áp út chậm rãi đeo vào. Đến khi hấn vừa khít, y không nhận được hốc mắt nóng lên.

“Diêu?”

Già La Diêu cúi đầu, đem mu bàn tay của Thanh Đồng áp sát vào mặt mình. Bạch Thanh Đồng cảm giác mu bàn tay mình được ôm lấy, nhất thời trù mến, áy náy, đau long, hối hận... đủ loại cảm xúc mãnh liệt trào đến, tích đầy trong ***g ngực hấn. Rốt cuộc không kìm lòng được, hấn đột nhiên ôm lấy Già La Diêu.

“Diêu! Diêu! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi...”

Già La Diêu gắt gao ôm lại hấn, nghẹn ngào thì thầm: “Đồng, chúng ta về sau... không bao giờ chia ly nữa, được không?”

“Được! Chúng ta... không bao giờ lại chia ly nữa! Ta thề!”

Bạch Thanh Đồng lệ tuôn như mưa. Hấn cảm thấy mình sinh ra thật thất bại, làm ái nhân phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Hấn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Già La Diêu, mang theo tình yêu cùng xin lỗi. Nhưng Già La Diêu cảm thấy không đủ. Y dùng lực hút lên, tựa như muốn mang người trước mặt nuốt vào trong bụng.

“Diêu, chậm một chút. Cần thận đứa nhỏ...”

Hai người nằm trên giường. Thân thể Già La Diêu không khỏe, lại mạnh mẽ đem Bạch Thanh Đồng đặt dưới thân.

Bạch Thanh Đồng tinh tường cảm giác được bụng của y đặt lên bụng mình, sợ thương đến đứa nhỏ, không khỏi lên tiếng nhắc nhở. Nhưng Già La Diêu cũng như không nghe thấy, chính là gắt gao đè chặt, vòng tay ôm chặt giam hãm vào mình.

“Diêu, sẽ không ly khai. Người yên tâm.”

Bạch Thanh Đồng ôn nhu hôn lại y, vươn hai tay vuốt ve thân thể y.

Già La Diêu đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắc, một chữ lại một chữ, kiên định nói: “Nếu lại làm chúng ta chia ly, trừ phi ta chết!”

Bạch Thanh Đồng cả kinh, vội che lại miệng của y: “Phi phi phi! Nói bậy! Cái gì chết với không chết! Không nói đến nữa...” Hắc vừa nghĩ đến chuyện không tốt này, sắc mặt đã trắng bệch, thoáng nghiêng người, đem Già La Diêu đối xuống dưới thân.

Từ trên nhìn xuống, thấp giọng: “Sau này không được nhắc lại chuyện kia, người nhớ kỹ lấy, vô luận thế nào, hứa với ta trong đầu không được có loại ý niệm ấy.”

Già La Diêu lúc này ngược lại cười cười, bỗng nhiên níu cổ Thanh Đồng xuống, lần thứ hai hung hăng hôn hắc. Hai người gấn bó dây dưa, đều không hện mà cùng động tình. Bên ngoài gió Bắc thổi vù vù, thê lương địa khóc. Trong phòng lại một màn trùng phùng, giường ấm đệm êm.

Bạch Thanh Đồng cẩn thận trút bỏ quần áo Già La Diêu, cứ một điểm lại một điểm hôn khắp người y. Ngón tay hắc ngắt lấy một quả thù du, xoa nắn làm nó dựng đứng lên. Già La Diêu vốn thể chất ấm song, ngực không có sữa như song nhân, nhưng vì có thai mà đầu nhũ cũng trưởng to ra.

Bạch Thanh Đồng vuốt ve thật có kỹ xảo, Già La Diêu bất giác ưỡn ngực lên, yết hầu phát ra tiếng rên ỉ ỉ động tình. Thanh Đồng lại chậm rãi cúi xuống, đến nơi nhô lên kia, tinh tế hôn lên, vừa triu mến vừa yêu thương. Già La Diêu bị hắc treu đùa nửa vờ, cổ tình ma xát địa phương nóng bỏng kia, không khỏi chủ động lắc lắc hạ thân, nâng lên đầu Bạch Thanh Đồng hôn ôm khiêu khích hắc.

Hai người nằm nghiêng, nhẹ nhàng thân mật làm từng bước từng bước. Bạch Thanh Đồng lấy tay chống thân mình, nằm bên cạnh người nọ chậm rãi luật động.

Già La Diêu bởi hai chân vô lực cho nên khi hoan ái chỉ làm được những tư thế nhất định. Hắc kỳ thật thích nằm giữa thừa nhận, bởi khi đó hắc có thể thấy rõ bộ dáng say mê của người trong lòng. Nhưng lúc này thân mình lớn thêm không ít, Bạch Thanh Đồng cũng không dám nâng người hắc lên mà làm tình.

“Ách... ách...”

“Diêu... Diêu...”

Bạch Thanh Đồng một bên luật động, một bên vuốt ve cái bụng nhô cao của Già La Diêu. Cảm giác đem vợ cùng cốt nhục ôm vào trong ngực thật làm người ta hưng phấn, Bạch Thanh Đồng không khỏi một lần lại làm một lần, muốn ngừng cũng không được.

Tử Hà từ trong viện đi ra, hướng phòng vương gia nhìn. Thấy đèn dầu đã tắt, nói vậy Vương gia cùng Bạch công tử đã ngủ đi. Thậm chí cúi đầu còn nghe tiếng hoan ái, trong tiểu viện vắng lặng mơ hồ nghe được chút tiếng vọng lại.

Tử Hà đứng đó một lúc lâu, bỗng vậy tay. Một gã hắc y ám vệ từ bóng tối nhảy ra.

“Cao tổng quản.”

“Người nọ giờ sao rồi?”

“Còn hôn mê bất tỉnh.”

Tử Hà nhíu mày. Tuy rằng Vương gia hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được nhìn người nọ, nhưng trong lòng hắc vẫn không bỏ được.

“Mang ta đi xem.”

Ám vệ kia có chút chần chừ: “Cao tổng quản, Vương gia đã có lệnh...”

“Vương gia đã có ta lo.” Tử Hà thái độ cường ngạnh, hướng nội viện liếc một cái, thấp giọng nói: “Tuy rằng Vương gia phân phó, nhưng tại thời điểm này, mọi sự đều phải thật cẩn thận. Ta cần phải nhìn xem người nọ một cái, bằng không sẽ không yên lòng.”

Trước mắt dù sao cũng là tổng quản Vương phủ, ám vệ kia chần chừ một chút, liền gật đầu đáp ứng. Nơi này đáp ứng là trị thương, cũng thực không hoàn thiện. Người nọ bị nhốt trong hầm, hai mắt nhắm nghiền, còn đang hôn mê. Hắn nằm trên giường sắt, hai tay bị xích trói chặt.

Tử Hà nhìn thấy huynh đệ nhiều năm có bộ dáng chật vật như hiện tại không khỏi đau lòng, cố nén trụ lại. Hắn sờ mạch đập người nọ, lại vươn tay sờ trán hắn, chỉ thấy nóng như có lửa. Hắn trong lòng cả kinh, gọi ám vệ trông coi: “Hắn phát sốt, sao không cho uống được?”

Ám vệ kia khó xử: “Vương gia phân phó không được bất luận kẻ nào tiến vào, tỳ chức chưa kịp bẩm báo.”

Tử Hà không khỏi tức giận, biết cũng không thể trách những người này. Hắn nhìn tầng chắn bạc màu cũ nát kia, liền cởi xuống áo bông của mình, đắp lên người nọ.

“Chiếu cố hắn cho tốt, đợi hắn tỉnh Vương gia còn muốn tra hỏi.” Tử Hà nói xong nhìn quanh, thở dài: “Lấy một cái ấm lô lại đây, người mà chết, Vương gia tất sẽ trách tội.”

Tử Hà ra khỏi hầm, trong lòng nghĩ, chỉ sợ Vương gia khó mà nói được, Bạch Thanh Đồng đã trở về, nhìn xem chuyện này khó có cơ suy chuyển.

Buổi sáng Bạch Thanh Đồng tỉnh lại, thấy Già La Diêu còn đang say ngủ, không đành lòng gọi y, liền trộm xuống giường, mặc quần áo đi ra bên ngoài.

Hắn nhìn quanh thấy nơi này thật đơn giản, phòng ốc mộc mạc, giống như sơn thôn bình thường. Hơn nữa kẻ hầu người hạ không nhiều, chỉ là mấy người đều là cao thủ.

Trong lòng hắn chợt run lên, biết sự tình không ổn. Dù sao chuyện hắn rời khỏi quân doanh không hề nhỏ. Tuy vậy Già La Diêu dù không còn là Nhiếp chính vương, nhưng vẫn là đương triều Tĩnh vương gia, luận tình luận lý mà nói, hoàng thượng sẽ không làm khó đi? Vì sao tình cảnh lại giống như trốn đi vậy?

Nhớ tới tập kích đêm hôm đó, hắn không khỏi cảnh giác.

“Công tử.”

Bạch Thanh Đồng quay đầu thấy Tử Hà đứng ngoài cửa, nét mặt có vẻ tiêu tụy.

“Tử Hà” Bạch Thanh Đồng khôi phục trí nhớ, sau đối với Tử Hà càng thêm vài phần thân thiết, cười chào lại.

“Công tử...” Tử Hà chần chừ nhìn hắn, nói: “Tử Hà có việc muốn nói với công tử.”

“Chuyện gì?” Bạch Thanh Đồng ngạc nhiên

“Liên quan đến...” Tử Hà vừa muốn mở miệng, lại nghe từ buồng trong một thanh âm trong sáng uy nghiêm truyền đến.

“Tử Hà, tiến vào.”

Tử Hà cảm thấy rung mình, vội lấy tinh thần, đi vào buồng trong: “Vương gia có gì phân phó?”

Già La Diêu ngồi ngay ngắn trên giường, y phục sạch sẽ. Tóc dài xõa xuống, lạnh lùng nhìn hắn: “Bổn vương đã phân phó, người còn nhớ rõ?”

Tầm mắt vương gia như đạo tên bắn đến, Tử Hà cung kính cúi đầu: “Tử Hà nhớ rõ.”

“Có chuyện gì?” Bạch Thanh Đồng đi theo sau kì lạ hỏi.

Già La Diêu nhìn về phía hắn, vẻ mặt lập tức thay đổi, đôi mắt lóe lên ôn nhu: “Không có việc gì. Ta chỉ là phân phó mau đem việc an bài ổn thỏa.” Nói xong đối Tử Hà: “Lui ra đi. Mau chóng đem công việc ta an bài cho tốt.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Tử Hà bất đắc dĩ lui ra.

Bạch Thanh Đồng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Hắn hồ nghi liếc nhìn Già La Diêu một cái, lập tức vui đùa nói: “Phu nhân, ta tới hầu hạ người rời giường.”

70. Chương 74

Già La Diêu cứng đờ người, lần thứ hai y khẳng định được Thanh Đồng của y thực đã trở lại.

Có thể ngã ngốn vui đùa gọi y là “Phu nhân” như vậy, trừ bỏ Bạch Thanh Đồng còn có thể là ai? Kể nào có tư cách gọi như vậy, kể nào dám chứ.

Bạch Thanh Đồng vui vẻ chạy lại đẩy xe lăn giúp y. Già La Diêu đã mặc xong y phục, điều này làm hắn có chút tiếc nuối, bất quá có thể đi hài cho phu nhân hắn cũng thấy thật cao hứng.

Đem Già La Diêu ôm đến trên xe, lại ân cần hầu hạ y rửa mặt, rồi sau đó mới từ từ giúp y đẩy xe ra khỏi phòng ngủ.

Mộng nhi lúc này đã rời giường, chạy tới chỗ hai người thỉnh an. Choàng một cái áo bông thật dày, trên cổ quàng một chiếc khăn lông cừu màu trắng xinh đẹp, nhìn bé rất ra dáng một tiểu mỹ nhân phấn điều ngọc mài.

“Phụ thân sớm. Cha sớm.”

“Bảo bối nhi.” Bạch Thanh Đồng vươn tay ôm lấy nữ nhi, cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Cha rất nhớ người a...”

Mộng nhi mắt húng lắc lắc cái đầu nhỏ: “Cha râu râu, mau cạo râu a.”

Già La Diêu ở bên cạnh thấy một màn phụ tử hai người, cười cười nói: “Mới một buổi tối không gặp đã nhớ cái gì, người a thật khoa trương.”

Bạch Thanh Đồng không để ý tới y, vẫn ôm nữ nhi lắc lắc.

Một nhà ba người cùng dùng bữa sáng, Tử Hà tiến vào đứng ở một bên. Già La Diêu đối Bạch Thanh Đồng nói: “Thanh Đồng, người mang Mộng nhi đi chơi trong viện một lát đi.”

Bạch Thanh Đồng nhìn y, mở miệng: “Bên ngoài trời lạnh, ở trong phòng vẫn tốt hơn.”

Già La Diêu kéo nữ nhi, mỉm cười nói: “Mộng nhi hai hôm trước không phải có vẽ một bức họa sao? Mang cha người vô phòng cho hắn xem được không?”

Mộng nhi lập tức cao hứng nói: “Được, được.” Nói xong lôi kéo Bạch Thanh Đồng thật nhanh: “Cha, đi, ta cho người xem họa của ta.”

Bạch Thanh Đồng biết Già La Diêu muốn hắn tránh đi, tuy rằng chính mình không khỏi cảm thấy có chút giận hờn, nhưng vẫn là đối y mỉm cười, rồi ôm nữ nhi lui đi.

Già La Diêu đợi bọn hắn đóng lại cửa phòng, liền gắt gao quay sang nhìn chằm chằm Tử Hà. Tử Hà bùm một tiếng quỳ xuống: “Vương gia...”

Già La Diêu trầm mặc nhìn hắn một lúc, sau chậm rãi nói: “Bổn vương biết, người là nghĩ muốn cầu tình cho hắn.”

“Vương gia, cầu ngài cho Tử Mặc một cơ hội. Có lẽ trong chuyện này có hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Khi Tây phổ có biến ta liền hoài nghi trong thành có nội gián, chỉ là trăm triệu không nghĩ tới là Tử Mặc.” Già La Diêu nắm chặt tay thành quyền, cả giận nói: “Hắn theo bên người ta hơn mười năm,

lại thông địch phản quốc, người nói ta sao có thể tha cho hắn? Huống hồ việc Thanh Đồng rơi xuống nước, cũng có tay hắn nhúng vào! Uống phí bốn vương đã tín nhiệm hắn!”

“Vương gia...”

“Người câm miệng! Người còn vì hắn cầu tình, bốn vương ngay cả người cũng không tha!”

Có lẽ khi vì tâm tình kích động mà ảnh hưởng, thai nhi trong bụng khẽ động. Già La Diêu cố dịu xuống cảm xúc, nhìn bộ hạ trung thành trước mắt, lạnh lùng nói: “Người lui xuống trước đi, Tử Mặc bốn vương còn lưu lại hắn, người tạm thời không cần lo lắng.”

Bạch Thanh Đồng bồi nữ nhi chơi trong phòng bé một lát, hỏi thăm nhũ mẫu chỗ ở của bọn hắn nơi này. Nguyên lai nơi đây cách kinh thành không xa, là một thôn trang trong Sóc Phủ châu, Phượng Minh cốc lúc này cách hơn hai trăm dặm về hướng tây.

Bạch Thanh Đồng tâm tư không khỏi lo lắng. Hắn đột ngột mất tích trong quân doanh, lại trú ở địa phương gần thế này, chỉ cần một tiểu binh của Phượng Minh cốc cũng có thể tìm đến. Không biết Già La Diêu có tính toán gì. Hơn nữa trước mắt người nọ đang mang thai, không nên hành động, cho dù có trốn thì cũng trốn được bao lâu?

Bạch Thanh Đồng nhớ tới khi còn trong cung hoàng thượng cũng đối hắn tỏ thái độ khó hiểu, cảm thấy kỳ quái. Tiểu Hoàng đế đối Già La Diêu là tư tưởng chiếm hữu, năm đó hắn tham gia quân ngũ trong Phượng Minh cốc đã thấy qua. Hiện tại xem ra trừ bỏ một vài nhân tố khác thì tình cảm cá nhân cũng chiếm không ít. Tiểu hoàng đế coi hắn như kẻ thù, tới tám phần là không vừa lòng quan hệ của hắn với Già La Diêu.

Bạch Thanh Đồng cũng không phải là kẻ không hiểu chuyện. Già La Diêu dù sao cũng là thân thích của Hoàng thượng, hoàng thượng dù trong lòng bất luận nảy sinh ý niệm gì, chính mình liền chưa biết nhưng đối y rất biết giữ chừng mực. Nếu chính mình có thể đứng trước che chở cho Già La Diêu, từ giờ trở đi tư vị thật không tồi. Biện pháp tốt nhất, đó là để mặc Tiểu hoàng đế đang ôm bất mãn kia, chính mình cùng Già La Diêu vui vẻ cùng quay về miền Tây, làm một vương gia tiêu dao hưởng lạc, cần gì so với chốn kinh thành kia?

Hắn giờ đã khôi phục trí nhớ kiếp trước, đối lòng người cũng hiểu thấu phần nào, trước đây cuồng ngạo cùng nuôi chí lớn, vẫn là thiếu niên tuổi trẻ hiếu thắng, không muốn kém người trong lòng. Hiện giờ tâm tư hắn sau khi trải qua hai kiếp so với Già La Diêu thật muốn lớn hơn vài tuổi. Những việc chấp nhất trẻ con sẽ không xảy ra nữa. Chính là hiện tại Già La Diêu mạo hiểm đưa hắn trốn ra, đem đó trong rừng vẫn không rõ được thân phận địch nhân, nguy hiểm ẩn ẩn này cơ hồ làm lòng hắn thực không yên.

Bồi nữ nhi chơi thêm một lát đến khi bé mệt mới liền đưa nhũ mẫu cho bé ngủ, hắn ra ngoài sân, hướng phòng Già La Diêu mà đi.

Thôn trang này tuy rằng không lớn, nhưng khá nhiều khu, trước sau viện chia cách rõ ràng, không giống như nhà người thường. Bạch Thanh Đồng thấy Già La Diêu, trước hỏi về thôn trang này mới biết là y đặt mua đầu năm. Lúc ấy cũng không có ý tưởng gì, chỉ vì thấy nơi này cách Phượng Minh cốc không xa, hướng núi phía nam là đền thờ tổ tiên, luyện binh điều tập cùng tế bái tổ tiên đều thuận tiện, liền an bài người xây. Nhưng binh lính do Già La Diêu nắm quyền ở bên ngoài, quay trở về cung lại đi đứng không tiện, rất ít khi trở ra, thôn trang này giấu cũng vô dụng.

“Hoàng thượng có tra được nơi này?” Bạch Thanh Đồng có chút lo lắng.

Già La Diêu cũng không lo lắng, nói: “Việc này người yên tâm, Hoàng thượng đã biết nơi này, cũng sẽ không gây khó dễ ta. Đem người trốn ra quân doanh, tuy là vi phạm quốc pháp, nhưng bên khinh bên trọng, cứ xem Hoàng thượng sẽ xử lý thế nào. Ta chiếu cố hắn từ nhỏ, so tình xưa nghĩa cũ chắc cũng không đến nỗi nào.” Nói xong y nhún mày, lời nói mang ý tứ lạnh lùng: “Biết rõ quan hệ ta với người, lại vẫn đem người tiến cung, rồi khôi phục thân phận điều vào quân doanh, lại nói tiếp, có phải hắn phạm là cháu mà bất hiếu trước không?”

Bạch Thanh Đồng cười khổ: “Vấn đề là thân phận của ta không được công khai, nếu thực sự là hoàng mẫu của hắn, chẳng phải lại sẽ gây sóng gió sao. Hiện giờ cho dù hắn làm gì không phải thì ai có thể nói gì. “Hắn” này tất nhiên là chỉ hoàng thượng.”

Sau khi Bạch Thanh Đồng khôi phục trí nhớ đối với Già La Vũ hiện tại rất bất mãn, cũng thật giận xã hội phong kiến này. Thiên hạ đều là của Hoàng thượng, làm sao người khác có quyền nói, bắt quá trước mặt phu nhân hần chỉ trút giận vài câu. Mấy câu đó của hần lại dấy lên tâm sự trong lòng Già La Diêu, vừa vuốt ve bụng nhô lên của mình, vừa rơi vào trầm tư.

Bạch Thanh Đồng thấy y nửa ngày không nói chuyện, hỏi: “Người đang nghĩ cái gì đấy?” Vươn tay vuốt bụng y, lại chợt nói: “Đúng rồi, người cứ phân phó Tử Hà an bài mọi chuyện đi, giờ thân mình người không tốt, như thế nào có thể bốn ba. Hơn nữa chuyện hôm nay...” Nói xong mặt mày nhẵn lại một đồng.

Già La Diêu liền phục hồi tinh thần, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, như có chủ ý, cười nói: “Không vội không vội, chúng ta cứ ở trong này một thời gian nữa.”

Bạch Thanh Đồng kinh ngạc nhìn y: “Diêu, chúng ta không phải đang trốn chạy triều đình sao? Như thế nào lại không đi?”

Già La Diêu nhin không được cười ra một ngụm, nói: “Ta đường đường là Tình thân vương, đại nguyên soái quân binh Tề quốc, còn phải chạy trốn chết sao? Không ở lại chính là đánh mất thể diện triều đình.”

Bạch Thanh Đồng nghe y nói tạm thời không đi, nghĩ đến không cần làm cho cái bụng gần đến tháng của y chịu xót nẫu, trong lòng nhẹ thở một hơi. Cũng không quản y có tính toán gì, cao hứng nói: “Vậy trước cứ ở lại nơi này một thời gian, cuối năm ta lại chuyển cũng chưa muộn.”

Hần thực tình có chút lo lắng, nhưng nghe Già La Diêu nói cứng nói rắn, lại biết rõ thủ đoạn cùng năng lực của y, liền yên tâm. Đầu giường phu nhân xấp nhỏ có đặt một ấm lò. Hần kiếp trước không có phúc khí như vậy, đời này không thể lại để thế được.

Già La Vũ cầm lên mặt báo, bất động thanh sắc. Phía sau đã có người chờ không được, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, ngài xem...”

Già La Vũ khoát tay: “Trước để ta suy xét, không cần đánh động.”

“Bệ hạ, Tình thân vương không phải là người dễ đối phó. Tạm thời chưa tính, để lâu dài sợ sẽ bị vương gia phát hiện.”

Già La Vũ cười lạnh: “Người cho là hiện tại hoàng thúc không phát hiện ra sao? Ấm vệ hoàng gia, mật thám quân doanh, đám người đó không phải đều dưới trướng hoàng thúc mà ra sao? Còn nghĩ muốn qua mặt y?”

Người nọ có chút nghi hoặc: “Một khi đã vậy, vì sao bệ hạ vẫn án binh bất động? Tình thân vương chưa chấp Bạch Thanh Đồng đã rõ ràng, nếu vậy...”

“Câm miệng!” Già La Vũ biến sắc, lạnh giọng nói: “Đến phiên người có tư cách phán xử Tình thân vương?”

Người nọ bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, vội quỳ xuống: “Nô tài vọng ngôn, thỉnh bệ hạ tha tội.”

Già La Vũ nhìn hần một cái, không kiên nhẫn nói: “Đứng lên đi, trẫm không trách tội người. Người là tâm phúc của trẫm, hiện tại khẩn cấp nhất là tìm ra gian tế Hạ quốc bên người hoàng thúc, còn về Bạch Thanh Đồng...” Bạch Thanh Đồng như thế nào?

Ngập ngừng một lát, hần cắn răng nói: “... Thật không coi ai ra gì. Hần là người bên cạnh hoàng thúc. Hoàng thúc muốn hần quay về, tuy hành xử lỗ mãng, nhưng trẫm há có thể vì thế mà trở mặt với người.”

Đúng vậy, Bạch Thanh Đồng có quan hệ cùng hoàng thúc... đó là chuyện đã rồi, không cách nào sửa lại. Huống chi còn có Mộng nhi cùng cốt nhục đang ở trong bụng Hoàng thúc, chính mình cứ dây dưa không ngớt, cũng là không thể nề hà.

Già La Vũ đột nhiên có chút nản lòng. Hần thân là bậc đế vương, có ngạo khí cùng tôn nghiêm của chính mình. Vài ngày trước hần ra sức đùa giỡn rồi bày thủ đoạn cũng không cách nào tách hai người họ ra được, lúc này cũng khó truy cứu đi.

“Hoàng thúc nếu vẫn đang thoải mái lưu lại thôn trang kia, không có ý định rời đi, hần là đang đợi trẫm hành động. Vậy trẫm phải để hoàng thúc yên tâm.”

Già La Vũ thở dài, phất tay làm cho tâm phúc lui ra. Người kia đưa mắt liếc Hoàng thượng một cái, chỉ thấy một thiếu niên bóng dáng tịch tiêu, lại vài phần mệt mỏi.

71. Chương 75

(thượng)

Biện pháp mà Già La Vũ làm cho hoàng thúc hấn an tâm chính là bất động thanh sắc. Bất luận là Bạch Thanh Đồng “đào ngũ”, hấn thân vẫn là dưới quyền xử lý của Tĩnh thân vương, không cách nào truy cứu.

Lúc này đây Bạch Thanh Đồng thấy Tử Hà giống trống khua chiêng từ trên trần mua rất nhiều hàng tét trở về, trông mắt hấn muốn trượt ra. Cho dù ta không cần chạy trốn chết, khá cũng đừng khoa trương như thế. =.=

Già La Diêu lơ đãng: “Đây là năm đầu chúng ta một nhà sum vầy, trải qua bao sóng gió, cho dù ở thời điểm nghèo túng, cũng không thể làm xuê xòa.”

Bạch Thanh Đồng lau lau mồ hôi lạnh. Có thể cảm nhận được ý tứ trong lời nói của y, trong lòng không tránh khỏi một trận chua xót cùng áy náy. Không nói thêm gì nữa.

Già La Diêu lần mang thai này cực kỳ khó khăn, chỉ hạn hiện tại đúng vào mùa đông khắc nghiệt, lại trú ở thôn trang hẻo lánh xa xôi này. Tử Hà lên trần vất vả lắm mới tìm được một chút ô mai cùng lá trà phơi sương trên núi, vẫn chưa thỏa mãn được bụng của y.

Bạch Thanh Đồng đau lòng, nếu ở kinh thành hoặc Tây Diêu, làm gì không tìm được thứ tốt nhất a. Đáng tiếc lại không thể quay về.

Già La Diêu lúc này thân mình nặng lên không ít, thắt lưng thường đau nhức, càng làm y lười hoạt động. Y lúc này thật yên tâm. Mỗi ngày đều ở trong phòng ôm nữ nhi, trò chuyện cùng Thanh Đồng, nghĩ đến lúc an thai trong biệt viện thật kém xa.

Bạch Thanh Đồng thấy y thoải mái, nghĩ đến hoàng đế hiện tại cũng không có động tĩnh gì, liền mỗi ngày bồi y sống cuộc sống gia đình yên ổn, tâm tình cũng rất vui vẻ.

Mãi đến một ngày.

Nhật ký của Tiểu Duệ hấn vẫn luôn mang bên người, nhưng từ khi bị cứu trở về liền không biết đã bị ai lấy đi. Ngày hôm đó hấn hỏi Già La Diêu, y nhìn hấn một cái, gọi người lấy vật nọ, đưa cho hấn nói: “Có phải vật này hay không?”

Bạch Thanh Đồng vui vẻ nói: “Đúng! Chính là nó.”

Già La Diêu nói: “Ta có xem qua nó, có dính đến hoàng cung.”

“Chính là ta từ trong cung tìm được nó.” Thanh Đồng nói xong liền đem chuyện hoàng thượng phạt hấn sửa soạn lại thư khố mách y.

Già La Diêu nghe xong không khỏi tức giận: “Trong cung không phải không có người, sao lại bắt người làm.”

“Ha hả, không có việc gì. Bằng không sao ta có thể tìm được vật này?”

Già La Diêu liếc nhìn hấn: “Văn tự trên này ngươi xem hiểu không?”

Bạch Thanh Đồng hơi sửng sốt, không muốn nói dối y liền gật đầu nói: “Ân, xem hiểu.”

Già La Diêu yên lặng một lát, nói: “Bản chép tay này là di vật của thái hoàng thái hậu, văn tự ở phía trên không có người nào hiểu được, nghe nói đó là mộng sở thức của thái hoàng thái hậu, chưa từng truyền ra ngoài, người như thế nào lại hiểu được?”

Bạch Thanh Đồng trầm tư một lát, nhìn Già La Diêu chậm rãi lên tiếng: “Nếu ta nói đã ở trong mộng học qua loại văn tự này ngươi có tin không?”

Già La Diêu mỉm cười: “Lời nói của người, sao ta lại không tin chứ?”

Bạch Thanh Đồng thấy lòng mình nóng lên, thoáng chần chừ rồi tiến sát đến nhụyển tháp ngồi bên Già La Diêu.

“Diêu, người thực tin ta?”

Già La Diêu biết hẳn có chuyện muốn nói, khê dịch thân mình, mỉm cười: “Tất nhiên ta tin.”

Thanh Đồng liền nhìn y nói: “Ta cũng không gạt người. Năm đó sau khi bị rơi xuống sông, được An đại ca cứu lên, ta không thể nào nhớ rõ những chuyện trước đây, ngược lại trong đầu lại nhớ được những chuyện rất cổ quái.”

“Nga?” Già La Diêu biết chuyện này ít nhiều có liên hệ đến người kêu “Duệ” kia, không khỏi có phần nghiêm trọng.

“Không phải là chuyện ở thế giới này, thật ra là những cảnh bình thường ở kiếp trước. Loại văn tự này ta cũng là học được ở thế giới kia.” Bạch Thanh Đồng trong lúc trí nhớ toàn bộ được khôi phục, ngay cả những việc nhỏ cũng nhớ tới, biết chính mình một lần nữa được đầu thai, tái thế làm người một lần nữa. Nhưng nói đến chuyện kiếp trước, cũng không dám nhiều lời, miễn cho Già La Diêu miên man suy nghĩ, liền cân nhắc kỹ, chỉ nói chính mình mộng nhớ tới kiếp trước như thế nào.

Già La Diêu nghe dần lâm vào trầm tư, đợi hẳn nói xong y liền lẩm bẩm nói: “Nghĩ lại giống như một giấc mộng hoàng lương.”

“Không sai biệt lắm. Chính là tính ra, giấc mộng hoàng lương này không phải chỉ có mình ta.” Bạch Thanh Đồng nhìn vào bản chép tay trên tay mình, không khỏi cảm khái.

“Nói như vậy, Hoàng tổ mẫu của ta chính là huynh trưởng kiếp trước người?”

Bạch Thanh Đồng gật gật đầu.

Già La Diêu vừa cẩn thận hỏi hẳn nội dung bản chép tay, kiếp trước ở chung với Tiểu Duệ kia như thế nào, cảm thấy có vài phần tin tưởng.

Bạch Thanh Đồng thở dài nói: “Chuyện này huyền diệu khó mà giải thích hết, ta hiện tại cũng không rõ đến tột cùng là trang chu mộng điệp, hay là điệp mộng trang chu. Nghĩ tất Duệ cũng thế.”

Khi ta vẫn là hài đồng, ta khát vọng có được một mảng trời xanh

Khi ta trưởng thành, ta khát vọng cả thế giới kia.

Khi ta già đi, ta khát vọng một mảnh yên lặng

Ta đã tới nơi này.

Rồi lẳng lặng rời đi.

Ta yêu từng con người nơi đây

Thượng đế chứng giám

Ta đã tồn tại ở đây.

.

(hạ)

Bạch Thanh Đồng đem tâm sự thẳng thắn nói cho phu nhân, cảm thấy thoải mái không ít. Già La Diêu cũng cởi bỏ tâm sự, cùng hẳn thân mật giải bày. Hai người có khi “Khuê phòng tâm tình”, một người nhớ chuyện xưa khi hoàng tổ mẫu Lâu Thanh Vũ còn sống, một người tâm sự kiếp trước cùng ca ca như thế nào, vừa cảm thán vận mệnh thật kỳ diệu cũng đồng thời một phen thú sự.

Có khi Già La Diêu nhớ tới, trêu ghẹo nói: “Nếu nói Hoàng tổ mẫu. Thanh Đồng có khi thiếu hẳn một tiếng nãi nãi a~”

Bạch Thanh Đồng mặt một mảnh hắc tuyến, buồn bực nói: “Vô duyên vô cớ kêu ta gọi, người sao không kêu ta ông nội luôn đi?”

Hai người một màn trêu chọc nhau. Bất quá nhớ tới Lâu Thanh Vũ tạ thế đã nhiều năm, Thanh Đồng chung quy vẫn cảm thấy tiếc nuối khổ sở: “Diêu, chúng ta tiêu dao cũng đã nhiều ngày, cùng ta đi nhìn xem lăng mộ của họ thế nào được không. Vô luận là Hoàng tổ mẫu, vẫn là ca ca, đều phải tế bái một chút.”

Già La Diêu biết hấn kiếp trước đối Duê gặp nạn vẫn còn nặng tình nghĩa, cũng không đề cập nhiều tới nữa, thấy hấn đau buồn, liền vỗ vỗ tay hấn, ôn nhu nói: “Đây là lẽ tự nhiên. Người nếu là khổ sở, không bằng chúng ta ở Tây phòng xây một từ đường, dâng hương tế điện, ân?”

Thanh Đồng nở nụ cười: “Không cần như vậy, người biết ta không kiên nhẫn với mấy khoản lễ giáo lễ nghi mà. Kiếp này có cha mẹ thân sinh, sự tình kiếp trước chỉ nên biết trong lòng.”

Người ở nông thôn làm lễ đón năm mới, vừa muốn kiêng dè cùng những người đó, Già La Diêu cũng không vội, cùng Thanh Đồng trên thượng tháp đón giao thừa, bồi Mộng Nhi, ba người hòa thuận vui vẻ. Mộng Nhi tuy buổi chiều được người lớn bồi ngủ hai ba canh giờ, nhưng vẫn là không trụ được qua giờ tỵ, buồn ngủ bị nhũ mẫu ôm đi xuống.

Già La Diêu vốn muốn đón giao thừa, lại quên thân thể chính mình hiện giờ, tới quá nửa đêm cũng không chịu nổi. Thanh Đồng thấy y buồn ngủ, nhích tới nhích lui không nổi, hỏi: “Xảy ra chuyện gì, nằm trên tháp này ngủ không tốt?”

Già La Diêu “ân” một tiếng nói: “Có chút mỗi chỗ xương sống thất lưng, làm ta khó chịu.”

Thanh Đồng nghe xong có chút hoảng sợ: “Vậy là sao? Ta giúp người xoa.”

Già La Diêu cười nói: “Người đừng vội, không có chuyện gì. Lần trước hoài thai Mộng nhi cũng là như vậy, qua mấy tháng này thì tốt rồi.”

Bạch Thanh Đồng biết y hạ thân tàn tật, thất lưng so với người thường chịu mỗi một nhiều lắm, không khỏi đau lòng: “Không nghĩ tới mang thai mà như chịu tội vậy.”

Già La Diêu bật cười: “Cũng không phải mới là lần đầu.” Nói xong kéo hấn cùng nằm xuống, ấn tay hấn xuống bụng mình: “Sờ sờ, vừa rồi nó động.”

Bạch Thanh Đồng kiên nhẫn ôm y, đợi lúc lâu sau không thấy động tĩnh, thất vọng nói: “Không thấy gì hết a.”

Già La Diêu cười nói: “Chắc lại ngủ rồi. Người nói coi... Lần này là nam hài hay song nhân?”

“Đều được.” Thanh Đồng lập tức nghĩ đến: “Sao không nói đến nữ nhân?”

“Không phải đã có Mộng Nhi sao.” Già La Diêu thấp giọng: “Hy vọng là nam hài, tương lai kế thừa cơ nghiệp cũng tốt.”

Bạch Thanh Đồng cũng không có ý niệm trọng nam khinh nữ, chính là bỗng nghĩ đến Già La Diêu nguyên bản muốn dẫn hấn về Tây Diêu, nhưng sau lại đến ở tại thôn trang này, chẳng lẽ là vì đứa nhỏ?

“Người lưu tại nơi này không chịu đi, là vì muốn cho đứa nhỏ một danh phận?”

Già La Diêu lúc này nằm nghiêng mặt mỗi, liền dịch dịch thân, ngã vào lòng Thanh Đồng, khẽ thở dài: “Người nói a, không chỉ vì bọn nhỏ, cũng là vì người. Ngày ấy người nói nếu người đường đường chính chính là “thím” hấn, hấn làm gì đến nỗi làm khó người như thế? Ta nghĩ qua, việc này ngay từ đầu ta an bài không thỏa đáng. Hiện giờ nhân cơ hội này, cho người một cái danh phận, từ nay về sau cũng không có chuyện gì.”

Bạch Thanh Đồng nhú mày: “Làm sao dễ dàng như vậy?”

Già La Diêu cười ảm đạm: “Cứ chờ xem. Người yên tâm, tính cách Vũ nhi ta sao không rõ, ta đều có tính toán.” Nói xong đánh một cái ngáp.

Bạch Thanh Đồng vội vàng kéo lên cái chăn, đau lòng nói: “Đừng đón giao thừa nữa, nhanh ngủ đi.”

Già La Diêu mơ hồ than thở một câu, đầu đã mơ màng, muốn ngủ lắm rồi. Thanh Đồng thấy y mơ hồ bộ dáng say ngủ, thật sự hiếm thấy, không khỏi cười ra.

Qua tất niên, thời tiết dần chuyển ấm, nhưng trên núi vẫn rất lạnh.

Bạch Thanh Đồng sáng sớm thích ở ngoài sân vận động một chút. Già La Diêu vì lúc trước sinh Mộng Nhi khó sinh, lo lắng mình tàn tật, lần này sợ lại sinh sản bất lợi, liền cũng theo hẳn ra ngoài sân vận động qua động lại chút.

Mỗi ngày mang vào chân thiết bộ, chống thiết quả, được Bạch Thanh Đồng giúp đỡ đi lại trong chốc lát. Bất quá qua năm mới không được mấy ngày, hai chân Già La Diêu phù thũng, chân kia không đi bộ được nữa, không khỏi phát sầu.

Bạch Thanh Đồng nghe Trác Lăng Phong cùng Tử Hà nói qua y năm đó sinh Mộng Nhi bao nhiêu nguy hiểm, cũng biết bởi vậy mà hy vọng hai chân phục hồi càng xa vời, cảm thấy đau lòng cùng lo lắng không thôi.

Lần trước ở kinh giao biệt viện, tốt xấu cũng có cái ôn tuyền, Già La Diêu mỗi ngày ngâm mình, ở trong nước một chút cũng có thể rèn luyện không ít. Hiện tại ở vùng hoang vu, bọn họ lại không thể tự do ra ngoài, còn có gì tốt nữa?

Hắn linh cơ vừa động, nghĩ tới một biện pháp, ở trong sân làm một cái xà kép cao tầm nửa người. Già La Diêu lực cánh tay kinh người, chống xà kép đi lại cũng không vấn đề. Y lúc này đã mang bụng sáu tháng, so với hồi hoài thai Mộng Nhi lớn hơn một chút, mùa đông lại ăn mặc rất nhiều, cả người tròn vo. Nhưng dùng bánh xe phụ đứng lên, hai chân gầy trên xà kép vẫn rất khó khăn.

Vương ngự y tuổi đã cao, hai năm trước đã từ chức về quê dưỡng lão. Trác Lăng Phong tuy rằng y thuật cao minh, nhưng chủ yếu là nội khoa cùng song khoa. Vương ngự y lưu lại phương thuốc cùng phương pháp mát xa sử dụng cho Già La Diêu, để bảo trì khi hai chân bị co rút quá lợi hại.

Bạch Thanh Đồng sớm phát hiện tình huống hai chân y hiện tại không bằng năm đó, cảm thấy khổ sở, cũng không ở trước mặt y biểu hiện lộ liễu, mỗi ngày cùng y chống xà kép đi một chút.

Hậu viện ở thôn trang, có sắp xếp sài phòng âm u bí mật, chung quanh vẫn có ám vệ ẩn ẩn trông coi.

Tử Hà từ sau ngày hôm đó, gặp người nọ trên tay chân đều quấn thiết liên, cột thành một đồng trên đầu giường. Hắn thở dài: “Tử Mặc, vẫn là sao không chịu nói?”

Tử Mặc đầu tóc rối bù, khuôn mặt khô gầy, võ công đã bị phế, trước bị một trận sốt cao, thiếu chút nữa không giữ được mạng. Vẫn là Tử Hà năn nỉ vương gia, đưa hắn từ băng hàn tới sài phòng.

Hắn nghe vậy đại ra liếc Tử Hà một cái, lại lắc lắc đầu, ngậm miệng không nói. Tử Hà tận tình khuyên bảo: “Tử Mặc, vương gia tha cho ngươi một lần, không có lần thứ hai. Ngày ấy trong rừng tập kích công tử rốt cục là chuyện thế nào? Ngươi có ẩn tình gì? Vương gia đối chúng ta không tệ, chỉ cần nói ra, vương gia chắc chắn làm chủ cho ngươi.”

Tử Mặc đôi mắt đỏ lên, rụt lại thân mình, tựa đầu vào song sắt.

Tử Hà thấy hắn vẫn là cố chấp không nói, cuối cùng có chút tức giận. Không để ý đến hắn nữa, xoay người rời đi, lại không nhìn thấy người phía sau ẩn ẩn trên gò má chảy xuống hai dòng lệ.

72. Chương 76

(Thượng)

Già La Diêu cùng Bạch Thanh Đồng ở trong này một ngày lại một ngày trôi đi, bọn họ không vội, hoàng thượng cũng không gấp, nhưng lại có một người nóng lòng. Già La Diêu nghe Tử Hà hội báo, cười cười nói: “Tử Mặc thật ra còn chưa mất hết hy vọng, cũng không cần ngăn nữa. Mặc dù hắn không nói ra, bổn vương không tra ra được hay sao? Lúc này không cần tra, châu chấu không nhin được ắt sẽ lộ đầu.”

Nói xong sờ sờ vòng eo, nghĩ đến điều này cũng không nên tiếp tục nữa, nếu tiểu gia khóa này không nhìn được, sớm động thủ cũng tốt. Trước sau gì cũng không thể sinh đứa nhỏ tại nơi rừng núi sâu này.

“Đi, dựa theo kế hoạch làm. Không cần hạ thủ lưu tình.”

Tử Hà nói: “Chính là nhân thủ của chúng ta...”

Già La Diêu âm thầm cười: “Không phải còn có hoàng thượng sao. Những người đó canh giữ bên ngoài một mùa đông, cũng không dễ dàng gì. Làm cho bọn họ một cái công đạo, đừng tránh bọn họ.”

“Tuân lệnh.” Tử Hà đổi mưu trí của vương gia thăm bội phục từ đáy lòng, lĩnh mệnh đi xuống. Bạch Thanh Đồng từ bên ngoài vòng vo tiến vào: “Muốn động thủ ư?”

Già La Diêu chưa từng giấu hấn, gật đầu.

Bạch Thanh Đồng nói: “Tử Mặc thì người tính toán xử trí thế nào?”

Già La Diêu nhú mày nói: “Tử Mặc khiến ta quá thất vọng. Dường hấn nhiều năm, không nghĩ tới là con uy không xem thành sỏi. Hấn tình nguyện bao che người nọ, ta liền thành toàn cho hấn.”

Bạch Thanh Đồng đối Tử Mặc tình cảm rất tốt, không đành lòng, vừa muốn mở miệng cầu tình, Già La Diêu đã nhìn ra, nói: “Ta hiểu được tâm tư của người. Nếu Tử Mặc có thể giác ngộ, ta liền cho hấn một con đường sống. Bằng không... thành toàn hấn đi.”

Thanh Đồng yên lặng một lúc, sau gật đầu.

Đêm đó trong rừng rậm cứu tính mạng hấn xác nhận là Tử Mặc. Nhưng hấn cũng không nói ra người tập kích mình là ai, ngược lại một mực muốn tính mạng Thanh Đồng. Tử Hà khi màn đêm buông xuống liền dẫn người đuổi theo, hắc y nhân đã không thấy bóng dáng, chỉ có Tử Mặc một thân trọng thương ngã vào một bên. Tuy biết hấn đã thừa nhận, nhưng tất cả mọi người không phải ngốc tử. Nếu thật sự là hấn muốn giết Bạch Thanh Đồng, cho dù thương thể nghiêm trọng thế nào, cũng có thể đắc thủ. Phương diện này nếu xem xét kỹ, Già La Diêu cùng Bạch Thanh Đồng trong lòng đều rõ ràng.

Nửa đêm bao vây thanh trừ tiến hành thập phần thuận lợi.

Gian tể Hạ quốc vốn tưởng rằng đường lang bộ thiện, lại không biết rằng hoàng tước ở sau. Bị Già La Diêu cùng tiểu hoàng đế an bài nhân thủ một lưới bắt hết.

Thôn trang không lớn, không có nhiều người. Già La Diêu xuất ra quân phù, phân phối quân lính đóng ở phụ cận Phượng Minh cốc đem đám người này bắt giữ, nhất tĩnh hướng về kinh thành. Tử Hà cũng cùng đi. Người cầm đầu gian tể Hạ quốc đúng là Cao Hổ, con nuôi của Cao Liên, năm đó từ trên chiến trường ôm trở về, ai cũng không nghĩ tới hấn là người Hạ. Cao Liên lúc bấy giờ nhận được tin, chịu đả kích lớn, ngàn dặm xa xôi từ Tây Diêu hướng Già La Diêu thỉnh tội.

Kỳ thật Già La Diêu đã sớm hoài nghi Cao Hổ, chính là vẫn chờ hấn đem lực lượng phía sau mang ra, lúc này nhần lại nhìn. Hiện giờ sự tình phanh phui, không bao giờ muốn để ý loại sự tình này nữa.

Già La Vũ tự mình hạ chỉ thỉnh Già La Diêu hồi kinh, y liền thuận thế mang người nhà trở về kinh.

Bạch Thanh Đồng nguyên bản còn lo lắng chuyện mình “Trốn doanh”, nhưng thấy tiểu hoàng đế cũng không đề cập, Già La Diêu lại đã có tính toán, liền an tâm. Chính là nghĩ đến Tiểu hoàng đế đối Già La Diêu đã tâm như hổ rình mồi, trong lòng nhìn không được nhú mày.

“Xảy ra chuyện gì? Vẫn lo lắng thân phận của người?” Già La Diêu mới vừa xuống xe, trở về phòng ngủ vương phủ tính nghỉ ngơi, thấy ánh mắt của Thanh Đồng không khỏi thắc mắc. Nơi này cách kinh thành không xa, cũng chỉ hai ngày lộ trình. Chính là Già La Diêu thân mình lớn, xe ngựa chạy thông thả trên đường, bởi vậy mới kéo dài đến ba ngày mới vào kinh. Hai người đều đã lâu mới trở lại Tĩnh vương phủ, lúc này nhìn thấy nơi này một cảnh cây cỏ đơn sơ đều thập phần hoài niệm.

Bạch Thanh Đồng cẩn thận giúp y xuống xe lăn, đi vào trước giường, dìu y lên giường nghỉ ngơi. Nghe vậy cười nói: “Chuyện của ta là nhỏ, chỉ sợ hoàng đế còn nhớ thương người.”

“Hắn từ nhỏ cùng ta thân cận, không muốn ta bị người ngoài chiếm mất. Chẳng qua...” Già La Diêu cười cười, chỉ vào bụng mình nói: “Hoàng thượng giờ đứng đầu thiên hạ, xem ta giờ như đã chết, hắn cũng không còn nhỏ.”

“Chỉ hy vọng thế.”

Già La Diêu nói lời này thật đúng. Già La Vũ biết y có gia thất, tâm đã chết. Thật giống như hài tử mồ côi mẹ, tuy rằng không muốn phụ thân tái hôn, nhưng thật đã cười tân mụ mụ, ngay cả tân đệ đệ muội muội đều sinh rồi, nên oán hận đối kẻ mẫu của phụ thân thật thiếu rất nhiều.

Già La Vũ tuy rằng lúc trước giận chó đánh mèo Bạch Thanh Đồng, ở trong cung nghĩ đủ cách trêu đùa hắn, nhưng cũng chưa từng thật muốn tính mạng hắn. Sau đưa hắn vào quân đội, cũng là nhất thời cáu giận, nghĩ muốn khảo nghiệm hắn một phen. Ai ngờ thiếu chút nữa bị rơi vào gian kế của người Hạ quốc, suýt nữa hại Thanh Đồng xuống hoàng tuyền. Già La Vũ cũng biết điểm mấu chốt là làm hoàng thúc xúc động, chính mình cũng sẽ không yên, liền không hề truy cứu chuyện của Thanh Đồng.

Già La Diêu đổi tính cách của tiểu hoàng đế rõ như trở bàn tay, liền thừa dịp lúc lòng hắn đang áy náy, đường đường chính chính yêu cầu phục danh cho Bạch Thanh Đồng, cũng quyết tâm...

“Cái gì? Điều này sao có thể? Trẫm không đồng ý! Trẫm tuyệt đối không đồng ý!”

Già La Vũ ở thư phòng tại Tĩnh vương phủ phát điên, thanh âm động trời.

(hạ)

Bởi vì bụng Già La Diêu thực sự lớn, hành động không tiện, cũng không thể làm người khác thấy, cho nên sau khi quay về kinh cũng không tiến cung, là hoàng đế tự mình đến thăm y. Già La Diêu nhân cơ hội đem tấu sớ đã sớm chuẩn bị dâng lên hoàng thượng.

Già La Vũ lúc đầu nhìn nội dung đằng trước không có biểu tình gì, nhưng đến khúc sau thì mặt hắn càng lúc càng đen lại, cuối cùng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Già La Diêu trầm giọng nói: “Bệ hạ vì sao không đồng ý?”

Già La Vũ tức giận đến nói lắp bắp: “Hoàng thúc, người đường đường là vương gia Đại Tề quốc, từng là nhiếp chính vương, chức cao quyền trọng, thậm phận tôn quý, sao có thể, lập gia thành thất?”

Hắn thật vất vả đem những lời này lắp bắp nói ra, cuối cùng thuận chút, một hơi nói: “Quả thực buồn cười! Bạch Thanh Đồng thân từng mang tội, hoàn toàn vô danh tiểu tốt, sao có thể ngang hàng sánh với hoàng thúc? Cho dù hắn ở rể cũng không xứng với người, người thế nhưng còn muốn... không được! Trẫm tuyệt đối không cho phép!”

Già La Diêu trầm mặt xuống, không vui nói: “Năm đó việc Bạch gia là án xử sai, Thanh Đồng sớm không còn là tội thần. Hắn đến Bắc Di, Tây Cực chiến đấu từng lập chiến công hiển hách, quan cư thiếu tướng, niên thiếu hữu vi, như thế nào là vô danh tiểu tốt?” Y dừng một lúc, lại tiếp tục: “Đến nỗi người nói hắn không xứng với ta, người chỉ nhìn ta quyền cao chức trọng, dòng họ hoàng thất, lại không thấy ta năm nay đã quá ba mươi tuổi, thân thể không trọn vẹn. Mà hắn niên thiếu hữu vi, thân thể kiện toàn. Lấy ta một thân không trọn vẹn, so với tư thế oai hùng của hắn sánh vai trước nhật nguyệt, là hắn không xứng với ta, hay là ta không xứng.”

Già La Vũ bắt đầu á khẩu không trả lời được, nghe đến đoạn sau, tâm không khỏi dần lay động.

Hắn nhìn khuôn mặt phù thũng của hoàng thúc, mặc dù tuần tú nhỏ nhắn đó, nhưng hai bên tóc mai sương trắng cũng không che dấu được. Mặc dù ánh mắt còn sáng ngời mãi tuệ là vậy, nhưng khóe mắt đã hiện dấu hiệu tuổi cao, có quầng thâm nhiều hơn.

Già La Vũ cảm thấy đau xót, làm sao nói ra lời phản đối. Nhưng đường đường là hoàng thúc, thân vương gả cho người ta, làm hắn khó có thể đồng ý.

Già La Diêu thấy hắn do dự, kéo ra chân móng che trước bụng, lộ ra phần bụng to nói: “Sự thật liền ở trước mắt, người còn muốn phủ nhận?”

“Ai! Ai...” Già La Vũ lại lo lắng, cảm thán một lúc, nói: “Cho dù như vậy, cho dù như vậy... Đây cũng cũng không giống nhau.” Hấn quay người, gục bên xe lăn của Già La Diêu, năn nỉ: “Hoàng thúc, hảo hoàng thúc. Cho dù người là ám song, nguyện ý vì Bạch Thanh Đồng sinh nhi dục nữ, nhưng người cũng đừng quên, người vẫn là con nối dõi của thái tổ, là thân vương hoàng tộc, người coi như cho hoàng tộc một chút mặt mũi, việc này...”

Già La Diêu lạnh mặt nói: “Người cảm thấy ta khiến người mất mặt?”

“Trẫm không phải có ý này.” Già La Vũ vội nói: “Hoàng thúc, người đừng quên người đường đường là đại nguyên soái trong lòng thiên thiên vạn vạn tướng sĩ quân thần Đại Tề quốc. Coi như cho các tướng sĩ trong lòng cái uy danh, chúng ta...”

Hấn nói tới đây, Già La Vũ cũng có chút chần chừ.

Nếu nói thể diện hoàng thất cùng quy củ gì gì, Già La Diêu chính là con trai trưởng của Tề Văn Đế, sinh ra đã là thân phận hiển hách, lại cả đời được phụ hoàng sủng ái nhất, rất được tôn sùng, cho dù sau có vô duyên với ngôi hoàng đế, nhưng Già La Diêu cùng Già La Vũ người nào dám đối y bất kính? Quy củ hoàng gia chưa bao giờ y để trong mắt, bằng không năm đó sẽ không nói rõ mình trọng nam sắc, đường đường hoàng hoàng dưỡng nam sủng.

Chính là tay y cầm quân quyền nhiều năm, đối thủ hạ cùng các tướng sĩ rất được kính trọng, xác thực quả thật là tướng quân tốt, nguyên soái tốt. Nếu thực sự là bởi chuyện này mà dă kích tướng sĩ, y cũng không đành lòng. Y nhất thời trầm ngâm, Già La Vũ nhìn y dao động, lại liên thanh cầu xin.

Nhưng đúng lúc này trong bụng Già La Diêu đau nhói, bị đứa nhỏ đá một cước, y lập tức nghĩ đến tương lai đứa nhỏ cùng thân phận Thanh Đồng phải chịu xấu hổ, lại kiên trì lên.

Hai người giằng co qua lại chưa xong, lại nghe thấy ngoài cửa một âm thanh trong trẻo: “Ta trước giờ ở vương phủ như thế vẫn tốt lắm.” Người nọ nói xong đẩy cửa vào, chính là Bạch Thanh Đồng.

Hấn nguyên không biết Già La Diêu có tính toán này, hoàng đế cùng y ở thư phòng mật đàm một hồi, sau một lúc vẫn không có động tĩnh, trong lòng lo lắng, mới ở ngoài cửa nghe trộm, mới biết hóa ra hai người tranh chấp cái gì.

Bạch Thanh Đồng nghĩ đến chuyện Già La Diêu nguyện vì hấn từ bỏ thân phận chính mình, không khỏi xúc động, nhưng trong lòng cũng không yên ổn. Hơn nữa nghe tiểu hoàng đế nói lên địa vị Già La Diêu trong lòng chúng sĩ Đại Tề, lại cảm thấy bất an.

Hấn lúc này trí nhớ đều đã khôi phục, chỉ mong được ở bên vợ con, hình thức khác không quan tâm. Huống chi ca ca hấn tiểu Duệ không phải cũng gả cho hoàng thượng, làm hoàng hậu vài thập niên đó sao. Chẳng lẽ tiểu Duệ làm được, tiểu Đồng hấn lại không được?

Già La Vũ thấy hấn ở ngoài cửa nghe lén, còn tự ý tiến vào, vốn hờn giận, nhưng nghe hấn nói nguyện ý lấy thân phận song nhân gả cho Già La Diêu, lập tức mừng rỡ, buồn rầu mới vừa rồi quẳng hết sang một bên.

Kỳ thật nếu là Già La Diêu yêu cầu thứ Bạch Thanh Đồng làm vợ, Già La Vũ mới đầu sẽ không nhận lời, ít nhất cũng sẽ gây khó dễ một phen. Nhưng có điều Già La Vũ tự nguyện nói gả cho, làm cho hấn sợ tới tâm rơi xuống đất, bởi vậy thấy Bạch Thanh Đồng chủ động đáp ứng, sợ hấn đổi ý, lập tức quyết định: “Liên nói thế thì định thế, trẫm trở về sẽ soạn chỉ, đem Bạch Thanh Đồng lấy danh nghĩa ám song tứ hôn hoàng thúc, sắc phong vì Tĩnh vương phi, đăng nhập tông sách, hoàng thúc người xem được không?”

Già La Diêu chần chờ nhìn Bạch Thanh Đồng liếc mắt một cái, thấy hấn chân thành ôn nhu nhìn mình, mỉm cười hiểu được ý tứ của hấn, liền cố làm ra bộ dáng thờ dãi: “Được rồi, cứ vậy đi.”

Già La Vũ gặp hoàng thúc cuối cùng không kiên trì đồng ý, trong lòng thở ra một hơi, cũng đối với Bạch Thanh Đồng bớt bài xích bối rối, vội vàng cáo từ, hồi cung soạn chỉ

73. Chương 77

(thượng)

Chuyện Tình thân vương hồi kinh, trong kinh mấy ngày liền ai cũng biết. Hoàng thượng lại hạ ý chỉ tứ hôn, tự nhiên gây nên một trận nhàn ngôn toái ngữ, chẳng qua Tình thân vương năm đó vẫn là nhiếp chính vương yêu thích nam sắc, mọi người đều biết, đối Bạch Thanh Đồng tuy rằng đều nghị luận, nhưng cũng không kỳ quái lắm. Tình thân vương lần này đại hôn, lễ vật mừng tới cửa đương nhiên không ít, cũng may Già La Diêu đã có tính toán, trở về tọa trấn, nên không biến thành quá mức phô trương.

Già La Diêu lúc này cả xe lẫn đều ngồi không yên. Mỗi ngày nằm lâu chút đều khiến xương sống cùng thắt lưng đau nhức, ngay cả đứng dậy đi lại hai bước đều không làm được, thật là vất vả.

Bạch Thanh Đồng cùng Già La Vũ thấy đều không đành lòng, hôn sự cũng không vội. Nhưng chung quy là thân phận thân vương, cũng không thể làm bộ dáng quá mức giản phở.

Vẫn là Bạch Thanh Đồng linh cơ vừa động, tìm ám vệ giỏi bắt chước về, mỗi ngày hóa trang thành Già La Diêu một bộ dáng ngồi ở xe lăn ra ngoài gặp khách, ít nhiều cũng ứng phó được chút ít. Già La Vũ cũng hạ chỉ, người bên ngoài không được tùy ý đến quấy rầy.

Nguyên bản ngày cấp khâm thiên phủ là trung tuần tháng tư, nhưng theo tính toán của Thanh Đồng, cũng đúng là kì sinh của Già La Diêu, tính sao? Già La Vũ liền mệnh bọn họ trước quên đi ngày tốt kia, đến tháng tư lại tính.

Thanh Đồng vẫn cảm thấy ngày quá sát, nhưng nề hà đại hôn đã được trừ bị hơn tháng nay, đây đã là ngày thích hợp, bằng không liền phải đợi đến sau khi Già La Diêu sinh, chẳng lẽ phải ôm đứa nhỏ đại hôn? Chẳng phải đáng cười sao.

Bạch Thanh Đồng vì chuyện này mà cả ngày xoay vòng vòng. Già La Diêu thân mình khó dịch, lại không có tâm sự, không muốn quan tâm chuyện vụn vặt đại hôn, liền cả ngày lẫn trên giường, tâm tư thả lỏng chuyện tâm dưỡng béo.

Hắn lần trước sinh Mộng nhi thật sự khó khăn, thân thể có chút thương tổn. Vài năm này tuy rằng điều dưỡng tốt lắm, nhưng dù sao lớn thêm mấy tuổi, lại là ám song, so không được với song nhân. Cũng may Trác Lăng Phong tại phương diện này cũng thực sở trường, mặc dù mấy tháng phong ba không ngừng, nhưng chiếu cố vương gia cũng không tồi. Mộng nhi lúc này đã ba tuổi, cũng đã có chút bộ dáng tiểu cô nương. Gặp phụ vương cả ngày nằm nghỉ, biết là sắp cho mình đệ muội, liền không còn quấy giống như lúc nhỏ, ở trước mặt phụ vương không làm âm ỉ, ngoan một chỗ chờ đệ muội sinh ra.

Công việc đại hôn hết thấy thuận lợi, Bạch Thanh Đồng cơ hồ muốn học máu, cuối cùng mọi sự cũng xong xuôi. Tới ngày bái đường, hoàng thượng từ trước đã muốn làm chủ hôn, bị Già La Diêu cản trở về. Nói giỡn à! Y là Hoàng thúc của hoàng đế, có thể nào cho cháu đến làm chủ hôn? Huống chi tới lúc đó hoàng đế đến, phía sau khẳng định là một đại bang tử nhân, chẳng lẽ y phải bụng to ở trước mặt mọi người hành lễ?

Tiểu hoàng đế bất đắc dĩ, đành phải hy sinh ý niệm này. Đại hôn cho tặng một đồng hạ lễ đến, đều là điểm danh ban cho nội quyền Tình vương phi, gây sức ép Bạch Thanh Đồng đi ra đi vào tiếp chỉ vài lần.

Hỉ đường đặt tại trong viện, Già La Diêu thân mình không tiện, nhưng việc bái đường cũng không thể tìm người thay thế, hai người liền thương lượng làm ở bên trong viện.

Già La Diêu lúc này mang thai đã chín tháng, bụng gần đây coi như khí cầu được bơm căng có xu hướng muốn bay, Bạch Thanh Đồng mỗi ngày vuốt vuốt không khỏi có điểm kinh hãi. Hơn nữa buổi tối Già La Diêu luôn khó ngủ, xương cốt thắt lưng đau nhức, hạ thân lại tàn tật, muốn làm gì đều vô cùng bất tiện. Bạch Thanh Đồng đau lòng không thôi. Mỗi đêm đều để y dựa vào người mình ngủ, khi thấy có triệu chứng đau xương mỗi lưng hay rút gân đều nhanh chóng xoa bóp. Cứ như thế không lâu, Già La Diêu thành công mập mập lên, Thanh Đồng lại tiêu tụy đi không ít.

Già La Diêu mắt thấy hắn gầy yếu, vô cùng đau lòng, chính là thời gian mang thai cũng sắp hết, thân thể ngày càng nặng nề, tính tình y cũng táo bạo hơn. Nhớ năm đó sinh Mộng nhi không có Thanh Đồng bồi bên người, lần này thù mới hận cũ, cộng lại chồng chất, có khi đối Bạch Thanh Đồng không chút hòa nhã nhẹ nhàng.

Bạch Thanh Đồng tự nhiên cũng không cần, chính là thấy bụng Già La Diêu càng ngày càng lớn, lại theo lời Tử Hà nói qua lần trước y sinh hài tử nguy hiểm ra sao, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Già La Diêu kỳ thật cũng không kiên định, không nguyện làm Thanh Đồng lo lắng, cười cười an ủi hắn: “Hoàn hảo. So với lần hoài Mộng Nhi tốt hơn nhiều, sinh cũng không phải lần đầu, lần này chắc chắn thuận lợi hơn.”

Bạch Thanh Đồng bán tín bán nghi.

Già La Diêu nói: “Người không tin ta? Trên đời làm gì có chuyện làm khó được ta. Không nói ta hiện tại mỗi ngày đều chống xà kép vận động, lại có danh y Trác Lăng Phong ở bên, thật sự không cần lo lắng.”

Y nhất nhất một thái độ ung dung, không nặng không nhẹ, ngữ khí chắc nịch, Bạch Thanh Đồng liền an tâm nghĩ đến lúc bái đường coi như thuận lợi. Chính là Thanh Đồng mặc hỷ phục vương phi, xuyên thấu qua khăn voan hồng thấy Già La Diêu tay ôm bụng lắc lắc bánh xe bước xuống, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi ngực.

Cũng may có Tử Hà cùng Cao quản gia nâng, không có chuyện gì ngoài ý muốn. Chính là lúc xoay người thật sự rất không tiện, Già La Diêu cảm thấy mình rất giống một loài bò sát nặng nề a.

Thật vất vả đem hai người vào động phòng, Tử Hà cùng Cao quản gia không tự chủ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hai bên liếc mắt nhìn nhau, đều có loại cảm giác như mình vừa được giải thoát.

.

(hạ)

“Có mệt hay không?”

Bạch Thanh Đồng chịu khó giúp Già La Diêu cởi bỏ lễ phục nặng trĩu ra, giúp y đi đến bên tháp, tựa hồ sau một hồi hoạt động liên tục thật không muốn làm gì nữa.

Già La Diêu muốn nói “Không có chuyện gì” nhưng thật sự trái lương tâm a, y thực không thốt nổi nên lời.

Bạch Thanh Đồng đau lòng nói: “Nhất định là mệt mỏi, sắc mặt người rất không tốt. Ta đi đem chút điểm tâm.”

Già La Diêu động thân nói: “Đừng quên rượu...” Rượu giao bôi, cái đó nhất định phải uống.

Bạch Thanh Đồng đứng ở trước bàn, nghe vậy tựa tiểu phi tiểu nhím nhìn thoáng y.

Già La Diêu trên mặt đỏ ửng, nhưng lập tức nghĩ đến đại hôn cũng không phải là chuyện một mình y, bằng không vì sao mình lại bị chê cười, liền bất mãn nói: “Cười cái gì? Ta nói sai gì ư?”

Bạch Thanh Đồng bưng khay điểm tâm lại, đặt ở chiếc bàn bên cạnh giường, nhú mày cười nói: “Đương nhiên sai rồi. Người hiện tại mang thai, sao có thể uống rượu?”

Già La Diêu thấy hắn đem mình cùng thường nhân đặt một chỗ, cảm thấy sinh khí nói: “Ai quy định mang thai không thể uống rượu? Người cho ta là gì?”

“Là phu nhân.” Bạch Thanh Đồng nhẹ nhàng cười, gặp Già La Diêu tựa hồ còn giật mình sửng sốt vì cái xưng hô này, bưng lên bát khoai nhét vào tay y, thúc giục nói: “Nhanh ăn một chút đi, đừng để bị đói.”

Già La Diêu phục hồi tinh thần, kiên trì nói: “Ta muốn uống rượu!”

Bạch Thanh từ chối cho ý kiến: “Trước ăn một chút đã.”

Già La Diêu cầm bát khoai đặt trên bàn nhỏ, chọn lựa hờn dỗi nói: “Ta sẽ uống rượu!”

Lần này đến phiên Bạch Thanh Đồng ngây người. Già La Diêu so với hắn lớn hơn mười tuổi, lúc nào cũng thông dong bình tĩnh, chưa bao giờ trước mặt hắn quá tùy hứng. Bạch Thanh Đồng kiếp trước là tiểu nhi tử có cha mẹ, lại có tiểu Duệ luôn thành thực ổn trọng vì hắn mà chu toàn mọi chuyện, cho nên rất ít khi tự mình phải quan tâm chuyện gì. Kiếp này lại là con trai độc nhất trong nhà, chưa kịp nhận gia nghiệp đã tan cửa nát nhà, được Già La Diêu thu dưỡng. Già La Diêu so với tiểu Duệ sủng hắn chỉ có hơn chứ không

có kém, cho nên giờ phút này thân phận có chút điên đảo, hấn lại nhất thời không biết nói gì, có chút tay chân luống cuống.

Già La Diêu mặt không đổi sắc ngồi dựa vào đầu giường, cảm giác xương sống và thắt lưng mỗi lợi hại, có chút khó chịu.

Vốn đại hôn là sự kiện vui vẻ, cùng Bạch Thanh Đồng thành thân chính là tâm nguyện đã nhiều năm thành sự thật, nghĩ đến người trước mắt những năm sau sẽ hoàn toàn dồn tâm ý cho mình, trong lòng Già La Diêu thực thỏa mãn không thôi. Nhưng hấn lại không muốn cùng mình uống rượu giao bôi. Suy nghĩ kia làm Già La Diêu buồn bực. Tuy nói bởi mình đang mang thai, uống rượu đối đứa nhỏ không tốt, nhưng rượu giao bôi là quan trọng nhất trong đêm động phòng hoa chúc, truyền thuyết đã nói nếu hai vợ chồng cùng uống chén rượu giao bôi, mới có thể cùng nhau lâu dài một chỗ, vĩnh kết đồng tâm. Bởi vậy không ai bỏ qua giai đoạn này, nhưng mà hiện tại...

Già La Diêu rất không cao hứng, đối Bạch Thanh Đồng đúng là thái độ bỏ mặc. Thanh Đồng có chút khó xử. Hấn hiểu được Già La Diêu mất hứng vì sao, nhưng hấn đang lo cho cái bụng tròn vo sắp lâm bồn kia, không khỏi chần chờ. Ấy thế nhưng Già La Diêu hiển nhiên vô cùng kiên trì, cuối cùng Thanh Đồng bắt đầu dĩ phải thỏa hiệp, đến bên bàn chầm chén rượu, bưng tới, Già La Diêu mới nhoẻn miệng cười.

Bạch Thanh Đồng biết ý rất coi trọng tập tục này, liền trình trọng đứng lên: “Diêu, từ ngày hôm nay, ta là người của ngươi, ngươi cũng là người của ta.”

“Ân.” Già La Diêu thấy thực ngọt ngào, mỉm cười cùng hấn cầm một ly, nói: “Uống chén rượu giao bôi này, chúng ta sẽ bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm.”

Thanh Đồng nghe xong mắt sáng ngời, nói: “Hảo! Bách niên giai lão! Vĩnh kết đồng tâm!”

Hai người nhìn nhau cười, Già La Diêu nâng chén rượu muốn uống.

“Từ từ, uống như vậy...”

Bạch Thanh Đồng xuất ra ẩm pháp của kiếp trước, cùng ý vai kề vai cùng uống. Chén rượu giao bôi lãng mạn như thế làm cho Già La Diêu cả tâm cũng say.

Uống xong rượu giao bôi, hai người người bôn ta ta dứt người một ngụm lại một ngụm thức ăn, Bạch Thanh Đồng còn chuyển sang biện pháp làm nũng, bắt Già La Diêu phải dùng miệng dứt hấn, làm khó phu nhân đang mang thai kia cho bằng được. Trong lúc ăn hai người thương yêu ẩn tình qua lại, thi thoảng lại lãng mạn hôn sâu, tóm lại ngọt ngào không thôi. Thật vất vả mới bôn no cái bụng, tới thời điểm nên lên giường nghỉ ngơi, Thanh Đồng lại chần chờ.

Hôm nay đại hôn, Già La Diêu một thân tân lang vận hỷ phục đỏ au cùng phong thái ngày xưa quả thực bất đồng, lại gần đây do hoài thai mà da dễ cũng mướt mà không ít, thấy vậy Bạch Thanh Đồng lại tâm dương khó nhịn. Nhưng nhìn bụng Già La Diêu lại to không ít, không thể tùy tiện làm trò cầm thú a. Điều này làm Thanh Đồng đích thực buồn bực.

“Diêu, hôm nay mệt mỏi, chúng ta nghỉ sớm một chút đi.”

Hấn giúp Già La Diêu thoát hỷ phục, giống như xưa dịu y nằm xuống cẩn thận, sau mới thoát y phục của chính mình.

Ai ngờ Già La Diêu lại giữ chặt góc áo hấn, cười cười dịch người lại gần: “Nằm xa như vậy làm gì?”

Bạch Thanh Đồng mặt đầy hắc tuyến. Ngươi còn không biết a.

Bỗng nhiên cảm giác được ngón tay Già La Diêu với vào trong vạt áo của mình, Thanh Đồng bỗng chốc hoảng sợ, vội vàng kéo lại y nói: “Ngươi định làm gì?”

Đôi mắt dài của Già La Diêu hơi nheo lại, khóe miệng khê cong, vẻ mặt lộ ra một loại hấp dẫn, thấp giọng nói: “Tối nay chúng ta động phòng hoa chúc, ngươi nói ta làm cái gì?”

Bạch Thanh Đồng mặt càng đen, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi xem lại thân thể mình thế kia có thể làm được cái gì?” Hấn còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “có thể”,

Già La Diêu hơi cứng người, biểu tình thoáng trầm xuống.

Thanh Đồng cảm thấy cả kinh, sợ y hiểu lầm vội nói: “Ta không có ý gì a, là nhìn tới người sắp sinh, sợ bị thương đứa nhỏ, không nên động phòng. Không phải ghét bỏ gì người a...”

Già La Diêu né mắt tránh hấn.

Thanh Đồng thầm kêu một tiếng không xong, vội nhào vào ôm y: “Là ta nói sai, ta thực không có ý đấy. Đây đều là muốn tốt cho người, ta... ah!!!!”

Hấn nhất thời nói năng lộn xộn, thấy Già La Diêu thở dài một tiếng, vẫn là không nói gì, không khỏi cảm thấy kích động, dừng dừng một chút, cuối cùng cắn răng nói: “Ta tuyệt đối không chê người. Không tin ta chứng minh cho người xem.”

.

74. Chương 78

(thượng)

Già La Diêu tuy thân thể hư nhược, nhưng thủ đoạn cao minh.

Khi Bạch Thanh Đồng hôn lên môi y, cảm giác được y nhiệt liệt cùng khiêu khích, trong đầu bỗng toát ra một ý niệm: Quả nhiên lão bà vẫn hơn! Sự thật chứng minh y vẫn trong vòng tay trong trái tim hấn.

Hấn dực hỏa bốc cao, rồi lại có chút không biết như thế nào xuống tay, Thật sự là bụng Diêu to quá. Hấn chỉ đụng nhẹ cũng cảm nhận được thai nhi động động bên trong. Già La Diêu phát hiện hấn khó xử, nhẹ giọng nhắc hấn: “Lấy gối mềm... đặt ở dưới thân ta.”

Bạch Thanh Đồng nghe vậy liền làm theo, hấn nâng thân mình Già La Diêu nhẹ nhàng đặt vào dưới một cái gối mềm.

Rồi tiếp đến hấn hôn hôn lên bụng Già La Diêu, không chút ghét bỏ những vết rạn loang lỗ bề mặt.

Có lẽ do sắp sinh, hậu huyết Già La Diêu so với bình thường càng mềm mại ướt át, nhưng bên trong cũng không hề thả lỏng. Tại thời điểm Bạch Thanh Đồng tiến vào, không nhận được có chút lo lắng, huyết khẩu nhỏ bé này có thể như nữ tử cùng song nhân sinh sản bình thường sao?

Nhưng hiển nhiên cơ thể ám song cấu tạo bên trong vẫn tự nhiên hợp lý, bằng không Mộng nhi sẽ không bình an mà sinh ra, mấy đứa con của Duệ kia cũng sẽ không từ bụng Tề Uy đẻ mà đi ra.

Bạch Thanh Đồng nghĩ đến thế liền an tâm. Nhớ đến thân mình y cho nên làm thật cẩn thận. Nhưng dù gì động phòng hoa chúc cũng là đêm xuân đáng giá ngàn vàng, hơn nữa hai người đã hai tháng không làm chuyện phòng the, đêm này thực sự trân quý.

Già La Diêu tinh lực không nhiều, tuy chính mình là người khơi mào khiêu khích Thanh Đồng, tuy thấy ngọt ngào nhưng xương sống cùng thất lưng ả ả đau, tới quá nửa đêm có chút gian nan.

Bạch Thanh Đồng ôm y từ phía sau ngủ, cảm giác được người trong ngực mình nhích tới nhích lui, không khỏi từ mơ màng tỉnh lại.

“Xây ra chuyện gì? Rút gân ư?”

“Không phải... thất lưng có điểm đau.”

Vừa rồi sau khi hoan hảo, Thanh Đồng đã giúp y xoa bóp một lúc lâu, lúc này nghe vậy, liền từ bỏ buồn ngủ mông lung mà ngồi dậy, lại giúp y mát xa.

Già La Diêu cũng biết hấn mệt mỏi, hướng chỉ từ sau đại hôn không có khi nào nghỉ ngơi tốt, nhân tiện nói: “Không có việc gì. Giúp ta trở mình một chút, đổi tư thế thì tốt rồi.”

“Được.”

Bạch Thanh Đồng thật cẩn thận giúp y trở mình, lại đặt một gối mềm ở thắt lưng cho y. Già La Diêu vẫn có chút không khỏe, nhưng không đành lòng gây sức ép Thanh Đồng, liền nói: “Tốt hơn rồi. Người mau ngủ đi.” Nói xong chính mình ngáp một cái, chốc đã buồn ngủ.

Bạch Thanh Đồng cười cười, nằm xuống ở bên cạnh y, kéo chăn đắp cả hai. Mấy ngày qua hẳn thực mệt muốn chết, đêm lại vừa cùng Già La Diêu ân ái một hồi, thể xác và tinh thần thư sướng, vừa nằm liền ngủ.

Đợi hẳn tỉnh lại đã là bình minh, hẳn mộng lung mờ hai mắt, vốn muốn mỉm cười ngọt ngào xem dung nhan phu nhân lúc ngủ, ai ngờ đã bị một khuôn mặt trắng xanh, đầy mồ hôi lạnh dọa.

Thanh Đồng cả kinh: “Diêu, xảy ra chuyện gì?”

Già La Diêu nguyên bản nắm chặt hai mắt, cau mày cố nén đau đớn, lúc này thấy ái nhân đã tỉnh, mở mắt ra đối hân cười cười: “Người tỉnh a~”

“Có phải thấy không thoải mái hay không?” Bạch Thanh Đồng cuống quýt ngồi dậy, kiểm tra toàn thân y. Thấy một tay Già La Diêu vươn lên đặt ở bụng dưới xoa xoa: Không có gì... sáng sớm bụng đã bắt đầu đau, đại khái là muốn sinh.”

Bạch Thanh Đồng thấy y điềm nhiên nói ra mấy lời nhẹ nhàng lại bằng quơ này, vừa sợ vừa giận nói: “Sao không sớm gọi ta dậy?”

“Ta thấy người ngủ say... Ách!!” Già La Diêu cắn răng nhắm mắt. Thanh Đồng thấy y đau dữ dội, bất chấp còn muốn nói gì, hoảng loạn bò xuống giường mặc vào y phục, mở toang cửa phòng ngủ rồi đối hai bên kêu to: “Tử Hà! Tử Hà! Nhanh đi tìm Trác Lăng Phong.”

Nguyên bản sau ngày vui, trong viện mọi chuyện đã sớm được an bài trở lại như cũ, đều bị vương gia lâm bồn mà lại loạn lên.

Tử Hà đã có kinh nghiệm lần sinh trước của Vương gia, tuy rằng trong lòng còn sợ hãi, nhưng dù gì cũng biết phải làm gì, vẫn là được phân phó ở lại trong phòng hỗ trợ. Trác Lăng Phong nhất quán không nhanh cũng không chậm, lúc này vẫn dựa theo lệ thường kiểm tra bắt mạch, phân phó hạ nhân chuẩn bị nước cùng được. Chỉ có Bạch Thanh Đồng tâm tư rối loạn, khẩn trương luống cuống.

“Người đi ra ngoài đi... không có việc gì a...”

Già La Diêu sờ đầu Bạch Thanh Đồng, ý bảo hân ra ngoài chờ.

Thanh Đồng nghiêm mặt nói: “Ta cùng người.”

Trán Già La Diêu ửng gân xanh, y cũng không muốn ái nhân rời đi, nhưng trong phòng sinh không được sạch, từ trước đến nay đều là kiêng dè. Bạch Thanh Đồng mặc kệ quy củ này, kiếp trước bệnh viện phụ sản ở Anh quốc đều cho phép trợ sản phụ bồi bên giường, chờ đứa nhỏ sinh ra. Sao có thể không lo được.

Già La Diêu thấy hân không chịu rời đi, cảm thấy được an ủi phần nào, nắm tay hân thật chặt.

.

(hạ)

Lúc này y còn có tâm tình trấn an Bạch Thanh Đồng, ôn nhu nói: “Năm đó Mộng nhi cũng nửa đêm gõ cửa đến, đứa nhỏ này cùng tỷ tỷ nó thực giống nhau.”

Bạch Thanh Đồng miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Chỉ mong nó cũng đừng nghĩ học tỷ tỷ tra tấn người...” Già La Diêu nắm đó lâm bồn gian khổ, Tử Hà đã ghé lỗ tai hân nhắc tới không quá một hai lần, Trác Lăng Phong cũng có đề cập qua.

Già La Diêu còn muốn nói gì nữa, nhưng vừa mới hé miệng, lại bị từng cơn đau ập đến.

Bố trí trong hỉ phòng vẫn chưa hạ xuống, trên giường vẫn là đệm chăn đồ tươi đêm đại hôn, nguyên bản nhan sắc rực rỡ kia càng làm vẻ mặt Già La Diêu thêm tái nhợt.

Bạch Thanh Đồng lần đầu tiên bồi sản phụ, nói không khấn trương là giả, hướng chi Già La Diêu cũng coi như là sản phụ. Tuy rằng từng sinh Mộng nhi, nhưng y cũng là một thân tàn tật, hai chân vô lực, không thể so sánh với người bình thường.

Bạch Thanh Đồng canh giữ ở đầu giường, nhìn thấy Già La Diêu đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa, đau lòng không thôi.

Bỗng nhiên thấy Tử Hà trèo lên giường, hướng đầu giường lấy một dải khăn trắng thật dài, tư thế kia thật giống với những gì hắn thấy trong phim kiếp trước, chính là muốn mưu sát a. Đến đây hắn không khỏi kinh hãi nhảy dựng lên: “Người làm gì?”

Tử Hà thấp giọng giải thích: “Vương gia hai chân vô lực, không thể tách ra chống đỡ, lấy hai bố khăn này trụ hai chân vương gia, làm sinh sản dễ một chút” Nói xong đem hai dải khăn ra, chần chờ một chút nói: “Công tử, a, không, vương phi, phiền ngài nâng mông vương gia.”

Bạch Thanh Đồng có chút khó hiểu, ngơ ngác hỏi: “Cái gì mông?”

Già La Diêu nhớ tới bộ dáng chật vật lúc sinh của mình, đột nhiên trong lòng nhộn nhạo, vô luận thế nào cũng không muốn Thanh Đồng thấy.

Y thay đổi chủ ý: “Đồng, người đi ra ngoài đi... có Tử Hà cũng Lăng Phong ở đây, không cần người bồi...”

Bạch Thanh Đồng nhú mày: “Chúng ta không phải mới vừa nói không sao? Ta không ra.”

“Không được! Người đi ra ngoài!”

Già La Diêu khẩu khí cự tuyệt thẳng thừng, Bạch Thanh Đồng kinh ngạc nhìn y.

Tử Hà dù sao hầu hạ vương gia đã lâu, hiểu rõ tính cách của y. Nhớ lại năm đó vương gia sinh tiểu quận chúa bộ dáng chật vật thê thảm ra sao, cũng phần nào hiểu được tâm tình của y. Chỉ sợ nếu Thanh Đồng thấy, cả đời cũng không thể quên được.

Hắn đã hiểu được chủ ý của Vương gia, đương nhiên thuận theo ý tứ, một bên khuyên một bên giục, lôi Bạch Thanh Đồng ra khỏi phòng ngủ.

“Vương gia đã nghĩ không muốn, ngài cứ chờ tại bên ngoài, chỉ cách một cánh cửa mà thôi, vương gia có chuyện gì ngài đều biết a.”

“Chính là... chính là...” Bạch Thanh Đồng khó hiểu không biết sao Già La Diêu đột nhiên thay đổi chủ ý.

Tử Hà kéo kéo hắn: “Vương phi, hôm nay là ngày sau đại hôn của ngài cùng vương gia, lẽ ra phải tiến cung vấn an, nhưng hiện tại vương gia đột nhiên lâm bồn, tuy nhiên không thiếu được phải cấp báo trong cung. Ngài ở bên ngoài, Cao tổng quản có việc thì báo ngài liền tốt hơn.”

“Ta hiện tại sao có tâm tình làm gì.”

“Chính là ngài đi vào cũng không giúp được gì. Hướng chi có Trác thần y cùng ta, ngài cứ yên tâm.”

Tử Hà trấn an đem Thanh Đồng ra ngoài, lại vội vàng quay vào trong phòng.

Bạch Thanh Đồng vô cùng lo lắng, đành phải thấp thỏm ở bên ngoài cửa chờ.

Nhoáng một cái hai canh giờ trôi qua, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Già La Diêu ở bên trong không phát ra âm thanh gì, chỉ có Tử Hà chốc chốc lại đi ra, thay mấy bồn nước.

Bạch Thanh Đồng nhớ tới lúc trước An đại tẩu sinh kêu hét rất lợi hại, đến nỗi khiến hắn cùng An đại ca kinh hãi cực điểm, hiện tại Già La Diêu vẫn không kêu ra một tiếng, không khỏi sắc mặt tái nhợt, lo lắng không thôi.

“Diêu! Diêu! Người có khỏe không? Đau liên hô lên a, không cần chịu đựng! Ta ở ngay ngoài này, người đau liên kêu lên a... Diêu! Diêu!”

Bạch Thanh Đồng từ ngoài cửa thỉnh thoảng lại hướng bên trong kêu mấy câu, Trác Lăng Phong nghe được nhú mày.

Sao hấn so với vương gia còn giống sản phụ hơn?

Trác Lăng Phong muốn liếc vương gia một cái, không khỏi bội phục nghị lực của người.

Đại khái là sợ Bạch Thanh Đồng lo lắng, Già La Diêu cắn bố khăn cổ nén chịu cơn đau, chỉ có thỉnh thoảng từ yết hầu truyền ra vài tiếng rên rỉ rất khẽ.

Lần này sinh so với Mộng nhi thuận lợi hơn một chút, nước ối đã sớm vỡ ra, huyết khẩu mở rộng cũng mau hơn. Nhưng Già La Diêu hai chân dưới vô lực, không có điểm tựa để chống, hơn nữa thai nhi so với lần trước lớn hơn không ít, càng cần nhiều sức hơn.

Trác Lăng Phong thở dài, xem ra trừ bỏ chờ đợi không có biện pháp khác.

Hấn kiên nhẫn chờ, bên ngoài Bạch Thanh Đồng kêu cũng không quản.

Hoàng đế nhận được tin tức, vội vàng chạy lại, thấy Bạch Thanh Đồng sắc mặt cũng không đen hơn mình bao nhiêu, hai người ở ngoài cửa gấp đến độ đi lại xây xẩm mặt mũi.

Hoàng đế so với Bạch Thanh Đồng còn nóng vội hơn, tới buổi chiều liền không thể ngồi yên, nhắc chân muốn đi vào bên trong. Cũng may Bạch Thanh Đồng mau lẹ, một phen giữ hấn lại.

“Người tính làm gì?”

“Trẫm muốn vào xem một chút.”

Bạch Thanh Đồng giận dữ: “Ta còn chưa được vào, người gấp cái gì?”

Già La Vũ cũng cau: “Người có ý gì? Hoàng thúc đến bây giờ còn chưa sinh, trẫm lo không chịu nổi rồi, ai còn tâm tình giống người ngồi uống trà?”

“Con mắt nào của người thấy a? Bên trong là lão bà của ta đang sinh đứa nhỏ, chẳng lẽ ta không lo?”

“Vậy người ngồi đây làm cái gì?”

“Không ngồi chẳng lẽ nằm chờ?”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói...”

Vốn Bạch Thanh Đồng đối tiểu hoàng đế một bụng tức, tiểu hoàng đế cũng là xem hấn không vừa mắt, hai người bắt đầu đối đầu, thoáng cái quên luôn thân phận đối phương, lập tức mở miệng nã nhau.

Bởi vì Già La Diêu sinh sản chính là bí mật, bên ngoài sẽ không lưu lại ngoại nhân, hoàng đế mang người đến cũng phải ở lại bên ngoài viện, cho nên trong phòng trừ bỏ Tử Ly lưu lại hầu hạ, không còn ai khác.

Tử Ly đáng thương nào dám có thân phận đối hoàng đế cùng vương phi vô lễ, gấp đến độ tay chân luống cuống. Mắt thấy hai người thân phận cao quý sắp động thủ, sợ tới mức rút cuộc ngốc không được, chạy đi tìm Cao tổng quản cầu cứu.

Hai người cãi nhau âm lượng ngày một lớn, nội dung cũng càng lúc càng thái quá, tranh chấp trong lời nói đã từ việc sinh đẻ của Già La Diêu chạy tuốt tới chỗ nào.

Già La Diêu ở bên trong phòng nghe rành mạch không sót một câu.

Y bên này đau đến chết đi sống lại, bên ngoài hai cái tên vô lương tâm kia lại còn cãi nhau, cái tức này làm sao mà nuốt trôi.

Y mạnh nâng đầu lên, phun ra bố khăn trong miệng hướng bên ngoài rống to: “Đều câm miệng cho ta!”

75. Chương 79

Già La Diêu nội lực thâm hậu, tiếng gầm giận dữ này rành mạch truyền ra bên ngoài, vang lên bên tai Bạch Thanh Đồng cũng Già La Vũ sớm mất lý trí dọa cả hai hoảng sợ. Hai bên đang dây dưa đầu khẩu qua lại ác liệt nhất thời câm như hến.

Ai bảo chúng ta cầm miệng?

Hình như là Diêu...

Hoàng thúc? Hoàng thúc không phải còn đang ở bên trong sinh đứa nhỏ sao?

Đúng vậy, Diêu đang sinh đứa nhỏ!!!

Bạch Thanh Đồng cùng Già La Vũ trong thời gian ngắn nhìn nhau, đồng thời cùng phản ứng.

Bạch Thanh Đồng bỗng nhào vào cửa kêu lên: “Diêu! Diêu! Chúng ta không nháo, người an tâm sinh đứa nhỏ, ngàn vạn lần đừng kích động...”

“Hoàng thúc, hoàng thúc, người sao vậy? Trầm ở bên ngoài, người có việc liền kêu trầm...”

Bạch Thanh Đồng rất muốn không cùng tên hoàng đế ngu ngốc bên cạnh tranh chấp, chính là nghe hấn nói thế lại không nhịn được hừ một tiếng:

“Gọi người làm gì? Kêu thì phải kêu ta!” Nói xong nhích người hấn lên phía trước hoàng đế một chút.

“Vì sao không thể kêu trầm? Trầm chính là hoàng đế!”

“Hoàng đế rất giỏi! Còn quản chuyện sinh đứa nhỏ sao?”

“Buồn cười! Trầm có thể truyền ngự y... Người lui ra, cho ta lên xem”

“Người mới lui ra!”

“Người lui ra.”

“Người mới phải lui.”

...

Già La Diêu vừa rồi bỗng lập tức đau đớn lại quay lại. Vốn tưởng rằng bọn họ có thể yên lặng một lúc, ai ngờ chỉ mới được một lát lại loạn lên, rõ ràng không để mình vào mắt.

Y tức đến mặt xanh mét, trong lòng hừng hực lửa giận mắng: Hai tiểu tử này giỏi! Xem ta sinh đứa nhỏ này xong thu thập các người thế nào!

Y tựa hồ dồn nén tức giận cả đời, lực lớn vô cùng.

Trác Lăng Phong vẫn ở bên người y, chuyên tâm hỗ trợ vương gia đỡ đỡ, căn bản không chú ý tình hình bên ngoài, thấy vương gia đột nhiên phát lực, cả bụng xệ xuống một vòng.

Hấn hoảng sợ, nhanh chóng sờ sờ cái bụng cứng rắn của vương gia, tìm thấy đầu của thai nhi đã lướt qua xương chậu.

Hấn mừng rỡ kêu lên: “Vương gia, nhanh nhanh! Mau dùng sức!”

Ta không phải đang dùng sức sao!

Già La Diêu lúc này không có cảm giác đau, bên tai đều là âm thanh nhao nhao của hai người kia.

Y vội vã sinh đứa nhỏ, khí lực nghẹn chùng trôi xuống dưới.

“Ách ——”

Trác Lăng Phong đã nhìn thấy đầu đứa nhỏ. Vốn đang lo lắng thai nhi quá lớn không dễ đi ra, không nghĩ rằng lần này lại thuận lợi thế.

Già La Diêu cũng đột nhiên có cảm giác, hạ phúc đột nhiên truyền tới đau đớn cực điểm, không khỏi hét lớn một tiếng: “Ách, a ——”

Bạch Thanh Đồng cùng Già La Vũ bên ngoài cửa vẫn đang trình diễn vở Vô phu, đột nhiên nghe được Già La Diêu kêu to, không khỏi nhảy dựng lên.

Bạch Thanh Đồng một phen bỏ Già La Vũ ra, cuối cùng không quan tâm đá văng cửa đại môn, miệng hoang mang hô loạn: “Diêu! Diêu...”

“Oa... oa oa...”

Nghênh đón hấn chính là tiếng trẻ con trong trẻo nỉ non khóc.

Hấn đứng im tại chỗ, nhất thời không biết phải làm sao. Ẩn ẩn thấy sau bình phong Tử Hà Trác Phong loay hoay bận rộn. Tử Hà cao hứng ôm đứa nhỏ kêu to: “Vương gia, là nam hài! Là nam hài! Là tiểu thể tử!”

Già La Diêu lúc này hự thoát ngã trên giường, thần chí vô cùng thanh tỉnh. Nghe thấy tiếng nói, nhất thời hai mắt sáng ngời.

Bạch Thanh Đồng phục hồi lại tinh thần. Câu đầu tiên là lớn tiếng hỏi lại: “Diêu thì sao?” Tiếp theo mới nhớ tới đi vào sau bình phong, bỏ nhào vào bên giường Già La Diêu.

Trác Lăng Phong cười nói: “Có ta ở đây, tự nhiên mẹ tròn con vuông.”

Già La Diêu hai mắt ướt át, nắm tay Bạch Thanh Đồng, giọng khàn khàn: “Thanh Đồng, là nam hài.”

“Ân, vất vả cho người!” Bạch Thanh Đồng biết y có điểm trọng nam khinh nữ, đã vô số lần nói với mình hy vọng cái thai là nam hài. Nhưng kỳ thật đối Bạch Thanh Đồng, nam hài hay nữ hài, thậm chí song nhân cũng đều không sao. Giờ phút này hấn vẫn thật sự vui sướng từ đáy lòng.

Già La Vũ thực buồn bực. Hấn vẫn không thấy được tiểu thể tử hoàng thúc mới sinh.

Vốn hấn muốn cùng Bạch Thanh Đồng cùng theo vào nội thất, lại bị Cao tổng quản một bên ngăn cản. Lại ở ngoài phòng chờ, cũng không biết bọn họ bên trong làm gì, qua một hồi lâu thấy Tử Hà đi ra, nói vương gia mệt mỏi đã ngủ, Bạch Thanh Đồng ở lại bồi. Thế tử mới sinh không tiện ôm đi ra, sợ gió.

Già La Vũ chờ đến tận đầu giờ Ngọ, lại không được thấy hoàng thúc cùng tiểu đường đệ, vô cùng buồn bực rời đi.

Ngày hôm sau, hấn lại vui vẻ chạy tới.

Cuối cùng ở bên trong phòng gặp được cả nhà bốn người của hoàng thúc.

Già La Diêu tuy có chút suy yếu nằm trên giường, nhưng tinh thần rất tốt. Hài tử mới sinh nằm ở bên người y, Mộng nhi cũng ở một bên. Bạch Thanh Đồng ngồi ở đầu giường tưới hoa quả cho y.

Một nhà bốn người hòa thuận vui vẻ, tiểu hoàng đế nhìn mà lòng có chút thương xót, nhưng mà vẫn là cao hứng, ban cho tiểu thể tử không ít lễ vật. Chẳng qua tận mắt thấy tân đường đệ, hấn có chút giật mình.

“Xấu a...”

Đây là phản ứng đầu tiên của hấn, cũng không hề ác ý. Mộng nhi ở một bên mắt húng: “Hoàng đế ca ca đáng ghét, nói đệ đệ xấu.”

Già La Vũ lập tức cười bồi bé: “Trẫm nói sai rồi. Cục cưng rất đáng yêu.”

Bạch Thanh Đồng hừ một tiếng, không thềm để ý hấn. Kỳ thật hấn cũng hiểu, trẻ con mới sinh ra nhỏ nhỏ, thịt thịt, trên mặt đỏ một màu không thể nói rõ xấu đẹp. Chính là không cao hứng cũng không ai nói thế a.

Già La Diêu cũng lơ đãng, đứa nhỏ nào mới sinh cũng đều như vậy. Bất quá y thấy một đầu ba chỏm của bé thật giống bộ dáng của Già La Vũ cùng Bạch Thanh Đồng. Rồi nhớ tới một chuyện, y mỉm cười: “Hoàng thượng, thần nhớ rõ hôm qua khi thần lâm bồn, hoàng thượng cùng Chuyết kinh thực là kích động a!”

Già La Vũ sững sốt, cảm giác thấy có chút không ổn.

Bạch Thanh Đồng lại nhất thời không phản ứng được Già La Diêu nói “Chuyết kinh” là ai, không khỏi dừng lại động tác tưới hoa quả.

“Hoàng thúc, trẫm... cùng thăm thăm cũng là lo lắng cho người thôi.”

Bạch Thanh Đồng cuối cùng hiểu được “Chuyết kinh” cùng “thẩm thẩm” là chỉ ai, cả người run lên, hoa quả lăn đầy mặt đất.

Già La Diêu nhìn hoàng đế, lại nhìn nhìn người bên cạnh một lát, tiếp tục mỉm cười nói: “Thần thực sự vui vẻ, có hoàng thượng cùng chuyết kinh quan tâm thần như thế. Hoàng thượng thực thân thiết, thần ở trong phòng sinh đều nghe rõ hết, thật sự cảm động a.”

Già La Vũ nhớ tới việc bắt nhả hôm qua, chính mình còn cảm thấy mắt mắt, lập tức mặt đỏ tai hồng, biết hoàng thúc không tha cho mình liền cười gượng hai tiếng: “Cái kia... Hoàng thúc không cần cảm kích, chỉ cần hoàng thúc sớm ngày dưỡng hảo thân mình, trầm liên cao hứng. Cái kia... Trầm đột nhiên nhớ tới trong cung còn có sự, trầm về trước, ngày kia lại đến thăm hoàng thúc.” Nói xong không đợi Già La Diêu “giữ lại”, lập tức vội vàng cáo từ.

Già La Diêu tuy bất mãn hành động của Già La Vũ hôm qua, cảm thấy hấn thật làm mất mặt thân phận hoàng đế, có ý muốn giáo huấn hấn vài câu. Nhưng nghĩ đến chân ý của hấn, lại thân là hoàng đế, liền cho hấn mặt mũi, để hấn rời đi. Bất quá quay đầu nhìn lại Bạch Thanh Đồng, cũng không thể bỏ qua cho hấn.

Bạch Thanh Đồng biết ý muốn nói gì, vẻ mặt đau khổ than thở: “Ta không phải cố ý, cho dù hấn là hoàng đế thì sao? Hấn cho tới bây giờ không ít lần gây sự ta, ta là đại nhân đại lượng, không cùng hấn so đo.”

Già La Diêu bật cười: “Hấn là hoàng đế, ngươi còn muốn cùng hấn so đo? Ngươi a~ như thế không hiểu tôn ti... biết phải nói ngươi thế nào cho tốt đây.”

Bạch Thanh Đồng không thềm để ý nói: “Dù sao ta cùng hấn vẫn là không thể hợp, gặp nhau liền cãi vã.”

Già La Diêu cúi đầu trầm tư, nhìn hai hài tử bên giường, lặng yên một lát: “Hiện giờ Duệ nhi đã ra đời, chúng ta ở lại kinh thành cũng vô sự. Đợi đứa nhỏ đầy trăm ngày, chúng ta liền quay về Tây Diêu, ngươi thấy thế nào?”

Đứa nhỏ nhũ danh kêu “Duệ nhi”, không cần nghĩ cũng biết hàm nghĩa gì.

Bạch Thanh Đồng mừng rỡ, hai tay vỗ lớn: “Được! Trời cao hoàng đế xa, chúng ta quay về Tây Diêu tự tại. Đúng rồi, còn muốn đi Thanh Tuyền trấn kêu An đại tẩu cùng tiểu Tri Ân, dẫn bọn họ cùng đi.”

Già La Diêu thấy hấn cao hứng, không khỏi mỉm cười.

Nửa năm sau, Già La Diêu cùng Bạch Thanh Đồng mang theo gia quyến, cuối cùng chậm rãi quay về Tây Diêu xa xôi. Sở dĩ chờ lâu như vậy, trước hết là vì Duệ nhi còn nhỏ, thân mình Mộng nhi cũng còn yếu, cần hảo hảo ở kinh bồi dưỡng. Thứ hai đó là tiểu hoàng đế lưu luyện không rời, luôn khuyên lại khuyên, không để hoàng thúc đi. Mãi đến lúc này mới đi được.

Đường xá quay về Tây Diêu phi thường thuận lợi. Trên đường Bạch Thanh Đồng tự mình đi một chuyến đến Thanh Tuyền trấn, muốn An đại hán một nhà đi cùng hấn. Chỉ là An đại hán sinh ra ở Thanh Tuyền trấn, không đành lòng rời xa nơi cố thổ, cự tuyệt ý tốt của hấn.

Bạch Thanh Đồng đành từ bỏ. Già La Diêu lại cảm động và nhớ nhung An đại hán lúc trước cứu mạng Thanh Đồng, đem tổ trạch Trần gia kia tặng lại cho hấn.

Tây Diêu cùng kinh thành khác biệt rất lớn, người dân thuần phác lại giàu có. Lại là đất phong của Già La Diêu lúc mười sáu tuổi, trường kỳ được y dụng tâm quản lý, thập phần dồi dào. Bạch Thanh Đồng luân chuyển qua hai thế làm người, tâm tình đã thoáng rất nhiều. Chỉ cần cùng vợ con ở một chỗ, mọi chuyện hấn đều không quản. Chính là hấn nghe nói Nam Châu của Tây Diêu, là hoàng lăng cũ của hoàng thất Già La.

Tiểu Duệ... nga, không, là Lâu Thanh Vũ, năm đó rời đi cùng Tề Uy đế đã quá hai năm, nhớ tới tình huynh đệ kiếp trước, không khỏi muốn đi xem.

Lúc trước rời đi kinh thành, hấn lần thứ hai đi hoàng lăng Tề Uy đế tế bái cũng không trông thấy bức họa Lâu Thanh Vũ trong chính điện. Hỏi thị vệ trông coi lăng, lại nghe nói trong chính điện chưa từng có bức họa nào của phu phu Tề Uy đế.

Bạch Thanh Đồng lúc ấy giật mình, sau một lúc lâu mới dám tin tưởng lỗ tai cùng mắt mình. Nhưng lần hần tìm hoàng lăng, lại cũng lần nữa xác nhận với bọn thị vệ, đều nói chưa từng có việc này, không khỏi hoài nghi chẳng lẽ mình lại mất trí nhớ, đầu óc sinh ảo giác?

Hắn trầm tư không lý giải được, lần này đến Thương Châu, hy vọng có thể tìm lại được dấu vết.

Thương Châu hoang vắng, người ở rất thưa thớt trong khi hoàng lăng nguy nga, lại khó nén cảm giác cô đơn.

Ngôi nhà cũ trước lăng đã sửa chữa nhiều năm trước, bất quá vẫn rất xập xệ. Nơi này từng lưu đầy quá nhiều vị hoàng tôn hoàng tử, lại kỳ tích vẫn lưu giữ kiến trúc hơn trăm năm trước. Ba tầng sân vô cùng đơn giản, nội viện trung viện ngoại viện, hai bên kề nhà, đại khái khoảng hai mươi phòng.

Bạch Thanh Đồng biết Lâu Thanh Vũ năm đó cùng Tề Uy đế Viêm Dạ chỉ ở nhà giữa này, bên trong bài trí đơn giản, mộc mạc đến nỗi đơn sơ.

“Nơi này nhiều năm qua vẫn là thế này? Bài trí cũng chưa thay đổi?”

Hắn hỏi lão nha dịch trong coi tòa nhà phía sau.

“Khởi bẩm Tể vương phi, tòa nhà này là chuyên vi tiền lăng, đều có quy cách. Vốn không ứng với giường vật, mà ứng với phô cây cỏ tháp dưới đất mà nằm. Chính là từ trước nơi đây đều là người hoàng thất lưu đầy, cho nên mới sửa quy cách cao một chút.”

Này còn gọi là quy cách cao?

Bạch Thanh Đồng yên lặng không nói, ở trong phòng rồi đảo ra ngoài, không phát hiện dấu vết gì của Lâu Thanh Vũ.

Cũng đúng, đã qua vài thập niên, nơi này còn từng lưu đầy các hoàng tử khác, làm sao có thể tìm được dấu vết, bất quá chỉ còn lại một điểm nhớ thương mà thôi.

Đảo mất tới chính Ngọ, lão nha dịch kia thấy Tể vương phi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng tiến đến hầm, bê vò rượu lên.

“Vương phi, nơi này có rượu lâu năm, tinh khiết và rất thơm, là năm đó khi Tề Uy đế lưu đầy, Hiếu Nguyên Hoàng hậu chế ra, cùng nước cùng trái cây Thương Châu tạo thành. Hiếu Nguyên hoàng hậu lúc ấy lấy cho rượu này một tên gọi, nói có kiêng kị gì đó, để cho Tề uy đế giải sầu.

Bất quá tên này nói không được tốt lắm, sau Hiếu Nguyên hoàng hậu làm hoàng hậu, dân chúng Thương Châu kêu nó rượu hoàng hậu.”

“Whiskey... hoàng hậu rượu... Whiskey Duệ thích nhất ...” Bạch Thanh Đồng tiếp nhận vò rượu kia cẩn thận ôm vào trong ngực thì thào tự nói.

Lão nha dịch kia lỗ tai thực tỉnh mẫn, nghe hắn nói bỗng nhiên vỗ đầu cười nói: “Đúng đúng, Whiskey. Năm đó Hiếu Nguyên hoàng hậu kêu nó là Whiskey, tên thật kỳ quái. Ha haaa...”

Bạch Thanh Đồng lấy ra một thỏi vàng đưa cho hắn, mỉm cười nói: “Đa tạ người, đây là cho người mua rượu.”

Lão nha dịch kia có chút ngượng ngùng nói: “Đây là ta dựa theo di chiếu của Hiếu Nguyên hoàng hậu mà làm, không đáng giá nhiều tiền như thế.”

Bạch Thanh Đồng khoát tay, cười rồi đi.

Xa xa Già La Diêu không ở trên xe ngựa chờ hắn, nhìn thấy hắn ôm vò rượu đi tới, không khỏi đối hắn mỉm cười.

Lúc này đúng là đầu thu, gió thu thổi nhẹ nhàng.

Như tơ như tình.

Bạch Thanh Đồng ôm chặt vò rượu, cười bước nhanh chạy về phía Già La Diêu.

